

Tyrelinská legenda

– Ooben

Marek Kolcun

KORENE

„V tretom storočí prvého veku, keď ešte nejestvovali veľké mestá a ľudia zďaleka nepoznali všetky účinky bylín a elixírov, pripisovali sa všetky nevysvetliteľné javy bohom. Bohovia za všetky tieto javy naozaj mohli, pričom držali ľudí v náležitom strachu a podriadenosti. Celé kmene sa im klaňali, prinášali im obety v najrôznejších podobách, každý kmeň tak, ako si to jeho boh, prípadne bohovia žiadali. Jedny božské bytosti túžili po úrode, iné uprednostňovali duchovnú spojitosť, ďalšie boli uspokojené len krvavou obetou. Bohov a božstiev bolo mnoho, do histórie sa však nezmazateľne zapísal iba konflikt troch mocných, ktorý naveky zmenil pohľad ľudských bytostí na svet, v ktorom žili.“

„Ja už toto všetko viem, Hoord,“ prerušil mladík starého muža v dlhom koženom plášti. Ten utíchol, zhlboka sa nadýchol čerstvého vzduchu, lepšie sa chytil svojej vyrezávanej palice a – akoby nič nepočul – po krátkej prestávke pokračoval:

„Takže zhrnutie by sme mali. Kde sme to skončili naposledy?“

„Pri Waarhine, roztopašnej bohyni,“ dostalo sa mu znudenej odpovede. To už starý Hoord nenechal len tak a tresol palicou mladíka po nohe tak prudko, až sa ten vyvalil na mäkkú zem.

„História je dôležitá pre poznanie toho, kto si, chlapče, a práve ty by si mal najlepšie vedieť, aké to je, byť odlišný!“

„Ja si to uvedomujem veľmi dobre, Hoord, ale históriu

národa Severanov poznám už dobre! Naučili ste ma všetko o božstvách, o nikdy neskončenej vojne Najväčších, aj o úcte k Aethise, matke zemi! Teraz chcem počuť viac o svojich predkoch, o ľuďoch, ktorí vzývajú...“

„... Scyathoma?“

„Presne. Prečo sa ho ľudia boja, prečo je taký záhadný, prečo som o ňom doteraz nič nesmel vedieť?!“

Starec si vzdychol. Rezinovane pozrel na mladíka, ktorý sedel na machu a podišiel k blízkeму obrovskému stromu. Vzal palicu, dvakrát ňou pobúchal po kmeni a ustúpil o krok. Po chvíli sa kôra na kmeni pohla za hlasitého vrzgotu. Najprv trhane, potom plynulo. Vrásky na starom dreve sa pozvoľna pohybovali a prehýbali, až sa uprostred kmeňa dala jasne rozoznať tvár.

„Mmm, kto ma to budí?“ prehovorila zrazu tvár. Oči lenivo preskúmali okolie, zastavili sa na starcovi a hneď potom otočili k mladíkovi. „Hoord? A ktože je tu s tebou? Mladý? Prišiel už čas?“

„Tak je, prišiel,“ zopakoval Hoord a potom sa pozrel na mladíka, ktorý bez náznaku prekvapenia mlčky pozoroval, čo sa pred ním deje.“

„Mmm, mladý Ooben je už teda mužom. Ten čas ale letí.“

„Prirýchlo,“ potvrdil Hoord a kývol stromu, aby začal.

„Dobre ma počúvaj, Ooben, lebo ti to nebudem opakovať,“ začal mrzuto strom. „Aethisa je múdra a dobrotivá bohynja, ale čo som živý, nepochopím, prečo stvorila lykožrúty. Tie malé beštie cítim až kdesi pod kôrou, och, to svrbí, svrbí...“

„Oeg, prosím,“ vrátil Ooben starý strom do přítomnosti. Ten sa na okamih zarazil a až potom, čo spadol na zem jeden suchý list, sa rozhovoril:

„Tvoja matka sa o tom nikdy nechcela zhovárať, ale už vieš, že nie si rodený Severan, mmm. Tvoje korene aj tvoj domov sa nachádzajú omnoho ďalej než domovina Severanov. V ďalekých krajoch za horizontom, na mieste, kde Slnko zapadá, žijú Ľudia Noci a po dlhé veki vzývajú toho najkrutejšieho a najhoršieho boha zo všetkých – Scyathoma. Scyathom je jedným z najmladších bohov, Aethisa ho stvorila z prachu človeka, ktorý kedysi chodil po tejto zemi. Ani ja doteraz neviem, prečo si Matka zem myslela, že prinavráti rovnováhu do tohto sveta jeho povýšením medzi bohov, ale som si istý, že až príde čas, všetci sa to dozvieme.“

Ooben si hlasito odkašľal. Strom prestal rozprávať a vrhol naňho prísny pohľad.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Ooben.

Oeg len prevrátil oči a nasrdeným tónom pokračoval:

„Neprerušujte ma, lebo zabudnem, kde som skončil. Mmm. Scyathom povstal z tela popraveného krutovládca, ktorý s pôžitkom týral tých, čo sa i len trocha znepáčili jeho vôli. Nezmenil sa ani po smrti – väčšina smrteľníkov sa ho nesmierne bojí, pretože kto padne do jeho nemilosti, toho postihne krutý koniec. V minulosti mal iba zopár prívržencov, ktorí sa však na zemi budili veľký rešpekt, mmm. Veď kto by sa nebál boha, ktorý dokázal prekliat' aj celý jeho rod. Mnoho pokolení vyhynulo len tak z rozmaru Scyathomovych prívržencov, väčšina strašnou a bolestivou smrťou. Preto sa proti Scyathomovmu ľudu často viedli výpravy, nie vždy korunované úspechom. Zakaždým, keď sa Scyathomovi prívrženci rozmohli, šírili ďalej zvrátené učenie svojho boha. Z

tohto učenia poznám iba hlavnú myšlienku, no už aj tá dostatočne vystihuje všetko, čo je Scyathomovi milé:

„Kto žije, aj umrie raz, to osud je tých z mäsa, kostí!

Žite preto na doraz, plní vášní, hnevu, zlosti!

Život je jak malý kruh, na tri rozdelený stále.

Prvá tret' je mladosť, voľnosť; vzkliči to, čo bolo malé.

Druhá tret' je dospelosť, sila, city, množby čas;

staroba kruh uzatvára, to, čo zmrelo, vzíde zas!“

Večný kolobeh života sa začínal vždy smrťou, aby sa duchovná časť človeka mohla preniesť do nového, mladého tela. Tak sa aj raz za dva mesiace konala rituálna obeta starého človeka, spojená so splodením človeka nového. Duša sa týmto aktom preniesla na budúceho novorodenca, a zotrvala v ňom tak dlho, ako jej predurčil osud. Na rituáli sa zúčastňovali ženy posvätené krvou pri svojom narodení. Vychovávali ich s cieľom plodiť potomkov, ktorí mali rozširovať rady stúpcov Scyathoma. Iným ženám plodenie potomkov nebolo povolené. Mmm, tým, ktoré porušili svätý zákon, boli deti odobraté a vycvičili z nich netvorov, vraždiace stroje, ktoré hrubou silou šíрили Scyathomovo zvrátené učenie. Podľa neho tieto deti nemajú nesmrteľnú dušu, sú to iba prázdne schránky bez večného života.

„A?“ skočil mladík stromu do reči. Ten sa zatriasol, až žltnúce listy za šumu pokryli okolie.

„Mmm! Tvoja matka patrila ku kmeňu Ľudí Noci, no jedného dňa utiekla, opustila rodnú dedinu a vydala sa na dlhú cestu na východ, až kým nenarazila na putujúcu karavánu kupcov, ktorí sa jej ujali a pomohli jej dostať sa až sem, do Alhy, tvojho rodiska...“

„Hoord! Hoord!“ rozľahlo sa zrazu. Z dediny k nim utekala mladá žena a už z diaľky kričala: „Prišiel posol! Zo západu! Rada starších vás volá, rýchlo!“

Hoord aj prisediaci Ooben sa zvrtili, kto to vlastne kričí, na čo sa starý strom celkom dopálil: „Keď ma bude zakaždým niekto prerušovať, mmm, nech si Ooben zisťuje pravdu o svojej minulosti od iného živostroma!“ zahrnel, a skôr než stihol Ooben alebo starý Hoord akokoľvek zareagovať, drevená tvár sa za hlasitého vrzgotu skrútila a zmizla v kôre.

„No výborne, teraz môžem čakať týždeň, kým sa starý Oeg upokojí,“ vyprskol Ooben a nepriateľsky pozrel na mladú ženu.

„To nevádi, veď sa predsa nikam neponáhľáš,“ upokojoval ho Hoord, „teraz však poďme. Nenecháme Radu Starších čakať.“

Ooben teda vstal a nasledoval Hoorda aj mladú ženu do dediny.

Ako prechádzali riedkym lesom, Ooben vzhladol k oblohe. Tá pozvoľna rumenela, nad horizontom sa zjavovali prvé hviezdy. Jemný šum žltého lístia harmonicky splýval so šumom neďalekého potoka, a spolu s chladným vetrom v pozadí vytvárali dokonalú idylu nastávajúcej jesene.

„Ách, dnes bude zima. Obloha je čistejšia než voda v Merne,“ pomyslel si, keď prechádzali dreveným mostom,

široko-d'aleko jedinou cestou do Alhy.

Alha. Malá dedina, ukrytá v kopcoch, s domčekmi akoby náhodne rozhádzanými po okolitej planine. Prvý pohľad však klamal. Každý dom, každý príbytok bol postavený na dopredu vytýčenom mieste. Matka zem mala totiž v tejto oblasti výnimočne veľkú moc a aj vďaka tomu sa na tejto planine nachádzali rastliny a tvory, ktoré nerástli ani nežili nikde inde. V blízkom riedkom lese rástli desiatky stromov, ktoré získali dar reči a pamäti. Ľudia ich od pradávna využívali na ukladanie a odovzdávanie svojich vedomostí. Tieto živostromy – ako ich ľudia nazvali – totiž nikdy nič nezabudli a aj keď mal každý svoje vrtochy, hlad po nových vedomostiach ich vždy prinútil zabudnúť na pýchu a podozvedat' sa nové udalosti zo sveta.

Kým trojica došla do dediny, slnko celkom zapadlo za horizont a na Alhu padol súmrak. Starý Hoord nasledovaný Oobenom došiel do samého stredu dediny, kde stála majestátna budova, sídlo Rady Starších. Rýchlym krokom prešli masívnymi dverami a zastavili sa až na druhom konci krátkej chodby ústiacej do zasadacej miestnosti. V nej stál tucet vysokých stolcov, ktoré v polkruhu obkolesovali tlejúce ohnisko. Na väčšine stolcov už sedeli zástupcovia Rady a živo diskutovali o nových informáciách, ktoré priniesol poslanec. V momente, keď sa Hoord zjavil v miestnosti, hlasitá vrava razom utíchla a pohľady všetkých Starších spočinuli na jeho tvári. Muž, ktorý bol k nemu najbližšie, predniesol priateľským, no naliehavým hlasom: „Vitaj, Hoord. Je nám ľúto, že sme ťa vyrušili od povinností, ale Rada potrebuje tvoju pomoc.“

„Čo sa deje? Čo je také s úrno, že to nepočká do zajtra?“ spýtal sa Hoord. „Potrebuje azda veľká Rada poučenie od obyčajného starca?“

„Upokoj sa, Hoord,“ nedal sa Starší. „Dobre vieš, že ak by nám to kódex dovoľoval, patril by si medzi nás, ale môžeme byť len dvanásti. A len kvôli hlasovaciemu pravidlu nemôžeme hneď rozšíriť počet členov Rady.“

Nato sa postavil najstarší člen Rady a prehovoril: „Ľud Scyathoma je znova na vzostupe, Hoord.“

Nato starec v dlhom hnedom koženom plášti, pripravený pokračovať vo výmene názorov, okamžite ustrnul. Pošúchal si nedávno oholenú bradu, zahľadel sa na tlejúce triesky v ohnisku a po hodnej chvíli prehodil: „Čo odo mňa Rada požaduje?“

„Nevieme sa dohodnúť, aké stanovisko voči tejto skutočnosti zaujať. Šesť členov Rady je za to, aby sme sa do udalostí na ďalekom západe nemiešali. Scyathomov ľud robí problémy tam, nie tu.“

„Načo zbytočne privolať nešťastie, vyčkáme a ďalšie kroky zvážime podľa aktuálneho stavu,“ začali sa ozývať ďalší členovia Rady.

Šum v miestnosti narastal, až sa najstarší Starší znova ujal slova: „Šesť členov Rady navrhuje vyčkať,“ zopakoval, a keď šum v miestnosti utíchol, pokračoval: „...a piati vrátane mňa navrhujú vyslať do Tyrelinu zvedov a poslov, aby zistili o tomto nebezpečenstve viac.“

Hoord nespúšťal zrak z ohniska, iba zvrátil čelo a mlčky premýšľal. Po chvíli, keď sa miestnosť úplne utišila, povedal: „Varin sa ešte nevrátil?“

Ooben, ktorý stál v úzadí, si až teraz všimol, že jeden stolec je prázdny. Bolo to Varinovo miesto, miesto mocného starého muža, ktorý bol jedným z mála pôvodných obyvateľov

Alhy. Dedinu totiž založili pomerne nedávno mladí osadníci zo Severu, ktorí sa rozhodli opustiť rodné ostrovy a usadiť sa na kontinente. Práve na ostrovy mal Varin namierené, a mal byť už mesiac doma.

„Nie, nevrátil,“ potvrdil najbližšie sediaci člen Rady a takisto sa pozrel na miesto zívajúce prázdnotou.

Hoord sa pozrel na najstaršieho člena Rady. Nadýchol sa a rozvážne sa vyjadril: „Nebezpečenstvo, nech je akokoľvek vzdialené, nemožno podceňovať. Nemôžeme iba vyčkávať a dúfať, že nás podlé oko Scyathoma prehliadne. Navyše pasivita je všetkým iným, len nie vlastnosťou, ktorou sa Severania vyznačujú. Aj keď hrozí, že zvesti, ktoré k nám dorazia z veľkej diaľky, už stratili na aktuálnosti, každá vedomosť je dobrá. A v neposlednom rade je lepšie byť pripravený, ako nepripravený na boj. Treba vyslať zvedov.“

V Rade to zašumelo. Jej členovia si vymenili zopár slov, niektorí sa namrzene zvrtili na stolci, iní sa spokojne pousmiali. Hlavný Starší si napokon chrapľavo odkašľal a rozhodol: „Hoord má pravdu. Sedieť ako mačka na peci je možno tak zvykom ľudí z Dolnozemia. Severania boli vždy tí, ktorí vedeli o všetkom, čo sa dialo vo svete. Rozhodujem teda tak – vyšleme troch zvedov do rôznych častí Tyrelinu, aby upovedomili tých, ktorí o hrozbe nevedia, a požiadali o správy tých, ktorí vedia viac. Vyslanci vyrazia za sedem dní a zasadnutie týmto rozpúšťam.“

Miestnosťou sa rozľahol lomoz vízgajúcich stolcov, Starší sa dali na odchod. Aj Hoord sa otočil a rovnako rýchlym krokom, akým prišiel, vybral sa chodbou k dverám. Ooben sa strhol z hlbokého zamyslenia až vo chvíli, keď ho starec zľahka potiahol voľnou rukou.

„Koho vymenuje Rada za vyslancov?“ spýtal sa Ooben,

keď opustili sídlo Rady.

„Neviem, Ooben,“ odvetil Hoord. „Myslím, že vyberú skúsenejších lovcov, lebo svet je, zdá sa, nebezpečnejší než býval.“

„Rozumiem. A čo naše sedenie?“

„Príď pozajtra. Kým sa starý Oeg upokojí, poviem ti jednu príhodu, ktorá ti pomôže utvoriť si obraz o tvojom ľude.“

Ooben prikývol, uznanlivo zahmkal a po krátkom pozdrave sa pobral domov.

Za ten čas zahalila Alhu tma. Iba kde-tu sa v temnote mihotali slabé svetlá sviec spoza okien. Až teraz si Ooben uvedomil, aký je hladný. Celodenný lov a večerná rozprava s mentorom o jeho koreňoch ho načisto vyčerpali. Napriek tomu, že sa dnes nedozvedel príliš veľa, vracal sa domov so zvláštnym pocitom. Skutočnosť, že sa o vyčíňaní ľudu Scyathoma, teda svojho ľudu, dozvedel práve dnes, keď sa dozvedel aj prvé podrobnosti o svojom pôvode, mu prišla priam ako zásah osudu.

Kým si Ooben znova v hlave opakoval uplynulé udalosti, zrazil sa na ceste s mladým dievčaťom. Volala sa Yorda, mala oválnu tvár a dlhé ryšavé vlasy, zopnuté do zložitého drdolu. Takisto ako Ooben, bola zamyslená, a nevšímala si oproti idúcu postavu, čo bolo dosť zarážajúce, lebo Ooben nepatril postavou k trasorítkam, ktoré zhodí silnejší vetrik.

„Och, prepáč, Yorda,“ ospravedlnil sa Ooben po tom, čo sotil do dievčaťa tak, že div nepadlo na zem.

Yorda sa zatackala a len čo znova pevne stála na zemi, pošúchala si udraté rameno a veselo odvetila: „Ó, ahoj, Ooben,

práve idem od domu tvojej mamy, už ťa čaká s večerou. Teba som sa chcela spýtať, či prídeš na našu dnešnú oslavu. Vieš, nedávno nám došla správa, že zomrel môj strýko, tak sa tatko rozhodol usporiadať oslavu na jeho pamiatku.“

Oobena táto správa vôbec nezaskočila. Yorda, dcéra pôvodných severských pustovníkov, nebrala smrť človeka ako smutnú udalosť, ale ako dôvod na radosť z ukončenia pozemskej a začiatku večnej púte.

„Ďakujem pekne za pozvanie, no som už dosť unavený, ten srnec, ktorého som dnes lovil, mi dal poriadne zabrať. Poviem ti, už v živote nechcem loviť nič iba s pomocou sekery. Kým som s tou veľkou opachou zostrojil schopnú pascu, myslel som, že ma porazí.“

„Napokon si ho ale dostal, nie?“ ozvala sa Yorda a na tvári sa jej zaskvel milý úsmev.

„Áno, áno, nakoniec sa mi ho podarilo chytiť. Prepáč mi teda, ale na oslavu neprídem. Pomyslím si však na tvojho strýka pri večeri. Dobre sa bavte,“ odvetil Ooben a dal sa na odchod.

„Tak ahoj, Ooben,“ zvolala Yorda trochu sklamaným hlasom a ponáhľala sa na začínajúcu oslavu.

Doma Oobena privítala mama, usadili sa k stolu, jedli divinu a zhovárali sa o Oobenovom detstve do neskorého večera. Oobena napadlo, že sa jeho matka s Hoordom dohodla, kedy sa má dozvedieť o svojom pôvode. Ešte hodnú chvíľu po tom, ako si ľahol, premýšľal, prečo nechceli, aby vedel o matkinom osude skôr. Najradšej by sa dozvedel ihneď všetky podrobnosti, no voči mame prechovával úctu a ak mu zatiaľ nechcela povedať viac, nepýtal sa. Ležal teda na posteli, vymýšľal si najrôznejšie dôvody a zápletky hlboko do noci, až

napokon od únavy zaspal.

Prisnil sa mu zvláštny sen. Bol taký skutočný až nevedel, či ešte stále spí alebo už bdie. Bol oblečený v hrubej koženej zbroji a tvár mal pomalovanú bojovými farbami. Kráčal riedkym lesom vyzbrojený dlhým starým mečom a štítom. Nikde nepočul ani vtáčika, čo sa mu zdalo trocha divné, ale sotva vyšiel von z lesíka a uvidel obilné pole pred sebou, nemé vtáky boli zaraz tým posledným, čo ho trápilo. Mal pocit, že obloha je až nebezpečne nízko, akoby padala a až v poslednej chvíli ju podopreli okolité vrchy. A priamo uprostred poľa stála mohutná postava. Nebol to však človek, ani nič, s čím sa doteraz stretol. Tvor, ktorý stál pred ním, vzhľadom síce pripomínal človeka, ale bol taký obrovský, že mu hlava siahala do nebies nízkych až strach, takže mu ju vôbec nevidel. Napriek tomu tušil, že šiel lesom práve za ním. A mal pocit, že aj vie, prečo. Vytiahol meč z pošvy, pevnejšie zovrel štít a rozbehol sa proti oblude. V behu kričal a bol pri ňom čoraz bližšie a už ohlušujúco reval a bol už takmer pri ňom a...

Ooben sa strhol na posteli tak silno, až päst'ou, stále v domnienke, že drží v ruke meč, celou silou udrel do steny chatrče, čo vyvolalo nepríjemné chrupnutie v stene a aj v jeho zápästí. Vykríkol od bolesti a celkom sa prebudil.

„Pri bohoch, čo to bol za sen?“ pýtal sa sám seba, zatiaľ čo hľadal po dome látku vhodnú na obväz. Mal už sny, v ktorých bojoval alebo lovil, ale nikdy neboli také skutočné. Ten poznanie ho dosť znepokojilo, no matke nedal nič najavo. Ráno sa síce cítil veľmi nesvoj, avšak s celodennými povinnosťami sa jeho zlé pocity postupne rozplynuli ako oblaky rozfúkané vetrom.

Po celý deň nemohol nájsť svojho mentora. Bolo to zvláštne, pretože Hoord sa vždy zdržiaval v blízkosti dediny a

najmä ich chatrče. Ooben ho považoval takmer za svojho otca, ktorého nikdy nepoznal, a preto bol zvedavý, kam sa tak odrazu podel. Nenašiel ho ani v jeho dome, ani v sídle Rady, ani pri živostromoch, dokonca ani za poliami, kde rád chodieval. Plný otázok a očakávaní sa teda večer uložil spať – zajtra mu Hoord rozpovie ďalší z jeho poučných príbehov.

Celý nasledujúci deň bol veľmi roztržitý. Počas lovu nechytí ani jediného zajaca a celé odopoludnie sa vôbec nevenoval Yorde, ktorá ho pod zámienkou zberu bylín vyťahla na prechádzku pozdĺž Merny. V hlave mu víril iba sen zo včerajška a hrozba dávneho boha kdesi na kraji sveta.

Podvečer Ooben zavítal do Hoordovej chatrče, kde ho už starý mentor očakával. Usadili sa okolo krbu, Hoord si uchlipol zo silného čierneho čaju, zadíval sa do plameňa a ignoroval Oobenove otázky, kde bol včera celý deň. Keď Ooben pochopil, že odpovedí sa nedočká, stíchol, čo mentor považoval za rezignáciu a dal sa do rozprávania:

„Bolo to pred mnohými zimami. Bol som ešte mladý, hlúpy a ako každý mladý som si myslel, že som zhltol všetku múdrosť sveta. S hlavou v oblakoch som nevnímal reči múdrejších a konal som iba podľa seba. Tak som raz odišiel z Ostrovov a vydal som sa na púť naprieč kontinentom. Vietor ma zavial do západných zemí, kde som sa túlal krajinou a objavoval pre mňa dovtedy neznáme kraje. Až raz, keď som putoval jednou obchodnou cestou, prepadli ma prazvláštne odetí ľudia. Nikdy som takých nevidel. Mali hrôzostrašne pomalované tváre, veľké štíty, bojové cepy a kožené brnenia. Jeden z tých, čo ma prepadli, sa postavil pred ostatných a skomolene, takmer nezrozumiteľne, mi oznámil, že prechádzam cez ich územie a že sa to ich bohu nepáči. Na moju ponuku, že zaplatíme mýtne, len odvrkol, že to je predsa samozrejmé, že ho zaplatíme. Vzápätí ma čosi silno udrelo

zozadu do hlavy a stratil som vedomie. Prebral som sa až večer v okovách a v akejsi nízkej zatuchnutej kamennej miestnosti bez poriadneho okna. Len na strope bola malá diera, cez ktorú sem slabo prenikal vzduch. Vzduch v miestnosti bol vydýchaný a zlý, privádzajúci nevoľnosť. Dobre si to pamätám. Ako som sa lepšie rozohliadol, tak som zbadal, že v rohoch miestnosti sú skrčení viacerí ľudia. Na otázku: „Čo sa to stalo?“ mi poniektorí odpovedali, že sme väzňami ľudu Scyathoma a že budeme musieť zaplatiť za naše previnenia. Nepamätám si už, čo nám to vlastne kládli za vinu, no najskôr ich urazilo, že sme vstúpili na ich územie. Po chvíli sa otvorili masívne drevené dvere. Stál v nich malý chudý muž v plášti a ukázal na troch ľudí. Na jednu ženu, jedného muža a mňa. V okamihu vbehli do miestnosti vojaci a nás troch vytiahli vonku. Čerstvý vzduch znásobený chladivým vetrom ma celkom ohlušil. Bolo to, ako keď je človek dlho v komore a odrazu vyjde von. Prebytok vzduchu mu ohluší zmysly a je chvíľu ako obarený. Keď som si už privykol na čerstvý vzduch, uvidel som naokolo stáť zopár ľudí. Stáli sme približne v strede dediny, obklopení horiacimi pochodňami. Priamo na západe sa týčila veľká schodisková mohyla a naokolo boli chaoticky rozostavané malé domčeky so slamenou strechou. Z mohyly sa potom ozval hrôzostrašný zvuk zrejme obrovského lesného rohu. Až ma na chrbte zamrazilo, keď som ho začul. Dodnes sa mi sníva, ako počujem ten desivý zvuk – taký dutý a zvonivý, že ti rozvibruje každúčkú kosť v tele. Krátko potom sa celý priestor pod mohylou zaplnil obyvateľmi dediny. Vyzerali plní očakávania, ale bolo na nich vidno aj napätie a strach. Stráže do nás koplí a posunuli sme sa. Na vrchole mohyly sa objavil ten malý človek v dlhom plášti a začal nahlas na všetky strany hovoriť mne neznámou rečou. Občas prerušil jeho reč hlasný krik obyvateľov. Nechápal som dosť dobre, čo sa to deje, no už len divý výraz stráží a niektorých obyvateľov, ktorí na nás nenávisťne zazerali, ma desil. Odrazu muža, ktorého vytiahli

von spolu so mnou, oddelili od nás a vyviedli ho hore na mohyľu. Chvíľu naňho okolití ľudia pokrikovali, potom však stíchli a prenechali slovo človeku v plášti. On len rozprestrel ruky, na čo prisluhovači podobne, pomocou reťazí, rozťahli ruky odvedenému mužovi. Potom ten človek v plášti čosi zakričal. Spoza muža v reťaziach sa vynorili dvaja kati držiaci obrovské ploché čepele a rýchlym pohybom mu ich zaťali do tela. Všetko prebehlo veľmi rýchlo. Ani som si poriadne neuvedomil, čo sa vlastne stalo, a dolu schodiskom sa už kotúľali mužova hlava, trup a dolná časť tela. Celé kamenné schodisko bolo zmáčané krvou. Stál som tam úplne zdesene a žena vedľa mňa hrôzou ani nedýchala, nevydala ani hlások. Po tejto rýchlej poprave vzali odo mňa aj tú ženu a viedli ju tiež nahor. Začala sa zmietať a trhať, strachom kričala, vrieskala, no jeden z vojakov, čo ju viedol, udrel ju silno do tváre, čo ňou úplne otriaslo. Keď došli hore, nezastavili sa na mieste, kde ešte pred chvíľou stál popravený muž, ale voviedli ju dovnútra mohyľy. Aj keď som nevedel, čo sa s ňou deje, domyslel som si jej osud a nezmieril som sa s tým, že ma postihne to, čo tých dvoch. Rýchlo som sa obzrel, a keď okolití ľudia znova načúvali človeku v plášti, vytrhol som sa strážcovi z rúk, schytil najbližšiu pochodeň zapichnutú v piesočnatej zemi a hodil som ju na strechu domu, čo stál hneď za mnou. Strechu v okamihu zachvátil požiar a vietor ho rozniesol aj na susedné domy. Ľudia začali zmätene pobiehať, hystericky kričali a utekali z miesta na miesto, k studni, k domom. Síce ma za to jeden vojak udrel do chrbta tak, že som padol na kolená, ale v tom zhone, ktorý nastal, a v tom dave ľudí, ktorí utekali čosi hasiť, stratil som sa mu. Ani neviem ako. Až príliš jednoducho som sa štvornožky preplietol od davu až na okraj dediny. Následne som sa postavil a utekal k blízkeму lesu čo mi sily stačili. Mal som síce spútané ruky, no nie nohy, a tak som sa čoskoro stratil v nočnom lese. Stráže isto vedeli, že som utiekol, avšak požiar bol dôležitejší než nejaký radový zajatec,

napokon, mali ich tam ešte dosť. Putoval som tým lesom ešte zo deň, dva až som narazil na skupinu obchodníkov, ktorí cestovali na východ. Prijali ma medzi seba a precestovali sme potom ešte mnoho krajín. Nikdy som sa však už nevrátil na západ. A súdiac podľa posledných udalostí, dobre som urobil.“

Ooben sedel temer celý čas nehybne na stoličke, prikrytej kožušinou, no teraz sa nedôverčivo spýtal: „Ako je možné, že sa vám podarilo prešmyknúť pomedzi toľkých ľudí?“

„Ako som ti už povedal, sám neviem. Toto je len dobrý príklad toho, že pre záchranu života spraví človek hocičo. Aj z hrdého postoja klesne do kolien. Pravdupovediac, sám som dlho premýšľal, ako je možné, že sa mi podarilo utiecť zo spárov istej smrti tak jednoducho. Buď boli bohovia ku mne zhovievaví alebo chceli, aby som pravdu o svete na západe šíril ďalej.“

Ooben sedel na kožušine a bez slova premýšľal o povedanom. Nezdalo sa mu veľmi možné, aby sa niekto len tak preplazil davom ľudí bez toho, aby si to niekto všimol. Na druhej strane v zhone, ktorý tam nastal, boli tí dedinčania iste zamestnaní viac hasením svojich príbytkov než pátraním po utečencovi.

„Bola to cenná lekcia, Hoord, ďakujem.“

„To som rád, chlapče, ale pamätaj si – ani tisíc slov nenaučí človeka toľko, ako vlastná skúsenosť.“

„Hmm,“ uznanlivo zahmkal Ooben, vstal, uklonil sa a pomaly vyšiel von.

Ooben mal rád Hoordove zážitky. Aspoň v mysli tak cestoval všetkými tými ďalekými krajinami. Ostrovmi i naprieč

kontinentom, kultúrami s rôznymi božstvami. Starý Hoord toho zažil už naozaj neúrekom a, aj vďaka svojej schopnosti rozprávať pútavo, patril medzi najvplyvnejších obyvateľov Alhy.

Keď Ooben dorazil domov, jeho mama už spala. Narýchlo teda zhltol kúsok chleba, zapil ho dúškom čaju a ako uložil telo do postele, tak ponoril i svoju myseľ do úvah. Napriek tomu, že si starého mentora nesmierne vážil, Hoordov príbeh sa mu zdal nepravdivý. Teraz, s odstupom času, začal zvažovať, či si ho ten starý dobrodruh nevymyslel. Prečo by to však robil? Aby ho pred niečím strašil? Aby ho pred niečím uchránil? Začal bujaro fantazírovať a myšlienka striedala myšlienku, až ho výmysly celkom pohltili, a nebyť riedkeho tichého lesa, v ktorom sa znenazdajky opäť ocitol, asi by nenašiel pokoja.

Toho sa mu vlastne ani nedostalo. Ten tichý les bol totiž presne tým riedkym lesom, aký sa mu prisnil nedávno. V novom sne však iba putoval smerom k zapadajúcemu slnku, ktoré akoby sa dotýkalo zároveň horizontu aj nesmierne nízkej oblohy. Kráčal dlho, zdanlivo celú večnosť. Nerozptyľoval sa cestou, nič si nevšímal – okrem samotného mŕtvo pôsobiaceho lesa – až si nakoniec uvedomil, že to všetko okolo neho nie je skutočné. Keď sa však prebudil zo sna, bol unavený, akoby naozaj celú noc pochodoval akýmsi lesom.

Od príchodu posla ubehlo už šesť dní. Za ten čas zasadla Rada Starších, aby vybrala troch vyslancov. Yorda sa márne pokúšala izolovať Oobena od priateľov a starý živostrom Oeg sa stále vyžíval vo svojej urazenosti. Našťastie, príprava zásob a úprava okolia chatrče na nadchádzajúcu zimu Oobena zamestnali dostatočne na to, aby na tieto aj ostatné záležitosti zabudol.

Akurát v predvečer odchodu posla a vyslancov ho však

Yorda pristihla, že nemá už nič na práci. Narýchlo si nenašiel ani vhodnú výhovorku, aby nemusel byť s ňou. Vybrali sa teda na blízky vrch, týčiaci sa priamo nad Alhou a poskytujúci ten najkrajší výhľad na široké okolie. Obloha hrala všetkými odtieňmi modrej a červenej. Dokonale sa dopĺňala s medovým oparom, ktorý sa rozlieval z okolitého lesa a iba miestami ho prerušovali tenké stĺpce dymu, čo stúpali z komínov malých domčekov.

Posadili sa na hrubý, spadnutý kmeň stromu a bez slova sledovali celú tú scenériu, keď zrazu Yorda pretrhla ticho tou najhoršou vetou, ktorej sa Ooben už dlhší čas obával: „Mám ťa rada, Ooben.“

Oobenovi prebehol mráz po chrbte. Yorda bola síce dcérou drsných Severanov, ale bolo to vskutku krehké dievča, nevinné a ešte neranené životom. Nemohol povedať, že by ju ani trocha nemal rád, ale vrúcne priateľstvo bolo to jediné, čo jej mohol ponúknuť. Preto sa obával dňa, keď už nebude môcť uhnúť a bude jej musieť nejakým spôsobom povedať pravdu. Nie však dnes...

„Zajtra odchádzam na západ,“ odvetil.

„Čože?!“ zvolala Yorda preľaknuto, až jej preskočil hlas.

„Bol som vybratý Radou ako vyslanec Alhy. Pôjdem na západ zistiť, ako veľmi je to tam zlé.“

To už sa na Yordinej hebkej tvári zjavili prvé slzy. Spýtavo hľadela na Oobena a čakala nejaké vysvetlenie. On sa ani nepohol, iba uprene sledoval rumenejúcu oblohu. Aj napriek tomu, že jej nepozrel do tváre, jej smútok ho bolel.

„Odkedy o tom vieš?“

„Včera mi to povedal Hoord.“

„A ako dlho budeš...“

„Neviem. Neviem ešte, ako ďaleko pôjdem. Pozri, je mi to ľúto, ale dovčera som o tom sám nevedel. Nemôžem za to, že vybrali práve mňa. Rád by som tu ostal, ale aj ja som Severan a nemôžem si urobiť hanbu, nemôžem vycúvať z poslania, ktoré mi bolo dané,“ vravel trhane. Keď dohovoril, na krátku chvíľu zatvoril oči. Potom sa nadýchol, zošmykol z kmeňa stromu a zľahka prehodil: „Musím si ísť pobaliť veci, zajtra sa ešte uvidíme, dobre?“ Nechal osamotenú Yordu sedieť na padnutom kmeni a namieril si to k cestičke vedúcej dolu do dediny. Neobzrel sa ani raz.

V Oobenovom dome vládlo v ten večer hrobové ticho. Matka sa mu vyhýbala, a kým si balil veci na cestu, iba ho sledovala so slzami na krajíčku. Neutrúsila ani slovko. Až keď sa jej syn usadil za stolom a odrezal si krajec chleba k večeri, podišla k nemu so slovami:

„Ooben, počúvaj ma. Nech ťa v živote nenapadne starať sa do záležitostí ľudí na západe, rozumieš? Ak budeš môcť, vymeň si s Hagsenom trasu, on cestuje do Dolnozemi. Žijú tam síce drsní ľudia, ale ani ten najnebezpečnejší Dolnozemčan sa nemôže rovnať so zástupcom Ľudí Noci. Sľúb mi to. Sľúb mi, že sa s ním vymeníš. A že sa vrátiš skoro.“

Ooben sa pozrel na svoju mamu. Taký ustaraný výraz, ktorý sa jej zjavil na tvári, ešte jakživ nevidel. Vstal od stola, podišiel k nej a tuho ju objal. Aj preto, lebo ju nesmierne ľúbil, aj preto, aby sa jej nepozeral do očí, keď jej bude klamať?

„Sľubujem, mami.“

Ráno, skôr než vyšlo slnko nad obzor, bola už celá Alha na nohách. Priamo pred hlavnou budovou Rady sa zoskupili traja vyslanci dediny a posol, ktorý k nim pricestoval pred týždňom. Muži stáli nastúpení pred polovicou Rady Starších a čakali na posledné pokyny. Po úvodných formalitách k nim bez ďalších rečí podišiel jeden z Rady Starších. Každému odovzdal listinu potvrdzujúcu, že je vyslancom z Alhy. Mala im umožniť vstup do každej dediny, každého mesta, na každý dvor. Potom, čo prevzal listinu aj posledný z nastúpených, poslovia sa pomaličky dali na odchod. Vyprevádzala ich dobrá polovica dediny. Ak ľudia nestáli priamo vonku, aspoň vykúkali z okien a mávali im. Mnohí sa pri nich ešte pristavili a zaželali im šťastnú cestu a skorý návrat. A takmer všetci vyslanci sa lúčili s úsmevom. Okrem Oobena. Nech sa obzeral ako chcel, medzi ľuďmi, ktorí ich vyprevádzali, nenašiel nikoho zo svojich najbližších. Ani Hoorda, ani mamu, ani Yordu. Pritiahol si teda lepšie golier ku krku, napravil si kožený batoh na chrbte a s letným pohľadom na posledné domčeky rodnej dediny vykročil po širokom chodníku.

DVAJA

Prvé štyri dni Ooben cestoval spoločne s ostatnými vyslancami a poslom, ktorý priniesol do Alhy tú osudovú správu. Čoskoro sa však ich cesty rozdelili, a tak dobré tri dni pokračoval sám. Míňal kopce aj lúky, stretol rôznych pocestných a dokonca aj jednu obchodnú karavánu. A na tretí deň narazil na opustenú osadu. Dva tucty osirelých chatrčí zívajú prázdnotou, nikde nebolo ani živej duše a podľa zarastenej hlavnej cesty ťahajúcej sa naprieč celou dedinou Ooben usúdil, že tu nik neprebýva už celé roky. Nanajvýš tak divá zver. Nevedel, prečo ľudia opustili toto miesto a nemal ani v pláne zistiť to. Jesenný vietor sa totiž opieral do deravých striech a ako preletúval vnútram prázdnych chatrčí, Oobenovi sa zazdalo, že mu v ušiach tlmene znejú nemilé slová:

*„Prišla veľká čierna smršť, zmárnila životov mnoho
ostala po nej len spúšť, vzala všetko, čo tu bolo.
Vše, čo život kedy dal, vzala jednou ranou v noci,
kto vládol, ten zutekal, kto nie, nenašiel pomoci.“*

Tie slová v ňom vzbudzovali neistotu, až strach, a preto pridol do kroku, aby chátrajúcu osadu čím skôr opustil. Pripomenula mu jedno zo starších rozprávání jeho mentora Hoorda, keď rozprával o divých nájazdníkoch drancujúcich celé dediny. Zabíjali všetkých bez rozdielu – mužov, ženy i deti – nešetřili nikoho. A to všetko len pre zopár vriec obilia či zemiakov, aby v horách prečkali zimu, a na jar sa vydali znova zbíjať.

Ako tak putoval, krátko popoludní došiel k lesíku, ktorý sa tiahol pozdĺž sivozelenej lúky ako obrovský had. Už na prvý pohľad bolo vidieť, že je to mladý les, riedky a prevažne s ohybnými stromami. Aj tak v ňom žilo omnoho viac zveri, než by si bol pomyslel. Tu i tam sa prehnali srny, v húštine sa naháňali odrastené medved'atá, na stromoch sa vtáci pripravovali na dlhú cestu. Keďže ani po čase nenašiel žiadnu vychodenú cestu, vybral sa jednoducho naprieč lesom, priamo na západ.

Ako si tak sám, pískajúci, vykračoval lesom, spomenul si na sny, ktoré mal doma a dobrá nálada ho razom opustila. Pred pár dňami sa mu totiž prisnil ďalší. Znova sa mu snívало o tom nepríjemnom lese, ako ním šiel a stále mal pocit, že ho čosi sleduje. Keď sa vo sne ukradomky otáčal, navôkol nebolo nikoho, len on sám a lesný chodník. Po čase sa mu však začalo zdať, že ho sleduje vlastný tieň. Najprv bol celkom nenápadný, no postupne začal hovoriť zvláštnou rečou, neskôr sa od neho pozvoľna odpútal, až nakoniec stál celkom vedľa neho. Ooben sa dal vtedy do behu, ale tieň ho zakaždým dobehol, posmieval sa mu a v jednom kuse hovoril:

„Säh eolo nöh mokoman... ... Säh eolo nöh mokoman...“

Keď sa ráno prebudil, ešte stále mu tá veta znela v ušiach a nebol by sa jej zbavil ani do večera, keby sa kvôli hladu nezamestnal lovom.

Hoci po spomienke na nepríjemný sen postupoval obozretnejšie, ani sám nevedel kedy, a naraz došiel k malebnej čistinke uprostred lesa. A v strede čistinky stála drevená chatrč. Zanedbaná, postavená medzi štyrmi statnými stromami tak, že zeme sa dotýkali iba práchnivé vŕzgajúce schody. Z krivého komína sa občas vynoril obláčik zelenkavého dymu a z otvorených okien sa do okolia valila ťažká vôňa. Ooben sa

pristavil a zaváhal, ale napokon vyšiel hore schodmi, zaklopal na dvere a prehovoril:

„Nech ťa žehná moc, kjú vzývaš.“

Za dverami sa ozval čudný lomoz, ako keď sa rozbije hlinená nádoba a po krátkej chvíli sa dvere pomaly otvorili. Vo dverách sa zjavila stará žena, s hlavou zahalenou do šatky, spod ktorej jej vyťčal pramienok strieborných vlasov. Na sebe mala ošúchané staré háby, očividne čerstvo oliate obsahom práve rozbitej nádoby.

„Čo chceš?!“ zahučala starena. „Melidor nie je doma, šiel zbierať byliny, ak chceš tak ho počkaj vonku, z výparov ti bude zle.“

Hneď nato sa starena otočila a s rachotom zatvorila dvere. Ooben však už podľahol ťaživej vôni tiahnucej sa z domčeka, ktorá sa otvorením dverí ešte znásobila, a tak len čosi zamrmal popod nos, tackavo zišiel zo schodov a zrútil sa do trávy. Okolie sa mu rozmazalo, v hlave pomútilo a prestal rozlišovať aj farby. Zavrel oči a potom, ako mu začalo písať v ušiach, omdlel.

Prebudil sa až k večeru, keď mu rovno pod nosom prebehla veverica. Striasol sa, posadil a s boľavou hlavou rozhladol okolo. Veverica medzitým vyskočila na blízky ker, odtiaľ na stromček, až sa stratila v žltozelenom mori listia. Ooben ju však až tak ďaleko nesledoval. Pohľadom zastal na schátranom domčeku, pretože stál úplne ináč ako popoludní, keď sem prišiel. Teraz bol natočený tak, že schodisko smerovalo na západ, akoby sledovalo slnko, presne ako kvet slnečnice. Ooben vstal, ledabolo sa oprášil a znova sa vybral do chatrče. Tentoraz sa z nej už nešírila ťažká, omamná vôňa, ale príjemná, dráždiaca zmysly, nútiaca človeka vojsť aj keby za dverami číhalo sedmoro drakov. Znova zaklopal, no starena

zvnútra iba zakričala:

„Vojdi dnu a nezabudni zavrieť dvere.“

Ooben vošiel dovnútra, zatvoril dvere ako mu bolo nakázané a rozhliadol sa okolo. Všade na stenách viseli rôzne sušené bylinky a telá nejakých zvláštnych živočíchov, väčších i menších. Na polici pri okne bolo množstvo skiel s čudným obsahom, v rohu na peci nerušene bublal kotlík a v strede miestnosti stála známa stará žena. Keď sa na ňu pozrel teraz, neomámený tou ťažkou vôňou, zdala sa mu o čosi menej zanedbaná a azda aj mladšia.

„Chytrý si sadni, zaiste si hladný. I keď neviem, či si taký spachtoš zaslúži niečo pod zub. Slušnosť však káže prichýliť pocestných, tak sa teda usad'. Melidor sa hneď vrátil, šiel nazbierať plody štípanca, dozrievajú veľmi rýchlo, zajtra už by boli prezreté,“ povedala starena a prekvapivo milo sa usmiala.

„Ale ja som sem neprišiel za Melidorom,“ ozval sa Ooben, „mám dôležité poslanie, ďaleko na západe.“

„Úúú, odporné západné kraje, zem hnusu a barbarstva, ťfuj.“ Starena si odpľula z okna a vzala kotlík z ohňa. „A čože je to za dôležité poslanie, keď si sa ho vybral splniť takto sám, mladý muž?“

Starenka mu dala polievky do hlbokého taniera a Ooben začal rozprávať o tom, aké mal sny, aké má korene aj ako bol vybratý Radou, aby sa vybral na západ.

„Ej, cítim z teba hrdosť, odvahu, ale aj mladícku hlúposť, chlapče. Či si ozaj myslíš, že v dnešných časoch presvedčíš ľudí, aby sa spojili proti zhube? Cnostné časy sú už dávno preč a len čo padneš tvárou do prachu, druhí sa na teba

hodia ako supy. Nepostavia sa na tvoju obranu, dnes sa každý stará už iba sám o seba,“ zhodnotila starena Oobenovo rozprávanie. On sa na ňu len vyčítavo pozrel a už chcel na to niečo odvetiť, keď sa dvere chatrče otvorili a dovnútra vošiel mladý muž, iba o málo starší ako Ooben. Bol vysokej a chudej postavy, zahalený do plášťa a cez plece mal prehodenú nadutú torbu.

„Á, konečne si sa vrátil, Melidor,“ privítala mladíka starena. „Hybaj k stolu, lebo ti vychladne polievka. A zoznám sa s mladým pocestným, toto je...“

„Ooben.“

„Moc, kjú vzývaš a tak ďalej,“ pozdravil Melidor neprítomne. Zložil si torbu z pleca, usadil sa k stolu a začal jesť. Ooben sa na mladíka skúmavo pozrel, no ten mu nevenoval žiadnu pozornosť. Pokračoval teda v rozhovore so starenou, až kým Melidor nedojedol aj posledné sústo večere. Hneď potom vstal, hlasito si odfúkol a – teraz už milším a spokojnejším hlasom – zapojil sa do debaty.

Po večeri sa všetci usadili ku krbu a zhovárali sa do hlbokkej noci. Preberali rôzne udalosti, od horúceho diania na západe až po dôležitosť kňazov pri obradoch. Ooben ihneď videl, že starena aj Melidor tiež uznávajú existenciu božstiev, no stavajú sa k nim vlašne. Nič od nich nechcú, ani im nič nedávajú. Po krátkej úvahe si uvedomil, že keby žil ako oni, ani on by nepotreboval pomoc Bohov. Život v súlade s prírodou, využívanie bohatstva lesov len pre vlastné prežitie a nehnať sa za hmotným bohatstvom... To sú vlastne znaky, čo spájajú druidov a lovcov zo severu.

„Takže zajtra ráno pokračujem v ceste,“ dokončil myšlienku Ooben.

„Nejako mi to ušlo, kam vlastne cestuješ?“ spýtal sa ho Melidor so záujmom.

„Sám neviem. Pravdupovediac, ešte nikdy som nebol takto ďaleko od domova a netuším, kam sa ešte dostanem. Musím však zistiť čo najviac o ľude Scyathoma. Jednak preto, aby som zistil, aká je situácia vo svete, a aj preto, aby som sa dozvedel viac o svojich koreňoch.“

„Počúvaj,“ skočil mu do reči Melidor, „koncom tohto týždňa som sa chcel vydať na západ, mám jedno obchodné stretnutie v Kremale, ale ak ti to nebude vadieť, môžem vyraziť skôr a ísť kúsok cesty s tebou. Dvom sa vždy cestuje lepšie a čím skôr tam prídem, tým skôr ten obchod uzavriem a budem sa môcť vrátiť späť.“

„To je výborný nápad,“ rozradostil sa Ooben, „zišla by sa mi spoločnosť a sprievodca týmto krajom.“

Potom, čo sa dohodli, starenka presvedčila Oobena, aby zostal u nich na noc. Ooben na ponuku veľmi rád pristal, po toľkých dňoch mu spánok na poriadnej posteli urobí len a len dobre. Ešte chvíľu pokračovali v rozhovore, a keď začal oheň v peci slabnúť, odobrali sa spať.

Na druhý deň ráno, skôr, než vyšlo slnko nad obzor, sa po výdatných raňajkách spolu s Melidorom rozlúčili so starenou a spoločne sa vydali na dlhú cestu.

KRV A OVCE

Po dvoch dňoch putovania došli k úpätiu dvoch pohorí, ktoré oddeľovali pobrežnú oblasť od stredozemia. Po oboch stranách sa tiahli vysoké zelené kopce, sem-tam posiate maličkými stádami oviec a skalnatými výbežkami. Vrcholky južných hôr siahali do takej veľkej výšky, že dno úpätia žilo vo večnom šere. Napriek tomu, že tam priame slnečné lúče nikdy nezavítali, bolo úpätie zarastene až prekvapivo husto. Keď Ooben s Melidorom prechádzali severnými horami okolo starých štôlní, začuli občas hluk vychádzajúci z hlbokých tunelov.

„Ludom, zdá sa, nestačí čistý vzduch a obloha. Prenášajú svoj svet až do hlbín zeme,“ poznamenal Melidor, načo mu Ooben uznanlivo prikývol. Minuli ešte tri štôlne a zakaždým z nich vychádzal tlmený lomoz. Až vo štvrtrej...

Prechádzali okolo bane, ktorá sa zdala na prvý pohľad opustená, a z jej vnútra začuli nárek a plač. Hoci si ho bolo možné zmýliť s hvizdom slabého vánku, Ooben sa ihneď zastavil. „Čo si myslíš, Melidor?“ spýtal sa súputníka.

„Nie som si istý,“ odvetil váhavo.

„Neviem, ale nech tam je ktokoľvek, určite potrebuje pomoc – áno – zaiste je v nebezpečenstve.“

„Mne sa to nezdá, Ooben,“ namietal Melidor, „načo sa do toho pliesť? Navyše netušíme, čo tam môže číhať, a neviem, ako ty, ale ja sa hodlám aj vrátiť domov.“

„Ludský život ti je menej cenný ako nejaké sušené hríby?!“ vyhrkol Ooben.

„To som vôbec nepo... ále, zabudni na to, poďme to preveriť,“ poddal sa Melidor a obaja sa vybrali zistiť, čo je zdrojom toho náreku.

Ani poriadne nevošli do jaskyne a do nosa im udrel studený vzduch nasiaknutý zvláštnym pachom. Melidor vzal kus ulomeného trámu, omotal ho kúskom handričky namočenej do zvláštnej tekutiny, ktorú Ooben nepoznal, a zapálil ju iskrou z kresadla. Provizórna nazeleno svietiaci fakľa v okamihu osvetlila okolie natoľko, aby si obaja všimli zvláštne škrabance na stenách a zemi. Hlbšie do jaskyne viedla len jedna cesta, tak sa ňou vybrali. V diaľke stále počuli tie neurčité zvuky a čím ich počuli zreteľnejšie, tým odhodlanejšie zostupovali do podzemia. Zem bola vlhká a šmykľavá, každú chvíľu sa zohýnali pred stalaktitmi a vôbec, jaskyňa rozhodne nepôsobila dojmom, že by tam mohla žiť nejaká inteligentná bytosť. Ponurý hukot sprevádzaný stále silnejúcim plačom oboch cestovateľov rozrušil. Po chvíli predierania sa jaskyňou vošli do podzemnej pukliny, ktorá vytvárala dojem honosného sálu. Žiara z Melidorovej fakle osvetľovala členitý strop, ktorý sa javil ako nesmierne zložito vystavaný obrovitánsky svietnik. Svetlo sa lámalo pod rôznymi uhlami a jeho odrazy v maličkom jazierku na spodku jaskyne vytvárali na tom prečudesnom strope najrôznejšie obrazce. Čľupot kvapiek trieštiacich sa o mokrú podlahu sa rozliehal v celej miestnosti a budil dojem, že každá kvapka je veľká aspoň ako vedro. A uprostred toho chladného podzemného miesta ležala hŕba kostí, jedno mladé dievča a podivná príšera. Telo posiate čiernou srst'ou vzbudzovalo dojem neprekonateľnej sily, ktorý umocňovali mohutné svaly. Dlhý rozdvojený chvost divo kmital zo strany na stranu. A hlava, nie nepodobná vlčej, lačne trhala kusy mäsa z nevládneho tela mladého človeka. Dievča sa ešte hýbalo, ale zjavne sa nemohlo postaviť na nohy, tak sa len márne pokúšalo odplaziť od tej príšery. Ona ju však zakaždým zdrapila za nohu a pritiahla späť, pričom dievča vždy úpenlivo

vykričlo. Ooben sa strhol a schmatol Melidorovu fakľu tak prudko, až im obom takmer padla na zem. Prstom priloženým k ústam naznačil, aby boli čo najtichšie a po chvíli takmer nečujne sňal z chrbta svoju sekeru. Melidor, držiac v jednej ruke fakľu, druhou vytiahol spod plášťa jednoduchú zakrivenú dýku a čakal, čo urobí zviera.

Príšera zakrátko prestala žrať a začala vetriť po okolí. Vycítila ich. V jednej chvíli len nastražila uši a v druhej sa už rútila proti nim. Ooben sa rozbehol proti nej s revom, ktorý ohlušujúco znásobovali odrazy v jaskyni, a Melidor sa rozbehol k mladému dievčaťu, pričom nespúšťal oči z netvora. Ten vyskočil na Oobena a pokúsil sa mu zahryznúť do krku, no on útok čakal a uhol sa na stranu. Hneď nato sa zahnal sekerou a podarilo sa mu uťat' beštii jeden z chvostov. Tá zvraskla bolesťou, ale dopadla na nohy, zvrtila sa a opäť zaútočila. Medzitým Melidor dorazil k dievčine a uvidel, že má celkom dochrámanú ľavú nohu.

„Pomôžte mi,“ prosilo dievča a natiahlo ruku k Melidorovi.

„Neboj sa, len ešte trocha vydrž,“ odvetil jej a rozbehol sa na pomoc Oobenovi. Vlčí netvor sa úskokom dostal až do Oobenovej tesnej blízkosti, vyhol sa čepeli jeho sekery a bokom ho prudko narazil na stenu jaskyne. Oobenom to len tak otriaslo. Precitol však dostatočne rýchlo na to, aby sa vyhol smrtiacim tesákom namiereným proti nemu. Príšera ho zvierala, len vďaka sekere si ju držal v dostatočnej vzdialenosti od krku. Práve, keď sa pokúšala o ďalší útok, Melidor skočil jednou nohou do jazierka. Čľupot tvora vyrušil, uvedomil si, že sú tu na neho dvaja. Túto kratučkú chvíľu Ooben bleskurýchle využil a odstrčil zvera, ktorý sa zatackal a zakopol o kamenný výbežok. Spadol na chrbát. Melidor z rozbehu vyskočil, napriahol sa a zabodol dýku hlboko do boku netvora. Ten sa

skrútil na zemi, zavyl bolesťou a pravou labou tresol Melidora tak silno, až ho zhodil na zem. Ooben rozdýchaval pevné zovretie, a pomaly bol pripravený čeliť ďalšiemu útoku. Netvor sa tackajúc postavil, pozrel na Oobena, potom na Melidora a napokon vyrazil von z jaskyne. Po druhom kroku sa však zrútil k zemi, naposledy zavyl a po chvíli vypustil dušu.

„Otrávená dýka,“ poznamenal Melidor. „Samotná zbraň nie je až taká nebezpečná, ale skús sa ňou porezať a do desiatich sekúnd budeš ležať mŕtvy na zemi.“

„Zaujímavé, raz mi o tom istotne povieš viac,“ odpovedal mu zadýchaný Ooben. Založil si sekeru na chrbát a vybral sa k dievčaťu. To už len nevládne ležalo na zemi a plytko dýchalo. Ooben ju zodvihol a spolu s Melidorom sa pomaly predrali na povrch.

Dlhé tiene na stráni nasvedčovali, že deň sa blíži ku koncu a najlepšie bude nájsť miesto, kde sa uchýlia na noc. Dievča sa prebralo a povedalo im, že za neďalekým skalným výbežkom sa nachádza malá usadlosť. Prešli teda až k výbežku a skutočne – na miernom svahu ležala malá dedinka. Kým schádzali svahom, z domčekov vyšli obyvatelia a s úžasom sledovali prichádzajúcich. Po chvíli vyšiel z najväčšieho domu aj starý muž, podopieraný mladším, a zavolał na nich:

„Nech vás žehná moc, kjú vzývate. Dovoľte, aby som sa vám v mene usadlosti Unta predstavil – volám sa Leddron a toto je Hokran. Som staršina tejto usadlosti a chcem vedieť, čo sa stalo s Melinnou.“

„To je na dlhšie rozprávanie. Každopádne Melinna potrebuje ošetriť zranenie, máte tu ošetrovateľa?“ spýtal sa Melidor.

„Samozrejme, podťte do môjho príbytku a ty, Hokran,

zájdi pre liečiteľa.“

To už boli vonku takmer všetci obyvatelia usadlosti a živo medzi sebou diskutovali. Ooben s Melidorom ich však nepočúvali a mlčky nasledovali Leddrona do jeho príbytku. Bolo to hotové sídlo, vôbec nezapadalo medzi ostatné domčeky, ktoré sa v porovnaní s týmto domom javili ako príbytky pre handrové bábiky. Vonku aj vnútri to vyzeralo naozaj veľkolepo. Vstupná chodba bola zdobená ovčiami rúnami, veľká presvetlená hala rôznymi maľbami. Otvorený kozub v nej priam nabádal na usadenie okolo ohňa. Oni však zašli do jednej z bočných izieb, ktoré boli takisto pekne a útulne zariadené. Tam položil Ooben Melinnu na posteľ a dali sa do reči s Leddromom.

„Tak teda, môžete mi povedať, čo sa stalo Melinne?“ začal Leddron.

„Našli sme ju v neďalekej jaskyni, úkryte akejsi vlčej beštie,“ odvetil Ooben, zatiaľčo sa Melidor venoval zranenej. „Len tak-tak sme ju porazili, mala silu za dvoch statných chlapov.“

„Toho netvora tu poznáme všetci, volá... teda volal sa Kether, bol to syn jedného z našich drevorubačov.“ Leddron sa zahľad do prázdna a loviac v pamäti začal rozprávať príbeh.

„Bolo to asi tak pätnásť zím dozadu... V čase zberu plodín boli naši drevorubci v lesoch, aby narobili zásoby na zimu. Dether, jeden z drevorubačov, stratil v tom roku ženu. Napadli ju vlci, keď bola v lese zbierať huby. Našli ju celú dotrhanú po dvoch dňoch na okraji lesa. Detherovi to zlomilo srdce a robil si aj starosti, ako zvládne všetko sám - vychovať syna, starať sa o domácnosť a zarábať na živobytie. Celé mesiace sa tráпил a nevedel, čo si počne. I bol napokon celkom zúfalý, nevedel už, ako ďalej, tak sa rozhodol, že navštívi jednu

známu čarodejnicu, ktorá sa vyznala v lesných plodoch a poznala ich skryté účinky lepšie než ktokoľvek v okolí. Zašiel za ňou a požiadal ju, aby mu namiešala elixír, ktorý by jeho syna bezbolestne uspal - viete, čo tým myslím. A čarodejnica mu ten elixír dala. Dether neváhal a pripravil synovi jeho poslednú večeru. Aspoň si to myslel. V skutočnosti mu však čarodejnica namiešala iný elixír, ktorý ešte nikto nikdy nevyskúšal. Dnes sú tieto druhy elixírov známe ako elixíry premeny, toho času však ešte neboli také rozšírené. Navyše čarodejnica vytvorila elixír premeny na vlka, pričom nevedela odhadnúť presné pomery prísad. Kether bol ešte malé dieťa a silná dávka elixíru z neho spravila za pár dní nepodareného kríženca vlka a človeka. Dether dúfal, že táto premena pominie, lenže ona nie a nie ustúpiť. Ba čo viac, Kether naberal každým dňom na sile a čím bol mocnejší, tým menej ľudskosti v ňom ostávalo. Napokon to už Dether neunesol a jednej noci zašiel so synom – vlkom hlboko do lesa, kde ho priviazal povrazom k stromu a odišiel. Dúfal, že tvor, ktorý vyrástol z jeho dieťaťa, zahynie, no nestalo sa tak. Malého Kethera našla svorka vlkov, ktorá sa ho ujala a vychovali z neho člena svorky.

Odvtedy sme zažívali hrozné časy. Kether totiž časom veľmi zmocnel a kradol nám mnoho oviec, neraz zaútočil aj na osamotených pastierov. Už sme aj párkrát mysleli, že odtiaľto odídeme, ale napokon sme sa vždy rozhodli zostať. Usporiadali sa aj mnohé výpravy na zahubenie tej príšery, no vždy to skončilo neúspešne, lebo Kether sa stále zdržiaval vo svorke. Až posledné mesiace sa osamostatňoval. Prichytili ste ho samého, takže môžete hovoriť o šťastí, že ste to stretnutie prežili. Tak či tak, v mene všetkých bohov vám ďakujeme, svorka bude bez neho značne oslabená a už sa viac neodvážia kradnúť nám ovce, aspoň dúfam.“

Sotva Leddrón skončil svoje rozprávanie, vo dverách

izby sa objavil Hokran s liečiteľom. Ten sa hneď pustil do ošetrovania Melinny a Melidor s Oobenom sa odobrali do haly, aby si dali s Leddronom šálku čaju. Po dobrej polhodine sa vrátili do izby, kde ležala Melinna, prezvedieť sa, ako je na tom. Liečiteľ sa tváril ustarostene a znepokojene zároveň.

„Mám veľké obavy, že ša Melinna štane podobným monštrum ako bol Kether,“ šušľal. „Na jej koži na nohe šom našiel niekoľko žnakov po tešákoch. Ak ša tá choroba bude prenášať telešnými tekutinami, tak nebudeme mať inú možnosť, než Melinnu žbaviť rovnakého osudu aký poštihol Kethera.“

Ooben sa s ľútosťou pozrel na Melinnu, ktorá teraz už pokojne spala. Vyzerala tak nevinné, až mu stislo hrdlo pri predstave, že sa z nej stane také monštrum, aké toho dňa stretli a skolili. Melidor sa však tváril celkom pokojne, akoby vedel presne, čo sa s Melinnou stane. Po krátkej chvíli všetci opustili izbu a zberali sa von.

To už na usadlosť Utha padla noc. Na naliehanie Leddrona ostali obaja záchrancovia v jeho príbytku ako hostia. Každý dostal svoju izbu a chutnú večeru. Chvíľu posedeli svorne pri blkotajúcom ohni, a potom sa všetci pobrali spať. Bola to nepokojná noc, každý myslel na to, čo sa stane s úbohous Melinnou. Navyše sa Oobenovi párkrát zazdalo, že sa z Melinninej izby ozýva vzlykanie podobné zavýjaniu, napokon však pod ťarchou únavy zavrel oči. Radosť z toho, že sa znova vyspí v mäkkej posteli, ho ukolísala až napokon zaspal, no upokojujúcu temnotu spánku mu znova narušil sen.

Opäť sa mu snívalo o boji s obrom, tentoraz to však nebol on, kto s ním bojoval. Bola tam úplne iná osoba a on sa na celý súboj len prizeral. Boj bol neľútosťný, raz mal navrch jeden, raz druhý, a keď sa už zdalo, že jeden z bojovníkov zasadí rozhodujúci úder, boj sa znova zvrtol. Ooben mal pocit,

že boj trvá nekonečne dlho a že v ňom nebude víťaza. Tu však bojovník, ktorý bojoval miesto Oobena, zakopol a spadol. Obor to napriek početným zraneniam využil, bleskurýchle ho jediným dupotom rozpučil a...

Ooben sa prebudil na to, že nemôže dýchať. Lapal po dychu, akoby bol zatvorený v truhlici, z ktorej sa nemôže dostať. Keď sa však pozrel von oknom a uvidel brieždiacu sa oblohu, akosi sa upokojil, prestal kŕčovito lapať po vzduchu a zhlboka sa nadýchol. Už takmer dva týždne sa mu nestalo, aby mal taký živý sen. Slnko sa lenivo vykotúľalo na oblohu a pomaly sa rozptýlili aj jeho spomienky na nočný súboj. Pobral sa na raňajky.

Vo veľkej miestnosti už sedel Leddron, a napriek svojmu veku sa s obrovskou vervou púšťal do jedla. Práve, keď si tlačil do úst kusisko chleba, vošiel do miestnosti Ooben, tak ho prizval k stolu len kývnutím a nezrozumiteľným mrmlaním.

„Kde je Melidor? Ešte spí?“ spýtal sa Ooben.

„Nie, vstal zavčas ráno, že si ide natrhať nejaké kvety na lúku, kým sú ešte zatvorené.“ Ooben Melidorovmu odchodu nevenoval veľkú pozornosť, viac ho trápilo, ako sa vodí Melinne. Narýchlo do seba nahádzal chlieb s pravdepodobne posledným zeleninovým šalátom toho roka a pobral sa do Melinnej izby. Dvere boli zavorené, tak slušne zaklopal. Keď sa z druhej strany nikto neozýval, chytil kľučku a pomaly otvoril dvere. Melinna tam pokojne ležala, akoby sa jej včera nič nebolo stalo. Nevidieť zakrvavenú posteľnú bielizeň a obvazy na jej nohe, tak by si Ooben bol pomyslel, že je celkom zdravá. No ešte spala, tak sa vybral von, aby sa trocha rozliadol po okolí.

Celá osada Unta bola z jednej strany ohraničená maličkým potokom, ktorý však bolo počuť už z diaľky.

Domčeky boli rozostavané na terasách tak rovných, že by sa z druhého kopca isto javili ako obrovitánske schodisko. Veľa miesta na terasách však ešte nebolo zastavaného. Akoby nebolo ľudí, ktorí by si tam chceli postaviť vlastný príbytok, hoci v najnižšej úrovni terás stáli už dva rozostavané domy. Navôkol sa už premávali ľudia a všetci si so záujmom prezerali prišielca. Isto sa o nich dvoch rozprávali do noci. Dospelí si od hrdinu držali odstup a mladé dievčatá si len v hlúčkoch čosi šepkali. Keď však Oobena zočili malí chlapi, prestali sa oháňať drevenými mečmi, rozbehli sa k nemu a kričali naňho:

„Ujóóó., ujóóó, povedzte nám, vy ste zabili Kethera?“

„Vraj mal ohnivý dych a v ústach dvesto zubov!“

„Čo dvesto, tisíc ich mal!“

„A keď zavýjal, tak sa až zem triasla...“

Deti sa tak hlasno prekrikovali, až mal Ooben pocit, že si v tejto haravare vystačia aj bez neho. Keď však dohady detí postupne vystriedali celkom rozumné otázky, usadil sa a rozpovedal im príbeh o tom, ako vlčieho muža spolu s Melidorom pokorili. Keď už bol skoro na konci svojho rozprávania, uvidel Melidora, ako sa približuje z východného hrebeňa. Deti sa rozprchli a znova a znova si rozprávali to, čo práve počuli.

Ooben vstal a šiel Melidorovi naproti. Ten však so zamysleným pohľadom pokračoval svojou cestou a na otázku „Čo sa deje?“ odpovedal len stručne:

„Musím si niečo overiť.“ Potom zamieril priamo do príbytku miestneho liečiteľa, otvoril dvere a bez vyzvania vstúpil. Ooben, celý zvedavý, takisto vošiel dnu a znova mu udrela do nosa silná aróma sušených rastlín, podobná, akú cítil

vtedy v príbytku Melidorovej tety. Táto však bola ostrejšia, prenikavejšia. Nestihol ani zavrieť dvere a Melidor sa už živo zhováral s liečiteľom:

„Takže potrebujem kvety jazmínu a cibuľu. Najlepšie mladú, no zbaví aj stará.“

„F porijádku, donešjem ti. Šám šom žvedavý, šo z toho bude.“

Medzitým sa už Melidor venoval kotlíku, do ktorého naliel vodu, vhodil doň všetky ingrediencie, dokonca aj za hrst čiernej srsti. Oobenovi ihneď došlo, že tá srst patrila Ketherovi a jeho záujem o bublajúcu zmes v kotlíku okamžite vzrástol. Keď sa zdalo, že obsah kotlíka už-už vykypí, Melidor vnoril ruku do svojej torby, nabral tak za pol hrste zvláštneho prášku a ledabolo ho vsypal do vriacej zmesi. V okamihu z kotlíka vyšľahol ružovkastý oheň a celú miestnosť náhle zaplavil ružovobiely štipľavý dym. Všetci traja sa rozkašľali, vyšli von z chatrče a liečiteľ s Oobenom vrhli na Melidora spýtavý pohľad. Každý by sa asi zatváril rovnako, keby sa mu z domu valili kúdole neznesiteľného dymu. A tie sa vyvalili zo všetkých otvorov – z komína, z okien, aj zo špár medzi doskami.

„Čšo to bolo začš?“ spýtali sa naraz.

„Zabralo to?“ dodal liečiteľ.

„Áno,“ odpovedal Melidor, očividne spokojný so svojou prácou, „Melinnu je možné zachrániť. Ten ružový záblesk a dym nenapovedali nič, bola to len klasická reakcia. Ten dym bol však aj štipľavý, čo je neklamný znak toho, že Kether bol síce zvláštnym, no predsa len vlkolakom. To znamená, že z Melinny sa takisto stane vlkolak. Pri najbližšom splne, čo bude tak za štyri dni, ak sa nemýlim.“

Aj liečiteľ, aj Ooben ostali Melidorovým výkladom zaskočení. Liečiteľ precitol prvý a spustil:

„Tak ty tvrdíš, že ša z nej stane flkolak. Š tým ši ja už rady dať neviem, nemám na to potrebné žnalošti. Už len tá príšada, ktorú ši pridal do kotlíka, je pre mňa feľkou žahadou.“

„Tou príšadou je zmes kostnej múčky zo štyroch rôznych druhov zvierat, ale neprezradím ti, ktorých. Pochopenie receptu a účinkov jednotlivých esencií je na dlhý čas, a ten práve teraz nemáme. A zlé je aj to, že ani ja neviem, ako zvrátiť priebeh premeny na vlkolaka. Možno keby sme zašli za tou čarodejnicou, ktorá kedysi spôsobilá premenu nebohého Kethera, možno ona by vedela, ako to zastaviť.“

Ako Melidor dohovoril, liečiteľ zvrážtil čelo a po chvíli sa ujal slova:

„Tak to bude došť problém. Potom, ako ša začal malý Kether meniť, ša jeho otec vybral ža čarodejnicou a žiadal od nej protijed. Vyhnala ho s tým, že ona švoju čať dohody šplnila, že ho žbaví trápenia. Pojala to doť svojsky, v iftom žmysle ho ošamostatnila, nebol už žáviľý na otčovej pomoci. On ša v štrachu pred jej mocou neodvážil jej oponovať, ale v noci ša tam vrátil a zapálil jej chatrč. Odvtedy fine o nej už nikdy nepočuli. Bohužiaľ, krátko nato žmizol aj samotný Dether, žrejmeho to priveľmi požnačilo.“

Melidor, nemo prikyvujúc, sa po odmlke ozval:

„Keď človeku vypália príbytok, ostane v ňom zloba, hnev a túžba po pomste. Neviem si doť dobre predstaviť, že by sa čarodejnica, ktorá bola už vtedy doť zákerná, len tak zobrala a navždy odišla. Ja na jej mieste by som spriadal pomstu tak strašnú, že by si ju ostatní zapamätali navždy. A na čo tu títo ľudia už nikdy nezabudnú? Na Kethera, ktorý ich

dlhé roky terorizoval, kradol im ovce, zdroj jedla a vlny na šatstvo, a obyvateľom strpčoval životy viac ako krutá zima. Ja keby som bol taký zlý, tak by som si to chcel vychutnávať deň po dni. Tá čarodejníca bude niekde nablízku, som si istý.“

„A ak nie?“ spýtal sa Ooben.

„Ak nie, tak potom nechcem pomyslieť na to, ako skončí úbohá Melinna.“

Po tomto rozhovore a odhaleniach sa všetci bezradne rozišli.

Ooben si všetko nechal uležať v hlave a poobede sa vybral za Leddronom. Našiel ho, ako si sedí v chatrči na stoličke, rozjímajúc pri fajke.

„Chcel by som vedieť, či tu máte nejakých stopárov. Viem, je to čudná požiadavka, hľadať stopára v osade, ktorá prežíva vďaka chovu oviec, ale teraz by sa mi naozaj zišiel niekto, kto tieto hory pozná ako svoju dľaň.“

„Nuž Hokran je celkom dobrý stopár. Pochodil tu už skoro všetky kopce a vždy našiel všetky zatúlané ovce,“ odvetil mu Leddron po krátkom zamyslení.

„Výborne,“ zaradoval sa Ooben, „Kde by som ho teraz našiel?“

„Je tuším pri ovciach na pastvinách severne odtiaľto.“

Ooben sa zvrtol, že sa vydá za Hokranom, no vtom zočil vo dverách stáť Melinnu. Vyzerala napoly neprítomne, jednou rukou sa opierala o rám dverí, druhou sa pridržala palice, ktorú jej včera pripravili k stolíku. Dlhé hnedé vlasy,

rovnako ako červený obvaz na nohe, jej zľahka povievajú v slabom prívane, ktorý sa preháňal miestnosťou.

„Som hladná,“ povedala.

Leddron na svoj vek rezko vyskočil, položil fajku na stôl a prehodil:

„Len ty nikde nechod', tu si sadni. Teta Agna ti isto čosi pripraví,“ povedal starček a z ničoho nič zmizol v jednej z chodieb.

Ooben teda podišiel k Melinne sám, podoprel ju z jednej strany a pomohol jej usadiť sa. Chvíľu len mlčky sedeli vedľa seba, no potom to Ooben nevydržal. Vyhĺkol: „Dávaj si pozor,“ a vybehol z Leddronovej chatrče.

Nemyslel si, že bude dobré povedať jej, že sa mení na rovnakú kreatúru, akou bol Kether. Navyše čas začal nepríjemne hrať proti nim. Ponorený do úvah vybral sa za Hokranom.

Melidor sa po rannom rozhovore vytratil z dediny. Musel premýšľať. Nebol si istý, či sa až priveľmi nestará do záležitostí, ktoré sa ho netýkajú. Má predsa dostatok svojich starostí a problémy s meniacim sa dievčaťom nie sú predsa z tých, ktoré hýbu svetom.

„Prečo by som mal strácať čas s Melinnou? Šanca, že nájdeme tú starú bosorku, je takmer nulová. Aj keby sme ju našli, nie je isté, že premenu bude vedieť zvrátiť. Napokon tú myšlienku o bosorke som tresol len tak z hlavy, ani mi nenapadlo, že by na tom naozaj niečo mohlo byť...“

Z premýšľania ho vytrhla zatúlaná ovca, ktorá pozerala

na neho tak uprene, až ho to zarazilo. Len čo sa spamätal, zastavil sa a dokončil svoje myšlienkové pochody:

„Na druhej strane dva dni nie sú až tak veľa a nech to už dopadne akokoľvek, možno nájdem byliny, ktoré pestovala tá babizňa... ech.“ A zohol sa pre lístky puchovníka, pre ktoré sa sem vybral.

Hokran sedel na plote ohrady a vyrezával si píšťalku, keď k nemu Ooben dorazil.

„Zdravím ťa, Hokran,“ pozdravil sa.

„Fľúú, fľúúú...“ odpískal mu mladík, zjavne nespokojný so zvukom, aký zatiaľ ten strúhaný pahýľ vydával.

„Počul som o tebe, že sa tu spomedzi všetkých najlepšie vyznáš v okolí. Hodila by sa mi tvoja pomoc. Vieš, s Melinnou je to zlé a pomôcť jej bude vedieť jedine tá čarodejnica, ktorá kedysi zapríčinila Ketherovu premenu.“

„Hm,“ odvetil Hokran, „viem, kde mala tá čarodejnica chatrč, ale tá vyhorela do posledného trámu. Už roky tam nikto nebol.“

„To je jedno, musíme tam zísť, možno tam budú nejaké stopy, ktoré nás k nej dovedú,“ navrhol Ooben, hoci sám tej myšlienke neveril.

„Nuž, ako myslíš, dovediem vás tam,“ pristal napokon Hokran a vybral sa smerom do osady. „Musím si zbalit nejaké veci na cestu, stretneme sa na južnej strane dediny.“

Ooben si sadol na zem, zahľadel sa na južný vrch, ktorý sa tiahol na západ a predstavil si, koľká diaľka ho čaká. Už

teraz mal pocit, že ďalej od domova ani byť nemôže, ale zodpovednosť za život toho dievčaťa a záväzok, ktorý mu bol daný radou Starších, ho ťahali dopredu. Rovnako, ako ho hnala zvedavosť, čo sa skrýva za snami prenasledujúcimi ho v poslednom čase. Odrhol si steblo trávy, vložil medzi dlane a hlasito zapískal, na čo sa tri ovce tak prudko otočili, až im zvonce na krkoch hlasno zazvonili.

Hokran už hodnú chvíľu postával pri drevenom plôtku, ktorý symbolicky ohraničoval územie osady a usilovne strúhal svoju píšťalku. Pri nohách mu ležal batoh so zásobami a krátky luk s tulcom šípov. Keď k nemu Ooben dorazil, píšťalka už bola skoro hotová.

„Tak ako, pôjdeme?“ spýtal sa Hokran.

„Čakajtéeé!“ volal na nich Melidor z diaľky. Bežal dolu kopcom tak ozlomkrky, až to vyzeralo, že každú chvíľu zakopne a zdrúzga sa na zem. S hrkotajúcou torbou a koženým batohom dobehol k nim a jedným dychom vysypal:

„Idem s vami. Možno tam nájde... nájdeme nejaké... indície, ktoré nás zavedú k... k tej čarodejnici.“

A tak skupinka troch vyrazila na cestu. Hokran ich priviedol až na samé úpätie, ktoré ležalo medzi severným a južným pohorím.

„Týmto úpäťm preteká Traga, rieka, v ktorej je najviac rýb v okolí. V žiadnej blízkej rieke ich nie je toľko, čo tu. Ryby tadiaľ často plávajú do vnútrozemia, aspoň tak vraví Leddrón,“ poznamenal Hokran. „Vraví sa, že tieto dve pohoria boli kedysi jedným, ale boh Aagmel sa nahneval, lebo ho odmietla najkrajšia dcéra severského vodcu Jurghaarda a udrel päšťou do zeme. Úder rozdelil toto pohorie na dve a keď Aagmel zbadal, čo vykonal, zaplakal. Slzy jeho žiaľu vsiakli do zeme,

odkiaľ vyvierajú dodnes v podobe potôčikov a zlievajú sa do tejto rieky. Ľudia ešte vravia, že voda z nej má moc očistiť všetko, čo pošpinil božský hnev, hoci som ešte nikdy nepočul, žeby sa to splnilo. Ináč, rieka dostala meno práve po Jurghaardovej dcére, aby si ľudia zapamätali, koľko útrap dokáže spôsobiť láska. Tá hory neprenáša. Ona ich ničí.“

„Takže slzy boha vravíš? Zaujímavé, veľmi zaujímavé,“ odvetil Melidor. Šikovne sa zohol a nabral vodu z rieky do fľaštičky.

Po tom, ako prešli dreveným mostom cez Tragu, začali stúpať. Cestu im sťažoval fakt, že táto, severná strana kopca bola husto zarastená stromami. Ooben ani Melidor netušili, ako všetky tie stromy dokážu prežiť vo večnom tieni. Kým vyšli do polovice prvého kopca, na krajinu padol večer. Už tak slabý vietor utíchol, takže lístie iba nehybne viselo na stromoch. Tu a tam ešte prenikalo do lesa svetlo z posledných slnečných lúčov. Zastali na čistinke, ktorá bola obkolesená obzvlášť vysokými stromami s hustými korunami, až v nich vyvolala dojem, že sú v nejakej veľkej sále s tmavozeleným stropom.

„Tu sa utáboríme,“ zavelil Ooben a ostatní súhlasili. Zložili si teda veci a každý si šiel po svojom. Melidor rozložil oheň, Hokran si vybral zásoby jedla a hodil deväť zemiakov k ohnisku, Ooben odbehol hlbšie do lesa nazbierať drevo, aby im vystačilo na celú noc. Keď sa vzdialil natoľko, že už ani poriadne nevidel žiaru plameňa, uvidel hlbšie v lese slabé jagavé svetlo. Akoby čakalo len naňho. V modrastom šere okolia vyzeralo tak vábne, až Ooben strácal nad sebou kontrolu; presne, ako keď človek uvidí to, po čom už dlho túži a všetky zmysly upriami len na získanie alebo priblíženie sa k tej veci. Zložil z rúk kusy suchého dreva a opatrne sa vydal k svetlu. Vďaka skúsenostiam z častých lovov zveri sa húštinou pohyboval takmer nečujne. Prikrčený ako šelma pripravená na

útok aj obranu sa približoval a čím bol bližšie, tým bolo svetlo jasnejšie a väčšie. Už bol celkom blízko. Už mu stačilo odhrnúť iba tri konáre brániace vo výhlade a uvidí to úplne celé.

Tú jagavú vec. Krásnu. Úplne ho opantala. Načiahol sa, aby odsunul nabok prekážajúcu haluz, keď tu suchá vetva odrazu praskla a zlomila sa. Doteraz oslepujúco belavá žiara v okamihu nabrala krvavo červené obrysy. Z miesta, kde plápolala, razom vyšľahol silný víchor, ktorý Oobena úplne obkolesil a zašiel mu od nôh pod šaty. Zmrazilo ho na celom tele. Akoby ho neznáma sila paralyzovala a pomaly z neho vysávala životnú energiu. Vietor mu ohlušujúco kvílil v ušiach a on sa nezmohol na nič, iba napoly stál a napoly sa vznášal vo víchre a s nemou hrôzou sledoval, čo sa s ním deje. Oslepujúce svetlo pozvoľna slablo a naberalo čoraz konkrétnejšie obrysy. Po chvíli už Ooben dokázal rozlíšiť malú, ale štíhlu postavu, pôvabne sa vznášajúcu nad trávnatým povrchom.

„Bludička!“ chcel vykriknúť. Bol tak ochromený neustále šľahajúcim vetrom, že zo seba nevydal ani slovo. Vznášajúca sa postava sa pomaly priblížila k Oobenovi a naklonila sa k nemu tak, že aj napriek červenkastému svetlu, ktoré z nej vyžarovalo, zreteľne rozoznal črty zlovestne pôsobiacej tváre, ľahko deformovanej prúdom vzduchu.

„Nik živý neprejde cez jej les!“ prehovorila, „Nikto! Ani ty, ani tvoji priatelia, len nech sa vzdialia od ohňa, nech prídu hľadať svojho druha...“

Jej hlas bol úplne neľudský, bol chladný ako zimný vietor vanúci z hôr – bez farby, bez známky zľutovania.

„Ona vám to nedovolí. Všetci zaplatíte za to, že ste...“

Šššlh! Šíp prenikol bezfarebným telom a skončil

v kroví. Bludičkou pritom trhlo a jej éterická forma sa roztrhala. Ohlušujúci vietor v momente utíchol a ochromený Ooben sa zrútil na zem. To už Hokran olízal letku ďalšieho šípu a Melidor bežal na boku, vyťahujúc z torby flakónik s modrastou tekutinou. Bludička získala opäť svoj pôvodný tvar a vyrútila sa k Hokranovi. Ooben ležiaci na zemi len sluchom vnímal, čo sa deje okolo neho. Melidor sledoval bludičku a pri tom otvoril flakónik v ruke. Ona medzitým preletela hodný kus a bola už takmer pri Hokranovi.

„Teraz!“ vykrikoval Hokran, načo Melidor prudkým pohybom vylial modrú tekutinu do vzduchu. Bludička vletela priamo do cesty letiacej kvapaline a vtedy Hokran vystrelil šíp. Oobenovi sa zazdalo, akoby počul praskať ľad na jazere a hneď nato čosi zarinčalo, ako keď kameň trafi sklenenú vázu. Praskajúci ľad, zvuk tisícky črepov a náhle ticho. Konečne mohol pomaly zodvihnúť hlavu a otvoriť oči. Potom, ako zaostril pohľad do noci, uvidel len Hokrana ešte v streleckom postoji a Melidora, stále v póze, ako keby chcel oliať hostinského zle natočeným pivom.

„Čo sa to stalo?“ ozval sa.

„Vysvetlím ti to pri ohni,“ povedal Melidor a zatiaľ, čo Hokran stále stál nad ľadovými úlomkami, pomohol mu na nohy.

„Takže ty si na ňu vylial elixír skorého mrazu a Hokran ju rozbil šípom? Fantastické!“ rozplýval sa Ooben nad činom tých dvoch.

Hokran, jediac pečený zemiak, uznanlivo prehlásil: „Tak toto budem rozprávať svojim deťom, viete, až raz budú. Na také čosi sa nezabúda.“

Melidor len spokojne a s úsmevom prikyvoval a zavše prihodil do ohňa kus dreva. Oobenovi však aj tak nedali pokoja slová bludičky: „Ona vám to nedovolí...“ Kto by si prial, aby neprešli cez les? Vládkyňa bludičiek? Tá čarodejnica? Nie, to nesedí, bludičky nenávidia všetkých ľudí. Nevedel. Netušil a nemal ani síl nad tým premýšľať. Mrazivý víchor bludičiek vysáva z ľudí životnú energiu a len vďaka tomu, že Melidor dostal skvelý nápad, tu ešte on môže sedieť a zhovárať sa s nimi.

„Už dvakrát mi zachránil život,“ pomyslel si. „Čoskoro príde aj môj čas a vyrovnám mu dlh.“

Ľahol si na trávku. S batohom pod hlavou, sekerou poruke a pod náporom myšlienok zaspal.

Na druhý deň ešte ani slnko neosvetlilo severné pohorie a spolok troch už pokračoval v ceste. Čoskoro sa dostali takmer pod samý vrchol južných vrchov, keď Hokran zastal a rozhladol sa okolo: „Už sme blízko, toto miesto spoznávam. Bývalá chatrč čarodejnice je týmto smerom.“

Všetci teda vykročili, avšak opatrnejšie a sledovali každý podozrivý úkaz; každú zlomenú halúzku, stopy na zemi i oškretú kôru na stromoch. Po chvíli chôdze našli maličkú skalnatú vyvýšeninu, na ktorej ležali dávno zhorené kusy dreva, teraz pokryté hubami, machom a všakovakými rastlinami.

„A sme tu,“ poznamenal Hokran.

„Výborne, musíme sa tu porozhliadnuť, či nenájdeme nejaké stopy,“ vyhlásil Ooben a vydal sa preskúmať staré spálenisko. Zatiaľ čo tí dvaja prehládávali trosky v nádeji, že

nájdu aspoň protijed alebo niečo podobné, Melidor len pobehoval od trosiek k troskám a horúčkovo zbieral byliny.

„Behavec, mesačnik, vlásokva, tu je tohóóó!“ vykrikoval a trhal rastlinu za rastlinou. „Je to tu všetko ako v divej záhradke!“

„Tichšie,“ napomenul ho Ooben, „Musíme byť opatrní.“

Po polhodine prezerania to však už vyzeralo, že nenájdu nič. Hokran si sadol na zem a ledabolo si odtrhol rastlinku s malými modrými kvietkami.

„Hm, modríky... MODRÍKY!“ vykrikoval odrazu, mávajúc kvietkami v ruke.

„Čože?“ spýtali sa spoločne Ooben s Melidorom.

„Sú tu modríky a tie tu nikdy nerástli. Modríky rastú len v oblastiach so stojatou vodou, pri jazerách a tak. A najbližšie jazero je len pár hodín cesty odtiaľto, volá sa Čierne zrkadlo a leží týmto smerom,“ ukázal na severozápad.

„Výborne. Nestrácajme teda čas a poďme tam,“ navrhol Ooben. Sadol si tiež na zem a vybral si z batoha kúsok chleba. Na zmätené pohľady len odvetil: „Nho fo, tueba fa najpuv najeft“, pričom mu chlieb vypadával z úst. K tým dvom na zemi si teda prisadol aj Melidor a narýchlo niečo zhltili, aby mali sily pred ďalšou cestou.

K Čiernemu zrkadlu napokon došli až neskoro popoludní, lebo Hokran zablúdil a cestu späť hľadali vyše dvoch hodín.

„Z tejto strany som ešte nikdy k jazeru nešiel,“ ospravedlňoval sa Hokran, „ale napokon sme to našli.“ Všetci

traja vyšli z húštiny a ocitli sa na malebnom mieste. Husto rastúce stromy vytvárali košatú bariéru, farba ich zelene spolu s modrooranžovou oblohou vytvárali dokonalý kontrast k lesklej hladine jazera. Jazero bolo čierne ako lávový kameň, zrkadlilo sa v ňom okolie, ktoré v odraze vyzeralo dosť hrozivo.

Hokran zaujal dôležitú pózu ako dáky rečník: „Modríky rastú len v okolí stojacích vôd a vydávajú slabú vôňu, ktorá veľmi vábi isté druhy hmyzu. Konkrétne tu sa každoročne zlietavajú celé roje iskvcov čiernych, ktoré kladú vajíčka na vodnú hladinu. V priebehu vývinu iskvcov vajíčka oťažievajú, klesajú na dno, a keďže sú čierne, celé jazero pôsobí tajomným až nadprirodzeným dojmom.“

„Je to zaujímavé, že sa tak vyznáš v okolí. Najmä prihliadnuc na tvoj vek,“ konštatoval Melidor.

„Veľmi veľa som sa naučil od nášho Leddrona. Potom, čo mi zomreli rodičia, sa ma ujal a vychovával ako vlastného syna.“

„Ahá, tak to veľa vysvetľuje. Mali by sme sa ter...“ Melidor vetu nedokončil, lebo ho Ooben odstrčil do húštiny, odkiaľ vyšli.

„Rýchlo dolu!“ zašeptal. „Pozrite sa, niečo sem ide.“

A naozaj. Po chvíli sa na druhej strane jazera objavila zhrbená postava, opierajúca sa o palicu a krívajúca k brehu. Pomaly sa zohla a natiahla ruku, že sa napije.

„Je to ona?“ spýtal sa Melidor.

„Ja neviem, v živote som ju nevidel,“ odvetil Hokran. „Mali by sme sa jej spýtať,“ no Ooben v tej chvíli už vychádzal z húštiny, v ktorej boli ukrytí.

„Počkaj!“ vstával Hokran, ale Melidor ho stiahol nazad:

„Pššt, budeme tu pre prípad, keby potreboval pomoc. Idiot,“ dodal v duchu.

Ooben zastal na opačnom brehu a hlasnejšie prehovoril: „Nech ťa žehná moc, kjú vzývaš.“

Malá postava zdvihla hlavu a stále zhrbená odpovedala: „Moc, kjú vzývaš, žehnaj ťa.“

„Ako sa máme?“ snažil sa Ooben začať konverzáciu, postava na opačnom brehu však nejavila záujem.

„Máme sa, čo však robí mladý muž ako ty v týchto končinách?“

„Hľadáš jednu starú ženu, vraví sa, že mala zvláštnu moc a vyznala sa v elixíroch ako nik iný v okolí.“

Postava spozornela, vystrela sa a opierajúc sa o palicu začala: „Možno hľadáte Gjótu. Bola to žena známa v širom okolí, a aj keď ju všetci volali čarodejnica, v skutočnosti bola len bylinkárkou. A mimochodom, zomrela pred mnohými rokmi. Potom, čo pomohla jednému drevorubačovi, a ten sa jej odvdáčil tak, že jej podpálil dom, zatiaľ čo spala.“

Náhle postava zvýšila hlas a spýtala sa: „Povedzte mi, mladý muž, aká je to spravodlivosť, keď vám pre dobrotu zničia všetko, na čom vám záležalo, čo ste milovali?“

„Zdá sa, že ste tú ženu poznali,“ trochu zaskočene povedal Ooben.

„Pche, trochu...“ odsekla si postava takmer pre seba.

„Ja som zasa počul,“ pokračoval Ooben, „že tá Gjóta, či

ako sa volala, namiesto elixíru večného spánku dala synovi toho drevorubača elixír, ktorý ho zmenil na nenásytne monštrum, nebezpečné pre celé okolie. No keď umrela, tak som sem z Unty cestoval úplne zbytočne. Povedzte mi len, čo tu robíte vy, za súmraku a takto sama?“

Postava chvíľočku nemo stála, no potom obišla jazero a zastala na mieste, kde medzera medzi korunami stromov prepúšťala posledné slnečné lúče toho dňa. Vtedy Ooben konečne uvidel jej tvár. Bola to stará žena oblečená v dlhých sivozelených šatách previazaných jednoduchým motúzom. Cez plece mala prehodenú kapsu a na hlave kapucňu, ktorá jej zakrývala hornú polovicu tváre až po nos. Ooben zahliadol iba kúsok jej tváre, no aj ten napovedal, že žena má spálenú a zjazvenú celú tvár. Zdvihla hlavu, akoby sa mu cez kapucňu chcela pozrieť priamo do očí, a povedala: „Sama? Mladý muž, ja NIKDY nechodím sama!“

Roztiahla ruky a úplne sa vystrela, čím jej kapučňa spadla z hlavy. V skutočnosti bola oveľa vyššia, ako ju doteraz Ooben vnímal. Kým však stihol čokoľvek spraviť, žena sa napila elixíru pripraveného v ruke. Zelenkavý záblesk osvetlil celé jej telo, šírila sa z hlavy postupne až do končekov prstov. Pod náporom energie ukrytej vo flakóniku pustila svoju palicu, ktorá rozčerila inak pokojnú hladinu jazera. Vzápätí sa zrútila na zem a ostala nehybne ležať.

Ooben tam len nehybne stál s rukou pripravenou na rukoväti sekery a bez dychu sledoval udalosť. Hodnú chvíľu bolo ticho, no v jednom okamihu sa žena začala křčovito zvíjať. Ruky a nohy sa jej začali ohýbať do neprirodzených uhlov, pleť jej stmavla a vzápätí pokryla hustou striebistou srst'ou. Kým si Melidor s Hokranom uvedomili, čo sa deje, pred Oobenom zrazu stála Gjóta premenená do podoby sivej vlčice. Vlčica zavyla smerom k oblohe a následne zaujala

útočný postoj. Ooben už na nič nečakal. Rýchlo uchopil sekeru a premeral si nepriateľa. Vlčica zatiaľ stála s otvorenou papuľou, až sa Oobenovi zdalo, že sa mu vysmieva. To ho tak rozzúrilo, že sa rozbehol proti zvieratú. Keď bol na dosah, zahnal sa sekerou, ale vlčica stihla uskočiť. Znova a znova sa ju pokúšal zasiahnúť, no ona sa vždy vyhla útoku. Melidor s Hokranom mali spočiatku pocit, že sledujú hru na mačku a myš, ale keď zbadali, že sa zachveli konáre v okolí, hneď pochopili, čo sa bude diať. Z krovín vyskočili traja statní vlci a namierili si to priamo proti Oobenovi. Stál zrazu v obkľúčení štyroch šeliem a musel sa bleskurýchle rozhodnúť, čo ďalej. Skôr, než mu napadla nejaká taktika, skočil mu po krku vlk, ktorý stál najviac za ním. Ooben sa stihol k nemu natočiť bokom, takže vlk zasiahol iba jeho plece. Do tela sa mu síce nezahryzol, no váha zvieratá bola dostačujúca na to, aby stratil rovnováhu. Zatackal sa a spadol. Ostatní vlci sa naňho ihneď vrhli.

„Héééj, vy beštie hnusné!“ zvolal Hokran a vybiehol z kríkov pri jazere.

Dvaja vlci si ho všimli a rozbehli sa proti nemu. Ooben sa zatiaľ naslepo zahnal sekerou a trafil plochou stranou jedného z vlkov. To ho len privalilo k zemi, následne zavyl od bolesti a ostal ležať. Hokran bol už presne na opačnej strane jazera a sledoval, ako sa k nemu blížia ostatní dvaja vlci. Keď už boli obaja dosť blízko, rozbehol sa oproti bližšiemu a prudkým švihom hodil doňho zakrivenú dýku. Dýka vlka poškriabala, ale nezranila ho natoľko, aby ho zastavila v behu. Vlk vyskočil a v plnej rýchlosti sa hodil na Hokrana.

Ooben bojoval už len so striebristou vlčicou. Tá sa pokúšala dostať k jeho hrdlu, tu z jednej, tu z druhej strany. Ooben, hoci zdatný, nebol vždy dostatočne rýchly na to, aby odrazil jej útoky. Odrazu sa mu podarilo jedným vydareným

úderom otriasť vlčicou, čo využil a postavil sa na nohy.

Melidor vyskočil z húštiny len s maličkou ampulkou v ruke. Rozbehol sa na pomoc Hokranovi. Potom, čo Oobenom omráčený vlk zavyl, bežiaci vlk zastal a obzrel sa. Vzápätí sa zvrtol a zaútočil na Melidora. Ten sa len napriahol a hodil ampulku o zem tesne pred vlkom. Ozval sa strašný výbuch, ktorý aj bežiaceho Melidora odhodil dobrých pár metrov dozadu.

Hokran bol v tú chvíľu ďalej od miesta výbuchu, takže sa rýchlo spamätal a zhodil prekvapeného vlka zo seba. Pozrel smerom k výbuchu, no po druhom vlkovi nebolo ani stopy. Len padajúce kúsky mäsa a hliny prezrádzali, čo sa udialo.

Ooben znova zaútočil sekerou na vlčicu, ktorá už pomaly strácala svižnosť. Už neunikla každému jeho výpadu. Chvíľu sa bránila ona, chvíľu nato on. Keď sa raz vlčica rozhodla zahryznúť mu do nohy, Ooben sa pokúsil odskočiť, ale zakopol o vlka, ktorý tam už len bezmocne ležal. Stratil rovnováhu a opäť spadol na chrbát. Vlčica sa mu okamžite vrhla na ľavú nohu a zaľala svoje zuby hlboko až na kosť. Ooben sa od bolesti mykol, čo spôsobilo, že v jeho nohe čosi zaprašťalo. Úpenlivo vykrikoval, až mu sekera z ruky vypadla na okraj jazera. Vlčica napriek početným zraneniam nepovoľovala svoje zovretie, ba čo viac, začala mykať hlavou, aby Oobenovi nohu úplne odtrhla.

Hokran medzitým premohol posledného vlka; ešte naposledy doňho, ležiaceho na zemi, zapichol dýku a ihneď sa rozbehol k Oobenovi. Rovnako Melidor. Ooben sa zmietať na zemi s vlkom pevne pritisnutým k jeho ľavej nohe. Márne hľadal niečo na dosah ruky, čo by mohol použiť ako zbraň. Kosti v nohe mu chrapčali a škrípali, valilo sa množstvo krvi, ale napriek tomu sa stále pokúšal nahmatať sekeru v plytkej vode. Zrazu zachytil dlhý kus dreva – palicu tej starej

čarodejnice. Bez váhania sa zahnal a trafil zviera priamo do lebky, len to tak zadunelo. Vlčica konečne povolila svoje zovretie. Nato do nej Ooben kopol zdravou nohou, až odletela zopár stôp. To už pribehol Melidor a odtiahol Oobena z jej dosahu.

Viac už nebolo treba. Vlčica sa totiž postupne znova začala meniť na človeka. Škaredé hlboké rany sa jej tiahli na mnohých miestach od hrude, cez ruky, až na chrbát. Oobenova krv jej stekala po ústach a kvapkala na zem. Hokran dobehol posledný a s dýkou stále v ruke vykrikoval: „Gjóta! Pozri sa na toto všetko! Ešte ti nestačilo? Či si už vari nespôsobila dost utrpenia? Pätnásť zím neustáleho strachu pred Ketherom, pred vlkmi z hôr! Zdá sa ti to málo?!“

Žena len omráčene ležala na zemi, rukou si pridržovala krvácajúcu ranu na hlave a povedala: „Gjóta umrela v tú noc, čo jej ten bláznivý drevorubač podpálil domov a všetko, čo mala a na čom jej záležalo. Zostal po nej len tento zošúverený obal...“

„Je možné zastaviť premenu na tvora, ktorým sa stal Kether?“ priamo sa spýtal Melidor.

„Pche, je, ale načo by som vám to hovorila, preňho je už neskoro. Premena je nezvratná od najbližšieho splnu, ani ten – kch, kch – najsilnejší elixír z neho nespraví opäť človeka.“

„Z neho nie, on je už mŕtvy. Ide o dievča, ktoré pohrýzol, ale nestihol zabiť,“ pokračoval Melidor. „To dievča za nič nemôže, nedovoľte, aby umrela len pre vašu zlobu. Ste predsa bylinkárka, presne ako ja a je našou povinnosťou pomáhať druhým. Ak vo vás zostala štipka ľudskosti, prezradte mi spôsob, ako zvrátiť premenu. Prosím.“

Gjóta sa obzrela okolo. Ooben ťažko dýchal, stratil

vedomie, a tak len nevládne ležal na vlkovi s polámanou chrbticou. Obďaleč ležali ostatky druhého vlka a hrudy hlíny, tretí vlk sa nehýbal. Zhlboka sa nadýchla a akoby proti svojej vôli vyrážala: „Modríky – kch, kch – musíte uvariť odvar z modríkov a priložiť na ranu. Potom uvariť elixír – kch, kch – elixír proti otrave hubami-zelienkami a obohatený o dva diely vlčej krvi... A – kch – jemu tým takisto vypláchnite nohu a použite obväz z kostičníka.“

„Ďakujeme,“ odvetil takmer súcitne Melidor, zatiaľ čo Hokran sa načiahol, že pomôže Gjóte vstať. Keď sa však priblížil, Gjóta sa strhla, chytila mu ruku, v ktorej držal dýku a bodla sa do hrude.

„Los'elai...“ vypustila potichu a naposledy vydýchla.

Stáli tam nehybne, uvedomujúc si, čo všetko sa odohralo. Melidor sa spýtavo pozrel na Hokrana, ktorý stroho vysvetlil: „Odpusťte mi. Los'elai u nás znamená odpusťte mi.“

Melidor len prikývol, zamyslene prebehol zrakom po hladine Čierneho zrkadla a potom povedal: „Vráť mi dýku. A budeme musieť pomôcť tuto hrdinovi.“

Skoro bez slova zriadili pri brehu tábor, rozrobili oheň a poukladali mŕtve telá vedľa seba. Telo Gjóty prikryli šatami. Následne sa Melidor pokúsil spomenúť si na výrobu elixíru proti otrave zelienkami. Napokon sa mu na tretí pokus podarilo rozpamätať sa na všetky ingrediencie, ktoré potreboval. Keď už bol elixír hotový, pridal do zmesi bubľajúcej v kotlíku dva diely vlčej krvi a počkal, kým sa elixír dovarí. Oobenovi spevnili nohu dvomi silnými konármi. Melidor mu vypláchol ranu odvarom z modrých kvietkov a Hokran mu ju obviazal kúskom umytej látky. Hneď nato mu pomaly dali napíť z elixíru proti premene. Ooben sa celú noc zmietať v horúčke, mrmlal si nejasné slová, blúznil. Napokon, keď svitlo ráno

a konečne sa prebudil, chvíľu mu trvalo, kým sa zorientoval. Spomenul si na čarodejnicu, na rýchly boj, na to, ako sa mu vlk zahryzol do nohy. Viac si však nepamätal, takže všetko, čo sa odohralo potom, sa dozvedel od Melidora a Hokrana. Keď sa spoločne najedli, pobalili si veci a vybrali sa na pomalú cestu späť do osady.

Cesta k Čiernemu zrkadlu im trvala skoro jeden deň, ale Hokran už vedel, kadiaľ sa dostať domov, takže pri ceste nazad nezablúdili. Samotný zostup z južného pohoria však spomaľoval Ooben s dochrámanou nohou. Bol príliš slabý na taký dlhý pochod a zlomená noha ho ukrutne bolela. Párkrát sa už aj v duchu ohradil: „Kašlite na mňa, choďte napred pomôcť tomu dievčaťu“, no nahlas nepovedal nič, nechcel sa nechať zahanbiť kvôli svojej slabosti. Aj keď si to nik z tých dvoch nemyslel – odolať útoku štyroch vlkov čo i len chvíľu, to chcelo naozaj veľkú silu a vytrvalosť. A napokon, tí dvaja by ho samotného v lese aj tak nenechali. Napriek presnej trase a zostupu im cesta do Unty trvala takmer deň a pol, takže bránku provizórneho plôtika, ktorý tvoril akú-takú hranicu osady, prekročili až popoludní na tretí deň od začiatku výpravy. Len čo ich deti zbadali, zhýkli sa okolo nich a začali vykrikovať jedno cez druhé:

„Vyhrali ste?“

„Bol to ťažký boj? A bojovali ste s drakom? Áno?“

„A šľahal mu z papule dym a oheň? Nie?“

„Nebol to drak, ale čosi iné?“

„Ale oheň tej beštii z papule šľahal, však?“

Ooben mal opäť pocit, že si tie deti vystačia samé a tentokrát ich samé aj nechal. Po troch dňoch sa horko-ťažko

dotrmácal k civilizácii a v tej chvíli si neprial nič viac, iba čistú posteľ a poriadny obväz obohatený o extrakt kostičníka, zázračnej byliny, ktorá hojila aj ťažké zlomeniny doslova za hodiny. Keď sa dostali z obkľúčenia detí, pokračovali priamo hore do Leddronovho príbytku. Ľudia si už napoly nahlas šepkali o tom, čo sa mohlo udiat'. Potom sa aj nahlas začali hádať, či tí traja starú čarodejnicu vôbec našli, či zachránia Melinnu a či im vzíde úroda. Leddron im vyšiel naproti z domu, volajúc:

„Dobre, že ste prišli, Melinnin stav sa dost' zhoršil. Museli sme ju na noc zamknúť do izby, lebo začala byť pre seba aj okolie nebez... čo sa to, pre bohov, stalo s Oobenom?!?“ Keď Leddron zočil zničeného Oobena až úplne zabudol čo im chcel povedať.

„Tuto Ooben sa postavil naraz štyrom vlkom a dvoch skolil celkom sám. My sme mu, samozrejme, pomáhali,“ skočil mu do reči Hokran, keď išla okolo skupinka mladých dievčat.

„Rýchlo do domu, musíme ho bezpečne uložiť!“ zavelil Leddron a vpustil ich do izby hneď vedľa Melinninej. Z jej izby sa teraz neniesol žiaden znepokojivý alebo zvláštny zvuk. Melidor nestrácal čas, zhodil si torbu a s elixírom stále v pravej ruke zamával Oobenovi pod nosom, aby neupadol do mdlôb:

„Rýchlo toto vypí, zatiaľ sa ti s liečiteľom pokúsime uzdraviť nohu.“

„Melinna, pomôžte najprv jej,“ dostal zo seba Ooben a hlava mu klesla na posteľ. Hokran vyšiel z izby so slovami: „Idem zavolať liečiteľa, bude ho tu isto treba.“

„V poriadku,“ odvetil Melidor, „ja sa zatiaľ pozriem na Melinnu.“

Leddron, očividne prekvapený, prehovoril: „Nebodaj ste našli tú starú čarodejnicu! Fíha, všetci sme si mysleli, že zomrela pred toľkými zimami. Nik nepredpokladal, že ten požiar prežila, bolo ho vidieť na veľkú diaľku. Ináč, neviem, či je to dobrý nápad, ísť hneď teraz za Melinnou. Účinky premeny sa už pomaly dostavujú a zdá sa, že Melinna viac nedokáže rozoznať svojich blízkych, nieto ešte vás, čo ste sem prišli pred tromi dňami.“

„Hmm, tak v tom prípade by ste mali zavolať aspoň dvoch statných chlapov. Ja silou veľmi neoplývam, Hokran je už vysilený a tento tu sa aspoň dva dni ani len neposadí na posteli.“

„V poriadku, hneď idem niekoho zavolať.“

Oobenova izba sa vyprázdnila a konečne si mohol v pokoji oddýchnuť. Leddronov dom, mäkká posteľ, biela posteľná bielizeň, čo pomaly ružovela od presakujúceho obväzu, občasný tichý vzlyk zo susednej izby... Všetko bolo tak, ako má byť... A Ooben zaspal.

„Rýchlo, chyt' ju!“

„No do...“

„Pozor, malá hryzie!“

„Mám ju!“

„Počkať, šmýka sa mi... a už j-... už ju mám!“

Obraz ako z prostredia najtemnejšej hradnej mučiarnie. Melinna, akoby zmyslov zbavená, trhala sebou zo strany na stranu. Dvaja robustní muži ju držali za ruky, a kým ju Hokran

tlačil na posteľ, Melidor sa jej pokúšal vyčistiť ranu na nohe odvarom z modríkov. Človek by nikdy neuveril, že také útle dievča dá zabrať štyrom chlapom – tu sa mykne, tam zdravou nohou kopne, trhá hlavou v snahe zahryznúť sa do mäsa.

„Držte ju pevne, už to skoro mám!“ Kričal Melidor, zatiaľ čo jej látkou nasiaknutou odvarom čistil ranu. Leddron sa len s hrôzou prizeral od prahu dverí a zavše zhíkol, keď Melinnine zuby cvakli tu pri ruke, tu pri krku.

„Výborne, teraz jej znehybnite hlavu, musí vypiť elixír, aby sme zvrátili proces premeny!“

Hokran jej pritlačil hrud' na posteľ a začal úbohú Melinnu škrtiť, vďaka čomu po chvíli prestala byť taká útočná. „Rýchlo, kým je omráčená!“ zakričal a Melidor už otváral fľaštičku s tajuplne voňajúcou tekutinou.

„Drž jej ústa otvorené,“ prikázal Melidor a pomaly jej nalial obsah fľaštičky do úst. „Dobre, teraz jej ich zavri, musí to prehltnúť!“

Melinna sa znova začala mykať a hrozilo, že elixír vyplúje. Hokran jej však schytil sánku a všetkou silou sa snažil udržať jej ústa zavreté. Melinna po chvíli elixír nahlas preglgla a začala hrozne kašľať – asi sa jej trocha toho elixíru dostalo aj do pľúc. Potom, čo sa upokojila a prestala hádzať, všetci ju pustili a rýchlo odišli z jej izby. Leddron sa ešte naposledy na ňu pozrel a zamkol dvere.

„Ďakujem vám, Horge, Modgar, bez vás by to títo dvaja nezvládli,“ poďakoval Leddron dvom zavalitým chlapom.

Jeden z nich zadýchane odvetil: „Ále, to nestálo za reč, veď Melinna patrí k usadlosti, ako by to tu bez nej vyzeralo.“

A druhý rýchlo dodal: „Mnjó, také milé djévča, jako by

skónčila, keby jej títo dvája nepomóhli.“

Horge s Modgarom odišli domov a v hale ostali len Leddron, Melidor a Hokran.

„Ak vám to nebude vadit', zájdem do kuchyne. Teta Agna sľúbila, že nám pripraví čosi pod zub,“ utrúsil Melidor a pobral sa preč.

Hokran teda ostal s Leddronom a so zápalom mu prerozprával všetko, čo za posledné tri dni zažili. Keď padla noc, všetci sa pobrali spať v neistote, či bude elixír fungovať?

Ooben kráčal riedkym lesíkom, opieral sa o drevenú palicu. Bolela ho noha, ani nevedel prečo, ale zdalo sa mu to normálne. Čo sa mu normálne nezдалo, bol samotný les. Zvláštne ticho okolia ho dost' znervózňovalo, obvykle počuť život, no tento les bol úplne nemý. Obloha akoby sa dotýkala vrcholkov stromov. Šiel pomaly lesným chodníkom, až uvidel jasnejšie svetlo v diaľke.

„Koniec lesa!“ pomyslel si a pridal do kroku. Keď však vyšiel von a privykol si na ostré slnečné svetlo, ostal ako obarený – vysoký tvor, akého v živote predtým nevidel, dupol do zeme, až to vyvalilo okolité stromy. Predtým, než jeho noha dopadla na zem, počul úpenlivý výkrik a potom už len démonický rehot tmavej postavy, čo divo pobehovala okolo giganta. Po chvíli obor vzal jeden vyvalený strom zo zeme, zodvihol nohu a očistil si ju od čohosi krvavo červeného.

„Mokoman alkeen tuhatt...“ zamrmlal a nasledovaný veselou polopriehľadnou postavou vydal sa smerom na sever k moru, od ktorého vial studený vietor. Zberalo sa na dážď.

„Z-zima, strašná zzzimma...“ drkotal Ooben zubami ešte dlho potom, čo mu teta Agna vymenila posteľnú bielizeň, úplne premočenú od vody. Večer v tom zhone zabudli v Oobenovej izbe zavrieť okno a nadržanom sa rozpršalo. Studený dážď úplne zmáčal Oobenovi perinu a on, vysilený a navyše s polámanou nohou, nebol schopný pomôcť si sám. Prebudil ho až prievan, keď teta Agna otvorila dvere do izby a vietor tresol okenicou.

„Ále, aký mi je to hrdina. S vlkom sa pobije a trocha vody sa bojí,“ utrúsila odmerane, hoci Ooben si všimol nenápadný úsmev na jej tvári. Hneď si vybavil v pamäti mladé časy a svoju mamu, ktorá sa o neho starala, keď bol chorý. Každý deň mu navarila čaj, dala mu kúsok posúcha alebo pečený zemiak a sedela pri ňom, rozprávajúc mu staré príbehy o démonoch a drakoch a čarodejnicích. A on sa nikdy nebál. Zakaždým, keď mu mama počas rozprávania spomenula nejakú príšeru, len zvolal: „Do nej!“ Prišlo mu aj trochu ľúto, že teraz sa jeho mama musí starať o seba samotná, ale vedel, že by mu neodpustila, keby sa vzdal svojho poslania a vrátil sa domov. Navyše, už ani sám nevedel, čo by doma robil. Azda keby...

„Ááá, č...čo to rrobíte, tetáá!“ vykrikol, keď teta Agna zatriasla mokrou plachtou až sa voda rozprskla po celej izbe.

„Ale, ale, nebuďme fajnovka a radšej ukážme, ako sa vodí nohe.“

Ooben sa prekvapivo sám, no opatrne dvihol na posteli a oprel sa o stenu. Odhrnul si mokrú perinu z nôh, potom odložil aj červenkastý obväz. Uvidel, že noha sa pomaly celí, aj keď kvôli rozmočenej zaschnutej krvi vyzerala zatiaľ hrozivo.

„Dognan – náš stolár – povedal, že ti pripraví dlahu a palicu. Donesie ti ich okolo obeda.“

„Ďakujem,“ odpovedal Ooben popritom, ako mu teta dávala náhradnú suchú deku. „Povedzte mi, ako je to s vami a Leddronom? Žijete tu asi už dlho, nechce sa mi veriť, že ste len jeho kuchárka.“

„Kto sa veľa pýta, veľa zabudne,“ odvetila mu Agna opäť odmerane, ale keď odchádzala, usmievala sa.

Celý deň sa neudialo nič zvláštne. Akurát, keď Hokran kontroloval, ako sa vodí Melinne, tak si všimol, že od včerajšieho večera už len leží na posteli.

„Zrejme už protijed účinkuje,“ pomyslel si a šiel si znova po svojom. Na obed prišiel k Oobnovi Dognan s normálnou dlahou a pekne vyrezávanou opornou palicou. Síce ho bolelo, keď mu priväzovali nohu k dlahe, ale keď si spomenul, ako ho predtým tlačili tie konáre, zostal spokojne ležať na posteli a oddychoval. Slovo „spokojne“ je na mieste – jedine on mal vnútornú istotu, že sa Melinna uzdraví. Všetci totiž predpokladali, že po ďalšej noci si s ňou už nikto nedá rady. Dokonca aj Melidor, ktorý sám pripravoval elixír, bol plný pochybností.

Preto s nadchádzajúcim večerom začala v Unte stúpať nervozita. Niektorí obyvatelia si výnimočne pozatvárali okenice na príbytkoch, zopár drevorubačov si vzalo sekery k sebe domov, iní sa dokonca ponúkli, že budú Melinnu strážiť. Medzi nimi boli aj Horge a Modgar. Tých jediných Leddron vpustil dnu. Videli už, v akom stave sa Melinna nachádzala, a neboli by až takí zaskočení, keby bolo nutné zakročiť, hoci aj tvrdo.

Vonku sa zotmelo. V Leddronovom príbytku boli všetci usadení v hale pri krbe a potichu sa zhovárali o bežných

veciach, akoby sa nič nemalo udiať. Každý však bol očividne nesvoj, nik si nechcel pripustiť, že ak dôjde k najhoršiemu, budú musieť Melinnu usmrtiť. Ešte aj Oobena priniesli k ohňu, nech nie je v izbe sám. Blížila sa polnoc. Melidor šiel von, nadýchať sa čerstvého vzduchu. Ako obchádzal Leddronovu chatrč, všimol si jasný žltkastý kotúč mesiaca, čo sa lenivo valil oblohou poza mraky. Už-už sa Melidor vracal k dverám, keď ho upútali dve svetielka žiariace v okolitej tme. Žltozelené, blízko seba, dve. Nie dve – štyri, osem, dvanásť.

„Vlci!“ vykrikol Melidor a dal sa do behu. Vbehol do haly a rozrušene opakoval: „Vlci, idú sem. Videl som ich. Sú aspoň šiesti!“

Všetci pri krbe očividne znervózneli – takúto správu nik z nich nečakal. Až na Leddrona, ktorý povedal: „Videl som už čosi také. Je to, akoby chceli zachrániť svoju novú vodkyňu.“

„Dáva to aj zmysel,“ ozval sa Hokran. „Kether bol vodcom svorky, teraz sa jeho vlastnosti a aj nejaký skrytý pach preniesli na Melinnu.“

„Nejde mi však do hlavy,“ ozval sa Melidor, „prečo nás nenapadol žiaden vlk, keď sme sa vracali od Čierneho zrkadla.“

Hokran mu však pohotovo odvetil: „Možno je to preto, že vlci žijúci v zatemnenom pohorí neprišli o vodcu svorky. Ináč si to vysvetliť nev...“

Hokrana prerušilo hlasité zavytie.

„Do Melinninej izby! Bráňte vchody! Dvere, okná, všetko!“ velil razom Ooben, sediac na zemi, opretý len o drevený bočný trám. „Nesmú sa dostať dovnútra!“

Všetci sa rozutekali. Melidor s Modgarom bežali

k oknám, Hokran s Horgeom vbehli do Melinninej izby a Leddron prehodil cez dvere pevnú kladu. Ooben si len tuhšie privinul palicu, lebo celú výstroj, ktorú mal, zanechal vo svojej izbe, a teraz – slabý a nepohyblivý – nemal možnosť si tam po ňu zaskočiť.

„Koľko nám ostáva času do polnoci?“ zvolal na Leddrona naprieč halou Melidor.

„Pozri sa na vodné hodiny!“ odvetil mu Leddron.

Melidor hodil okom po miestnosti a v rohu našiel jednoduchú sklenenú nádobu so zvláštnymi značkami a malým otvorom, ktorým vytekala voda.

„Keď dosiahne hladina štvrtú značku, bude polnoc!“ dodal hlasno Leddron a pre istotu skontroloval trám na dverách. Do štvrtej značky nezostávalo veľa, a tak všetci len típli, čo sa po polnoci bude diať. Hokran s Hodgeom zastali v Melinninej izbe a cez zatvorené okno bedlivo sledovali každý pohyb vonku. Chvíľou sledovali aj Melinnu, ktorá sa začala nepokojne mrviť.

„Melidóóór, Melinna začína byť nepokojná!“ kričal z izby Hokran.

„Jedu bola vystavená dosť dlho, elixír bude naplno účinkovať možno až neskôr,“ odvetil mu Melidor.

„Len dúfam, že vôbec zaberie,“ dodal pre seba Hokran.

Z okolia celého domu sa šírili tajomné zvuky. Kroky, mľaskanie, vrčanie. Občas sa na hranici tmy a svetla žiariaceho zvnútra mihla čierna srst'. Čím menej času ostávalo do polnoci, tým hlasnejšie a nepokojnejšie boli zvuky vonku. Zavýjanie sa už nedalo vystáť, podkopávalo odhodlanie všetkých vo vnútri. Ešte aj Ooben zapochyboval o svojom presvedčení, že Melinnu

zachránia.

„Už neostáva veľa času, musíte to vydržať!“ povzbudzoval všetkých Melidor. To sa Melinna už znova zmietala na posteli, akoby v tranze, naposledy sa jed pokúšal ovládnuť jej telo. Vlci už divo narážali do dverí a vyskakovali do okien. Každý už len čakal, kedy niektorý naberie dostatok odvahy alebo v amoku skočí skrz sklenenú tabuľu.

Voda klesla pod štvrtú značku a nič sa nezmenilo. Keď si už takmer všetci boli istí, že niet cesty späť, zrazu sa Melinna neprirodzene vystrela na posteli, zaklonila hlavu a z úst jej vystúpil hustý oblak čierneho dymu, sprevádzaný zavýtím, ktoré sa plynule menilo na ženský výkrik. Potom, ako jej dym vyšiel z úst, klesla nazad. Hokran a Horge len ohúrene pozerali, čo sa to deje. Dym sa ako stovka čiernych nočných motýľov rozptýlil v miestnosti a nastalo ticho. Skutočne. Aj vlci sa kamsi stratili.

„Je koniec?“ Spýtal sa Leddrón, stále pritisnutý na dverách, jednou rukou si utierajúci pot z čela.

„Zdá sa, že áno,“ odvetil Melidor, no stále načúval zvukom zvonka. „Ako sa má naša problémová slečna?“ dodal.

„A-asi je v poriadku,“ odvetil vykoľajený Hokran.

Napokon sa všetci upokojili a znova zišli v hlavnej hale. Uistili sa, že je Melinna skutočne v bezpečí, a vyšli von. Jedinou známkou toho, že tu sledili vlci, bolo množstvo odtlačkov vo vlhkej hline.

Prešlo pár dní. Vďaka kostičníkovému obväzu už mohol Ooben celkom dobre chodiť s opornou palicou. Správa, že Melinna je nadobro zachránená, spôsobila, že Ooben spolu

s Melidorom a Hokranom sa stali známí a obľúbení v celej Unte. Kedykoľvek sa objavili vonku, stretli sa len s ústretovými ľuďmi. Až v jedno slnečné ráno Ooben a Melidor oznámili Leddronovi a ostatným, že budú pokračovať vo svojej ceste.

„Je mi naozaj ľúto, že ste sa rozhodli odísť z našej usadlosti. Nemajte však strach, dlho nezabudneme, čo všetko ste pre nás urobili,“ d'akoval im Leddron pri raňajkách. „Kedy sa hodláte vydať na cestu?“

„Uvažovali sme, že vyrazíme dopoludnia. Tuto Melidor musí ísť až do Kremalu.“

„Tak je, mám tam pár povinností, ktoré si musím vybaviť,“ pridal Melidor k Oobenovej odpovedi.

„Nuž, keď hodláte odísť už tak skoro, tak poviem tete Agne, nech vám pripraví nejaké jedlo na cestu,“ rozhodol Leddron, vstal od stola a pobral sa do kuchyne.

Melidor a Ooben sa výdatne napchávali dobrým jedlom, akoby tušili, že je to poslednýkrát na dlhý čas. Hokran sedel pri nich a zamyslene prežúval kúsok chleba.

„Nad čím premýšľaš?“ spýtal sa ho Ooben s ústami plnými zeleniny.

„Ále, len tak rozmýšľam. Viete, celý život som prežil tu v horách a chcel by som vidieť aj iné kraje. Vidieť aj niečo za hranicami týchto pohorí. More, ľadové pláne, púšť... Počul som o tom už veľa, ale je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť, teda aspoň niekedy.“

„A čo tým fteš pofedať? Ak,“ prehltol, „ak chceš ísť s nami, pokojne môžeš,“ dokončil Ooben.

„Je to od vás pekné, že by som mohol ísť s vami, ale rozhodol som sa ináč. Pôjdem do sveta, no neskôr. Je tu ešte pár vecí, nad ktorými musím podržať ochrannú ruku, lebo Leddron už nevládze na všetko dohliadať. A musím ho pripraviť na môj odchod, lebo by sa z toho najskôr pomiatol, hehe.“

„No dobre, ako myslíš. Verím, že sa niekedy v budúcnosti ešte stretneme,“ odpovedal mu Ooben a spoločne dojedli raňajky.

Vyrazili okolo obeda. Rozlúčiť sa s nimi prišlo mnoho ľudí. Kým niektorí len mávali z okna, iní si s nimi podali ruky a zaželali im mnoho šťastia na cestách. A keď k nim prišla Melinna, oboch ich vrúcne objala a každému darovala náhrdelník s tepaným príveskom, na ktorom bol štvorlístok za maličkým plotom.

„Nechala som ich vyrobiť u nášho kováča. Aby ste na nás nezabudli,“ povedala veselo.

„Neboj sa, určite nezabudneme,“ odvetili jej svorne a pustili sa dolu kopcom, k ceste tiahnucej sa okolo Tragy.

Keď míňali malý drevený plôtik, začuli ešte za sebou hlasný krik detí:

„A vrátia sa?“

„Jasné, že sa vrátia, prečo by sa nevrátili?“

„Som počul, že donesú so sebou dračiu hlavu.“

„Zase začínaš s tými drakmi? Ach jáj...“

ZVYKLOSTI CIVILIZÁCIE

Cestovali dosť pomaly, lebo Ooben mal nohu síce už celú, ale stále ho bolela, takže museli robiť častejšie prestávky. Keď tak počas jednej prestávky sedeli vedľa vysokého balvana, spýtal sa Ooben Melidora: „Počuj, prečo vlastne cestuješ do toho Kremalu? Je to mesto dosť na západe a vieš predsa, že západ je sám o sebe dosť nebezpečný.“

„O nebezpečenstve na západe som už počul veľa, teraz tam tuším zúria aj nepokoje, no to ma nemohlo odradiť. Jedna moja priateľka, ktorá patrí medzi druidov, mala pricestovať z Ostrovov a doniesť mi zopár veľmi vzácnych bylín. Neozvala sa mi však, a tak som sa vydal do Kremalu. Mali sme totiž dohodu, že ak mi do vopred stanoveného času nedá o sebe vedieť, tak sa jej najskôr niečo stalo, a uchová tie byliny pre mňa u svojej známej v Kremalskom zámku.“

„Ale prečo si si istý, že sa jej niečo nestalo ešte na Ostrovoch?“

„Lebo poslednú správu mi posielala z Kremalu, napísala mi to v poslednom liste.“

„Už je mi to jasné.“ Ooben sa ani nepokúšal dozvedieť informácie o rastlinách, ktoré Melidor tak dychtivo chcel, lebo by jeho výkladu zaiste nerozumel.

„Počuj, aká bude teraz naša najbližšia zastávka?“ spýtal sa na oplátku Melidor.

„No pamätám si z rozprávania, že na juhu leží Lar Dyshna, ale skôr by som šiel do Tyrmysu. Je to prístavné mesto a s trochou šťastia by sme mohli natrafiť na loď, ktorá sa bude plaviť na západ. Navyše je to jedno z najväčších miest,

o ktorých som počul. Najskôr tam bude aj dostatok príležitostí, či už lacno nakúpiť zásoby alebo nejaké tie tvoje rastlinky.“

„Súhlasím. Loďou sa na západ dostaneme oveľa skôr ako pešo. Neviem síce, za čo si kúpime lístok...“

„... ale to budeme riešiť, až to bude aktuálne,“ dokončil bezstarostne Ooben. „Teraz by sme radšej už mohli pokračovať v ceste. Neviem presne, ako dlho tam ešte pôjdeme, tak dúfam, že stretneme niekoho, kto nám bude vedieť poradiť, kadiaľ ísť.“

Dva dni cestovali takpovediac naslepo. Vzhľadom na to, že boli stále v obkľúčení dvoch pohorí, nemali ani veľa možností. Putovali trávnatými pasienkami a lúkami, pričom sa držali tu vyšliapaného chodníka, tam starého plotu. Čím dlhšie cestovali, tým viac sa okolité zelené pohoria znižovali, až vytvorili širokú rovinu, zarastenú len nízkou trávou, z ktorej kde-tu vytrčal osamotený strom. V diaľave sa začali črtat vzdialené pohoria. Južné boli ešte zelené, no východná strana horizontu bola rozdelená ostrými sivobielymi vrcholkami hôr. Na severe nebolo vidieť okrem modrastej oblohy nič. Nečudo, veď Ooben s Melidorom cestovali len niekoľko hodín cesty od severného pobrežia Tyrelinu. Preto sa Oobenovi zdal aj vzduch akýsi čerstvejší a chladnejší ako inde. Na začiatku tretieho dňa konečne narazili na vyšliapanú dvojkoľajovú cestu. To bol neklamný znak toho, že sa blížia k osídlenej oblasti. Vozy každý deň prevážajúce najrôznejší tovar postupne vyhlúbili do zeme stopy, ktoré sa ako dva hady vinuli naprieč lúkou a strácali sa až za vrcholom malého kopca. Potom, ako prešli aj tým kopčekom, narazili na malú karavánu, putujúcu opačným smerom, ako šli oni dvaja. Ľudia v karaváne boli väčšinou obchodníci alebo pustovní remeselníci a ochotne im ukázali smer do Tyrmisu. Teraz už vedeli kadiaľ ísť, a postupovali rýchlejšie. Oobena síce stále trápila noha, ale kostičníkový

obväz robil učené zázraky, a tak už počas štvrtého dňa cestoval takmer bez bodavej bolesti.

Štvrtý deň popoludní už stúpali po južnej strane strmého kopca, ktorý mal byť poslednou prekážkou na ceste do Tyrmisu – prístavného mesta, hlavného námorného uzla v tejto časti kontinentu a miesta, kde sa zbieha tá najväčšia háved', sliediaca len na príležitosť, ako čo najľahšie zbohatnúť.

Ooben vystúpil s Melidorom až na vrchol kopca a tam ostal hodnú chvíľu stáť v nemom úžase. Bol uchvátený pohľadom, ktorý sa mu naskytol. Nikdy predtým nevidel nijaké väčšie mesto, lebo aj jeho rodisko – Alha – bolo len o čosi väčšie než Unta. Tyrmis sa rozprestieral na obrovskej ploche. Desiatky maličkých domčekov vytvárali množstvo krivých ulíc, v strede sa týčila veľká budova s vysokánskou vežou a okolo celého mesta boli rozostavané hradby. Väčšia časť z nich už bola dokončená, hoci ešte ostávalo mnoho miest, ktoré bolo treba dostavať. Všetka tá zmes farebných plôšok – červených striech domčekov, žltohnedých ulíc a sivého kameňa z hradieb – mu pripomínala obrovskú mozaiku s abstraktným výjavom, akoby vytvorenú nejakým bohom z číreho rozmaru. Navyše, mesto bolo iba doplnkom úchvatného výhľadu, ktorému dominovalo more. Šíre, nedozerné more, trblietajúce sa ako tisícky drahých kameňov vo svetle zapadajúceho slnka. Veľké lode kotviace v prístave vyzerali presne ako v maľbách mentora Hoorda, ktorý ho oboznamoval so všetkým, s čím by sa mohol v živote stretnúť. Ooben by si však nikdy nebol pomyslel, že plachetnice alebo dokonca aj to more uvidí niekedy na vlastné oči. Mal síce srdce dobrodruha ale mu ani na um nezišlo, že sa raz vydá na pobrežie.

„Čo sa deje? Azda prvýkrát vidíš more?“ veselo sa spýtal Melidor a zľahka postrčil Oobena, ktorý síce zatvoril

ústa od úžasu, ale stále omámený výhľadom iba zamrmlal:

„N-no hej. More. Nie, ešte som nevidel. More.“

Melidor bol na pobreží už mnohokrát, aj keď nikdy nebol v Tyrmise. Vedel si preto predstaviť, čo sa odohráva v Oobenovej hlave.

„Tak pod', ty objaviteľ, zoženieme si nocľah. Nebudeme predsa spať pred hradbami, nie?“ rozosmial sa a pridol do kroku.

Obaja zišli z kopca a dostali sa až k mestskej bráne. Tam uvideli niekoľko opitých strážcov sediacich v jej vnútorných priestoroch. Nepovšimnutí prešli popod zodvihnutú železnú mrežu a zastali na prvej križovatke. Uprostred nej stála vysoká drevená tyč obitá množstvom dosák určujúcich smer k trhu, ku krčmám, popravisku a na rôzne iné miesta. Oobena z čítania nápisov na ceduliach vyrušil Melidor, ktorý sa pritisol k nemu a stíšeným hlasom povedal: „Mali by sme si dávať pozor na veci, pozri sa okolo.“

Ooben sklonil hlavu a rozhliadol sa. Po uličkách, ktoré sa zbíjali k miestu, kde stáli, sa pohybovalo mnoho bežných ľudí a ešte viac najrôznejších indivíduí.

„Máš pravdu, radšej si vložím mešec s peniazmi pod košeľu,“ odvetil Ooben a nenápadne sa pokúšal vybrať si mešec z batoha a zavesiť si ho na krk. S batohom v ruke, sekerou na chrbte, podopierajúci sa palicou, však ani zd'aleka nebol taký nenápadný, ako by si želal. Melidor si skontroloval viazanie na brašni a potom sa opýtal:

„Tak teda, kam pôjdeme? Máme tu, zdá sa, na výber viacero hostincov, kam by sme mohli zísť.“

„Tak ja ozaj neviem, kam sa vybrať. U Tyrmisského

bujaka, Hostinec Devät' nechtov, Brloh starého Fuchsa, Kráľovský s(mr)ad, je tu výber ako nikde, ti poviem. Ved' uvidíme, navrhujem obísť všetky a potom sa rozhodneme. Čo ty na to?‘‘

„Súhlasím. Dúfam len, že sa aspoň v jednom ‚hostinci‘ nájde čistý korbel' na pivo, mám naozaj smäd.“

„Nemyslel som, že bylinkár ako ty dokáže oceniť taký jednoduchý nápoj,“ rozosmial sa Ooben a spoločne vykročili do hostinskej štvrte.

V uličke spájajúcej križovatku a hostinskú štvrť už blikotali pouličné lampy, pod ktorými sa začínali schádzať najrôznejšie ľudské kreatúry. Úzka a dlhá ulica sa stáčala rôznymi smermi, tu a tam sa rozchádzala a len popraskané cedule im ukazovali správny smer. Vysoké budovy boli postavené tesne vedľa seba akoby s cieľom, aby tam ľúče slnka nikdy nezavítali. Z celého okolia sálal dojem špiny a neporiadku napriek tomu, že ulice boli na počudovanie skoro čisté. Bola to akási imaginárna zlá energia, ktorá po celé roky vsakovala z ľudí do múrov a kumulovala všetko nečisté, čo v sebe ľudia dusili. Obaja sa až zaradovali, keď vyšli na námestíčko obkolesované najrôznejšími budovami, okrem iného aj hostincami, ktorých názvy Ooben videl na informačnom stĺpe. Rozhodli sa začať hneď skraja a vošli do Hostinca Devät' nechtov. Keď otvorili veľké dvere, zbadali rozľahlú kruhovú miestnosť s točitým schodiskom, ktoré sa vinulo po celom vnútornom obvode budovy. Vľavo bol vchod do väčšej miestnosti, najskôr priamo do susednej budovy, čo bola krčma. Vpravo boli zasa veľké dvere s popraskanými okennými tabuľami a uprostred stál velikánsky pult. Za ním stála tučná, priam guľatá pani v červenohnedých šatách, s tmavými natupírovanými vlasmi a výrazným líčením. Napriek tomu, že by sa podľa obvodu jej pásu dali zhotovovať dokonalé

sudy na kvasenú kapustu, dáma v najlepších rokoch celkom rezko vykrúcala ruku jednému ožranovi, zatiaľ čo rázne dovrávala druhému, visiacemu na stene za kabát:

„Vý sa mi nebudete vyhýbat. Už štyri dny ste mi nezaplatyly za izby, takže ak mi nedáte túto stryjébornú lôžku a nožýk, tak svoje harabury nájdete ešte dneska za hóstincom!“

Potom čo obaja neplatiči skleslo súhlasili a odovzdali pani cennosti, dáma v okamihu zmenila hlas a dodala:

„No vidíte, že to neny problém. Klúčom k vzájomnej spokojnosť je komunikácia.“

Následne pustila ruku tomu na zemi a jednou rukou zvesila druhého z vešiaka. To už Ooben s Melidorom stáli pri pulte a čakali, kým ich pani osloví.

„Čó byste rády, zlatuškovjá?“

„Radi by sme si u vás objednali izbu, pani,“ odpovedal pohotovo Ooben.

„Je my líto, ale budem vás musét sklamat, lebo máme momentálne plno. Keby týto dvajá nemaly čím zaplatyt tak bysté mali celkém peknú mjestnosťú na poschodý. Biznýt je však biznýt a kto prv prýde, ten prv býva. Keď tu ostaneté dlhšé tak sa, samozreme, móžte vrátyt, nječó sa už pre vas najde.“

„Ďakujeme, budeme si to pamätať. Určite sa ešte niekedy zastavíme, dov...“

Z poschodia sa náhle ozval hlasitý výbuch a dubové dvere vystrelili z pántov. Masa dreva sa zastavila až na stene oproti, kde sa s lomozom zrútila na zem.

„Estrýýs, zabyjéem ta! Len ma počkáj!“ zrevala tučná pani, zatiaľ čo si rukami zakrývala hlavu.

„Prepáčte, to je Estrys, nejáka čarodejka či dačo také. Samé ampule furt plný, mjéša a spon raz do týždna jej musým menit dvere i okná. Platý ale dobre a hradý všetky škódy tak ju nemóžem vyhodyt. Vjéte, biznýs je biznýs...“

Zatiaľ čo sa Ooben s úsmevom na perách lúčil, Melidor so záujmom pozoroval zelenkavý dym vychádzajúci z dverí, kde bývala tá čarodejníčka.

„Čo ťa tak upútalo?“ spýtal sa Ooben Melidora, keď už boli vonku.

„Vôbec nemám potuchy, čo ten výbuch spôsobil. Zelený dym, rozletené dvere, to muselo vybiť okná na celom poschodí, hm.“

Kým Melidor zamyslene lovil v pamäti rôzne efekty elixírov, došli k hostincu s menom Brloh u starého Fuchsa. Bol to na prvý pohľad najmenší hostinec spomedzi všetkých, ale zvnútra pôsobil vskutku príjemne. Oobena náhle prepadol pocit domáckej atmosféry. Niet divu, po stenách boli rozvešané kože zvierat, drevené a kovové štíty zdobili rohy miestnosti. Aj podlaha, tvorená len na kameň udupanou hlinou, pôsobila hrejivým dojomom. Ooben podišiel k pultu, kde chrptom k nim stál pán v stredných rokoch a zažíal kahan.

„Ak ste prišli vymáhať ochranné, máte smolu, Rhogwanova banda tu bola predvčerom,“ prehodil bez záujmu, ani sa neotočil.

„Prepáčte, ale my žiadneho Rhogwana nepoznáme. Nik nás ani neposlal, hľadáme len miesto, kde sa dá pokojne prespať,“ odvetil mu Ooben.

„Vážne? Tak to vám prajem veľa šťastia, pokoj je to jediné, čo v Tyrmise nenájdete. Je mi ľúto, no ak ste prišli rozjímať, tak Tyrmis bude pre vás peklom na zemi.“

„Rozjímať sme neprišli, sme cestovatelia...“

„... sme obchodníci a máme tu obchodné rokovanie,“ duchapritomne skočil Oobenovi do reči Melidor, hoci v duchu ešte stále hľadal prísady vytvárajúce zelenkavý dym.

„Sme tu len na skok a odídeme najbližšou loďou, čo vypláva do Kremalu.“

„Tak to bude až pozajtra ráno. Dovtedy asi budete väzňami civilizácie.“

„Máte voľné izby?“ prerušil rozhovor Melidor.

„Izby? Áno, máme. Jedna stojí päť zlatých na noc.“

„Výbor...“ začal Ooben, no Melidor ho stiahol za plece, šepkajúc: „Chcel si prezrieť všetky hostince, nie? Čím viac ľudí stretne, tým viac sa dozvieme o tomto meste a tým lepšie pre nás.“

„No dobre,“ odvetil Ooben a s vetou „Ešte sa uvidíme,“ opustili hostinec.

„Prečo si tam nechcel ostať, veď vyzeral perfektne. Mal aj voľné izby,“ vyčítavo sa spytoval Ooben Melidora, len čo zabuchli dvere.

„Ten chlap má problémy, nepočul si? Ochranné som už dal, blá, blá. Nechcel by som byť vnútri, keď si niekto príde vyrovnávať účty. A nehraj sa na hrdinu, nohu máš síce celú, ale nájde sa tu dosť idiotov, ktorí ti ju znova polámu. Len tak, z dlhej chvíle.“

Vybrali sa teda navštíviť ostatné dva hostince. V prvom ich už vo dverách privítali letiaci krígel, nasledovaný nejakým neborákom; v druhom mali plno aj na prízemí, nieto ešte na poschodí. Z rečí sa dozvedeli, že sa tam koná súťaž v pití piva, v ktorej medzi horúcich favoritov patria Oglas, prvý muž Rhogwanovej bandy, a Sodlon, hlavná gorila spolku založenom istým Togom. Zdali sa byť silnými protivníkmi a nikto si netrúfal dať sa s niektorým do duelu, lebo šlo o víťazstvo nad hostinskou štvrt'ou. Ooben ani Melidor netušili, čo získa víťazná frakcia, a ani ich to príliš nezaujímalo. Obaja boli po ceste ustatí, a tak sa nakoniec z núdze vrátili do Brlohu u starého Fuchsa.

Melidor neochotne prijal izbu na poschodí až na samom konci chodby a pritom si neprestajne mrmlal čosi v zmysle: „To sa mi bude utekať... oknom alebo cez hordu vymáhačov... výborne, Melidor, výborne...“ Zato Ooben, očividne spokojný s nocľahom, si odložil výstroj aj batoh a ponechal si len mešec so zlatkami ukrytý pod košeľou. Vzal si aj opornú palicu a zišiel dolu. Napokon si aj Melidor zložil veci, zamkol svoju izbu a poistil ju ešte akýmsi práškom, ktorý nasypal na kľučku. Keď zišiel do haly, Ooben si so záujmom prezeral výzdobu hostinca.

„Čo ti to toľko trvalo?“

„Vieš, bezpečnostné opatrenia. Pán Fuchs, len vám pripomínam, aby nikto nechytal kľučku na mojej izbe, pre jeho vlastné dobro.“

„Héj, héj. Vlastne aj tak to tu nie je moje,“ odvetil Fuchs akoby pre seba a tí dvaja sa vybrali do ulíc.

Oobenovi sa zdalo, že mesto je živé ako počas nejakej slávnosti. Lampy ledabolo osvetľovali ulice, všade sa potulovali skupiny čoraz menej priateľských ľudí. Mestská

beštia sa navečer znova prebudila. Pojedala ľudské životy alebo ich aspoň neľútostne topila v alkohole, násilí a voľných mravoch. Neunikol takmer nik – ženy, mladí ani starci, vracajúci sa z večerného posedenia. Mesto malo svoje vlastné pravidlá, rovnaké, aké platili v najhlbšej divočine – prežili len tí, ktorí mali dostatok sily na pokorenie slabších, alebo takí, ktorí poštvali silnejších proti sebe. Každý, či už dobrovoľne alebo nasilu sa týmto zákonom riadil. Kto odporoval, bol potrestaný, lebo mesto bolo zákon a kto ho neuznával, nezaslúžil si žiť. Ostatne, ako sa Ooben obzeral okolo seba, slovo *život* tu pre mnohých aj tak znamenalo iba veľmi málo. Pri pohľade na bezdomovcov, najrôznejšie pobehlice a davy agresívnych ožranov mu napadlo, že aj ten najvznešenejší človek sa môže stať vyvrheľom spoločnosti, keď podľahne vplyvu okolia. Nikto nie je taký silný, aby samotný dokázal zmeniť smer, ktorým sa udáva spoločenstvo.

Zo zamyslenia ho náhle vytrhol ožran, ktorý ho zdrazil za košeľu, až mu na nej pár švov popraskalo a Oobenom len tak trhlo. Dvakrát. Prvýkrát, keď ho opilec schytil; druhýkrát, keď ho uvidel. Stála pred ním schátraná bytosť predstierajúca život, odetá v starých šedivých háboch a s tvárou dokmášanou mnohými bitkami, bojmi a v neposlednom rade aj alkoholom. Podliate oči, zarastená tvár, trikrát prelomený červený nos – Ooben si pomyslel, že pred ním stojí príšera zoslaná samotným Scyathomom.

„Nemášch zhlátku?“ chrapľavo sa spýtal ožran a bez ostychu začal ohmatávať Oobenovi vrecká.

„Héj, hebedo, prac sa preč!“ vykrikol Ooben a sotil do ožrana, až sa ten zatackal a spadol na zaprášenú zem.

„Tcho ťa výj-de draho, cudziniec!“ vyhrkol opilec, len čo sa zorientoval a zistil, že je na zemi. „Do Dhanda sa nnebude nikto naža... nav... va... žávať... navážať! J-já si ťha

nájdhem!“

Ooben si ho len premeral, a potom, čo usúdil, že by ho zložil jednou dobre mierenou ranou svojej palice, nechal ho ležať na zemi.

„Neviem, nemám z toho ožrana dobrý pocit,“ poznamenal Melidor, keď vchádzali do krčmy Jeden za jednu.

„Ále, všetko si príliš berieš k srdcu. Pozývam ťa!“ Odvetil Ooben bezstarostne, a zatiaľ čo Melidor obsadil stôl takmer v strede hostinca, objednal dva veľikánske korbele piva.

„Tak na šťastnú cestu,“ prehlásil Melidor, keď dvíhali krígle na prípitok.

„Na šťastný návrat,“ dodal Ooben a s hrmotom si pripili.

Tak si sedeli, popíjali zlatistý mok a bez slova načúvali okoliu. V rohu sa partia bavila o možnom víťazovi pivného turnaja, pri pulte stáli štyria hromotlci a hlasno sa zhovárali o poslednom veľkom love, za stolmi sa preberali bežné témy obvyklé pri pive. Ženy, záhada obľúbenosti piva a bitky za posledných pár dní. Pri schodoch sa jeden stavec pokúšal vstať pomocou palice, nejaký mladík úspešne ukradol z neďalekého stola drobné, pri dverách sa partia námorníkov bavila o nekalých aktivitách posádky z lode menom Lynský šplh a na opačnej strane krčmy stál hlúčik rozvášnených ľudí. Vykrikovali:

„Zablokuj ho!“

„Ešte jednu a máš to!“

„Nevzdávaj to, máš ešte šancu vyhrať!“

„Posúvaj!“

„Čo tam hrajú?“ spýtal sa so záujmom Ooben.

„Neviem,“ odvetil stroho Melidor a zahľadel sa k stolu. „Najskôr to bude Tuka, naozaj obľúbená stolno-kartová hra. Hrá sa v skoro každej krčme na severnom pobreží – aspoň tak som počul. Je to – ako obvykle – hazardná hra, má však veľmi veľa priaznivcov. Pravidlá však neviem, mňa takýto druh zábavy nikdy nelákal. Viac ma baví sledovať Pijózu – závody v tom, kto dlhšie vydrží piť kozie mlieko riedené pivom a s kvapkou kyslého nálevu...“

„Hej, to poznám, ide o to, kto sa povracia ako posledný, že?“

„Presne tak,“ Melidor sa rozrehtal. „Hoci tí blázni vedia, že všetci do jedného skončia prevesení cez zábradlie krčmy, nemôžu odolať vysokým čiastkam, o ktoré sa hrá. A ja zasa nemôžem odolať smiechu, keď ich vidím, ako sa skrúcajú a pučia tesne predtým, než ten grc z nich vystrelí...“ s týmito slovami sa Melidor rozosmial na celú krčmu.

Čas pomaly ubiehal, dopíjali druhé pivo, a nato sa obaja rozhodli, že sa poberú do Brlohu. Predsa len mali za sebou dlhý putovný deň a nezdalo sa, žeby dnes mohli okrem nebezpečných indivíduí stretnúť aj normálneho človeka. Vstali teda od stola, vyšli z Jedného za jednu a namierili si to do Brloha.

Tu sa však v bočnej ulici mihli dve, už na prvý pohľad celkom pekné ženy. Jedna šla napred a druhá bežala za ňou kričiac: „Estrys, počkaj ma!“

Melidor spozornel: „Chod' napred, ja si idem ešte niečo overiť.“ Nečakal na Oobenovu reakciu a odišiel smerom,

ktorým šli tie dve ženy.

„Fajn a drž sa, heh,“ pousmial sa Ooben a pobral sa sám k Brlohu.

Chvíľu sa potľkal ulicami, ktoré na neho pôsobili akosi živo i mŕtvo zároveň. Keď prešiel poslednou križovatkou okolo vysokého domu s okrúhlymi oknami, začul za sebou dobre známy hlas: „To je ohn. Rozh... zmláťte mu hubu.“

Ooben sa prudko otočil a pevnejšie zovrel palicu. Pár krokov od neho stáli štyri postavy – traja zdatní chlapi a Dhando.

„Tak čo, budeme skákať do slabších, há?!“ zahrmel jeden z troch.

„Nieкто sa tu nevie správať!“

„Humph!“ dodal tretí.

Ooben sa postavil čelom k nim a prehovoril: „Žobrat' od cudzích peniaze nepovažujem za slušné správanie!“

„On do nás skáče, pozri!“ rozohnil sa jeden.

„Čože? Milý priateľ'u, kto tu vraví o slušnom správaní?!“ odsekol druhý.

„Humph! Hrmm hrrh mh rh!“ zamrmlal tretí a všetci traja sa začali pomaly približovať k Oobenovi v snahe obkľúčiť ho. Dhando ostal v úzadi a v labilnom postoji sledoval, čo sa bude diať.

Ooben zostal bez pohnutia stáť na mieste. Bedlivo sledoval tie tri hľby mäsa a premýšľal, čo urobí. Vtom útočník naľavo siahol do kabáta a v biednom svetle lampy sa mu v ruke

zaskvela krivá čepel'. Ooben sa zhlboka nadýchol a zdravou nohou sa pevnejšie zaprel do mäkkej zeme. Prešiel mu mráz po chrbte, napoly paralyzujúci, ale zároveň prebúdzajúci každúcký sval v tele, ako keď sa šelma pripravuje k osudovému útoku.

Chlap sa chrapľavo nadýchol a s napriahnutou rukou zaútočil: „Hjááá!“ skríkol a sekol dýkou.

Ooben sa zvrtol na zdravej nohe a prudko švihol palicou, čím pohotovo vykryl útočníka. To už však druhý chlap pri stene hlasno zavrčal, vyskočil a už vo vzduchu sa pripravil k mocnému kopu. Ooben sa pokúsil otočkou vykryť aj tento útok, no ten chlapisko vážil aspoň metrák, takže sa za okamih ocitol na zemi s tvárou v prachu.

„Aúú,“ vyštekol Ooben, keď hneď po tvrdom páde utŕžil silný kopanec od tretieho bitkára. Palicou, ktorú napriek tvrdým úderom stále zvieral v ruke, tresol toho tretieho do píšťaly práve vo chvíli, keď sa pripravoval k ďalšiemu kopu. V temnej uličke sa ozvalo zaprašťanie.

„Hmph!“ dusivo vydali zo seba obaja, Ooben aj zločinec. Ooben dostal päťou do tváre a ten tretí sa začal zvíjať od bolesti na zemi.

„Pusť ma, zabijem ho!“ skríkol prvý s dýkou. Už sa naťahoval, že mu zabodne zbraň do hrude, no v poslednej chvíli sa uličkou rozľahol ohlušujúci výbuch a čírobiele svetlo. Osem ľudí vykrikovalo prekvapením. Dhando vzápätí narazil hlavou o stenu budovy a zdrúzgal sa na zem. Tretí útočník bol dorazený mocným kopom.

„Pod', rýchlo!“ začul nad sebou Ooben známy hlas. Napoly dobitý, napoly omráčený sa pozviechal. Stále však počul okolo seba duté údery a ľudské pazvuky. Podoprela ho jedna mocná ruka z ľavej a slabšia, menšia ruka z pravej strany.

„Musíme odtiaľto čo najskôr vypadnúť!“

Nebolo mu treba dvakrát hovoriť. S boľavou nohou a vlastne celým telom sa iba s pomocou dostal za roh a odtiaľ uličkami na námestíčko k Brlohu u Fuschu. Tam už bolo svetlo omnoho lepšie a aj mu prestalo pišťať v ušiach. Ooben zodvihol hlavu a rozoznal vedľa seba zľava Melidora, sprava mladé dievča v plášti so zdobenou kapucňou a nitami zapletenými do vlasov. Pri nej šlo ďalšie dievča v smaragdovej košeli a nitovanej skladanej sukni, ktorá jej siahala powyše kolien. Cez plece malo prehodený tenký kožený popruh na ampulky.

„Estrys, to čo malo znamenať?!“ začal hodnotiť boj Melidor.

Dievča s ampulkami akoby na túto otázku už čakalo a pohotovo vyhrklo: „Ja neviem, Melidor, veď som ten belasý prášok namočila extraktom zo vznetlíka a zapálila presne tak, ako si mi poradil.“

„Určite? A koľko som ti povedal, že toho vznetlíka máš použiť?“

„No... ééé... tri lyžice?“

„Tri kvapky, kvapky! Máme šťastie, že vôbec vidíme!“

„A... ahá, no jasné, už si budem pamätať, naisto, Meletor.“

„Tak to som teda náramne zvedavá. A volá sa Melidor,“ utrúsilo dievča podopierajúce Oobenu z pravej strany. „Tak, sme tu. Ty, Estrys, pomôžeš Melidorovi odniesť tuto neboráka do izby, ja sa to pokúsim vysvetliť Fuchsovi. Je to starý rodinný priateľ, isto vám pomôže.“

Všetci vošli do Brloha u Fuchsa, a kým dievča v plášti objasňovalo situáciu, Melidor s Estrys odviekli Oobena do jeho izby. Zapálili lampy, uložili ho na posteľ, a zatiaľ čo Melidor neprestajne diskutoval s Estrys, prečo je pomer vznetlíka taký dôležitý, vošlo do izby aj dievča v plášti.

„Dovysvetľujem ti to zajtra. Teraz, keď sme už v bezpečí, by som vás aj mohol predstaviť, nie?“ zakončil debatu Melidor. Nečakal na nijakú reakciu a pokračoval:

„Tuto je Hali, moja dlhoročná priateľka. Je výborná liečiteľka a v prístave má obchodík so zámorskými bylinkami všetkého druhu. Teda skoro všetkými, lebo tie, ktoré potrebujem z Kremalu, sa zháňajú veľmi ťažko. No a toto je Estrys, Halina priateľka a, ehm, alchymistka,“ dokončil a vymenili si s Oobenom letmé úsmevy.

„Pôvodne som chcel požiadať Hali, aby sa ti pozrela na tú nohu, nech cestujeme rýchlejšie. Ale ako pozerám, príde ti vhod kompletné ošetrovanie.“ Pri týchto slovách sa Hali jemne zapýrila.

„Nebudem vás teda pri tom rušiť a Estrys, pod' aj ty von. Vysvetlím ti tú zmes ešte dnes, lebo na to dozajtra istotne zabudneš.“

„No náhodou, mám vynikajúcu pamäť, Melanín,“ ohradila sa Estrys. Melidor ju však vytiahol z izby tak rýchlo, že Hali nestihla povedať ani slovo, a ocitla sa v izbe s Oobenom sama. Otočila sa, sňala si plášť a nervózne prehodila:

„Kto problémy nehľadá, trikrát si ho nájdu, však? Čas vylieči všetky rany, ale nie je od vecí mu niekedy pomôcť. Ukáž mi tú nohu, nech to máme čím skôr za sebou.“ Začala si vyberať ampulky z malej brašne, podobnej akú mal aj Melidor.

Až teraz si Ooben uvedomil, ako ho bolí celé telo – čeľusť, rebrá a aj tá dochrámaná noha. Kopance sadli naozaj presne.

„Pozerám, že si na tú nohu použil odvar z kostičníka, čo? A chýba v ňom jedna zásadná ingrediencia, lebo maz okolo rany je na-namodralý a nie fialový. Našťastie mám tu s-so sebou trocha akciónu, p-pridáme ho do kostičníka a zajtra bude noha ako nová, t-to ti garantujem. Tak.“

„Dobre,“ súhlasil Ooben, zjavne spokojný s opaterou, ktorej sa mu dostávalo. Ani nestihol vnímať všetky tie slová a odborné výrazy, ktoré sypala Hali v snahe zahnať trému. Celkom mu teraz stačilo, že leží živý v posteli, že dýcha, že zajtra vyjde slnko a že ho teraz dáva dokopy taká príjemná mladá žena.

Až teraz si všimol, že dievča, ktoré sa tu o neho stará, vôbec nevyzerá zle. Keď prehodila plášť na stoličku, odkryli sa jej útle ramená a ladné krivky bokov spevnené pláteno-koženým korzetom. Korzet bol zdobený jemným kvetinovým vzorom na ľavom boku a podľa vzoru obchodníckych trikov odhaľoval len toľko, aby v človeku vzbudil zvedavosť. Zvlnené tmavohnedé vlasy boli miestami prepletené červenou niťou a zľahka jej zakrývali šiju zdobenú len jednoduchým medailónom. Očami jej prechádzal po tvári a všimol si vlašné broskyňové pery a jasné zelené oči, vyhýbajúce sa jeho pohľadu. Po dlhej dobe sa cítil úplne uvoľnene, až úplne zabudol na všetky povinnosti a ciele, ktoré má. Teraz mu v hlave vírila len jedna myšlienka. Ignoroval Halin monológ, že keby Melidorovi nedlhovala službu, tak by tu nebola, a pokúšal sa tú myšlienku rozvinúť a udržať v hlave čo najdlhšie živú. Pomaly mu zaplnila celú myseľ, pohltila všetky starosti a zanechala v ňom pocit, ktorý v mužovi vzbudí pohľad na peknú ženu – avšak nie na hociktorú, ale takú, pre ktorú by bol

ochotný čeliť aj armáde krvilačných Hyagov. A on im aj skutočne čelí. Sedí na statnom čiernom žrebcovi, osamotený na nízkom pahorku. Hľadá na protiľahlé vrchy, doslova zamorené čiernymi príšerami s prázdnyim pohľadom a ohnivým dychom, páliacim všetko živé naokolo. Rozvážne tasí svoju sekeru a s ohlušujúcim krikom sa rozbieha oproti nezmernej presile. Preráža prvú líniu, ako keď sa do masla zaborí horúci nôž, stína hlavy Hyagov ako polená na zimu. Kláti jedného nepriateľa za druhým, seká, vraždí, zabíja... Neporaziteľný, tak neskutočne mocný, neskutočne odvážny, neskutočne... neskutočný, až sa s hlukom mesta za pootvoreným oknom a lúčom slnka štekliacim na nose prebudí.

Ooben sa prebral a podľa tieňov v izbe usúdil, že už dávno bolo poludnie. Pokúsil sa opatrne posadiť a s údivom zistil, že ho po včerajšom výprasku nič nebolí. Vyhrnul si košeľu a skutočne. Na tele ani škrabanec, ani len modrina alebo hrča na hlave. Pomaly sa postavil na nohy a jeho údiv sa ešte znásobil. Noha, ktorá sa mu hojila dobrý týždeň a stále ho semtam pobolievala, bola celkom vyliečená, jedinou známkou po liečebnom zákroku bol len fialový maz na nohe. Znova mohol chodiť celkom rovno, bez palice. Nakoniec, palica, ktorú mal, mu včera doslúžila a aj ho zamrzelo, že ju zničil na akomsi vandrákovi bez mena. No pomyslenie, že je opäť celkom zdravý, ho priviedla na svetlejšie myšlienky.

Vyšiel na chodbu a namieril si to priamo k Melidorovým dverám, avšak našiel v nich iba zložený lístok s vlastným menom. Zvedavo ho vzal, otvoril a čítal:

Zdravím, Ooben,

šiel som s dievčatami do mesta. Dnes sa začínajú jarmočné dni tak sa trocha poobzeráme po okolí. Nemal by si mať problém chodiť, ale keby ťa tá noha predsa len bolela, tak máš jednu palicu uschovanú u Fuchsa. Budeme niekde pri stánkoch

s jedlom,orské ragú je proste neodolateľné!

Melidor.

Ooben teda bez váhania vyrazil za nimi. Hodil na seba košeľu, vzal si svoj mešec s peniazmi a vybral sa von. Ani sa nezastavil u Fuchsa po palicu, cítil sa naozaj výborne. Otvoril dvere a na chvíľu stratil reč – toľko ľudí jakživ nevidel. Hotové davy sa hrnuli z miesta na miesto, okolím sa šírila omamná vôňa zo stánkov s jedlom. Mesto bolo rovnako živé ako večer, iba čo sa človek za svetla nemusel báť, že ho okradnú v prvej uličke.

Vyšiel teda na ulicu a po chvíli sa dostal na námestie so stánkami rôznych plodov mora. Melidora v spoločnosti Estrys a Hali našiel už vo štvrtom stánku, kde ponúkali Melidorom spomínanéorské ragú.

„Ahój, hrdina, počuj, veľké veci sa dejú!“ privítala Oobena Estrys, len čo ho zbadala.

„Čože? Čo sa deje?“ zvedavo sa spýtal Ooben.

„Ti to povieme radšej po ceste, nie je dobré zdržiavať sa na jednom mieste a diskutovať o takýchto... ehm, veciach,“ dokončil Melidor takmer šeptom.

Pomaly sa teda prechádzali ulicami Tyrmysu, a zatiaľ čo odbíjali dotieravých obchodníkov, preberali novinky.

„Tí štyria, čo ťa včera takmer dostali, pamätáš?“ začal debatu Melidor.

„No nie,“ odvetil ironicky Ooben.

„Všetci štyria sú v jednej bande s tým... Rhogwarom a tuto Hali sa dnes ráno dopyčula, že je na teba už vypísaná ‚tichá odmena‘.“

„Tichá odmena?“

„Proste ťa chcú dostať pri prvej príležitosti, čo budeš sám. Umlčia ťa. Navždy, Načisto. Namôjdušu,“ rozčúlene sypala Estrys.

„Už mi to došlo, ďakujem za vyčerpávajúci výklad,“ odvetil Ooben.

„U Fuchsa už teda nie je bezpečne, možno nás sledovali, vieš. Tuto Hali sa však ponúkla, že nás prichýli na túto noc. Ten obchodík, čo má, je blízko prístavu, takže pri troche šťastia sa zajtra vytratíme a nik si nás ani nevšimne.“

„Dobre, súhlasím. Nie je to však pre ňu priveľmi nebezpečné?“ Pozrel sa na Hali, ktorá sa držala tak ďaleko od skupinky, ako to len bolo v uličkách Tyrmisu možné.

„Nie, Hali všetko premyslela, zajtra odchádza na pár dní z mesta, pozrieť rodinu, takže tu problém nevidím,“ odpovedal Melidor.

„Mali by sme sa najprv vystáhnovať od Fuchsa, nech to nie je všetko naraz,“ dodala Estrys.

„Správne, stretneme sa tu o hodinu, dobre? A ak by nastali problémy, tak až priamo v Halinom dome,“ navrhol Melidor a po spoločnom súhlase sa všetci rozišli.

Ooben a Melidor sa pretĺkali ulicami, keď tu Ooben načal rozhovor:

„Počuj, odkiaľ sa to vlastne poznáte s Hali a tou Estrys?“

„Ále, s Hali sa poznáme asi šesť rokov, od jedného stretnutia v obchode s bylinkami. To som ešte chodil po svete s mojou tetou, s tou, čo si stretol v našom domčeku. Hali je fajn baba a musím povedať, že celkom k svetu, ale ona o mňa nikdy nejavila záujem. To sa však o tebe povedať nedá, preto sa aj dneska držala celú dobu mimo nás, teda hlavne mimo teba. Sa zľakla, že si o nej azda pomyslíš, že je nejaká pobehlíca alebo čo, keď sa včera tak ochotne ponúkla, že nám pomôže. Nemyslela to však tak, jednoducho chcela pomôcť známemu. A podľa toho, aká je, som uvažoval, že sa dnes vôbec neukáže, no keď sa dopočula o tichej odmene, tak odložila hanbu na neskôr a rozhodla sa pomôcť. A toto celé si nechaj len pre seba, jasné? Hali by ma zabila, keby sa dozvedela, že som ti to povedal.“

„Nemaj strach, mlčím ako hrob,“ povedal Ooben. „Ináč neviem, včera vrela čosi o tom, že prišla len preto, lebo ti dlhovala službu.“

„Pokiaľ viem, tak mi nedlhovala nič. Vidíš, ženská jedna prešibaná.“

Ešte chvíľu sa obaja drali davom, až zašli do Brloha. Keď však otvorili dvere, zočili dvoch chlapov, ako sa hlučne zhovárajú s pánom Fuchsom. Ten úplne stratil svoj charakteristický výraz a celý spuchnutý v tvári sa s nimi nervózne zhováral:

„Veď hovorím, že ochranné som už zaplatil, si dávajte väčší pozor na svojich ľuď.“

„Pozor na hubu, dedko. Togo nemá rád ľuď, ktorí nerešpektujú jeho podriadených, to predsa vieš. Pamätáš

predsa, čo sa stalo Lornymu, však? Vieš, tomu, čo predával obuv.“

„Presne tak, Lornymu, čo... héj, čo tu čumíte?!“ všimol si druhý vydierač tých dvoch.

„Čo by sme, bývame tu,“ povedal rázne Ooben.

Melidor len nevýrazne prikývol a letným pohybom si odistil pracku na brašni:

„Budú problémy,“ zašepkal.

„Tak páľte preč skôr, než mi ujde ruka!“

„Tak to by som veľmi r-“ začal Ooben, no Melidor ho zdrapil zozadu za rameno a zahovoril: „Ale samozrejme, páni, ako keby sme tu ani neboli.“

„To som rád,“ povedal ten bližšie k Fuchsovi, skúmavo si premeral oboch vo dverách a otočil sa k svojmu kumpánovi. Ooben s Melidorom už vychádzali hore schodmi, keď vydierač, čo stál ďalej, zavelil:

„Hej ty! Ty s tým drzým ksichtom, jak sa voláš?“

Na schodoch sa otočili obaja, ale vďaka smeru, ktorým sa upieral napoly tupý, napoly drzý pohľad výpalníka, Ooben usúdil, že sa pýta na jeho meno.

„Volám sa Ooben, prečo?“

Nato sa vydierač presunul k partákovi, čo stál pri Fuchsovi a čosi si zamrmlali. Po chvíli sa opýtal:

„To ty si včera zmlátil dvoch Rhogwanových chlapov?“

„Hádam štyroch, nie?“ odsekol Ooben a Melidor sa

chytil za hlavu, pričom ticho zakľal: „Celé utajenie je fuč, blbec jeden, prečo sa furt hrá na hrdinu?! Robí zbytočné problémy sebe aj ľuďom okolo seba!“

Zatiaľ chlap pri Fuchsovi prehlásil:

„Kamoško, zdá sa, že pôjdeš s nami. Hoc' je Rhogwan tupý ako prasa, tichá odmena nerozlišuje medzi klanmi a odmenu dostane každý, kto ťa k nemu privedie. Vieš vôbec, čo je tichá odmena, nie?“

„Je to tvoj posledný kliniec do rakvy, kamoško,“ dokončil druhý a obaja sa vybrali proti priateľom na schodoch, držiac rukoväte zbraní.

„Spravíme to tak ako včera,“ šepol Ooben a zovrel ruku v päšť.

Keď už boli chlapi na schodisku, Ooben sa mocným odrazom vzniesol do vzduchu a s ohlušujúcim revom sa hodil na útočníkov. Tí nestihli ani zareagovať a už s hrmotom pristáli na tvrdej zemi. Vtedy už Melidor držal v jednej ruke za hrst' belasého prášku a v druhej ampulku s prazvláštnou tekutinou. Ooben vytušil, že Melidor sa chystá ochromiť súperov opäť jedným zo svojich trikov, tak pohotovo privrel oči.

„Pozor!“ skríkol Melidor a miestnosťou sa za neznesiteľného piskotu rozlialo oslepujúce biele svetlo.

Ooben otvoril oči a zbadal tých dvoch, ako si držali tváre zaborené v dlaniach, pričom kričali od šoku. On, hoci ohlušený piskotom, uzemnil jedného dobre mierenou ranou do brady a druhého rovnako pohotovo dokončil kopancom.

„Sleduj oblak z tohto prášku a priprav sa na porážku,“ ironicky poznamenal takisto ohlušený Melidor, keď si snímal z hlavy plášť.

„Niet času, musíme sa ponáhľať!“ zakričal Ooben.

„Čo?“

„Musíme ísť!“ zakričal ešte hlasnejšie a rozbehol sa do svojej izby. Ani nie za dve minúty však už utekal dolu schodmi a preventívne uštedril tým dvom po jednej rane. Zakrátko sa na schodoch objavil aj Melidor s batohom na chrbte a otvorenou torbou. V chvate do nej odkladal práve vypitú fľaštičku.

„Ťfuj, to je maglajz!“ poznamenal znechutene. „No bez toho by som s toľkým batohom nedokázal bežať.“

Ako obaja šli k vchodu, minuli Fuchsa krčiaceho sa pod pultom. Keď ich zočil, spustil:

„Prosím, nechajte ma na pokoji, ja nič nemám. Sotva zvládam platiť ochranné a čo z toho, nikto človeku nepomôže, keď to naozaj potrebuje. Prosím vás, odíďte odtiaľto a už sa nevracajte! Tieň bohov doľahol na vás.“

„Ja... my... pr... prepáňte,“ ozval sa Melidor a hodil Fuchsovi pár zlatých na pult. „Dovidenia.“

„S bohmi, budete potrebovať ich požehnanie, smola je vaším tieňom,“ pomyslel si Fuchs, a potom, čo sa za nimi zavreli dvere, zhrabol mince z pultu.

Ooben s Melidorom vyšli do ulice a urýchlene sa zaradili do veľkého davu ľudí, ktorí sa hrnuli smerom na najväčšie námestie v Tyrmise.

„Počuj, bude najlepšie, keď sa rozdelíme. Len ti ešte poviem, kde presne v prístave Hali býva,“ precedil Melidor pomedzi zuby, pričom sa stále sa usmieval na okoloidúcich a tváril sa, že ho jarmočné dni ohromne zaujímajú.

„Tak spust', pripadam si ako na dražbe otrokov. Mám pocit, že si nás každý obzerá,“ odpovedal mu Ooben a dral sa davom napred.

„Hali býva v rohovom dome hneď za sochou Veľkého Dassosa. Nemôžeš si to pomýliť, stena okolo jedného okna je úplne čierna.“

Ooben prikývol a dodal:

„Takže zhruba za pol hodiny, tak?“

„Presne. A vyhýbaj sa malérom, aj tak ich už máme vyše hlavy,“ zakončil Melidor, zvrtol sa na nohe a po krátkej chvíli sa úplne stratil v dave.

Ooben pokračoval so sprievodom a z rečí okoloidúcich vyrozumel, že sa celé mesto schádza na hlavnom námestí, aby sa dozvedelo, čo ho čaká nadchádzajúci rok. Osud mesta do najbližšej jesene vždy vyslovuje Veštica, veľmi stará žena, ktorú si miestni obyvatelia chránia ako najcennejší dar samotných bohov. Veštica sa dostáva veľkej cti a rešpektu aj preto, lebo sa nikdy nepomýlila a jej veštby sa naplnili s neuveriteľnou presnosťou.

Kým sa Ooben spamätal, ocitol sa uprostred obrovského davu ľudí, ktorí sa tlačili ako v rade na čerstvé ryby. Celé stovky ľudí sa zišli okolo malého dreveného pódia, týčiaceho sa trocha nad hlavy okolostojacich. V dave vládlo očakávanie, napätie, možno aj ľahká nervozita. Vtom vyšiel na pódium malý tučný muž zahalený do indigového plášťa. Chvíľu stál nemo a bez pohnutia – čakal, kým sa dav utíši. Až potom vytiahol spod plášťa zvitok a mocným hlasom predniesol:

„Vážení občania Tyrmysu aj všetci cudzinci. Zišli sme sa tu dnes v hojnom počte, aby sme si rovnako, ako po iné roky, vypočuli proroctvo, ktoré vyriekne samotná Veštica priamo pred zrakmi nás všetkých, bežných smrteľníkov. Dnes to bude presne päťdesiat zím, čo sa jej hlas rozľahol týmto námestím po prvýkrát, a nik Ju vtedy ešte nebral vážne. Nikto neveril, že sa jej proroctvo naplní a naše mesto čaká dlhoročná prosperita a všeobecná sláva. Nečakajme teda a v čo najhlbšej úcte privítajme Tú, ktorá vie a pozná.“

Malý tučný muž sa hlboko uklonil a pravou rukou ukázal na majestátny šesťzáprah, ktorý si razil cestu k pódiu. Domobrana kráčala popri koči, a tvorila tak medzi ním a davom nepriepustnú bariéru.

Všetci uprene hľadeli na dvere koča, len Ooben sa nervózne obzeral, stále v obave, že ho niekto sleduje. A keď sa otočil smerom k ulici, z ktorej sa sem dostal, zbadal ani nie päť stôp pred sebou dobre známu postavu.

„Ooben!“ zakričala postava.

„Dhando!“ zakričal Ooben.

„Bherte ho, thu je!!!“ zreval Dhando chrapľavým, ale prenikavým hlasom, že ho muselo začuť aspoň pol námestia. Ooben dvakrát nečakal, rýchlym výpadom, za ktorým nasledoval pravý hák, zložil ožrana k zemi a dal sa na útek nedbajúc o krytie. Strkal do ľudí a dral sa dopredu smerom k ulici vedúcej do prístavu. Davom sa však ozývali charakteristické nadávky na jeho osobu a bezpečne tak značili cestu jeho úteku. Čím rýchlejšie sa pokúšal predrat' davom, tým viac podráždených hlasov sa ozývalo. Po chvíli sa obhliadol a všimol si asi sedem chlapov, ktorí sa drali za ním. Ešte pridol do kroku, avšak dav bol čoraz hustejší, takže mu to šlo čoraz ťažšie. Napokon sa znenazdania predral až

k domobrane tvoriacej cestu pre Vešticu.

„Pustite ma, musím sa dostať z námestia!“ zvolal Ooben.

„Držte sa ďalej, nik sa nesmie priblížiť k Vešticu!“ razantne prehlásil strážca.

„Ale vy ma-“

„Chodte naokolo, ja vás tadiaľto nepustím!“ zakončil strážca a nebezpečne sa zamračil. Oobenovi neostávalo mnoho času, prenasledovatelia už boli takmer za ním a nebezpečne rýchlo sa približovali. Zvrtol sa na pravú stranu a začal sa drať davom popri domobrane, smerujúc ku koču. Vo chvíli, keď už Veštica vystúpila z koča, Ooben nechtiac sotil do jedného statného muža, ktorý ho jedným švihom ruky odhodil priamo do domobrany. Tam vrazil do dvoch strážcov, ktorí pod prudkým nárazom stratili rovnováhu a prepadli sa dozadu. Všetci traja spadli na zem a Oobenov batoh tak silno udel do starej pani prechádzajúcej okolo, až sa zviezla na zem tiež. Celým námestím sa ozvalo zhíknutie.

„Veštica spadla!“

„Prebohov!“

Ooben sa bleskurýchlo postavil na nohy a uchopil pani za ruku, že jej pomôže stať. Vtom sa ale stalo čosi, čo ani v najbláznivejších snoch neočakával – silný vzdušný vír obklopil jeho aj Vešticu, vyniesol ich do výšky a tuho držal v zovretí. Oobenovi len tak pišťalo v ušiach, v silnom prúde vzduchu ani poriadne nevidel, len keď nápor nakrátko poľavil, všimol si tvár Vešdice. Bola to stará žena, strašne zničená časom. Riedke biele vlasy jej viali spod kapucne, líca sa v potetovanej tvári prepádávali a prenikavé svetlomodré oči sa

mu zabodli priamo do duše. Vôbec nevyzerala prekvapene, vôbec sa nebála, len sa nechala voľne unášať vírom vzduchu, pričom nepretržite sledovala Oobena. Keď sa jej však znovu pozrel do očí, silná vlna ho vyvrhla z víru priamo do davu. Ozval sa tvrdý náraz, náhle prehlušený hukotom vetra. Dav len mlčky sledoval divadlo, poniektorí v nemom úžase klesli na kolená. Ooben sa pomaly pozviechal, zodvihol hlavu a pozrel na Vešticu. Tá sa po chvíli prestala krútiť vo víre, zastala vo vzduchu a neľudským hlasom prehovorila:

*„Tyrmisu ľud, čuj môj hlas! Skončili sa biele časy.
Ten, čo ho zocelí mráz, zničí štyri sveta krásy.
Vietor zmrzne, zhorí zem. Jak zmríe život, duša skoná.
Syni synov, dcéry dcér, závoj noci všetch vás zvolá.
Lež dážd' padne, vzkliči byl' a On skončí všetky sváry.
V láske smrti nájde sil vzkriesiť to, čo deti vzali.“*

Námestím sa rozšíril nepokojný šum. Po dlhých rokoch Veštica predniesla proroctvo nesľubujúce bohatstvo a slávu, lež bolesť a príchod nepokojných časov. Veštica za tú dobu zostúpila na zem, a potom, ako sa jej podlomili kolená, sa ocitla v obklúčení verných stúpencov a domobrany. Pomaly ju preniesli do koča, ten sa pohl a nedbajúc na dav ľudí uháňal preč z námestia. Ľudia ešte chvíľu zotrvali pokope, no nakoniec sa so značne zmiešanými pocitmi rozišli späť k jarmočným slávnostiam.

Koč uháňal ulicami, a až keď bol úplne na kraji mesta, spomalil. Zaraz sa za kočom ozval náraz, ako keď spadne na zem mech plný zemiakov. To sa Ooben pozviechal zo zeme, vzal si na plecيا batoh, oprášil sa a urýchlene ukryl za rohom schátranej budovy.

„Bolo mi to treba? Toľkú diaľku... ale na druhej strane radšej prísť neskôr a zdravý než dolámaný,“ zhodnotil situáciu aj úspešný útek z námestia a vykročil do špinavej uličky.

Po hodnej chvíli sa mu podarilo nájsť ulicu, na ktorej bolo veľa ľudí, takže nehrozilo, že si ho niekto okamžite všimne. Na tretí pokus našiel človeka, ktorý hovoril jemu známym jazykom a ukázal mu cestu k soche Veľkého Dassosa. Keď tam dorazil, bol trochu zaskočený. Socha Veľkého Dassosa tam síce stála, ale vôbec nebola veľká. Skôr to bol malý pomník, nie vyšší ako šesť stôp. Bola to však krásna socha. Jazdec na statnom koni vo veliteľskej póze a vytaseným mečom ukazoval priamo na šíre more, akoby svojich verným druhov viedol kamsi zaň na posledný súboj. Boj ho zrejme vyčerpal, aj jeho zbraň bola naštiepená, no napriek tomu mal v tvári výraz človeka odhodlaného na čokoľvek; buď preto, lebo už nemal čo stratiť, alebo práve naopak – mohol stratiť priveľa, a nehodlal sa nikdy vzdať. Oobenovi skĺzol pohľad zo sochy na ošúchaný podstavec a tam uvidel krátky odkaz:

„Statočnosť! Sloboda! Sláva!

Večná sláva tebe buď, čos ‘ zhubu v diali pokoril.“

Ooben sa zamyslel: „Bol to asi veľký človek. Čudujem sa, prečo sa mu dostalo len tak malej pocty. No tak to býva, mnohým hrdinom sa nikdy nedostane spravodlivého uznania.“

Po krátkom zamyslení precitol a pozrel na dom stojaci priamo za sochou. Bol to presne taký rohový dom so začiernenou stenou okolo okna, o akom mu hovoril Melidor.

„To musí byť ono,“ vyhlásil, podišiel k dverám a zaklopal. Nikto mu neotváral, tak skúsil kľučku a bolo otvorené.

„No konečne, kde si toľko bol?“ utrúsila Estrys vychádzajúc z kuchyne, keď si Ooben skladal batoh z pliec.

„Sme mysleli, že ťa nakoniec chytili a vieš...

„No hej, kde si toľko bol?“ pridal sa Melidor, len čo zabuchol vchodové dvere.

„Spravil som si menšiu poznávaciu prechádzku naprieč mestom a aby to bolo zábavnejšie, poštvál som proti sebe všetkých z Rhogwanovej aj Togovej bandy.“

„Éjha, to vyzerá zaujímavo, čo sa teda stalo?“ zvedavo sa spýtala Estrys, usadila sa k stolu a zahryzla do chleba.

Ooben im teda vyrozprával všetko od okamihu, keď sa rozdelili s Melidorom. Ako uzemnil Dhanda, ako ho začali prenasledovať Rhogwanovi muži, kvôli ktorým vrazil do Veštice a tá v tranze vyriekla proroctvo. Potom, ako skončil, ostali všetci ticho, ktoré pretrhla až Hali, schádzajúca zo schodov:

„Myslíš si, že ten, čo ho zocelí mráz, si ty?“

„Neviem, naozaj netuším. Na jednej strane Veštica vyriekla proroctvo bezprostredne po tom, ako som sa jej dotkol, na strane druhej som mohol byť len niečo ako spúšťací mechanizmus. Nik sa k nej nesmel ani len priblížiť, nieto ešte dotknúť.“

„Hm, neh je ako hce, netheba sa tým tehoz zaobehať, dôleहितejšie je dohať vás hajtra na loď,“ vyprskala Estrys s ústami plnými jedla.

„O to si nerob starosti. Prišla som sem o čosi skôr a povypytovala sa v prístave, ktorá loď odchádza zajtra do Kremalu. Loď sa volá Lynský šplh, je to stará, ale rýchla obchodná loď – teda aspoň podľa slov druhého kapitána. Sú iba dopoly naložení, takže s miestom na lodi nie je problém, stačí, keď tam prídete zajtra ráno. Dá sa povedať, že máme

šťastie, čím menej ľudí o vás vie, tým lepšie,“ prehovorila Hali a pobrala sa k dverám. Krátko predtým, čo sa za nimi stratila, utrúsila:

„Hneď som späť, idem ešte nakúpiť na trh, vy sa však už na verejnosti radšej neobjavujte.“

„Áno, mami, nihomu neotvohíme.“

Hali sa vrátila podstatne neskôr, až keď sa začalo zvečerievať. Len čo za sebou zatvorila dvere, vzrušene vyhrkla: „Tak tomu neuveríte! Celý Tyrmis nevraví o ničom inom ako o veštbe. Mestská rada sa dnes dokonca ani nezúčastní večerných predstavení, ale spolu s nasledovníkmi Veštice bude prehodnocovať znenie proroctva. Asi sa nedokážu spamätať z toho, že nie vždy vyjde jasné slnko a sem-tam môže aj sprchnuť.“

„Prepáč, nemôžem si pomôcť, ale keď sa tak pozriem na to, čo sa deje v tomto meste, tak sa divím, že im niečo podobné nepredpovedala už pred rokmi,“ poznamenal Ooben vchádzajúc do chodby pomôcť Hali s nákupom.

„Vieš, rada by som ti – uff, ďakujem – povedala, že naše mesto také vždy nebolo, že kedysi boli ulice čisté, a v noci sa človek nemusel báť, že mu ukradnú aj barly, lenže skutočnosť je taká, že Tyrmis je prehnitý už od počiatkov. Naozaj sa čudujem, že sa nezrútil sám do seba už pred rokmi, ale nie nadarmo sa vraví – všetko sa raz pominie, len činy ľudskej pýchy sú nesmrteľné.“

Melidor, ktorý medzitým takisto zišiel dolu, uznanlivo prikývol: „Tak je, tak. Môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti, ale to vám rozpoviem až niekedy inokedy.“

Pomaly sa zotmelo a Tyrmis sa, ako každú noc, zahalil do nepriehľadného závoja hnusu a zvrátenosti. Ooben sedel v kresle, pozeral do ohňa a mimovoľne sa započúval do hluku mesta. Prechádzal múrmi domu ako odporný sliz a Oobenovi sa zdalo, že nemilosrdne špiní všetko dobré, čo sa v okolí nachádzalo. Aj tie najkrajšie kvety sa vplyvom toho pomyselného slizu menili na burinu, živá farba stien bledla a predtým nádherné obrazy sa menili na výjavy plné perverzností, vražd a popráv. Prišlo mu z toho zle, nemohol sa ani sústrediť na iný zvuk než praskanie ohňa a zvuky vychádzajúce z ulíc. Vstal preto a vyšiel hore schodmi s úmyslom, že si pôjde ľahnúť. Keď prechádzal okolo Halinej izby, všimol si, že dvere sú pootvorené, a vo svetle lampy zbadal mihotajúci sa tieň. Potichu sa priblížil k dverám a začul Hali, ako si sama pre seba vraví:

„Ty teľa jedno, pekne! Nasťahuj si do domu dvoch najhľadanejších ľudí v celom Tyrmise, však čo, keď ti ho vypália, veď kradneš, nie? Môžeš si skúpiť sedem takých domov ako je tento.“

„Ale však sa pozri, sú to priatelia. Estrys, Melidor aj ten Ooben. Páni, keď máš čo i len trocha rozumu, tak musíš pochopiť, že som ich nemohla len tak nechať v štichu.“

„A stojí ti to za to? Celé to riziko kvôli niekomu, komu si pravdepodobne celkom ľahostajná? A keď sa na to celé pozrieš realisticky, tak uvidíš, že pri ich „šťastí“ skončia najskôr niekde v papuli vodných Egiwov, ak ich predtým nechytia piráti alebo niekto z miestnych hrdlorezov. V tvojom dome, napríklad.“

„Ja sa ale nemôžem tváriť, že ich nepoznám a okrem toho mne nie je nič do toho, kam pôjdu a čo budú robiť. Som rada, že som mohla pomôcť priateľom v núdzi, a tým to končí.“

„Klameš.“

„Melidor dá na neho pozor.“

„A veríš tomu?“

„Áno.“

„Skutočne?“

„Skut – ale démon ber t’a, už mi načisto preskakuje, vadím sa tu sama so sebou! To snád’ ani nie je pravda, ako čistý blázon. Potrebujem už mať niekoho pri sebe, už mi, zdá sa, začína šibať. Hmm, čo mi to ešte treba? Hej, náhradné topánky.“

Keď Ooben začul jej približujúce sa kroky, bleskurýchle precitol a odtrhol ucho prilepené na dverách. Zatváril sa, že ide dolu schodmi práve včas, keď Hali otvorila dvere.

„Ó – ahoj, ako to ide? Zbalený?“

„Áno, zbalený, a čo ty?“

„Ále, e – ešte si idem pre náhradné topánky.“

„No hej, ja si idem pre... ééé... sviečku.“

„Sviečku? Prečo, nesvieti ti v izbe lampa? Včera som do nej dolievala petrolej.“

„To nie, ale... no, ehm, potrebujem proste sviečku, pre každý p-případ, navos-kovať č-čepeľ sekery, ahoj,“ dokoktal Ooben a dobrú polovicu schodov, ktoré ostávali dolu, preskočil, div si niečo nezlomil. Po tom, čo sa vrátil do svojej izby so sviečkou v ruke, ju ledabolo hodil na nočný stolík, dvakrát kopol do batoha, aby sa mu veci v ňom správne usadili

a následne sa zložil do postele.

Premýšľal o tom, čo všetko sa za dva dni zomlelo, myšlienky sa mu v hlave len tak kopili. Znepokojovalo ho, že sú v podstate lovnou zverou zavretou v klietke, že ich na mori čaká skutočné nebezpečenstvo, že na západe to môže byť skutočne zlé... No v túto chvíľu ho najviac zo všetkého znepokojovala Hali. Vyviedla ho z miery jej hádka so sebou samou, nerozumel tomu a keby vtedy nezahral, že ide pre tú blbú sviečku, netušil, čo by jej povedal. Nie je bláznivá? Čo keď trpí rozdvojením osobnosti? Nebola ich nabonzovať niekomu od Toga alebo Rhogwana? Alebo to bola zasa jeho chyba, že voči nej neprejavil ani kúsok náklonnosti? Nevedel a potreboval to všetko nateraz dostať z hlavy, niekam utiecť, do lesa napríklad. Nejakého riedkeho, tichého lesa s oblohou nebezpečne nízko, aby ho nič nerušilo. Mať len koženú zbroj a starý meč. Len tak kráčať mlkvym porastom, v diali občas počuť dunivý zvuk lesných rohov a navôkol rastúci šum listia, prejsť húštinou a ocitnúť sa na lúke s tvorom s hlavou v nebesiach. A pozerat', ako ten tvor ukazuje na sever a hovorí: „kirota valehtelijaes“, a tváriť sa, že rozumie, čo mu ten tvor vraví, a ísť tým smerom, nevšímajúc si, že tvor sa zahnal kyjom, a potom už len cítiť chlad a tmu a ticho a nedostatok vzduchu a...

TAJOMSTVÁ A VLNY

Ooben sa prebudil s hlavou zakrytou ťažkým vankúšom. S námahou si ho zložil z hlavy a zaraz aj pochopil príčinu chladu, ktorý ho premkol. V noci pršalo a vietor mu otvoril okno do izby. Ooben sa striasol, posadil na posteli a pokúsil sa spomenúť na svoj sen.

„Už zasa? Vyše dvoch týždňov nič, ani náznak, a teraz sa to vrátilo práve v deň, keď máme cestovať! Začínam mať toho plné zuby, nikto nemá právo mi prikazovať, čo sa mi má snívať a prezrádzať mi, čo sa stane! Dost' už!“

Prudko vstal a vybral sa do kuchyne. Tam už pobehovala Hali spolu s Estrys, a keď ho zočili, svorne spustili:

„Musíme sa ponáhľať, zaspali sme!“

„Čože?“

„Zaspali sme a loď vypláva každú chvíľu!“ zdôraznila Estrys.

„To je – do... , no fajn, ja som zbalený, ale kde je Melidor?“

„Melidor je vonku, šiel kúpiť jedlo na raňajky, aby ste neboli hneď zrána hladní. Tu ti nechal fľaštičku s trochou elixíru sily, aby si mu odniesol batoh. Zrána to nie je žiadna slasť, piť to svinstvo, ale on by bol s tým batohom ešte neohrabanejší, než ty,“ povedala Hali a usmiala sa.

„Dobre, tak poďme do prístavu,“ prehlásil Ooben, naposledy sa poobzeral po Halinom dome a vypil elixír sily. Potom, čo sa skoro povracal, s neuveriteľnou ľahkosťou si

vyhodil na chrbát vlastný batoh a Melidorov schytil do pravej ruky ako vrece peria. Všetci traja vyšli rýchlym krokom von a vydali sa do prístavu. Viedla ich Hali, ktorá presne vedela, kde kotví Lynský šplh.

V prístave ich privítal známy pach stuchnutých rýb a ustríc, presiaknutý morským vzduchom, zľahka prúdiacim na pobrežie. Schátrané domy, slúžiace ako provizórne kancelárie či sklady, len umocňovali neprijemnú scenériu, z ktorej vyčnieval strašidelne pôsobiaci maják. Rozborené steny, deravá strecha, vybité okná – všetko nasvedčovalo tomu, že v majáku buďto straší, alebo tam nik trvalo nepracuje. Po prístave sa už potulovali húfy ľudí, zväčša námorníkov a predavačov morských plodov. Tí sa hlučne prekrikovali v snahe prilákať čo najviac zákazníkov, ale dosiahli iba to, že sa okolo ich narýchlo zbúchaných stánkov vytvoril prázdny priestor o rozsahu troch krokov. Akurát dost' na to, aby náhodní okoloídúci nedostali rybami po papuli, keď sa im ich predavači snažili vnútiť a pchali ich každému takmer pod nos.

„Rýchlo, tadial!“ zavelila Hali a pridala do kroku, „Lod' kotví na samom konci tamtoho móla.“

Keď tam došli, Ooben a Estrys ostali trocha vykoľajení. Lod', ktorej meno sa spájalo so svižnosťou, bola stará bárka. Držala ju pokope snád' len smola, ktorou bol natretý vonkajšok trupu. Dva stožiare, každý nahnutý na inú stranu, ju ako-tak vyvažovali, takže napriek zaplátanému pravoboku sa loď držala na hladine celkom rovno. Podišli k nástupnému mostíku, kde ich zastavil starší holohlavý chlapík s náušnicami:

„Héj, vy suchozemské krysy, čo chcete v týchto stuchnutých konččinách?! Azda sa vám zachcelo trocha chlapského revu a nefalšovaného rumu z Dolnozemi? Nájdite si inú špajchl'u, táto nie je pre vaše jemné zadky.“

„Títo sú cestujúci, včera som tu bola, ty špinavý morský pes. Nechaj nás, ‚krysy‘, prejsť, nech môžeme zamoriť aj iné časti Tyrelinu!“ Takto chlapsky prehovorila Hali, na čo chlapík len prikývol, ukázal na palubu a dodal:

„No, vidím, že krysy sa nezaprú. Hybajte na palubu a zalezte do svojich nôh, nech vás moje soľou vysušené oko ne-“

„Fájn, dobre, pochopili sme,“ skočila mu do reči Hali. Odstrčila lysého námorníka a vykročila na nástupný mostík.

„Presne tie isté frázy som od neho počula už včera. Nevie nič iné, len štváť ľuďi,“ prehodila, keď za ňou došli aj Estrys s Oobenom.

„Nemám rada námorníkov. Sú hnusní a špinaví,“ utrúsila Estrys.

„Hmm, neprišiel mi priveľmi drzý. Akoby som počul našich starejších večer v hostinci,“ pousmial sa Ooben a znova si zaspomínal na domov. „V tomto meste je to skôr milý starší chlapík,“ dodal po chvíli.

Nestihli sa ani len presunúť do podpalubia a z kormy sa už ozval prenikavý hlas:

„Zložiť mostík! Povolit laná! Vyplávame!“

„Och, nie, Melidor to nestihne!“ skríkla Estrys.

„Čo, že on, ja sa nestihnem dostať preč!“ dodala Hali a rozbehla sa k mostíku. Po dvoch krokoch na okamih spomalila, akoby chcela ostať, ale napokon ešte pridala do kroku a po chvíli už stála na móle. Námorníci odmotávali kotviace laná, mostík sa pomaly dvíhal, prvá plachta bola rozvinutá, loď sa dávala do pohybu. Keď si už všetci mysleli,

že to Melidor nestihne, zjavil sa na móle. Uháňal, čo mu sily stačili. Ooben sa prizrel lepšie a za ním zbadal hordu aspoň šiestich mužov s vytasenými mečmi a sekerami. Vykrikovali:

„Stoj! Stoj! Dostaneme ťa!!!“

„Nám neujdeš!“

„Hajzel mizerný!“

Mostík však už bol zodvihnutý a loď mimo dosah. Tu Ooben priskočil k boku lode, schytil prvé lano, ktoré uvidel, a hodil ho Melidorovi. Skrútené lano sa vo vzduchu rozvinulo, akurát včas, aby sa Melidor stihol po ňom vrhnúť. Chytil sa. Nohami síce šplechol do vody a celým telom tresol do boku lode, lana sa však nepustil. Ooben spolu s jedným námorníkom ho rýchlo vytiahli na palubu, a len čo ho postavili na nohy, dali sa do vypytovania:

„Čo sa stalo?“ začal jeden.

„Kto ťa to naháňal?“ ozval sa druhý.

„Zvládol si to, Meldener!“ rozrušene dodala Estrys.

Melidor iba jednoducho odsekol:

„Ani neviem, azda som im málo zaplatil za tieto dobkovské pečené slimáčky.“ Rozvinul bielu plachtičku, ktorú mal uloženú v brašni, čím odhalil škoricové pečivo v tvare malých slimáčikov. Posádke sa táto verzia zdala uveriteľná, no Ooben s Estrys tušili svoje. Vrhli ešte posledný pohľad na prebúdžajúce sa mesto neresti, ignorovali výkriky hrdlorezov, bezmocne sa vyhrážajúcich z pevniny, a rozlúčili sa v duchu s Hali, ktorá sa tvárila, že je na móle len náhodou.

„Ani som jej nepoprial veľa šťastia,“ zarmútene si

pomyslel Ooben. „Škoda, snád' sa sem vrátíme skoro. Prv však musím vypátrať príčinu mojich snov a čo sa skutočne deje na západe!“ dodal si vzápätí odvahy a otočil sa k horizontu.

Plavili sa už vyše pol dňa. Ooben si nemohol nevšimnúť, že Lynský šplh sa napriek svojmu zovňajšku plaví skutočne rýchlo. Po rozvinutí druhej plachty nabrali takú vysokú rýchlosť, až vietor vanúci do tváre pripomenul Oobenovi divoký cval na koni. Cval, pri ktorom sa len tak-tak udržal na koni, ktorý sa nechcel zastaviť. Kôň s ním máva hore a dolu a šklbe s ním, lomcuje, natriasa! Napokon to Ooben nevydržal a prevesený cez lodné zábradlie ostal nehybne visieť, pričom vydával aj posledné zvyšky dobkovských slimáčikov.

„Ešte si sa nikdy neplavil?“ spýtala sa ho Estrys, ktorá vyšla zo svojej kajuty.

„...blééé... j-ja neviem... Ak by aj hej, tak si to rozhodne-e-e-é... ech - nechcem pamätať,“ dostal zo seba horko-t'ažko.

„A-aha, chápem,“ Estrys sa pousmiala. “Hm, no nič, nechám ťa rozjímať nad krásou morských vln, hihi. Ale vážne – to prejde. Tak zatiaľ, Oofin... teda Ooben.“

„Vidíš, ako je možné, že si pamätáš moje meno, ale Melidorovo nie?“ spýtal sa Ooben, len čo zodvihol hlavu kúsok nad dubové zábradlie.

„Jáj, myslíš Meluzína – neviem. Ozaj netuším, veď Meluzín je ľahké meno. Maj sa teda, idem sa najesť.“

Pri zmienke o jedle Oobena znovu naplo, a tak ani nebol schopný opraviť Estrys, ktorá si už veselo vykračovala po rozkývanej palube a veselo zdravila dvojicu námorníkov

napravujúcich hlavnú plachtu.

Neskôr popoludní, keď sa more ako-tak upokojilo, aj Oobenovi prišlo lepšie a už sa mohol vrátiť do svojej kajuty. Stále sa síce pevne pridržal zábradlia, ale len čo sa dostal dovnútra lode, rozbehol sa naprieč chodbami.

„Na konci uličky zabočiť vľavo, potom dolu schodmi a tak na koniec druhej uličky tretie dvere.... nie druhé. Nie, nie, počkať, kde to bolo? Druhé podlažie, štvrté dvere... alebo štvrté schody, no do...! To snád' nie je možné, blbá loď a ja sa v nej stratím! A pritom nie je väčšia než-“ Oobenovo hlasité rozmýšľanie náhle prerušil zvuk vychádzajúci z pootvorených dverí. Boli to dvere úplne rovnaké ako všetky ostatné, len svetlo z petrolejových lúčov sa na nich lámalo pod tak čudným uhlom, až vytváralo dojem, že tie dvere sú vyrobené z oveľa tmavšieho dreva. Navyše to boli posledné dvere v chodbe a svetlo strácajúce sa v temnote za dverami len umocňovalo pocit, že to nie sú len také obyčajné dvere, lež nejaká brána do temného sveta, kde nič nie je tým, za čo sa vydáva. Ooben sa potichu otočil k dverám a opatrne vykročil. Napriek jeho snahe vydávala vŕzgajúca podlaha nesmierne prenikavý zvuk. Človek až nadobúdal pocit, že sa všetok ten hluk schovával v práchnivých doskách lode a vychádzal na svet práve vo chvíli, keď človek potreboval byť nenápadný. Ooben teda ignoroval vrzgot a zakrádal sa až tesne k dverám. Keď bol celkom pri nich, zastal a začal načúvať. Hodnú chvíľu bolo také ticho, že by začul aj drevokusov, odporne červy žijúce v drevených konštrukciách a ohlodávajúce ich zvnútra, až kým sa celkom nezrútili. Zrazu sa mu zamarilo, že z miestnosti sa ozval tichý, šeptajúci hlas:

„Vidmis, gaera hoc' dal sálii. Gaera hoc' dal sálii haertha magnis. Mossom!“

Ooben sa najprv len zvrtol na mieste a chystal sa na

odchod, ale zvedavosť v ňom znova zvíťazila. Preto sa nalepil na vlnitú stenu chodby a opäť sa priblížil k dverám. Počúval tichý hlas, ktorý neprestajne vystupoval z temnoty za dverami. S každým ďalším slovom v ňom rástla zvedavosť a napätie. Miestami mal až pocit, že ho nohy, oslabené po pol dni nevoľnosti, neuposlúchnu a zrúti sa na zem. Priblížil sa ešte o kúsok a ešte trocha. Pripadal si, ako keby bol na love niekde hlboko v lese, nie uprostred mora, tak zlatistého od zapadajúceho slnka. Uprene sa zahľadil do štrbiny dverí, napriahol ruku a nenúteno otvoril dvere.

„Haló?“ spýtal sa.

Do miestnosti sa vlialo svetlo zo zadyzenej lampy a odhalilo tak pokrútenú postavu v strede kajuty, zahalenú do plášt'a s kapučnou a držiacu prazvláštny medailón. Postava sa prekvapene striasla, zodvihla hlavu a pozrela na Oobena. Ten si všimol, že postava v skutočnosti nemá nijakú kapučnu, iba odtieň hnedých vlasov jej dokonale ladil s farbou plášt'a.

„Č-čo je?!“ vyhrkla podráždene a preľaknuto zároveň. „Vás nik neučil klopať?!“ Postava sa vystrela a medailón rýchlo schovala pod plášť. Aj za tú krátku dobu si však Ooben stihol všimnúť, že medailón má tvar kosoštvorcového oka s plameňom namiesto zrenice, okolo ktorého sa ovíjal morský had.

„Ja... p-prepáčte, len som... som počul, že tu niekto je a chcel som sa spýtať, ako sa dostanem hore. Táto loď má len tri poschodia a už som sa tu stihol stratiť. Viete... hm... žil som viac v prírode a ľudské stavby mi prídu veľmi máťuce.“

„Na druhý koniec chodby, schody sú vľavo, potom zasa na druhý koniec, schody sú v strede a potom za svetlom z paluby, dovidenia,“ odrecitovala postava a prv, než stačil Ooben akokoľvek zareagovať, rázne mu zabuchla dvere pred

nosom.

Ooben sa teda vybral smerom nahor. Každopádne ho znervózňoval tón, ktorým tá osoba rozprávala – bol ľadovo tichý a prázdny, recitované slová nezneli ako modlitba alebo monológ, skôr ako zaklínadlo. Z premýšľania ho vytrhol až Melidor, ktorý sa zjavil na prvom poschodí lode.

„Ó, zdravím ťa, môj zvrátený priateľ,“ pozdravil ho a šibalsky sa usmial.

„Len sa smej, veď aj tebe raz príde zle z nejakého toho tvojho maglajzu, čo si vyváraš, uvidíš,“ pokúšal sa o vtipný protiútok Ooben. „Hej, keď už si tu, kto presne ťa to vlastne naháňal na tom móle?“ spýtal sa hneď na to.

„Boli to Togovi ľudia. Vieš, ako tí, ktorých sme dostali u starého Fuchsa. A zavolali si aj pár známych. Natrafili na mňa, práve keď som prechádzal okolo Halinho domu. Vedeli už presne, kam ísť, lenže ma zbadali a rozbehli sa za mnou. Teda iba jedna skupinka, druhá sa pokúsila dostať do domu.“

Oobenom prešiel mráz a vôbec to nesúviselo s prievanom v lodi. Aj Hali mala tento deň odísť z mesta, pozrieť príbuzných. Premkol ho nepríjemný pocit pri predstave, že vošla do domu plného po zuby ozbrojených vydieračov.

Melidor si to všimol a snažiac sa o vecný tón prehodil:

„Istotne bude v poriadku, poznám ju dlho a je to múdre dievča. Poradí si.“

„Istotne. Poďme ale radšej von, mám pocit, že zlo vo mne sa opäť vzpína,“ povedal Ooben a rýchlo vyšiel na palubu.

Do západu slnka sa neodlepil od zábradlia. Mal pocit,

že nohy mu odpadli a hlava napuchla tak veľmi, že by praskla aj pri najjemnejšom dotyku. Keď už mal pocit, že hrôzu dňa má za sebou, podišiel k nemu jeden z členov posádky. Podal mu ruku, potom sa len sucho spýtal:

„Ooben?“

„To som ja.“

„Chce vás vidieť kapitán. Prosím nasledujte ma.“

Bez toho, aby námorník čakal na odpoveď, otočil sa a vybral ku korme. Ooben, pridržiavajúc sa zábradlia, ho nasledoval. Námorník ho doviedol priamo pred kajutu kapitána, silno zaklopal a bez slova odišiel. Aj tak mal Ooben pocit, že si ho ten námorník nedôverčivo premeriaval. Z masívnych a zdobených dverí sa ozvalo tmené: „Vstúpte“, tak Ooben poslúchol, otvoril dvere a vošiel dnu.

Hneď pri vstupe zacítil príjemnú upokojujúcu vôňu šíriacu sa zo zvláštnych dymiacich tyčínok. Stáli na vrchu skrine zdobenej zlatistými runami. Na podlahe bol drahý koberec a na druhom konci izby zasa masívny dubový stôl. Na ňom ležalo pár listín a máp, nejaké námornícke prístroje a kus mäsa, do ktorého bol zapichnutý nôž s rukoväťou v tvare morského Egiwa. Ooben si spočiatku ani nevšimol prítomnosť svalnatého kapitána. Stál pri okne a chrbtom k nemu, so širokým klobúkom na hlave. Kapitán sa nenáhľivo otočil a s rukami za chrbtom podišiel k polici, kde stál svietnik, malý obrázok a ležal zväzok šiestich kľúčov.

„Ooben, tak sa voláte, mám pravdu?“ začal kapitán.

„Áno, odkiaľ to viete?“ spýtal sa udivene Ooben.

„Jedna milá mladá žena vás spomenula, keď sa zhovárala s mojimi ľuďmi.“

„Aha, no dobre, čo sa teda deje? Stalo sa niečo?“

Kapitán sa presunul za stôl a sadol si na vysokú stoličku. Zľahka si položil ruky na stôl a po chvíli prehovoril pokojným, no znepokojujúcim hlasom:

„Otázka nezní, čo som chcel ja od vás, ale čo ste vy chceli od nášho vzácneho hosťa dolu v najnižšom poschodí tohto plavidla. Pán Leaghard je naším cteným pasažierom a prial si, aby ho nik pri plavbe nerušil. A už keď sme pri tom, najnižšie poschodie nie je určené pre verejnosť.“

„Prepáčte, ale nevedel som, kto to je. Navyše jeho dvere boli otvorené a ja som sa naozaj urýchlene potreboval dostať hore, neboli by ste predsa radi, keby som vám zvratkami ušpinil podlahu, že?“ uštipačne oponoval Ooben.

„Pán Leaghard je hlavným sponzorom tejto plavby a zásobuje celú posádku jedlom a vodou, preto vás chcem požiadať o milší tón, ktorým o jeho osobe rozprávate, rozumeli sme si?“

„V poriadku, ale stále nechápem, prečo ste ma sem zavolali.“

„Chcel som vás len požiadať, aby ste si dali nabudúce lepší pozor, do koho kajuty vpadnete. Som síce tiež človek, ale v prvom rade som obchodník a vychádzam v ústrety najmä ľuďom, ktorí stoja za pozornosť a neboja sa utrátiť nejaký ten zlatý peniaz navyše. Keď sa totiž na vás takto pozerám, vyzeráte ako niekto, kto sa veľmi ľahko dostáva do problémov. V prípade, že by ste nejaké problémy spôsobili, musel by som pristúpiť k menej príjemným opatreniam.“

Pri týchto slovách vybral nôž z mäsa, pridržal ho vodorovne a druhou rukou rozkmitával jeho čepeľ. Ooben si

vybavil jedno sedenie u mentora Hoorda, keď mu rozprával o zvyklostiach prímorských ľudí a námorníkov, ktorí zhadzovali previnilcov z mostíka, spútaných lanom a so záťažou na nohách. Napadla ho perfektná urážka, no keď si uvedomil, že je bez akejkoľvek zbrane, že posádka je v mnohopočetnej presile a že po tomto hroznom vyčerpávajúcom dni by nevládal poraziť v páke ani desaťročné dievča, rezignovane prehlásil:

„Dobre, budem sa snažiť, pán... pán...“

„Kapitán Kreidon.“

„Kapitán Kreidon, pevne verím, že sa za takýchto okolností už nestretieme.“ Nato neochotne, ale predsa len kúsok sklonil hlavu. Stále nevidel Kreidonovi do tváre, bol si však takmer istý, že sa mu na tvári objavil úsmev.

„Som veľmi rád, že ste si to uvedomili tak rýchlo. A teraz môžete odísť. Prajem vám príjemnú plavbu,“ dokončil Kreidon.

Ooben sa pomaly otáčal smerom k dverám, ale ako stál čelom k malej knižnici, do očí mu udrel znak na chrbte jednej knihy. Bola to stará sivobiela kniha, potiahnutá látkou a znak na jej chrbte sa podobal na medailón, ktorý videl u osoby dolu v útrobach lode. Ohnivé oko ovité morským hadom.

„Môžem sa spýtať, o čom je táto kniha, kapitán?“

„Tá plátenná?“ spýtal sa kapitán živo. „To je kniha o Sivom Kosatci, lodi duchov. Mnohí legende neveria a myslia si, že je to len táranina, ktorou sa strašia malé deti. Medzi ľuďmi sa ale nájdu i takí, ktorí Sivý Kosatec už videli a rozhodne by ho nechceli vidieť znova. Ak vás to zaujíma, ja legende o tej lodi verím, môj otec ju videl. Ja som o nej zatiaľ

iba počul, ale chcel by som sa s ňou stretnúť. Legenda hovorí, že jeho útroby skrývajú zlato, šperky a drahé kovy. Viac vám však o Sivom Kosatci povedia starí ľudia alebo Divný Vernius. Je to jeden z cestujúcich, býva tuším na druhom podlaží. Teraz ma však už ospravedlňte, mám prácu. Musím definovať kurz pre ďalšiu cestu.“

Ooben mlčky otvoril dvere a s posledným pohľadom na starú plátennú knihu opustil kajutu.

Vonku už slnko zapadlo a na horizonte ostala len výrazná červená žiara, prelínajúca sa s oblakmi vysoko na oblohe. More bolo rovné ako zrkadlo, celkom pokojné a nehybné. Až teraz sa Ooben poriadne rozhladol po lodi. Poobzeral si ju síce už pri nástupe, ale ráno bol ešte priveľký zhon a všade sa pohybovalo plno ľudí. Paluba bola udržiavaná a hladká, hoci vŕzgala pri každom kroku. Na prove bolo uložených zopár zatvorených sudov, pevne priviazaných lanami k podlahe. Dva stožiare obopínané z oboch strán veľkými sieťami boli teraz holé, lebo plachty boli v bezvetrí zbytočné. Stredom lode sa tiahli veľké drevené škatule, s rôznymi cieľmi cesty. Niekde dve, niekde tri alebo aj štyri poukladané na sebe, vytvárali dojem provizórneho schodiska vedúceho nikam. Vzadu sa po oboch stranách tiahlo zo desať schodov vedúcich na mostík. Ooben sa vybral naň ľavým schodiskom, lebo na pravom stál nejaký zamilovaný párik a úplne ignoroval svet okolo seba. Vyšiel hore a uvidel pred sebou dlhú zatvorenú truhlicu, tiahnucu sa celou kormou. Mala tri veká, každé zaistené dvomi zámkami. Pri pomyslení, že v nej musí byť čosi veľmi dôležité, sa radšej vzdialil, nepotreboval sa dostať znova do kontaktu s kapitánom.

Chcel sa pobrat' do svojej kajuty, ale keď sa otočil, ani nevedel ako, stála pred ním mladá žena. Akoby čakala, kým sa otočí, aby sa nemusela ozvať prvá. Stála celkom nehybne,

v rukách tuho zvierala korbel' piva. Uvoľnený uzol na stužke spôsobil, že striebristo plavé vlasy jej spadli do tváre. Voľné fialové šaty po členky doplnené krátkou modrou vestičkou a tenkým opaskom jej nenápadne tvarovali peknú, chudú postavu. Oobenovi sa zdalo, že tam stoja už aspoň pol hodiny, a nevedel, či sa k nej má ozvať alebo ju len mlčky minúť. Kým sa však stihol rozhodnúť, mladá žena vyhfkla:

„Dáš si pivo?“

„Ja?“

„Áno. Videla som ťa celý deň visieť cez zábradlie, tak mi ťa prišlo ľúto. Si sa ešte nikdy neplavil po mori?“

„Nie. Keď mám pravdu povedať, nikdy som ani len nestál na lodi. A už vôbec nie na takej veľkej, hoci som počul, že existujú lode s desaťkrát toľkými sťažňami ako má táto,“ odvetil Ooben takmer automaticky.

Ženu jeho neutrálna odpoveď povzbudila, tak pokračovala oveľa pokojnejšie:

„Tu máš, vezmi si. Urobí ti dobre. Pivo zlepšuje trávenie, spraví sa ti lepšie,“ natiahla ruky držiace korbel'.

„Ďakujem,“ povedal Ooben vďačne. Vzal si od dievčiny korbel' a odpil dúšok zlatistého moku.

„Volám sa Tanea,“ spomenula akoby mimochodom.

Oobenovi zabehlo, až sa rozkašľal. Tanea sa preľakla, priskočila k nemu a pobúchala ho párkrát po chrbte. Keď mu kašeľ ustal, pozrel sa na vystrašenú ženu a pokúsil sa ju upokojiť:

„P-prepáč, ale zabehlo mi, je veľmi studené.“ a ukázal

na poloprázdnu nádobu.

Tanea sa rozosmiala a rukou si letmo zakryla ústa.

„Ja sa volám Ooben," nadhodil a vystrel sa.

Tanea sa dosmiala a s ešte stále veselým výrazom začala:

„Ooben? Hm, zaujímavé meno, ako si sa k nemu dostal?“

A zarozprávali sa do hlbkej noci. Keď im už začala byť zima, vybrali sa do podpalubia, míňajúc párik zamilovaných, ktorí ešte vždy nepohnute stáli na pravom schodisku k mostíku. Vošli do dvojitéych dverí medzi schodmi, zišli dolu, až sa zastavili pred Taneinými dvermi. Chvíľu na seba hľadeli, ožarovaní len svetlom jednej lampy. Ihravé tieňe im poskakovali po tvári, striedavo odkrývajúc a zahalujúc rozpačité pohľady.

„Tak... teda... tu je moja kajuta.“

„No... tu je.“

„Napadlo mi, nedal by si si šálku čaju?“

Po tejto vete sa na Oobenovej tvári rozlial prekvapený výraz. Ovládol sa a pokúsil sa zatvárať milo, ale Tanea si už stihla všimnúť jeho prekvapenie:

„P-prepáč, bola to hlúposť... ja u-už radšej pôjdem, ahoj.“

Zvrtla sa k dverám, nervózne ich otvorila a vošla dovnútra. Už zatvárala dvere, keď sa Ooben ozval:

„Počkaj. Ja... .. dobrú noc,“ a odišiel.

Ooben sa ani neobzeral, len začul za sebou tiché zabuchnutie dverí. Pomaly kráčal mihotajúcou sa chodbou, až došiel pred svoje dvere. S vrzgotom ich otvoril, no nevstupoval dnu. Prehrával si v mysli uplynulý večer a nevedel, čo si o ňom myslieť. Nechápal, prečo vycúval, nechápal, prečo spanikáril. Rozhovor s Taneou mu pripomenul Hali, ktorá sa mu zahniezdila v hlave ako mláďa kukučky v cudzom hniezde a nechcela ísť von. Po tom, čo mu povedal Melidor, a po tom, čo pre nich všetkých urobila, sa nemohol zbaviť dojmu, že v tom bolo viac než len prejav priateľstva starým známym.

Zrazu začul hovor prerušovaný tichým chichotáním. Precitol, vošiel do izby, a kým dvojica vchádzala do blízkej kajuty, zatvoril dvere. Potme si ľahol do postele, pozrel sa na špinavomodrú oblohu a popri uvažovaní, či je špinavá obloha alebo okno kajuty, náhle zaspal.

Nasledujúce ráno ho privítalo slnečnými lúčmi, ktoré mu svietili mu priamo do tváre cez okno kajuty. Štekli ho, až musel chtiac-nechtiac vstať. Vyšiel na palubu, kde sa už premávalo zopár ľudí, a zhlboka sa nadýchal morského vzduchu. Loď pokojne čerila hladinu rovnú ako zrkadlo, plávala vďaka miernemu vetru tiahnucemu z juhu. Aké bolo jeho počudovanie, keď si uvedomil, že mu vôbec nie je zle. Až sa mu zazdalo, že včerajší deň, kedy v jednom kuse sledoval dvíhajúcu sa a klesajúcu hladinu z boku lode, sa nikdy nestal.

Nato sa ho zmocnil taký hlad, aký snáď ešte nezažil. Žalúdok si po včerašom dni začal pýtať pravidelný prísun stravy, a tak sa pobral späť do podpalubia, hoci sa mu spod slniečka vôbec nechcelo. Vnútri si vybral z batoha kúsok chleba a sušené ryby nakúpené v meste. Po nie príliš výdatných raňajkách sa už chystal znova hore, keď mu na dvere ktosi zaklopal. Lenivo ich otvoril a tam stála Tanea. V tvári mala výraz, v ktorom sa miešala radosť, že ho znova vidí, a úľak z

toho, čo tu takto zavčas rána robí.

„Dobré ráno," začal Ooben. „Chcela si niečo?“

Tanee sa akoby vrátila duchaprítomnosť a snažiac sa o nenútený tón, prehodila:

„Len mi napadlo, či by si si nechcel dať raňajky. Tato ma nabalil, akoby som si v cudzine nemohla zabezpečiť jedlo. Tak som si pomyslela, že ťa zavolám, istotne musíš byť poriadne hladný po včerajšej noci. Ja by som bola, keby som celý deň visela cez... ale nechajme to. Ideš?“ Po tomto monológovi sa zhlboka nadýchla, ako keby jej odpadol z hrude obrovitánsky balvan, a čakala na odpoveď.

Oobena táto nečakaná ponuka potešila aspoň tak, ako ho zaskočila. Dostal však vynikajúcu príležitosť nadviazať rozhovor a musel si priznať, že sa s Taneou aj tak chcel dnes stretnúť.

„Ďakujem za ponuku, veľmi rád si dám niečo pod zub. Som hladný ako vlk," zaklamal.

Taneu jeho odpoveď potešila, lebo kým sa rozhodoval, čo odpovie, z jej tváre zmizli aj posledné náznaky nenúteného výrazu. Teraz sa veselo usmiala, schytila ho za ruku a za pár chvíľ už boli v jej kajute.

Taneina kajuta bola trocha iná ako Oobenova. Mala dve okná, aspoň o polovicu väčšie ako v jeho kajute, až mal Ooben pocit, že sám býva v komore. Omnoho svetlejšia miestnosť pôsobila aj viac útulne a stolík zaprataný jedlom bol neklamným znakom toho, že Tanea si bola istá, že Ooben prijme pozvanie. Prinajmenšom v to dúfala... Dal sa veselo do jedla a pokračovali v debate, ktorú načali minulú noc. Ani si neuvedomil, a Taneinu kajutu opustil až v čase obeda. Vyšiel

hore na palubu a mal čo robiť, aby sa na poslednú chvíľu nezrazil so svalnatým námorníkom, aspoň o hlavu vyšším než on. Na jeho nebezpečné: „Héj, dávaj pozor, kade chodíš!“ nereagoval, lebo bol deň bol príliš krásny na roztržku. Ako sa však míňali, všimol si tetovanie na jeho pravom pleci. Oko s plameňom miesto zrenice, ovinuté morským hadom.

„Sivý Kosatec,“ pomyslel si Ooben a dobrý pocit z dňa ho razom opustil. Rozhodol sa zamieriť k Melidorovi a povypytať sa na niekoľko vecí. Po hodnej chvíli ho nakoniec našiel hore na lodi, kde sa s Estrys smiali na nejakom dobrom vtipe.

„Ó, ahoj, Ooben, Mendelej mi povedal perfektný tip na to, ako dodať chuť plesnivejúcemu chlebu, to si musíš vypočúť!“ spustila Estrys, keď podišiel k nim.

„To bude super,“ poznamenal Ooben, „ale chcel by som vedieť, či neviete niečo o Sivom Kosatci.“

Po jeho slovách sa Melidor tváril stále veselo, ale Estrys zvažovala.

„Odkiaľ si sa o ňom dozvedel?“ spýtala sa úkosom.

„Prosím ťa, celá loď je Sivým Kosatcom nasýtená. V kapitánovej katuje som našiel starú knihu venovanú tej lodi a teraz som minul námorníka so znakom, aký mala tá istá kniha. Aby toho nebolo málo, včera som dolu v lodi objavil chlapíka, ktorý sa modlil, či niekoho vzýval, a používal pri tom medailón rovnaký ako mužovo tetovanie a ornament na knihe.“

Z Melidorovej tváre už úsmev vyprchal a teraz so záujmom sledoval konverzáciu. Estrys sa zatvárala prekvapene. Zdalo sa, že chvíľu ticha umelo naťahovala, kým sa ozvala:

„O Sivom Kosatci sa traduje jedna legenda. Čo si pamätám, tak sa v nej vraví o tom, ako kedysi dávno medzi sebou zápasili dve obchodné lode – Morský Stihlav a Sivý Kosatec. Kedysi to boli dve najväčšie lode, ktoré brázdili tieto severné moria. A pamätám si ešte to, že kapitán Sivého Kosatca v snahe vyhrať nad večným rivalom zapredal svoju dušu Waarhine, a tak sa aj po svojej smrti musí naveky plaviť a ničiť lode, ktoré konajú nečestne. Zároveň vždy, keď záhadne zmizne nejaká loď, tak Sivý Kosatec pojme celý jej náklad. Vieš si predstaviť, aké nepredstaviteľné bohatstvo sa v ňom po toľkých rokoch musí nachádzať? A si si istý, že si videl ten istý znak na knihe, ramene toho námorníka aj medailóne? Chápeš, či len nevyzerali podobne...“

„Estrys, som si úplne istý. Medailón mi skoro vybil zrak, ako ma v tom temnom podpalubí oslepil. Určite to bol znak Sivého Kosatca.“

„Keď môžem povedať svoj názor,“ ozval sa Melidor, „tak je to len stará legenda. Ja osobne jej neverím a nevidím jediný dôvod, prečo si robiť problémy ešte aj tu. Myslím, že nám úplne stačí, že sme sa proti našej vôli stali hľadanými číslo jedna v Tyrmise, tak nech vás ani nenapadne robiť problémy tu. Vôbec totiž nemám chuť doplávať zvyšok cesty do Kremalu v sude - v tom lepšom prípade. Počul som, že títo obchodníci sa s ľuďmi vôbec nebrú. Už dostali zaplatené a iba dobrá povesť im bráni zbaviť sa nás.“

„Presne tak, Meridián, kým som bola v Tyrmise, počula som o nejakej posádke, ktorá vyhádzala všetkých pasažierov do mora len kvôli tomu, aby získali viac miesta pre dodávku ťažnej rudy, ktorú mohli výhodne previezť. S námorníkmi si neradno začínať, nedá sa im veriť.“

„V poriadku, teda,“ rezignoval Ooben, „pokojne sa doplavíme do Kremalu, nechcem nikoho ohroziť.“

„Som rád, že si si dal povedať. Idem skúsiť pripraviť jeden elixír, zatiaľ sa majte," odvetil Melidor a s výrazom víťaza slovnej bitky opustil skupinku.

„Počkaj ma,“ zvolala za ním Estrys. Narýchlo sa ešte otočila k Oobenovi a tak, aby ju Melidor nepočul, mu povedala:

„Počúvaj. Merlina už nebaví vyťahovať ťa zo šlamastík, do ktorých sa dostávaš. Sama sa divím, prečo po tom všetkom, čo ste prežili, sa od teba nedrží na siahly d'aleko. Ja by som sa asi už dávno vytratila. Vieš, príde mi to trocha sebecké, ale ja sa cudzím problémom vyhýbam, celkom mi stačia tie, ktoré si vyrobím sama – a musíš uznať, že ich mám požehnane. Prosím ťa, prejav trocha rozumu a nevyrábaj žiadne zbytočné konflikty, dobre?“ dokončila takmer šeptom a potom, čo Ooben trocha urazene prikývol, sa rozbehla za Melidorom.

Do konca dňa mal Ooben pokazenú náladu. Nielen, že mu znova prichádzalo zle, ešte aj priatelia ho kárajú ako malé decko. Estrys, ktorá je nebezpečná najmä sama pre seba, a Melidor, ktorý by sa najradšej pohyboval ako duch, nikým nevidený a nepočutý. A Ooben pritom nechcel až tak veľa. Len vedieť, čo sa deje na lodi, prečo všetci námorníci (ako si po zvyšok dňa všimal) majú na pravom pleci znak Sivého Kosatca, prečo sa nik nesmie priblížiť k záhadnému Leaghardovi a prečo sa kapitán za posledné dva dni ani raz neukázal na dennom svetle. Tieto a iné otázky sa mu prehánali hlavou až do večera, kedy ho znova prišla na kormu pozrieť Tanea. Ešteže sa na tejto neprívetivej plávajúcej kope dosák našiel jeden človek, ktorý ho podporuje, ktorému sa jeho vrodená zvedavosť nezdá nebezpečná. Či už za tým bola nezrelosť, snaha prejaviť svoje sympatie alebo rovnaká túžba odhaliť tajomstvo Sivého Kosatca, vidina spriaznenej duše uprostred mora Oobena upokojovala. Opäť sa zhovárali do

noci, ale dnes šli do podpalubia o čosi skôr, lebo vietor nečakane zosilnel a po palube sa začalo pohybovať priveľa námorníkov. Ako vošli dovnútra, akurát boli obaja ticho, keď Ooben začul kúsok rozhovoru medzi kapitánom Kreidonom a známym tajomným hlasom, nesúcim sa z kapitánskej kajuty:

„Podarilo sa vám to už?“ pýtal sa kapitán.

„Bolo to vyčerpávajúce, ale áno,“ odvetil hlas.

„A kedy...“

„... možno už zajtra, mali by ste pripraviť posádku.“

„V poriadku. Vy si choďte oddýchnuť, v noci prehovorím k mojim ľuďom.“

Viac už Ooben nepočul, lebo hlasy spoza dverí prehlušil Tanein monológ o tom, ako sa minule pobila s jednou predavačkou.

„Áno, presne tak by som to urobil,“ neprítomne odvetil Ooben, i keď sa snažil o zaujatý tón.

Tanea zahľbená do vlastného zážitku si zrejme nevšimla, že Ooben je myšlienkami inde a pokračovala vo svojom príbehu. Poučená včerajškom sa už nepokúšala Oobena zavolať k sebe, a tak sa len s príjemným úsmevom rozlúčila a zavrela za sebou dvere. Ooben sa takisto pousmial a zašiel do svojej kajuty. Nechystal sa však spať.

O pár hodín neskôr začul za dverami tlmené kroky. Stavil všetko na jednu kartu, potom, čo zvuk krokov utíchol, otvoril dvere a čo najtichšie sa presunul ku kapitánovej kajute. Nervózne schytil kľučku na dverách a švihom ich otvoril, aby nemali šancu zavrzgať. Rýchlo sa presunul k malej knižnici, siahol po populavej knihe, a ako sa otočil, v ceste mu stála

územčistá osoba. Prefakol sa, div, že nevydal ani hláska. Kým sa stihol zorientovať, postava šeptom prehovorila:

„Vráťte tú knihu, dostali by ste sa do problémov. Ak chcete vedieť čokoľvek o Sivom Kosatci, prídte na druhé poschodie, tretie dvere vľavo.“

Po týchto slovách sa postava vzdialila, a kým Ooben vrátil knihu na pôvodné miesto, bola už preč. Ponáhlal sa teda k daným dverám, v snahe dohoniť tajomnú postavu. Zišiel na druhé poschodie, a k tretím dverám vľavo došiel práve vo chvíli, keď sa zatvárali. Bez klopania ich otvoril a vo svetle zbadal starého a chudého muža bez vlasov v obnosenom karmínovom habite. Oči mal vpadnuté, trasúcou sa rukou sa opieral o stôl a druhou rukou bez dvoch prstov sa pokúšal nahmatať nôž pripnutý k opasku. Keď zbadal vo dverách Oobena, pustil rukoväť noža a dôkladne ho zakryl plášťom.

„Vitajte, Ooben. Zatvorte dvere a sadnite si.“

Ooben prikývol, a kým si sadal na stoličku pri stole, spýtal sa:

„Ako je možné, že ma tu každý pozná?“

„Máte výrečnú spoločníčku, priateľa. Tú v smaragdovej košeli a sukni. Tuším sa volá Ester alebo Estrys, tak nejako.“

„Volá sa Estrys,“ potvrdil Ooben, „A vy ste...?“

„Volajú ma Divný Vernius. Ale uprednostňujem oslovenie Vernius, samozrejme.“

„V poriadku, Vernius,“ pristal Ooben, „vraveli ste, že mi poviete zopár vecí ohľadom Sivého...“

„...Kosatca, áno,“ dokončil Vernius. Sadol si na

stoličku, vybral zo zásuvky v stole fajku a začal ju svedomito napĺňať tabakom.

„Sivý Kosatec, ách, krásna loď. Pamätám si ju ešte vo Fínijskom prístave, keď som bol malý chlapec. Býval som tam s rodičmi, otec bol obuvník a mama šička. A ja, kým som sa stal obchodníkom, som celé dni presedel na mólach prístavu. Bol som vždy uchvátený, ako ľudia dokázali postaviť niečo tak veľkolepé ako boli tie obrovitánske lode. Niektoré mali aj zo päť sťažňov. Keď som však raz na jeseň prvýkrát uvidel Sivý Kosatec, neveril som vlastným očiam. Deväť obrovských sťažňov, osemdesiatčlenná posádka, vyše päťdesiat plachiet. Táto gigantická loď sa nevmetila ani medzi dve najvzdialenejšie móla. Musela kotviť jednoducho naprieč celým prístavom a blokovala minimálne polovicu nástupných miest. Vždy sa to však vedelo dopredu a menšie lode vtedy šli kotviť do najbližších susedných prístavov. Tá loď pojala toľko nákladu, že ju nakladali aj tri dni. Celé mesto malo pri tom čo robiť.

Nieko by si bol povedal, že tá loď musí byť nesmierne pomalá a zákonite sa musí stávať najčastejším cieľom pirátov – a kto tak odhadol, nebol ďaleko od pravdy. Sivý Kosatec postavili v Medzimorí, tam sú úplne inakšie pomery. Napokon, je to oblasť, kde si ľudia nikdy nepotrpeľi na neduhy Tyrelinčanov ako je malichernosť, lakomosť, závisť a podobne. Preto počas prvých plavieb Sivý Kosatec utrpel nevyčísľiteľné škody. Posádka trávila celé týždne opravovaním trupu lode a stožiarov. Po jeden a pol roku sa Sivý Kosatec vytratil zo severných morí. Nik o ňom nepočul a nik sa o ňom nezmieňoval. Všetci si už mysleli, že sa niekde potopil, že ho prepadla veľká skupina morských nájazdníkov, ktorí si miesto skonu bájenej lode vzali do hrobu.

Z ničoho nič sa koncom jari objavila na horizonte

prazvláštna loď. Mnoho stožiarov ovešaných plachtami, desiatky hmýriacich sa námorníkov, všetko nasvedčovalo tomu, že sa stratený koráb vrátil, no nebol to Sivý Kosatec. Ako sa ukázalo, loď sa volala Morský Stihlav a pochádzala od severských staviteľov. Mala úplne inú konštrukciu ako Kosatec, bola dlhšia a užšia, s oveľa nižším ponorom, vďaka čomu bola aj neporovnateľne rýchlejšia. Keď sa vzdŕaľovala od prístavu, z boku pripomínala okrídlenú mnohohlavú obludu letiacu nebezpečne nízko nad hladinou, akoby pátrajúcu po vhodnej potrave. Nepojala síce až taký veľký náklad, ale pri jej obrovitánskych rozmeroch sa rozdiel tých stovák debien javil úplne zanedbateľný.

Námorný obchod sa začal rúcať. S takou obrou loďou, ktorá bola navyše dostatočne ozbrojená, sa malým prepravcom viac neoplatilo súťažiť a prevádzkovať svoje obchody. Čím viac ľudí končilo svoju obchodnícku činnosť, tým vyššie ceny si Morský Stihlav nahadzoval pri prepravovaní tovaru. Keď sa po dvoch rokoch zdalo, že to už nemôže byť horšie, raz sa v jarnej hmle objavila silueta čohosi veľkého. Všetci si mysleli, že je to Morský Stihlav, no bol to Sivý Kosatec. Vrátil sa z južných morí, aby vytvoril akú-takú konkurenciu nebezpečnému protivníkovi. Mnohí sa radovali, lebo ceny prepravy na Kosatci boli niekoľkonásobne nižšie, než aké si za tie roky začal účtovať Stihlav. Navyše Kosatec prešiel dodatočným vyzbrojením a, nevedno ako, bol omnoho rýchlejší než prv. Kosatec zadal Stihlavovi dostatočné konkurenčné podmienky, a tak tieto gigantické lode medzi sebou súperili dlhé roky. Ja sám som počas môjho života sledoval každú zmenu, ktorá tieto koráby poznačila.

Po mnohých rokoch sa však obchody stávali výhodnejšími prostredníctvom Stihlava. Starý Maelthys, kapitán Sivého Kosatca, preto raz opustil svoju loď na dvaadvadsať dní. Po celú tú dobu stál Kosatec vo Fínijskom

prístave. Bola to najlepšia príležitosť preskúmať túto báju loď celkom dopodrobna. Dúfal som, že prídem na to, ako bola postavená, lebo klasickými staviteľskými postupmi by sa stavala celé desaťročia. Nech je ako chce, nikdy sa mi nepodarilo zistiť, ako tú loď skonštruovali. Kapitán Maelthyas sa teda po dvadsiatich dvoch dňoch vrátil. Bol celkom vymenený. Predtým som si ho pamätal ako vysokého muža, s plavými vlasmi a dvojfúzom. V očiach mal také šibalské odhodlanie na čokoľvek, nikdy sa nemračil. Keď sa ale vrátil odnikiaľ, bol ako vymenený. Zhrbený, ošúchaný, akoby zničený časom. Už sa neusmieval, nechcel sa baviť ani so starými známymi vo Fínii. Len sa urýchlene pobral na loď a prikázal vyplávať na plánovanú trasu. Nik netušil prečo, ale vraj vydal rozkaz, aby sa s ním do odvolania nik nerozprával.

Potom, čo loď odplávala, neukázala sa štvrt' roka. Plavila sa po celom severnom pobreží a všetkých severných ostrovoch, a keď sa vrátila, na každej jednej plachte mala nakreslený znak obrieho oka s plameňom namiesto zrenice, okolo ktorej sa obvíjal morský had. Ľudia, ktorí prichádzali do Fínie, vraveli, že sa Sivý Kosatec stretol na mori s Morským Stihlavom. Obe lode akoby čakali len na to, zastali vedľa seba a pálili kanónmi, kým sa jedna loď nepoddala. Tak je, Morský Stihlav bol porazený a spolu s celou posádkou klesol ku dnu. Keď to ľudia počuli, preľakli sa, lebo očakávali ďalšiu nadvládu jedného korábu. Sivý Kosatec však už v prístave nezakotvil. Zopár dní pobudol na obzore a potom sa nadobro stratil. Nikdy viac som ho nevidel. Zato ľudia z iných končín prinášali čudésne správy. Po celom Tyreline sa začali vynárať legendy hovoriace o „majestátnej lodi s očami“, čo napáda všetky lode, ktoré na svojej plavbe stretne, všetkých zahubí a majetok, ktorý prevážala nebohá loď, celkom pohltí. Nikdy sa však nepriblíži k pobrežiu, útočí v hmle nadránom a nezanechá jedinej stopy. Ach, bohovia, čo by som len dal, keby som ju mohol vidieť ešte raz...

Chlapče, zapamätaj si, Sivý Kosatec je loď tak nádherná, akú si jakživ nevidel. Je to Koráb, ktorý sa ti nezmazateľne vryje do pamäti, a nech už si chcel v živote robiť čokoľvek, zahodíš všetko, čo si doteraz vybuďoval a vydáš sa za ňou na more.“

Ooben sedel zarazene na stoličke a vstrebával posledné vety, ktoré mu starý Vernius povedal. Nevidel väčšej lode od Lynského šplha, na ktorom sa práve plavil a teraz sa dozvedel, že existuje plavidlo väčšie než desať takýchto lodí. Niečo tak obrovské si nevedel predstaviť, ibaže... Zišiel mu na um tvor z jeho snov, tvor, ktorému nedoviedel konca, bol majestátny, obrovský a ktorý ho vždy zabil alebo poslal niekam, kde naňho číhalo smrteľné nebezpečenstvo. Pri pomyslení naň ho striaslo a vyschlo mu v hrdle.

„Mohli by ste mi dať pohár vody?“ poprosil Ooben.

„A čo tak vína? Víno ti urobí dobre, priateľu,“ navrhol Vernius.

Hneď nato starý muž vstal, podišiel k skrinu a jednou rukou z nej vytiahol otvorenú fľašu. Druhou rukou uchopil dva tepané poháre, narýchlo ich ofúkol, položil na stôl a nalial do nich žltozelenkavej tekutiny. Ooben si upil hodný dúšok a potom povedal:

„Neviem si predstaviť, že by ľudská ruka dokázala čokoľvek také postaviť.“

„Veď ani nepostavila. Ako som vravel, Sivý Kosatec vybuďovali ľudia z Medzimorí,“ odvetil stroho stavec a takisto sa napil vína.

„Ahá, chápem. Jedna vec mi však ešte vrta v hlave. Prečo má celá tunajšia posádka na pleci vytetovaný znak

Sivého Kosatca?“

„Chlapče, prečo mi dávaš otázky, na ktoré zjavne existuje iba jediná správna odpoveď?“ spýtal sa Vernius.

Ooben ostal ticho a zádumčivo hľadel do svetla petrolejovej lampy. Vždy vedel, kedy sa nepýtať a ostať ticho. Tak, ako pri sedeniach s učiteľom Hoordom, aj tu vycítil, že nie je potrebné sa viac dozvedieť. Vstal, poďakoval za informácie a dal sa na odchod. Keď už bol vo dverách, Vernius si povedal akoby pre seba, ale dostatočne nahlas, aby to Ooben začul:

„Čoskoro ho uvidím. Cítim to v kostiach. Vzduch na mori je čistejší. Ubúda pokoja, príde hmla. Príde, určite príde.“

Ooben sa radšej neobzeral a zatvoril za sebou dvere. Šiel rovno do svojej izby, hodil sa na posteľ a premýšľal dlho do noci. Zdalo sa mu, že začína svitať, keď konečne zaspal.

Prebudil ho lomoz ľudí pohybujúcich sa po chodbách lode. Nevyspatý vstal, pootvoril dvere a uvidel Melidora, ako práve trielil na palubu. Rýchlo sa otriasol, obliekol si košeľu a vyrazil hore za ním. Prišiel práve včas, aby počul príhovor kapitána Kreidona, ktorý prvýkrát za tri dni opustil priestory svojej kajuty za denného svetla. Ooben kľučkoval hĺstkou cestujúcich smerom k Melidorovi a medzitým počúval Kreidonov krátky monológ:

„Ehm, hm. Vážení cestujúci na plavidle Lynský šplh! S poľutovaním vám musím oznámiť, že v pôvodnej trase, ktorej sme sa mali držať, sa pohybuje nadmerné množstvo morských Egiwov. Postupmi, ktoré vám asi príliš veľa nepovedia, som spolu s mojím prvým dôstojníkom a vzácnym hosťom Leaghardom usúdil, že také množstvo Egiwov nebude pre našu ďalšiu plavbu bezpečné, a preto som sa rozhodol zísť

z kurzu.“

Na posledné slová sa malým davom rozniesol nespokojný šepot.

„Rozhodol som sa zísť z kurzu, hoci som si vedomý toho, že sa naša cesta predĺži. Máme však dostatok zásob jedla a pitnej vody, takže si nemusíte robiť starosti. Tak ako vy, aj my prídeme k finančnej ujme, ak nestihneme vybaviť svoje obchody načas, preto urobím všetko, čo je v mojich silách, aby naša plavba trvala čo najkratšie. Za pochopenie ďakujem,“ dokončil svoj prejav a bez mihnutia oka sa stratil v chodbách lode.

Ľudia sa ešte chvíľu nespokojne zhovárali o predĺžení cesty, ale napokon tiež zmierene odpochovali do svojich kajút. Melidor sa práve zberal do tej svojej, keď narazil na Oobena.

„Dúfam, že ty v tom nemáš prsty,“ oboril sa naňho.

„Ale ako by som nemal, v noci som sa vytratil z kajuty, ponoril hlavu pod hladinu a povedal morským Egiwom, aby na nás počkali niekoľko dní západne odtiaľto,“ uštipačne odvetil Ooben.

„Jój, čo robíš hneď komédie?“ urazil sa Melidor, prudko sa zvrtol a pobral preč. Ooben ostal stáť, akoby čakal, že sa Melidor ospravedlní alebo ešte niečo povie, ale odpoveďou mu bol len šum vln triešiacich sa o provu lode. Pobral sa teda do svojej kajuty dospať stratený čas.

Zobudil sa až poobede, keď mu slnko hodnú chvíľu osvetľovalo tvár. Pomaly vstal a napadlo mu, že po jedle skočí za Estrys, povypytovať sa pár vecí. Narýchlo sa teda najedol, obliekol a pobral k dverám, kde bývala. Po krátkom hľadaní

ich našiel, zaklopal a otvoril práve vo chvíli, keď sa ich pokúšala otvoriť aj ona.

„Čo by si rád?“ spýtala sa a hebkou vreckovkou si utierala tvár.

Keď sa na ňu Ooben pozrel, hodil svoje otázky za hlavu a priateľsky sa spýtal:

„Čo by som rád, nech ťa teraz nezaujíma. Čo sa tebe stalo, mi radšej povedz.“

Pri tej vete sa pozval dovnútra a sadol si na jej posteľ, dôkladne uhladenú.

„Pohádali sme sa.“

„A s kým?“

„S Metronómom, s kým asi?“ zavzlykala.

„Ale on sa nevolá...“

„Ja VIEM!“ odsekla Estrys. „To ho práve dopálilo, našťval sa na mňa, že stále neviem ako sa volá. Ale veď sa volá Metronóm, nie? Sám si mi to včera potvrdil.“

„Včera? Prepáč, určite nie.“

„Tak nie, ale prečo ma nikdy neopravíš, keď ho oslovím zle? Potom vyzerám ako dáka hlupaňa. A to sa celé roky pokúšam vytvoriť si povest' alchymistky. Ako ma široká alchymistická verejnosť bude brať, keď si nepamätám jedno meno? A pri našom povolání, kde nutnosť poznať mnoho druhov prísad a ich presné množstvá je rozhodujúca...“

Estrys sa rozplakala. Ooben nevedel, čo urobiť – objat' ju a uchlácholiť, že ono sa to urovná, nebolo na mieste, lebo

podľa nej je na vine on sám. Len tak tam teda sedel a čakal, čo urobí ona. Potom, keď Estrys stále pokračovala v usedavom plači, napadla mu jedna z posledných možností, ako zachrániť situáciu:

„A čo keby si si jeho meno niekde napísala? Na kúsok pergamenu alebo na ruku. Budeš vždy vedieť, ako sa volá, čo?“

Estrys zodvihla uplakanú tvár z vreckovky a pozrela na Oobena akoby práve predviedol neveriteľný kúsok. Náhle schytila vreckovku do jednej ruky a začala ho ňou fliaskať:

„A – to – ťa – nemohlo – napadnúť – skôr?!“ vykrikovala, pričom pri každom slove mu uštedrila jednu ranu uslzenou vreckovkou.

„Pre-prestaň, Estrýýýs!“ rozosmial sa Ooben, pokúšajúci sa brániť pred útokom. „Napadlo mi to až teraz.“

Estrys sa usmiala a hoci stále bola trocha červená v tvári, Ooben vedel, že najhoršie je už za ním. Estrys sa presunula za svoj stôl, odtrhla si maličký kúsok pergamenu a spýtala sa:

„Tak - smrk - ako sa teda volá?“

„Píš si. Melidor. Mäkké „i“. Jedno „o“, no vidíš, ani to nebolo také ťažké.“

Estrys vzala pergamen, svedomito si ho prečítala a potom ho zložila napoly a ukryla vo výstrihu. Ooben sa zatváril, že si obzerá fľaštičky na polici, a potom sa vrátil k svojim problémom.

„Počuj, Estrys,“ začal novú debatu, „hádaj, kto ma včera pozval k sebe?“

„Tá mladá baba s plavými vlasmi? Čo je s ňou?“ opýtala sa priamo Estrys, utierajúc si posledné slzy do vreckovky.

„Nie ona, vlastne... hej, odkiaľ o nej vieš?! Čo by som s ňou mal mať?“ rozčúlil sa zrazu.

Estrys sa otočila k nemu a povedala:

„Prosím ťa, Ooben, ľudia na lodi sú ako jedna veľká rodina z donútenia. Hlavne tu na Lynskom šplhu, kde je príliš málo životného priestoru na nejaké súkromie. A keď mám povedať pravdu, to dievča je pre teba prichudé a vôbec, budem radšej ticho, možno na ňu zabudnem, kým znova uvidíme Hali. Tá by skákala po strop od radosti, keby sa dozvedela, že ani nie deň po tom, ako ste sa rozlúčili, si skončil u dákej ženskej zo stredozemia.“

„Tak pozor, ja s Taneou nič nemám, sme len priatelia a vlastne... počkať, Hali by to vážne štvalo?“

„Toto budem jedného dňa ľutovať, ale áno – Hali sa páčiš, a nie štýlom: ‚Júú, s tým by som si užila‘, ale ‚Júú, ten je vážne mil-‘“

„Pozval ma k sebe akýsi Vernius,“ razantne zmenil tému Ooben. Nevedel ani prečo, asi nechcel počuť to slovo. Vzápätí to aj oľutoval, no predstava, že by sa k tejto téme mal vracieť, ním zatriasla, tak radšej pokračoval:

„Je to vášnivý obdivovateľ Sivého Kosatca. Vie o ňom naozaj veľa a povedal mi celkom zaujímavé veci.“

Estrys sa zatvárila najprv urazene, že jej skáče do reči, ale Oobenove slová ju prekvapili, takže sa hneď chytila novej témy:

„Počuj, len včera som ťa prosila, aby si sa tu v ničom nevrátil, chceme sa pokojne doplaviť do Kremalu, kde sa od vás asi odpojím, ešte uvidím. Mám sa tam stretnúť s mojím bratom, pracuje tam ako zástupca Pána knižnice. Keď mi ale nezohnal jednu ozaj vzácnu alchymistickú knihu, tak ostanem s vami.“

Ooben si uvedomil, že až do tohto okamihu vôbec netušil, prečo Estrys cestuje s nimi. Odrazu sa cítil trápne, že bol taký nevšímavý k ľuďom okolo, pričom on ako vyslanec by mal mať riadne nastrčené uši a oči, aby mu nič neušlo.

„Nerob si starosti, do ničoho som sa nenamočil, bol som iba zvedavý,“ upokojoval ju.

Estrys po chvíli zmenila znepokojený výraz na priateľskejší a dovolila mu pokračovať. Ooben jej teda vyrozprával všetko, čo mu povedal starý Vernius a nakoniec sa jej spýtal:

„Čo si myslíš ty, prečo majú všetci z posádky vytetovaný znak Sivého Kosatca?“

„Neviem. Zdá sa však, že patria k nejakému klanu, možno sekte. Preto ti hovorím, nepleť sa im do cesty a snáď sa nám nič zlého nestane.“

Estrys sa odmlčala. Na chvíľu zavládlo v kajute ticho, ktoré znova prerušila ona:

„Keď ti mám povedať pravdu, nemám dobrý pocit z tejto lode. Zhovárala som sa s posádkou a všetci sú takí nevládni, až neprijemní. Zaiste niečo taja.“

„Aj mne sa zdá. Mali by sme byť opatrní,“ ukončil rozhovor Ooben a pobral sa preč. Pred dverami ho Estrys ešte raz zastavila:

„Prosím ťa, nepovedz Hali, čo som ti prezradila, dobre?
Posledné, čo chcem, je stratiť dobrú priateľku.“

„Nemaj strach. Budem mlčať,“ uistil ju Ooben a vyšiel z kajuty.

MINULOSŤ DUŠÍ

Šesť dní sa plavili podľa nového kurzu. Voda v mori za tú dobu ochladla naozaj citeľne, čo bolo znakom, že idú správne. Oobenovi sa za celú tú dobu nepodarilo stretnúť s Melidorom, no ani si to veľmi neuvedomoval. Po niekoľkých týždňoch, ktoré strávil s v podstate cudzím človekom, sa cítil celkom uvoľnene. Ani ho nenapadlo uvažovať nad tým, prečo sa Melidor stále držal pri ňom napriek tomu, že mu zatiaľ prinášal iba ťažkosti. Ktovie, možno predsa len budú dobrými priateľmi. V spoločnosti Tanei prichádzal na celkom iné myšlienky a dostatočne sa tak odpútal od premýšľania o Sivom Kosatci. Estrys stihla spoznať vyše polovicu cestujúcich – nejaký starší pár, mladého otca s dieťaťom, skupinku obchodníkov a ešte zopár jednotlivcov cestujúcich za rodinami. Vo štvrtý deň prekonalí búrku, počas ktorej si Ooben myslel, že nadišli jeho posledné hodiny. Bol vnútorne presvedčený, že vzduchoprázdno, ktoré v ten deň obsadilo jeho žalúdok, muselo na ňom zanechať nejaké trvalé následky.

Večer na šiesty deň, keď Ooben znova prechádzal okolo kapitánovej kajuty smerom k Tanei, začul rozhovor Leagharda s kapitánom Kreidonom:

„Trvalo mi to dlho, lebo sme zišli z kurzu.“

„Ja viem, ale nemohli sme si dovoliť poškodiť loď. Budeme musieť byť rýchli. Až príde čas.“

„Dôjde k tomu zajtra. Nie som si istý, kedy presne, ale ak som sa nemýlil, tak možno už ráno. Nevie, čo urobíme s cestujúcimi.“

„O nich sa neboj. Valná väčšina býva v druhom podlaží,

hore je ich len zopár. Tá mladá plochá baba, nejakí alchymisti, ešte ktosi a potom ten zvedavý.“

Pri týchto slovách Ooben nervózne prehltol.

„Ten mi robí najväčšie starosti,“ pokračoval kapitán, „potreboval by som, aby nerobil problémy, ale nechcem ho surovo odvliečť na najnižšie podlažie.“

„Mohli by ste ho uspať. Možno budeme mať šťastie a už sa neprebudí.“

„Dobrý nápad. Musím zájsť za Verniom, nech mi dá nejaký elixír. Alebo by mu ho mohol už dnes primiešať – napríklad do vína. Poviem mu, nech mu rozpovie príbeh, aj tak ho chcel vedieť...“

Viac Ooben nezachytil, lebo z paluby náhle začul rýchle kroky smerujúce do podpalubia. Zvrtol sa preto na mieste a trielil k Tanei.

Keď Tanea otvorila, bola už len v belasej nočnej košeli. Jednoduchej, bez akéhokoľvek vzoru a ľahučko presvitajúcej. Plavé vlasy jej zľahka povievali v prievane kvôli otvorenému oknu v kajute. Keď ju Ooben zbadal, zazdalo sa mu, že pred ním stojí dáka nadprirodzená bytosť, a nie to jednoduché milé dievča, aké poznal doteraz.

„J-ja, musím ti niečo povedať.“

„A čo také?“ spýtala sa a letmo sa usmiala, čakajúc na odpoveď.

„Dnes večer nepôjdeš spať.“

Pri týchto slovách sa Tanea celkom rozžiarila a už-už by ho vtiahla dnu, no Ooben pokračoval:

„Hrozí ti nebezpečenstvo. Nám všetkým. Najlepšie bude, keď si pobalíš veci a počkáš tu, kým pre teba neprídem. Máš nejakú zbraň?“

Tanea sa zarazila a na tvári sa jej zaskvel nevýslovne sklamaný výraz. Keď len mlčky prikývla, že zbraň má, tak sa Ooben rýchlo rozlúčil, otočil a trielil za Estrys a Melidorom.

Estrys mu otvorila okamžite a ani ju priveľmi neprekvapovalo, čo jej Ooben povedal. Po jej príslube, že bude opatrná a pobalí si veci, sa pobral do kajuty, ktorú obýval Melidor.

Nech ale klopal ako chcel, nik mu neotváral. Až po hodnej chvíli sa z druhej strany dverí ozvalo rozospaté: „Idééém.“

Dvere sa otvorili a v nich stál ktosi, len vzdialene pripomínajúci Melidora. Ledabolo pretiahnutá košeľa, rozstrapatené vlasy, zarastená tvár – pripomínal svoje vlastné fiktívne a zanedbané dvojča. Napriek tomu to bol sám Melidor.

Ooben len prekvapene civel, a keď neprichádzal na správne slová, Melidor sucho odsekol:

„No čo. Si ešte nevidel nikdy nikoho ožratého? Hik, keby si sa náhodo – hik – dou nepamätal, tak si jedného pred pár – hik – dňami zlml... mlh... joj... zmlátil.“ Len čo to dopovedal, musel sa oprieť o zárubňu dverí, lebo náhle stratil rovnováhu. Následne sa vtackal späť do kajuty a klesol na posteľ, pričom si dosť hlasno udrel hlavu o náprotivnú stenu.

Ooben vošiel dovnútra, zatvoril za sebou dvere a sadol si na stoličku. Po chvíli si uvedomil, že vzduch v kajute je presýtený výparmi od nejakého alkoholu, lebo sa aj jemu začalo krútiť v hlave.

„Čo sa ti, prebohov, stalo?“ spýtal sa, keď sa mu opäť podarilo získať Melidorovu pozornosť.

„Do teba nič to... to... toho – hik – nie je.“

„Čože?“

„Teba do toho nič!“

„Počúvaj ma, ak je to kvôli Estrys, tak si to môžeme vyrozprávať neskôr, ale teraz... hej, sleduješ ma? Nó, musíš sa vzchopiť, niet času na vysvetľovanie, proste sa zbal, večer sa čosi stane.“

„Chífff,“ Melidor sa zvalil na posteľ a v sekunde zaspal.

Ooben po chvíli nadobudol presvedčenie, že jeho priateľ sa dnes už nezobudí. Preto mu len pootvoril okno v kajute, nech sa úplne neotrávi a so zlým pocitom ho nechal samotného ležať na posteli. Potom sa vrátil do svojej kajuty, zbalil si časť vecí a sadol na posteľ, pričom z okna vyzeral možné nebezpečenstvo.

Asi za hodinu mu ktosi ticho zaklopal na dvere.

„Kto je tam?“ spýtal sa.

„Tu je Vernius, priateľu. Musím vám povedať zopár vecí.“

Ooben šípil zradu, tak najprv dvere iba pootvoril. Keď sa presvedčil, že Vernius je na chodbe celkom sám, nenápadne oprel svoju sekeru späť o stenu.

„Čo ste mi to chceli?“

„Psst! Už ani slovo! Musím vám niečo ukázať v mojej kajute. Vyradí vám to dych.“

Ooben, vediac o čo ide, si zastrčil pod košeľu dýku a vybral sa dolu schodmi za starým Verniom. Hneď ako sa dvere v jeho kajute zatvorili, Vernius sa a naňho otočil a temer nečujne mu pošepal:

„Nie ste tu žiadaný, priateľu. Úprimne povedané, ani ja sa tu necítim dáko bezpečne. Nech je, ako chce, som presvedčený, že dnes k niečomu dôjde. Ako som vám pred pár dňami vravel, cítil som to v kostiach. A posádka nechce, aby ste boli pri tom. Povedali mi, že vám mám povedať pár informácií o Sivom Kosatci, ale vy už aj tak viete všetko podstatné. Takisto mi nakázali, aby som vám dal vypit' z odvaru proti nespavosti, aby ste im neprekážali. A keď som sa spýtal, že pri čom, surovo ma odstrčili, že mňa do toho nič nie je. V očiach som im videl prazvláštny oheň, akoby boli posadnutí túžbou vidieť Kosatec. Predvčerom som sa trocha dlhšie ponevial po lodi a pri kajutách v najhlbšej časti som natrafil na Leagharda. Nevšimol si ma, lebo ako zišiel dolu schodmi, nevedomky sa otočil ku mne chrptom a šiel do svojej kajuty. Tak som sa potom potichu dostal k jeho dverám a začul som jazyk mne tak dávno známy – Leaghard hovoril formuly, ktoré mali údajne privolať Kosatec k nemu. Stále dokola opakoval...“

"Vidmis, gaera hoc' dal sálii. Gaera hoc' dal sálii haertha magnis. Mossom..." povedal Ooben akoby neprítomne.

„O-odkiaľ to viete?“ spýtal sa šokovaný Vernius.

Ooben naňho bez prekvapenia uprel zrak a pokojne mu vyrozprával, ako sa na začiatku plavby ponevial po lodi a odhalil Leagharda, ako vyslovoval presne tie slová.

„No a potom som jednoducho vyšiel na palubu. A keď už sme pri tom, čo tie slová vlastne znamenajú?“ dokončil.

„Povediac pravdu, musel som si pospomínať, ale už viem presne, čo tie vety značia. Ich doslovný preklad je: ‚Zjavte sa, moci temné, z útrobov hmly. Z útrobov hmly zjavte sa, milovníci smútku. Zaraz!‘“

Po tomto ostal Ooben stáť uprostred Verniovej kajuty a iba hľadel von špinavým okienkom. Na chvíľu sa mu zjavil na tvári pobavený úsmev – musel mať neskutočnú smolu, keď sa dostal z pazúrov mestských hrdlorezov rovno do útrobov lode plnej fanatických hľadačov bájneho korábu. A ktorým zasa nepadol do oka.

Vernius sa nepokojne motal na mieste, zjavne nevedel, čo so sebou. Potom sa zhlboka nadýchol a prehovoril:

„Priateľu. Nepamätám si už síce vaše meno, ale vidím dobrotu vo vašom srdci. Nesmieme dovoliť, aby neuvážené kroky posádky Lynského šplha ohrozili všetkých cestujúcich. Tvárte sa preto, prosím, že ste ten odvar proti nespavosti vypili. Vo viere, že sa vás zbavili, možno nebudú až takí obozretní.“

Ooben prikývol. Napriek tomu, že v starom Verniovi objavil spojenca, nebol rád. Vlastne bol znechutený a nahnevaný, že sa naňho smola lepí viac ako na ostatných. Sotíť do veštice a nechať ju vyriechnúť proroctvo, ktorého je možno on sám vykonávateľom, objaviť sa v tú najnevhodnejšiu dobu na tom najhoršom mieste – naozaj mal pocit, že celý svet sa krúti až príliš rýchlo a všetko padá priamo na jeho hlavu. Preto, keď Vernius dohovoral, len naňho fľochol a sucho prehodil: „V poriadku, pokúsím sa.“ A odišiel preč bez toho, aby sa s Verniom o čomkoľvek bližšie dohodol. Ponáhľal sa do svojej kajuty a schválne kašľal na to, či robí dáky hluk – nech všetci vedia, že ide od Vernia. Keď už raz pristal na túto hru, chcel ju dohrať do konca. Zabuchol za sebou dvere a pokračoval v balení.

Blížila sa polnoc. Ležal na posteli a premýšľal o tom, prečo sa všetko deje tak, ako je toho svedkom. Prečo má tie divné nevysvetliteľné sny, čo môžu znamenať a znova a znova ich rozoberal. Pokúšal sa spomenúť si na vety, ktoré mu bytosť vravela, aby ich potom mohol povedať svojmu učiteľovi, keď sa vráti domov. Ak sa vráti.

Zrazu počul vŕzganie podlahy na chodbe blízko dverí. Spozornel, ale náhle si uvedomil, že v tomto čase by už mal spať ako zabitý. Uložil sa preto na posteli dostatočne krivo, aby budil zjav, že zaspal náhle. Zavrel oči a vyčkával. Hodnú chvíľu bolo za dverami ticho, no potom sa kľučka pomaly otočila a do miestnosti vstúpili – súdiac podľa šramotu – dve postavy. Urobili pár krokov smerom k nemu, potom si zamrmlali čosi, čo nezačul, a nakoniec vyšli z kajuty. Keď si už myslel, že je nebezpečenstvo zažehnané, začul za dverami padnúť drevenú kladu a následne cengot kľúčov. Zaiste ho zamkli – pre istotu, keby sa prebudil. Ooben si teda sadol na stoličku a čakal. Dobré dve hodiny sa nič nedialo, iba čo sa výrazne ochladilo. Netrpezlivosťou už nevedel, čo má so sebou robiť. Keby len bol večer zavolať Taneu k sebe... Mohli by sa... pohovárať alebo... Ooben si spomenul na Yordu a uvedomil si, že k Tanei cíti čosi podobné. Nebolo to číre priateľstvo, skôr to bol dáky silnejší pocit našeptávaný zvnútra. Napriek tomu, že s ňou strávil dosť času, nedokázal si spomenúť ani na jednu konkrétnu a podstatnú informáciu o nej. Prepadol ho pocit, ako keby sa stýkal s duchom... Ale nie, vidia ju aj ostatní ľudia na lodi. Alebo pramenil jeho pocit z toho, že sú všetci na palube prekliateho plavidla? A možno...

V tom sa rozľahla strašná rana. Celou loďou zatriaslo, až zaprašťali nosné trámy. V kajutách vôkol seba začul náhly lomoz, nepokojní cestujúci sa pokúšali dostať von, no všetci do jedného boli zamknutí vo svojich kajutách. Loďou sa začali šíriť nervózne a prekvapené poznámky, vyhrážky a otázky, až

sa po chvíli celou loďou niesol jeden súvislý hukot, vyjadrujúci koncentrovaný hnev.

Po chodbách začali pobeňovať skupinky námorníkov, paluba sa otriasala pod ich nohami, čosi viselo vo vzduchu. Monotónne zvuky nespokojných spolucestujúcich prešiel náhle výkrik. Zhora. Bolo počuť špl'achnutie vody. Nejaká žena v kajute vedľa vykrikla. A potom sa už len z paluby ozvalo:

„Tam je, vidím ju!“

„Na ľavoboku!“

„Páni, to som jakživ nevid...“

„... obrovská.“

„Všetci na palubu!“

„Kapitán Kreidon! Sivý Kosatec na dohľad!“

V momente zavládlo na Lynskom šplhu hrobové ticho. Všetci, čo boli prítomní na palube, nemo sledovali niečo, čo im načisto vyrazilo dych. Ooben okamžite vyrazil k oknu, no okrem zvláštnej hustej hmly nevidel nič. Schytil preto svoju sekeru opretú pri dverách, utiahol si remienok na topánke a vrátil sa k oknu. Šikovne sa cezeň prestrčil a postavil sa na vonkajší okenný rám. Náhlým odrazom sa vyšvihol do výšky, napriahol ruky, a keď už to vyzeralo, že sa zrúti do mora, zašiel rohom sekery do kostry lode. Nohami sa odrazil od trupu a skôr, než sekera odštíepila z neho hodný kus dreva, už stál nohami na palube. Dostal sa akurát za nejakú veľkú drevenú debnu, takže nikým nespozorovaný sa rozhladol okolo. Posádka ešte stále civela jedným smerom, niektorí sa neveriacky rozhladali a pýtali sa, kde to majú vidieť. Náhle však vyšiel z podpalubia kapitán. Pozrel sa smerom, ktorý mu ukázalo zopár podriadených, a tónom, akoby videl tú

najbežnejšiu vec na svete, zavelil:

„Dobre, chlapi, je to tu. Každý vie, čo má robiť, tak chcem vidieť všetkých na svojom mieste. Na toto sme čakali, nesmieme spraviť žiadnu chybu.“

Potom sa otočil k členovi posádky, asi dôstojníkovi, a spýtal sa ho:

„Informujte ma o tom výbuchu a o tom, kto kričal.“

„Nieкто sa musel dostať do skladu a podarilo sa mu vystreliť z jedného kanóna. Pravdepodobne potom aj sám vyskočil dierou, ktorú vytvoril, lebo takmer ihneď po výbuchu muži zbehli aj do skladu a nenašli tam nikoho, kto by zaň mohol byť zodpovedný.“

„V poriadku. Ak by ste našli niečo nov... é...“

Kreidon už vetu nedokončil. Z hustej nočnej hmly sa ako duch postupne vynorila veľká trojuholníková plachta, nasledovaná ďalšími a ďalšími zaplátanými plachtami. Zlovestne povievali vo vzduchu, ako keby fúkal vietor, hoci aj vďaka hmle bolo vidieť, že je takmer úplné bezvetrie. Mnohým na palube prešiel mráz po chrbte.

„Nastaviť kurz! Vyrovnajte loď! Nech nás dobehne,“ zavelil rázne Kreidon.

Ako to dopovedal, Lynský šplh sa dal do pohybu. Loď sa napriek nevýraznému vetru prekvapivo rýchlo natočila presne tak, aby bola zároveň s Kosatcom, keď ju dohoní.

Ooben sa len tak-tak skrčil späť za škatuľu, aby ho neobjavil niektorý zo vzrušene pobežujúcich námorníkov. Uvedomil si, že teraz je naozaj v celkom bezvýhodnej situácii. On sám proti aspoň dvadsiatke mužov odhodlaných na

čokoľvek. Sadol si preto na palubu a oprel sa o zábradlie. Takto mal celkom dobrý výhľad na miesto, odkiaľ by ho mohol niekto prekvapiť, a zároveň cez štrbinu medzi nákladom ako-tak videl dianie na palube.

Po krátkej chvíli vyrástla oproti časti zahmlenej nočnej oblohy drevená stena. Ooben ani nemusel vstávať zo zeme, aby videl vrcholky lodných sťažňov, posiatych plachtami. Až na tlmený hluk, vychádzajúci zvnútra Lynského šplhu, a lomoz, spôsobovaný jeho posádkou, vládlo ťaživé ticho. Akoby loď, ktorá im dokonale zatienila výhľad, ani neexistovala. Len čo Lynský šplh vyrovnal svoju rýchlosť s Kosatcom, dôstojník nakázal zahákovanie. Šlo to dosť ťažko, paluba Kosatca bola o dosť vyššie než paluba akejkoľvek inej lode, no nakoniec sa im to podarilo. Lynský šplh sa priblížil k Sivému Kosatcu tak veľmi, že by sa ho dalo dotknúť aj voľnou rukou. Tu sa zopár námorníkov s lanovými rebríkmi na pleciah chytilo kotviacich lán a vybralo sa hore za tichej, ale neutíchajúcej podpory svojich druhov. Medzitým hmla tak zhustla, že Kosatec nebolo vidieť ani z jednej strany. Niektorí námorníci so slabším zrakom nedovideli dokonca ani na palubu korábu, ani na vrcholky vlastných sťažňov. Dvaja lezci sa po namáhavom výstupe dostali až hore. Chvíľu váhali, potom opatrne preliezli zábradlie lode. Zmizli z dohľadu s cieľom upevniť lanové rebríky niekde o pevný bod. Minútu sa nedialo nič. Ani počas druhej sa nik zhora neozýval. Medzitým na palube Šplha viditeľne vzrástla nervozita. Až koncom tretej minúty spadla akoby z neba dvojica lanových rebríkov. Prvá skupina námorníkov, odetých v posilnených oblekoch a s mečmi či kordmi na opaskoch, sa vyšplhala nahor, druhá skupina ju hneď nasledovala. Na palubu Sivého Kosatca preniklo dovedna šesťnásť mužov. Medzi poslednými, ktorí sa chystali prejsť na druhú palubu, bol aj kapitán Kreidon. Ten sa už držal rebríka, keď za ním prišiel jeden mladý námorník.

„Kapitán Kreidon, musím vám oznámiť, že pána Leagharda nemôžeme nikde nájsť. Prehľadali sme celú loď, ale akoby ho more pohltilo.“

„Na tom už nezáleží. Svoju úlohu splnil," odsekol Kreidon, nepúšťajúc sa rebríka, „Ak sa však bojí vziať si to, na čo má podľa legendy nárok, tak nebol nikdy hoden uvidieť Sivý Kosatec,“ rázne zakončil a bez čakania sa vybral hore.

Neznesiteľné ticho preťal zrazu cengot zbraní na hornej palube. Mnohí pasažieri na Lynskom šplhu sa už vzdali akýchkoľvek pokusov dostať sa zo svojich kajút, a tak len odovzdane čakali na svojich miestach na to, čo príde. Ako si Ooben všimol, na palubu Sivého Kosatca sa premiestnila podstatná časť posádky Lynského šplha, teraz bola loď strážená asi len šiestimi ľuďmi na palube. Nevedel však, koľkí by ešte mohli byť ukrytí v útrobach lode a ani to nehodlal zistiť. Taktiež sa chcel dostať na palubu korábu, pokiaľ možno bez väčších problémov. Využil okamih nepozornosti jedného strážnika a prešmykol sa okolo veľkej debny k ďalším stojacim obďaleč. Nečujne podliezol jednu dosť nebezpečne vyzerajúcu ostnatú tyč, prešmykol sa okolo veľkej sady rovnakých škatúl a čo nevidieť sa ocitol na opačnej strane lode. Najbližší lanový rebrík nebol od neho ani na štyri kroky, ale stál pri ňom ten mladý námorník. Vyzeral dosť vystrašene, nervózne prešľapoval z nohy na nohu a každú chvíľu pozeral hore, či sa jeho druhovia už nevracajú. Zrazu, Ooben ani nevedel odkiaľ, sa za tým mladým námorníkom zjavila ženská postava v krátkej sukni.

„Ahoj.“

„Č-čo? Ako sa vám podarilo dostať von?!" zajachtal námorník a nemotorne sa pokúšal nahmatať rukoväť meča krátkeho tak, až Ooben pochyboval, či to nie je len predĺžená dýka.

„Ja? Pekne som poprosila a dvere sa samé otvorili. Skôr by ťa malo zaujímať, ako sa dostala von tá žena za tebou.“

Muž sa strhol, ale kým si uvedomil, že za ním nik nie je, žena mu uštedrila poriadnu ranu po hlave kusom dreva. Mladík padol na kolená, schytil sa za hlavu a ona mu ešte pridala bolestivo vyzerajúci kopanec do chrbta.

„Prepáč,“ dostala zo seba Estrys, ktorú Ooben spoznal už po prvom slove, „snáď ťa to veľmi nebolelo.“

Ooben už nevydržal len tak nečinne sa schovávať v tme. Vynoril sa z tieňa debien a podišiel k Estrys.

„Ako sa ti podarilo dostať von?“ spýtal sa.

Estrys sa preľakla a bleskurýchle mu uštedrila zadným kopancom ranu do pravej strany hrude, až ho odhodilo späť do škatúl, za ktorými sa schovával.

„P-prepáč, prepáč, prepáč!“ začala sa ospravedlňovať, keď si uvedomila, koho napadla. Potom pristúpila k zaskočenému Oobenovi a pomohla mu vstať.

„To n... – uf, silná rana – to nič. Ako si sa dostala von, mi radšej povedz,“ dokončil.

„Lepšie bude, až ti to poviem hore,“ zašeptala Estrys, lebo začula vzadu na lodi neznámy hlas. „Lez,“ prikázala.

Vyšplhali sa rebríkom a za chvíľu už stáli na palube Sivého Kosatca. Z lode priam sršala nepríjemná atmosféra. Vplyvom hmlы bolo na nej všetko zahalené do modrastého nádychu, čo utužovalo pocit mystickosti väčšou mierou, než by bolo vítané. Pravidelné stĺporadie stožiarov so závesnými štvorcovými plachtami sa strácalo v tmavobelasej tme, iba na zadnej strane bolo vidieť siluetu vyvýšeného miesta pre

kapitánsky mostík. Obaja sa s rukami na zbraniach presunuli dozadu a zastavili sa až na korme. Keď boli ako-tak v bezpečí, Ooben už tretí raz zopakoval otázku:

„Takže ako si sa...“

„Pozri sa, Ooben,“ skočila mu do reči Estrys, „niet času na dlhé rozhovory. Neuveríš, ale mala som šťastie. Dosku, ktorou mi zatarasili dvere, upevnili slabo. Párkrát som udrela do dverí a klada spadla. A až po dvere z podpalubia som nenatrafila na nikoho. Tam som narazila na Goffeho, ale toho už poznám, takže som sa mohla priblížiť k nemu natoľko, aby som mu fúkla uspávací prach priamo do tváre. No a toho druhého som spacifikovala trocha surovejším spôsobom,“ zasmiala sa.

„Vieš čo? Pri tvojom šťastí ma to ani neprekvapuje,“ odvetil Ooben a Estrys sa zasmiala. Ooben ešte sčasti Estrys počúval, ale už ho viac trápila iná vec. Dostal sa na loď, ale aké budú jeho ďalšie kroky?

„Čo máš v pláne?“ spýtal sa prv, než by mu rovnakú otázku položila Estrys.

„V podstate som šla za vami. Keď už sme pri tom, kde je Mer... Melidor?“ spýtala sa, hľadiac na kúsok pergamenu.

„Ja som preliezol von oknom, s Melidorom som sa nestretol,“ povedal Ooben a zámerne pomlčal o Melidorovom stave.

„A nevieš, či príde?“ spýtala sa, pričom sa zatvárala dosť nervózne.

„Asi nie. Možno spí, a keď ten raz zaľahne, nezobudí ho naozaj nič,“ odvetil Ooben rázne a ukončil tým danú tému.

„Tak čo budeme robiť teraz?“ nadhodila Estrys.

Ooben si spomenul na Verniovu prosbu, aby sa cestujúci nedostali do nebezpečenstva. Odopnúť kotviace laná mu však prišlo zákerné, pomyslel na tých vyše tucet ľudí, ktorí by ostali na tejto hrôzu naháňajúcej lodi. Po krátkom zvažovaní teda rozhodol:

„Musíme nájsť kapitána Kreidona a jeho posádku a presvedčiť ich, aby sa vrátili na loď. Sľúbil som to Verniovi.“

„V poriadku, ale aby si vedel, vôbec sa mi to nepozdáva,“ súhlasila Estrys a spoločne sa vydali do útrob Sivého Kosatca.

Ako vchádzali dovnútra, sňali z jednej steny lampáš a po chvíli sa im ho podarilo zapáliť. Zatvorili dvere vedúce na palubu a vykročili bok po boku dlhočiznou chodbou. Desiatky dverí boli pokryté množstvom prachu, neotvárali sa celé veky. Celá chodba páchla starobou. Elegantné zaoblené dvere do jednotlivých kajút dávali o sebe tušiť, že si s ich výrobou dali naozaj veľkú námahu. Aj chodba samotná bola omnoho širšia a pristrannejšia než tá v Lynskom šplhu. Ooben mal chvíľami pocit, že sa prechádza nejakou mĺkvou ulicou v Tyrmise, a nie chodbou nejakej lode, hoci najväčšej, aká bola kedy postavená. A pomenovanie „mĺkva ulica“ bolo skutočne na mieste – nič, ale absolútne nič v okolí nevydávalo ani najmenší zvuk. Podlaha vôbec nevŕzgala, nosné trámy nepraskali, jediný zvuk, ktorý počuli, boli ich vlastné kroky a zrýchlený dych. Zrazu sa Estrys, ktorá držala lampáš, zastavila pri dverách s hrdzavou ceduľkou.

„Druhý dôstojník,“ prečítala. Náhle sa spoza dverí ozval hrkotavý lomoz. Estrys v šoku odskočila od dverí tak prudko, až jej skoro vypadol lampáš z ruky. Ooben sa otočil na mieste a rýchlo vytasil sekeru.

„Čo to bolo?!“ Estrys sa nervózne spýtala.

„Je len jediná možnosť, ako to zistiť,“ uškrnul sa Ooben, „chod' tam.“

„Ty si hnusný,“ zaspätkovala Estrys, no Ooben už podišiel k dverám.

Švihom ich otvoril a vkročil do miestnosti. Na počudovanie, vnútri nebolo ani živej duše. Na jednoduchej polici stál osamotený obraz, pracovný stôl bol celkom prázdny, iba na zemi sa povaloval hrnček a suchý čajník.

„Krasy,“ poznamenal Ooben.

„Héj? A povieš mi, keď ich začuješ pišťať alebo aspoň cupotať po podlahe?!“ odsekla Estrys uštipačne.

Ooben ju však nepočúval, jeho pozornosť upútala tmavočervená kniha so zlatým nápisom v malej knihovničke: „Lodný denník. Druhý dôstojník: Terlagor.“ So záujmom ho otvoril a začítal sa do posledných troch poznámok:

17. kvetorast '04e.

„Je to čudné. Kapitán Maelthys už vyše mesiaca neopustil palubu lode. Veľmi sa za tú dobu zmenil. Z jeho reči sa vytratil humor a on sa stal akýmsi odmeraným a nevlúdny. Muži sú nervózni. Zajtra sa s ním pohovám.“

21. kvetorast '04e

„Kapitán sa asi pomiatol. V jednom kuse omieľal, že znova bude všetko v poriadku. Nechápal som, čo tým chcel povedať,

ale ako druhý dôstojník mu musím preukazovať istú lojalitu. Aj tak však radšej oboznámim posádku s psychickým stavom nášho kapitána. Nerád to pripúšťam, ale ak to bude nevyhnutné, budem nútený spolu s prvým dôstojníkom zbaviť kapitána Maelthyasa velenia.

28. kvetorast '04e

„ Asi šesťdesiat mužov je na našej strane a kapitán to už aj tuší. Prisahal som mu síce poslušnosť, ale keďže, zdá sa, nie je schopný viac zastávať svoju funkciu kapitána lode Sivý Kosatec, budeme nútení ho v najbližších dňoch zbaviť velenia. Istotne sa stretneme so silným odporom zo strany jemu ešte stále vernej časti posádky, ale ide predsa o dobro všetkých na palube. Hneď teraz ho pôjdem vyprevadiť zo zbrojnice, ale najprv ešte pôjdem skontrolovať loď, ktorá sa zjavila na horizonte. Vraj je to Morský Stihlav. Už len ten nám tu chýbal. A ešte vynadám kuchárovi, lebo zasa čosi pripálil. Dym cítiť až tu...“

Tu sa poznámky končili. Ooben oprel malú červenú knižku na okraj stola, čím sa na ňom rozvíril prach.

„Zaujímavé. Toto bude Vernia určite zaujímať,“ vyhlásil Ooben, hľadiac na padnutý hrnček a čajník. Estrys len mlčky počúvala a potom kývnutím hlavy súhlasila.

Vyšli z miestnosti a vydali sa ďalej tmavou chodbou. Ooben si všimol, že chodba sa nikam nestáča ani sa nevetví, vedie iba rovno. Začínal mať už pocit, že musia byť na druhom konci lode, keď sa chodba skončila a razom sa ocitli akoby na balkóne obrovskej haly. Estrys siahla do brašne a vybrala z nej

malinkú fľaštičku s tyrkysovou tekutinou, z ktorej trčal krátky knôt.

„Čo to je?“ spýtal sa s obavami Ooben.

„Pozri sa,“ povedala Estrys, zapálila knôt o lampáš a voľne hodila fľaštičku do tmy. Po chvíli fľaštička praskla a vyšľahli z nej tisícky modro sa trblietajúcich plamienkov, ktoré osvetlili miestnosť. Z miestnosti sa vykľulo obrovské schodisko. V strede bol usadený hrubočizný stožiar a schodisko sa tiahlo okolo neho po okrúhlejšej stene. Malo výstupy do všetkých troch podlaží lode. Zbežným pohľadom usúdili, že sú na najvyššom, nultom podlaží, určenom posádke. Po chvíli modrasté svetielko zhaslo a v hale sa znova rozhostila tma.

„A teraz kadiaľ?“ spýtal sa Ooben, no odpoveď sa im dostavila sama. Z nižšieho podlažia sa vynorila postava osvetlená lampášom, a aj keď ich určite musela zbadat', neprejavila o nich nijaký záujem. Len sa presunula do chodby ústiacej hneď vedľa, kde zmizla.

„Héj!“ zakričal Ooben a hneď sa obaja bez váhania pustili za ňou. Zišli na poschodie, v ktorom zbadali tajomnú postavu a vošli do chodby, v ktorej sa im stratila. Stihli si však všimnúť, že postava vošla do vzdialených pravých dverí, ktoré za sebou nedovrela. Vydali sa teda za ňou, smerujúc priamo za pásikom mihotavého svetla, čo sa širil z pootvorených dverí. Táto chodba už nebola taká priestranná ako hlavná, ktorou vošli. Stále však pôsobila dojmom precízne zvládnutej práce. Ooben s Estrys postupovali chodbou rýchlo a cieľavedome, odhodlaní čím skôr sa stretnúť s bytosťou. Keď vošli do miestnosti, naoko prázdnej a bez akéhokolvek okna, bola osoba k nim otočená chrbtom, stála s hlavou klesnutou na hrud'. Akoby na nich čakala. Estrys sa tvárila viac znepokojene než nadšene – zanedbané háby, ktoré mala tá osoba odeté, v nej vôbec nevzbudzovali dôveru. Ooben spravil dva kroky vpred,

aby sčasti kryl Estrys, sekeru pevne zvieral v jednej ruke a ozval sa:

„Haló, nie ste vy z posádky Lynského šplha?“ spýtal sa, no osoba mlčala. Ani sa neobzrela. Ooben trochu znervóznel:

„Ak nie, tak ste ich možno videli. Musíme ich nájsť, môžete nám pomôcť?“

Postava sa po poslednom slove strhla a zodvihla hlavu, načo sa dvere do miestnosti s rachotom zabuchli. Skôr, než stihli čokoľvek spraviť, postava sa otočila, ale lampáš držala tak, že osvetľovala iba jej chrbát, čím pôsobila nadprirodzeným dojmom. Do tváre jej nevideli, lebo druhú lampu držala Estrys a tej Ooben zacláňal vo výhl'ade.

„Po... moc? Pom... žte, môžete... mi. Horím...“ dusene zo seba dostala osoba a pustila lampáš, ktorý sa po dopade na zem rozbil. Petrolej vyprskol na všetky strany a malú izbičku v sekunde zachvátili plamene. Staré šaty osoby sa chytili ako papier a bytosť začala v agónii kričať.

Estrys zachvátila panika. Vrhla sa k dverám a zúrivo sa ich pokúšala otvoriť. Ooben sa rozhladol okolo seba, ale nenašiel nablízku nič, čím by tomu človeku mohol pomôcť. Osoba sebou začala metať. Hodila sa o stenu, pričom na mieste nárazu ostala ohnivá stopa, ktorá sa začala šíriť ďalej.

„Ooben pomôž mi!“ zapišťala Estrys a s vypätím všetkých síl trieskala do dverí.

„Pozor!“ skríkol Ooben, otočil sa a rozbehol proti dverám. V snahe vyraziť ich sa natočil bokom vpred, ale po náraze sa od nich odrazil, ako keď niekto šmarí o stenu medený krčah.

„Čo to...?!“ prekvapene vyhrkol a prichystal sa na

druhý pokus. Aj teraz však obišiel iba s odretým ramenom.

„Čo je s nimi? Veď sú to len drevené dvere!“ zakričala Estrys, lebo v miestnosti už plamene hučali ako divé.

Postava sa medzitým zrútila na zem. Ešte chvíľu sa váľala po podlahe, ale napokon podľahla plameňom.

To už sa Ooben pokúsil zaťat' do dverí sekerou. Pri náraze sa ozval zvuk, ako keď sa kov stretne s drevom, ale na dverách sa neobjavil ani len škrabanec. Oobena zachvátil amok. Ako zmyslov zbavený začal sekať a trieskať do dverí sekerou, kopal, udieral päťami... ale dvere ostali na svojom mieste.

„My tu - kch, kch - zhoríme,“ zakašľala Estrys. Miestnosť sa postupne začala plniť tmavým štipľavým dymom.

Ooben prestal búiť do dverí a pozrel sa na ňu. Do očí sa mu hrnuli slzy od dymu, ale neopúšťala ho nádej. Obzrel sa okolo seba a všimol si pózu horiacej mŕtvolky. Nat'ahovala sa rukou smerom k ľavej stene, akoby tam niečo videla. A skutočne. Dym na pár miestach prenikal do susednej miestnosti, čo značilo, že tam bude čerstvý vzduch. Ooben teda neváhal, schytil Estrys za ruku a rozbehol sa oproti stene. Vrhol sa dopredu a za letu prerazil krehkú drevenú priečku. Padli na zem a po chrbtoch im precválali blčiace plamene. Rýchlo sa odplazili k novým dverám, unikajúc postupujúcemu živlu. S poslednými zásobami čistého vzduchu sa ich Ooben pokúsil otvoriť, načo sa dvere pokojne otvorili. Obaja sa vyvalili von a dvere za sebou zabuchli. V tom okamihu ohlušujúci rev plameňov ustal. Ooben s Estrys ležali na zemi, kašľali a dusili sa, lapali po dychu. Potom sa obaja opreli o náprotivnú stenu a snažili sa upokojiť.

„Pozri sa,“ utrúsila Estrys a ukázala na dvere, za

ktorými zmizli plamene.

Ooben zodvihol zrak a nahlas prečítal nápis. Na hrdzavej ceduľke stálo: „Zbrojmajster“. Stále nechápavo hľadel tu na ceduľu, tu na Estrys a snažil sa dať si to nejako celé dokopy. Estrys medzitým vstala, podišla k dverám a otvorila ich. Celá miestnosť bola vyhorená do tla. Zhorelo všetko od stola, stoličky, cez jednoduchú posteľ až po kedysi isto krásnu zdobenú skriňu. Po dyme ale nebolo ani stopy, nikde nebolo ani žeravého uhlia. Všetko naopak vyzeralo, že tu horelo kedysi veľmi dávno. Aspoň dobrých päťdesiat zím dozadu.

„Chápeš to?“ spýtala sa napokon Estrys. Po ohlušujúcom hukote ohňa, náhle vystriedanom absolútnym tichom na chodbách lode zaznel jej hlas až neskutočne prenikavo.

„Nie som si istý. Viem však, kam sa vydáme ďalej,“ odvetil Ooben. Pomaly vstával a popritom predniesol svoju myšlienku, ktorú mu vnukli lekcie od bývalého učiteľa:

„Táto loď údajne skrýva mnoho tajomstiev a ešte viac bohatstva. Keď ešte normálne brázdila moria, napádalo ju veľké množstvo lodí s cieľom obsadiť ju. Dozaista aj bojových lodí. Niežeby som o nich čokoľvek vedel, akurát som počul, že tie majú mnoho diel a tak. Táto loď je priveľmi pomalá na to, aby sa dokázala vyháňať útokom, preto musela disponovať dostatočnou palebnou silou. Zároveň je toto aj obchodná loď, takže si zas nemohla dovoliť byť vybavená desiatkami diel. Podľa mňa disponuje nejakou mocnejšou palebnou silou, počet nahrádza kvalitou. Keby sme v zbrojnici narazili na nejaké zabudnuté bojové stroje, proti ktorým niet obrany, pri tejto lodi by ma ani to neprekvapovalo.“

„Takže? Nejakou mi uniká pointa,“ spýtala sa zmätene Estrys.

„Pôjdeme do zbrojnice. Niečo mi vraví, že tam budú aj ľudia z Lynského šplha. Sú to obchodníci a najnovšie, zdá sa, aj vykrádači vrakov. Čokoľvek vzácne, čo tu nájdu, budú môcť predáť na trhu za veľmi slušnú cenu.“

„Chlape, ty sa nezdáš,“ uznanlivo pritakala Estrys, „niekto by si povedal, že hľa, barbar, ten bude tupý ako poleno, ale to by sa v tebe parádne sekol.“

„Ďakujem za poklonu,“ usmial sa na oplátku. „Vieš, to, že severania žijú v drsných podmienkach, z nich ešte nerobí barbarov a zaostalcov. Nebojím sa povedať, že v mnohých veciach názormi prevyšujú názory ‚civilizovanejších‘ národov.“

„Že som si to na tebe nevšimla skôr,“ zamyslela sa nahlas Estrys.

„A čo ako?“ spýtal sa Ooben.

„No to, že si celkom chytrý. Hali si to istotne všimla hneď. A určite aj Mindrátor.“

„Ehm, ehm,“ zakašľal Ooben pobavene, načo sa Estrys urýchlene pozrela na kúsok pergamenu.

„Melidor, doparoma, Melidor!“ zahundrala.

„Pod', musíme ísť,“ zavelil Ooben a vydal sa do tmy. „Musíme nájsť zbrojnicu.“

Vrátili sa k obrovskému schodisku a zistili, že pri každom vstupe do chodby sa nachádza ceduľka s popisom, takže rýchlo našli chodbu vedúcu do zbrojníc. Zostúpili na druhé podlažie a vydali sa chodbou späť ku korme lode. V nej sa nachádzali len štyri dvere, dve na každej strane chodby.

Bolo však jasné, do ktorých vojst', lebo spoza jedných sa ozýval nahnevaný krik a rev. Otvorili tie dvere a nahliadli dovnútra. Miestnosť bola vlastne jednou dlhočiznou halou, plnou všakových zbraní. Na stenách, stojanoch, držiakoch a v debnách ich ležalo nepreberné množstvo. Od nožov, cez rôzne meče, kordy, dýky, sekery, halapartne až po exotické hviezdice, bojové kruhy a čudésne skladané palice. Pri výsuvných krídlach okien lode boli pripravené obrovské kanóny. Nie malé delá, aké si Ooben všimol v Tyrmisskom v prístave, ale velikánske kovové valce na podstavcoch. Jediná delová guľa by dozaista dokázala urobiť dostatočné škody, aby potopila akúkoľvek menšiu loď.

Ako sa rozhliadali vôkol seba, vstúpili celkom do zbrojnice, čo neušlo pozornosti mužom, ktorí boli vnútri a zúrivo sa hádali. Keď ich zbadali, razom prestali hulákať a oborili sa na nich:

„Zadržte tie dvere! NESMÚ SA ZAVRIEŤ!“

Bolo však neskoro. Ani Ooben, ani Estrys už nestihli zastaviť dvere, ktoré sa znova samovoľne zabuchli.

„Došľaka!“ zanaďával jeden z mužov. Ooben si obzrel skupinku a zistil, že je s nimi v miestnosti dovedna šesť ľudí z posádky Lynského šplha. Stáli proti sebe akoby odhodlaní kedykoľvek vytasíť zbrane a navzájom sa pozabíjať.

Ooben sa im postavil čelom a hádavo sa spýtal:

„Nejdú otvoriť, čo?“

„Nie, nejdú a vďaka tebe, ty idiot, tu teraz ostaneme trčať, až kým sem nepríde niekto ďalší. Ak si nás niekto vôbec všimne!“ vybliakol naňho starší námorník s plnou bradou.

„Pozor na papu-“ vyskočil Ooben, no Estrys mu skočila

do reči:

„Ale, no tak, chlapci, nie je dôvod hádať sa,“ pokúšala sa zmierniť napätie. „Istotne musí odtiaľto existovať aj iná cesta von.“

„A ty si myslíš, že sme ju nehl'adali?“ oboril sa na ňu jeden mladší námorník vo veste. „Sa ti zdá, že sme blbí alebo čo?!“

„Nie, to vôbec nie,“ jachtala Estrys, pričom sa stále pokúšala o pokojný tón, „len mi napadlo, či ste...“

„Skúšali sme už všetko, slečinka,“ otočil sa k nej muž, ktorý doteraz stál v tieni. Nepekná jazva sa mu tiahla cez pol tváre a ešte znásobovala jeho už aj tak dost' strašidelný výzor. Aj bez jazvy pôsobil dojmom, že sa preplavil na lodi mnoho míľ a postretával priveľa nepriateľov nato, aby to na ňom nezanechalo žiadnu stopu. „Dvere nejdú otvoriť, vôbec nijako. Na konci chodby sú ešte druhé dvere, asi z druhého konca chodby, ale rovnako ako tieto, sú nejako zapečatené. Ináč sa odtiaľ nedá odísť.“

„Skúsili ste otvoriť tie okná pre delá?“ spýtal sa Ooben rýchlejšie, než by mu ktokoľvek stihol skočiť do reči.

Mladý námorník vo veste sčervenal ako paprika. Očividne v sebe z posledných síl potláčal neodolateľnú chuť vytasíť zbraň. „KEĎ POVEDAL, ŽE SA ODTIAĽ NEDÁ UJSTĚ, TAK TO TAK AJ MYSLEL!!! Pustite ma naňho, vyrazím mu zuby z papule!“ zvraskol a hodil sa na Oobena. V poslednej chvíli ho zachytil námorník stojaci celkom vpravo a ešte jeden, ktorého si Ooben na palube Lynského šplha ešte nikdy nevšimol. Mladík sebou metal a snažil sa vyslobodiť zo zajatia svojich druhov, no neúspešne.

Estrys sa stiahla do úzadia a už sa viac nesnažila zasahovať do konfliktu. Ostatní dvaja muži sledovali divadlo a lačne čakali, kedy mladíka tí dvaja pustia, aby videli zápas. Ooben si pripadal, akoby bol v nejakej aréne na život a na smrť, lebo zabil niekomu niekoho blízkeho. Poobzeral sa a bleskurýchlo vyhodnotil situáciu vôkol seba: on je sám, oproti nemu šesť hrdlorezov. Žiadna šanca na útek z miestnosti plnej zbraní. Boj s tým neborákom bolo to posledné, čo by chcel teraz robiť. Zmenil svoj postoj z obranného na neutrálny a znova sa pokúšal začať debatu:

„V poriadku. Všetci sa upokojíme. Napokon, vyšlo vás tu hore vyše tucta ľudí, to znamená, že viac než polovica musí byť ešte niekde v útrobách lode, nie?“

Námorník s jazvou sa na neho skúmavo pozrel a potom povedal: „Správne, no netušíme, kde by sa mohli nachádzať. Mali ísť skontrolovať-“

„Čo mu máš čo hovoriť, kam sme šli a koľko nás je a vôbec?!“ vyskočil na neho muž, ktorý sa doteraz len prizeral.

„...ísť skontrolovať dolné sklady a potom sme sa mali stretnúť na strednom podlaží,“ dokončil námorník s jazvou akoby nič, pričom sa spaľujúcim pohľadom pokúsil umlčať človeka po jeho ľavici.

„Drž už hubu!“ muž s bradou to nevydržal a hromovým hlasom okríkol druhu.

„Hej, neskáč doňho,“ pokúšal sa ich upokojiť muž, ktorý držal mladíka zľava.

„Aj ty drž papuľu! S tebou si to vybavím neskôr!“ pokračoval muž s bradou.

„Ako neskôr?!“ naštvane odvetil ten vľavo.

„Čo ste zošaleli? Kľud!“ vykrikla Estrys, rozhorčená a vyľakaná toho, kam táto hádka smeruje.

Chlapík, ktorý sa pred chvíľou osopil na bradatého, vykročil. Ukázal prstom na Estrys a pohrozil jej:

„Ty sa do toho nepleť, ženská, lebo ti razom takú tresnem po papuli, že ti ani štyria bohovia nepomôžu!“

„Ty hovädo jedno!“ Estrys zapišťala tak neznesiteľne, že muž vpravo pustil zúrivého mladíka a zakryl si uši. Ten to bleskurýchle využil a hodil sa na Oobena. Zvalil ho na zem a začal mlátiť hlava-nehlava. Estrys sa medzitým vyrútila proti chlapovi, čo sa jej vyhrážal – vyskočila a zvalila ho na debnu. Tá pod náhlym náporom tiel praskla a obaja sa prepadli do jej obsahu.

„Héj, dost!“ vykrikol muž, čo predtým držal mladíka zľava a začal sa obzerať dokola v snahe, kde by začal prv robiť poriadok. Muž s bradou však vytasil krátky meč a vybehol proti nemu.

V miestnosti zavládla absolútna panika. Osem ľudí sa mlátilo navzájom a zdanlivo bez akejkoľvek príčiny. Oobenovi sa vcelku jednoducho podarilo zbaviť otravného mladíka vo veste dobre mierenou ranou do brucha. Námorník s bradou zúrivo šermoval so svojím druhom, pričom sa presúvali naprieč celou miestnosťou. Muž s jazvou medzitým zodvihol Estrys z chlapa, ktorého zvalila na debnu. Ten sa však ani nepohol. Keby slama, ktorou bola debna vystlaná, nebola červenela od krvi a naokolo neležali rozsypané orientálne hviezdice, bol by si pomyslel, že je len v bezvedomí. Keď však zbadal aj prázdny výraz v jeho tvári, stratil poslednú kvapku trpezlivosti. S vražedným pohľadom sa pozrel na Estrys a chytil rukovať svojho kordu:

„Ty mizerná suka!“ zakričal a rozbehol sa za ňou. Estrys by sa nestihla uhnúť, keby ju nestrhol k zemi Ooben, práve vstávajúci zo zeme. Muž s jazvou s tým nerátal, zakopol o Estrys a Oobena a preletel až k náprotivnej stene. To využil muž, ktorý na začiatku držal mladíka sprava a vyrútil sa na muža s jazvou.

„Musíme odtiaľto zmiznúť!“ povedal rázne Ooben, zatiaľ čo s Estrys vstávali zo zeme.

„Ale ako?!? Títo sa načisto zbláznili a dvere sa nedajú otvoriť!“ kričala Estrys a znova ju chytala hystéria.

„Mám nápad, pod' so mnou!“ zavelil Ooben a len tak-tak sa vyhol letiacej dýke, ktorou minul bradatý svojho súpera.

Ooben prebehol s Estrys k jednému delu. Pozrel sa na ňu a povedal:

„Zapál' ho.“

„Čože? A-ale ako?“

„Si nikdy nevidela výstrel z dela?“

„No vidieť videla, ale nikdy som ho-“

„Je najvyšší čas!“ rozhodol Ooben a vytasil svoju sekeru. Odbehol k stojanu a sňal z neho staré rozstrapkané lano. V okamihu sa vrátil k Estrys, a zatiaľ čo ona panicky zapalovala delo pomocou kresadla vybraného z torby, on sa pokúšal priviazať lano o sekeru.

„A čo keď nie je nabité?“ spýtala sa.

„Čo?“ vykrikol Ooben, lebo kvôli revu všade naokolo nepočul ani slovo.

„Čo keď nie je nab-“

Estrys bola umlčaná strašnou ranou. Bola horšia ako tá, ktorá prednedávnom otriasla Lynským šplhom. Estrys sa zatackala a spadla na zem, pričom si udrela hlavu o rad delových gulí v stojane. Oobena odhodilo dozadu do akejsi skrine, až svojou váhou vylomil dvierka a zvalil sa do jej útrobov. Pohľad dovnútra mu takmer vyrazil dych. Ani nie osem palcov od jeho tváre naňho civeli dve prázdne očné jamky spráchnivenej mŕtvolky. Hlavu mala naklonenú v čudnom uhle, a keď Ooben s hnusom vstával, hlava sa zošuchla z krku a chvíľku zostala visieť na tenkom prúžku kože. Koža však praskla a hlava sa skotúľala do priestoru zbrojnice.

Preživší námorníci si akoby ani nevšimli, že v stene lode sa zjavila veľikánska diera. Neprestajne na seba útočili ako zmyslov zbavení. Za revu striedali výpad, útok zasa kryt. Ako sa na nich Ooben teraz v zmesi rozvíreného prachu a triesok z trupu lode pozrel, zdalo sa mu, že sú doslova ovládaní akousi aurou nenávisťi a hnevu. Útočili na seba ako zmyslov zbavení, druh vraždil druhu. Predstava, že sú ovládaní nejakou tajomnou silou, ním až zatriasla, no pohyb pri veľkom dele ho vrátil do reality. Rýchlo teda dobehol za Estrys, ktorá práve vstávala zo zeme. Vyzerala nesmierne zmätene a omráčene.

„Oobenen, poďme sa najesť...“ bľabotala.

Ooben ju bez slova schytil za ruku a potiahol k otvoru, ktorý zostal po delovej guli. Schytil lano a roztočil na ňom sekeru. V príhodnej chvíli ju vyhodil smerom hore a iba podľa sluchu rozpoznal, že dopadla na palubu korábu. Zat'ahoval za lano, až kým necítil, že sa sekera hore nejakou zasekla. Párkrát rýchlo lanom šklbol, aby sa uistil, že sa neuvolní, a keď nadobudol presvedčenie, že je sekera zaistená, otočil sa k Estrys:

„Počúvaj ma, Estrys.“

„... už sme tam? Vieš, ja nemám rada huspeninu, nechcem jesť huspeninu...“

„Estrys, dávaj pozor, sústred' sa! Chyt' sa ma okolo krku a za žiadnu cenu sa nepúšť'aj... dostaneš potom najesť, dobre?“

„Júú, budem papat'! Dobre, držať, nepúšť'at'“, súhlasila Estrys tónom, akým sa odpovedá na rozkaz veliteľa, zavesila sa zozadu Oobenovi na krk a pevne si zovrela ruky. Ooben sa chytil lana, naposledy sa pozrel na päťicu šialených námorníkov, ako sa režu, a vyskočil von dierou.

Pomaly a s veľkou námahou sa vyšplhal po lane až na palubu. Prevalil sa cez zábradlie a spolu s Estrys na chrbte pristál na dlážke Sivého Kosatca.

„Výborne, znova na začiatku,“ poznamenal.

Estrys sa po druhom náraze do hlavy prebrala a zmätená zo všetkého, čo sa stalo, sa rozplakala:

„Čo sa tu deje, Ooben? Je mi zima, chcem sa vrátiť na loď. Na Lynský šplh a ísť preč odtiaľto. Už tu nechcem ostať...“

Ooben pustil lano cez palubu a to sa stratilo v mrazivej hmle. Teplota za tých pár chvíľ, čo boli vo vnútri korábu, citeľne klesla. Až sa zdalo, že mrzne. Ooben si kľakol k Estrys, pozrel sa jej do očí a povedal:

„Dobre. Ak chceš, môžeš zísť dolu a počkať tam. Ale ja musím nájsť kapitána Kreidona a tých, ktorí prežili. Nevieť vôbec, čo sa tu na lodi deje, a aj preto chcem nájsť odpovede.“ Na chvíľu sa odmlčal, aby sa rozhlíadol vôkol seba. Potom pokračoval: „Sme na ľavom boku lode, odtiaľ sme prišli.“

Skúsime nájsť lanové rebríky a pôjdeš dolu, dobre?“

Estrys trhane prikývla, až jej studené slzy opadli z uzimenej tváre. Potom sa naraz postavili a rýchlejším krokom postupovali pozdĺž zábradlia znova ku korme lode, až kým nenarazili na dva rebríky. Keď sa nahli cez staré drevené zábradlie, videli hlboko pod nimi hmlou stlmené svetlo. Estrys sa prehupla na druhú stranu zábradlia, pozrela sa na Oobena a pobožkala ho na líce.

„A vráť sa,“ povedala.

„Akoby som už bol nazad.“

Estrys schádzala po rebríku nižšie a nižšie, až sa napokon celkom stratila v hmle. Ooben sa ešte zhlboka nadýchol a vybral sa, tentoraz sám, smerom k dverám do podpalubia Sivého Kosatca.

PLANÚCE OČI

Druhýkrát už postupoval rýchlo. Hneď pri vchode do podpalubia sňal zo steny novú lampu, priložil k železnému rámu dverí a tresol po ňom sekerou. Iskry krátko ožiarili potemnelú chodbu a tie, čo dopadli na lampu, ju okamžite zapálili. Tentoraz smeroval priamo k hlavnému schodisku, v snahe nájsť kapitána Kreidona. Muž s jazvou mu vravel, že druhá skupina šla prehľadať dolné podlažie lode. S jasným cieľom teda zišiel schodmi až dolu a vybral sa prvou chodbou, ktorá mu prišla do cesty.

Nadchádzajúca chodba bola úplne krátka. Ako Ooben po krátkej chvíli zistil, viedla k pomerne vysokému skladu, kde podľa všetkého prevážali vysoký a živý náklad. Krdle kureniec, kačíc a husí v klietkach, niekoľko chovných koní, tri páry volov, dobrý tucet ošipaných a v hrdzavých klietkach uväznené Oobenovi neznáme šelmy, to všetko sa tu rozkladalo a hnilo a hoci väčšina z tiel už bola časom znetvorená na nepoznanie, vo výraze každého zvieraťa bolo jasne vidieť šialenstvo a muky, ktoré prežívali v posledných chvíľach svojho života. Zomierať pomalou a hnusnou smrťou hladom je jednou z najhorších smrtí, aké si Ooben vedel predstaviť. Kusy tiel navzájom roztrhaných, pokrytých plesňou a prachom ešte stále páchli tak odporne, že keby bol slabšej povahy, každú chvíľu by skolaboval. Ooben sa okamžite odvrátil a aspoň provizórne si ukryl časť tváre pod košeľou. Pomaly postupoval naprieč prepraviskom a znechutene nachádzal ďalšie a ďalšie telá zvierat. V blikajúcom svetle malej lampy sa mu občas zazdalo, ako keby sa občas dokonca aj pohli, či vydali tlmený zvuk. Keď sa ale lepšie prizrel, všetky ostatky ležali úplne bez pohnutia; nemé, naznačujúce len svojou pózou, že sa stali obeťami desivých hier osudu. Keď sa už blížil k dverám na druhej strane miestnosti, všimol si, že niekoľko klietok pre

nebezpečnú zver je rozbitých. Nie otvorených, ale sčasti zdemolovaných, čo bolo neklamným znakom, že sa niekoľko šeliem určite dostalo zo zajatia. Pripadalo mu to zvláštne, lebo prekutral takmer celý sklad, ale v ohradách či uličkách nevidel ani jedno telo predátora. Zahol za maličkú ohradu a v okamihu stuhol na kameň. Každý nerv v tele mu ustal v intenzívnom kŕči ako vo sne krátko pred pádom na zem z veľkej výšky, alebo keď človeka v noci niekto schytí zozadu za rameno. Ooben až po hodnej chvíli precitol. Vykašľal sa na vedomieberúci zápach a okamžite siahol po sekere zavesenej na chrbte. Zaujal bojový postoj a napriahol natiahol ruku s lampou pred seba, aby lepšie videl. V ohrádke, okolo ktorej prechádzal, ležalo akési pokrútené telo neznámeho zvieraťa. Narozdiel od ostatných sa však trhane hýbalo a fučalo, lapalo po dychu. Po krátkej chvíli si všimlo prítomnosť kohosi iného a prestalo sa mykať. Opatrne sa pohlo a odhalilo tak hrozivo doškriabanú a zakrvavenú hlavu. Ooben váhal, čo to vlastne pred ním leží. Hlavu to malo ako medveď, ale telo tomu vôbec nenasvedčovalo. Nemal odvahy prizrieť sa mu bližšie, lebo zviera zo seba vydralo nepríjemný zvuk a začalo sa nervózne hýbať, pričom z početných rán na tele mu tiekla tmavočervená krv. Pohyb mu však zjavne nešiel, tvor len nemotorne prevaľoval krvou a špinou pokrytým ružovkastým telom a trhane hýbal krivými končatinami, nápadne podobnými konským...

„Dobrá večer,“ ozvalo sa zrazu zozadu.

Ooben sa strhol a rýchlo rozhladol okolo, no kvôli svetlu zo špinavej lampy videl iba pár stôp pred seba.

„Dobrá,“ odzdravil nervózne, „kto ste?“

„Načo toľký hnev?“ spýtala sa neznáma osoba a zapálila za sebou lampu visiacu na opornom tráme. Ooben tak síce zistil, kde osoba stojí, ale okrem z боку stojacej zaoblenej siluety viac nevidel.

„Momentálne nie som v situácii, aby som mohol

komukoľvek veriť, ľutujem," nedôverčivo sa ospravedľoval.

„Mňa sa nemusíte báť," odvetila postava čudne chladným hlasom. „Ako vidím, našli ste môjho Fridla.“

„Koho?“

„Ten maličký tvor. Volá sa Fridles.“

„To- ten malý? A-ahá. Je naozaj krásny. Skutočne. Počujte, nevideli ste tu niekde skupinku ľudí? Musím ich nájsť," povedal Ooben a nervózne preskakoval pohľadom zo siluety na zúboženého tvora.

„Videl...“

„Výborne, a môžete mi povedať, kde sú? Skutočne sa ponáhľam.“

„Nemôžem.“

„Čože?“

„Fridles je hladný...“

„Asi vám dobre nerozumiem.“

V Oobenovi sa začala stupňovať nervozita. Nevedel si dosť dobre predstaviť, kam smeruje tento rozhovor, ale vôbec z neho nemal dobrý pocit.

„Fridles je hladný. Musí jesť. A ja som takisto hladný.“

„A čo ja s tým mám spoločné?“

„Veľa... všetko," dopovedala postava a postavila sa čelom k nemu, čím odhalila v ruke dlhú čepeľ, mačete podobný sekáč na mäso.

„Héj, pokoj!" vyzval ho Ooben, ale dobre vedel, že táto debata sa už skončila.

Postava sa pomaly približovala a Ooben rovnako rýchlo ustupoval k dverám, po chvíli však zistil, že rovnako, ako aj všetky dvere predtým, zo záhadných dôvodov nešli otvoriť. Postavil sa teda proti postupujúcej a divne krívajúcej postave a čakal, čo sa bude diať. Fridles narúšal ticho tak odporným zvukom, že Ooben váhal, či bolo horšie zlovestné ticho v lodi alebo to údesné skuvíňanie. Postava pomaly vstúpila do kruhu osvetleného Oobenovou lampou. Opuchnutá tvár, nariedko

zošívaná hrubou niťou od líca zhora až po temeno hlavy sedela na hrubom, no napoly deravom krku. Krv, ktorá kedysi dávno striekala z tej hlbokkej rany zmenila farbu veľkej bielej zástery z olejovo bielej na hnedočervenú a ľavý členok len ledabolo držal chodidlo pri zbytku nohy.

„Fridles, neboj, čoskoro budeme papať. Posledný chod bol príliš mladý, málo bolo mäska. Ale šiat bolo neveľa, ľahko sme ho pripravili. Šatičky, brašňa, fúj, fľaštičky. Nedobré sú, že, Fridles. Opuchli sme veľmi, bolí, joj, bolí.“

Ooben v tej chvíli stratil dych. Desuplná postava zrazu upustila z druhej ruky torbu, takú istú, akú nosievala Estrys. Po dopade na stuchnutú drevenú podlahu sa z nej za doprovodu ostrého zvuku rinčiaceho skla vykotúlalo zopár nerozbitých fľaštičiek. Krátko nato torba z ničoho nič vzbĺkla zeleným plameňom a miestnosťou sa každou chvíľou ozývali zvuky praskajúcich ampuliek. Horúci vzduch z plameňa Oobenovej lampy deformoval tvary všetkého naokolo, až sa mu zdalo, že všetko náradie a mŕtvolky pod vplyvom žiary z bľiaceho plameňa ožívajú. Pomaly vstávajú z miest svojho posledného odpočinku a spolu so zvukmi praskajúcich kostí a odpadávajúcich kusov morským vzduchom konzervovaného mäsa dotvárajú bizarné pozadie za človekom dvíhajúcim ruku s dlhočizným sekáčom.

Kým si Ooben uvedomil, čo sa vlastne deje, čepel' mu ako nôž maslom prešla košeľou a špičkou sekla do ruky. Ooben od bolesti vykrikol a cúvol dobré dva kroky. Človek, ktorý mohol byť kedysi kuchárom, sa nezastavil a ťažkopádne sa vyrútil vpred, priamo oproti prekvapenému návštevníkovi. Pomalou otočkou s plnou silou ťal smerom na Oobenovu hlavu, ten sa však stihol uhnúť, a tak zakončil svoj útok so sekáčom zaseknutým v hrubom ráme dverí tak hlboko, div nepraskol. Oobenovi sa vrátila duchapritomnosť. Využil chvíľu, keď kuchár namáhavo šklbal rukoväťou, aby dostal sekáč von z rámu a priamym výpadom zaútočil rovno na jeho

hlavu. Vo chvíli, čo ho zasiahol, sa z kuchárových úst začala valiť hustá krv. Ten však nevydal ani hláska. Len sa s vražedným a na všetko odhodlaným pohľadom pozrel na Oobena a vytrhol sekáč tak prudko, až sa polovica rámu načisto roztrieštila. Odplul si hodný kus na zem a so šialeným chrapľavým revom znova zaútočil. Mladík sa mu pokúšal vyháňať, ako sa dalo, lebo v jednej ruke stále držal lampu a nechcel ju len tak po ňom hodiť. V sklade plnom zoschnutej slamy a stuchnutého dreva by sa všetko zapálilo ani nevedno kedy. Až mu prišlo divné, že sa podlaha nechytla od toho zeleného ohňa, ktorý vzbĺkol z Estrysinej torby.

Prásk. Chvíľa nepozornosti stála Oobena poriadnu ranu päšťou do tváre. Takmer až cítil, ako komusi po údere praskajú kosti, len nevedel, či jemu v lebke, či kuchárovi v ruke. Nemal však čas to zistiť, lebo náraz ho vyviedol z rovnováhy, až sa s hukotom prevalil cez zábradlie priamo do ohrady k Fridlovi.

Fridles prestal odporne zavíjať a upriamil pozornosť na zopár krokov od neho ležiaceho človeka. Ooben sa len obzrel vedľa seba a skôr, než sa stihol čo i len prevaliť na bok, už videl, ako pozošivaný tvor vstáva na krivo pripevnené končatiny a lámavou chôdzou s viditeľnou bolesťou kráča k nemu. V očiach mu zazrel až nezvierací výraz, nezastaviteľnú túžbu nasýtiť sa, nažrať. Z krvou zalepenej papule mu stekali prúdy slín a dýchal tak rýchlo, plytko a piskľavo, až to pílilo uši.

Ooben pustil lampu z ruky a sekeru uchopil naprieč za porisko a klin, akurát včas, aby odbil útočiacu papuľu plnú ostrých tesákov. Po úspešnom odrazení ďalšieho útoku kopol do nohy zvera priamo pri šve, kde bola prišitá. Zviera vydalo hrdelný zvuk sprevádzaný škripotom kosti v kĺbe, ktorá následne vyskočila z jamky, pretrhla suchú kožu a prenikla až na povrch.

Tvor sa zvalil na zem a reval od bolesti tak odporne, že to Oobena privádzalo do šialenstva. Zrazu sa za ním ozval

výkrik:

„N-nbhiééé, Friblééés!!!“ z napoly deravého hrdla zreval kuchár. V hlase mu zaznelo číre zúfalstvo, ihneď vystriedané revom sprevádzajúcim ďalší útok.

Človek sa vrhol na Oobena priamo cez ohradu. Celou nohou sa odrazil od zeme, preletel cez ohradu a pristál priamo na cudzincovi. Ooben sa nezmohol na žiadnu obranu. Telo kuchára sa na neho zvalilo ako bez života. Masa kostí razom zapraš'ala a na mnohých miestach vytlačila na chrbtovej časti zástery nezvyčajné výstupky. Akoby si po dopade ten človek polámal všetky rebrá a tie sa mu snažili predrať z chrbta von. Ani Ooben sám nevedel, či ešte žije, alebo už azda zomrel. Pod tiažou veľkého páchnuceho tela nemohol dýchať, nič nevidel a navyše na pravej ruke pritlačenej k hrudi zacítil čosi vlhké. Nebola to riedka teplá krv, lež hustá a studená; ani nestriekala, iba sa pomaly valila z kuchárovho ramena. Ooben sa s námahou prevalil na ľavý bok a lepšie prizrel sokovi. Ten mal Oobenovu sekeru zaťatú pod ramenom až po vrchol klinu, zaiste mu prenikol až do srdca. Zdeformovaný hrudník s viditeľnou priehlbínou po náraze na Oobenov ľavý lakeť vyzeral naozaj zvláštne. Akoby sa ten človek bol rozpadal ešte zaživa. Zabl'adel sa mu do tváre. Prázdne vypeštené oči hľadeli kdesi do čierneho stropu. Pootvorené široké ústa zašpinené od mäsa a prachu odhal'ovali zopár zubov, lesknúcich sa od krvi.

Odrazu si Ooben všimol tenký kožený remienok, ktorý mal kuchár priviazaný ku krku. Povyťahol ho spod zástery a odhalil tak malý hrdzavý kľúč. Nebolo mu treba dvakrát premýšľať. Schmatol kľúč a trhol ním, až remienok praskol. Rýchlo vstal a nedbanlivo sa oprášil, až potom vytiahol sekeru z tela. Zrazu si uvedomil, že je v miestnosti o čosi menej svetla. Pozrel sa smerom, kde ležala Estrysina horiaca torba. Bola preč. Namiesto nej tam ležalo iba mŕtve telo väčšieho králik. A vôbec, už ani jeden tvor už nepôsobil dojmom, že sa

hýbe. Spokojne ležali na svojich miestach tak, ako dlhé roky predtým a poddávali sa času.

Už sa chystal k diere v ohrade, keď znova začul za sebou údesný nárek. Obzrel sa a v opačnom rohu uvidel obrisy zošitého tvora, ako sa tlačí k stene a iba vďaka plameňu z lampy, ktorý sa odrážal sa v jeho uhl'ových očiach, si všimol, že tvor hľadá naňho. Náhle ho premkol pocit bezmocnosti. Chcel tomu zúboženému tvorovi pomôcť, no nevedel, ako. Podišiel k nemu a pozrel naňho pohľadom, ako keď človek hľadá na vec, o ktorej vie, že ju onedlho zaručene stratí. Zatajil dych, zavrel oči a zodvihol sekeru nad hlavu.

Ako si Ooben myslel, kľúč, ktorého strážcom bol niekdajší kuchár posádky Sivého Kosatca, presne pasoval do zámku dverí. Potom, čo zatvoril dvere z prepraviska, udrel mu do nosa vzduch z podpalubia. Bol to už aj tak dosť stuchnutý vzduch, avšak po tom neskonale odpornom smrade v prepravisku živého tovaru mu pripadal ako vôňa lúky v rozkvete. Lampou si posvietil na dosku pripevnenú oproti dverám, na ktorej stálo:

„Spotrebný tovar vľavo, velenie vpravo.“

Pozrel sa na obidve strany, ale bolo mu jasné, že do oddelenia skladov so spotrebným tovarom by sa vykrádači nehrnuli. Zamieril teda chodbou smerom ku kajutám velenia. Po krátkej dobe sa ocitol znova pri veľkom schodisku. Ním vyšiel až na celkom najvyššie poschodie, pričom stále pozorne načúval hocijakému podozrivému zvuku v okolí. Ako sa blížil k najvyššiemu podlažiu, zdalo sa mu, že počuje vzdialené hlasy. Vyšiel celkom hore a dal sa chodbou vedúcou priamo ku kapitánovej kajute. Bolo vidieť, že sa blíži k miestu, kde prebývali ľudia s hodnotou, lebo chodba bola nesmierne široká a zdalo sa, že celý klenutý strop je pokrytý zložitou drevorezbou. Ľuďmi, postavami, tvormi. Priblížil lampu k stropu a zrazu...

„Uááá, vhlúúúéééé, áááÁÁÁÁ!!!!“

Ooben sa od ľaku prikrčil a nevedel, či si skôr zapchať uši alebo pripraviť sekeru. Zo stropu vystrčila hlavu desivá tvár, nasledovaná ďalšou a ďalšou. Vytŕčali svoje drevene bledé pretiahnuté tváre bez očí a s bezodnými papuľami, krátkymi rukami s drápmi sáпали po obeti v úpenlivej snahe ju schmatnúť a vyškriabať z nej život. Ooben ostal prikrčený a rýchlo postupoval chodbou smerom k východu z podpalubia. Hlasy sa stupňovali a škrek neustával, ruky démonov sa mu videli čoraz dlhšie a dlhšie. Párkrát aj pocítil, ako sa mu končekmi pazúrov dotkli vlasov na hlave a zakaždým mu pri takomto dotyku prebehol mráz po chrbte. A ešte sa k tomu pridala aj ten hrozný prievan. Ťahal sa za ním, akoby ho hnala dopredu, priamo do náruče smrti.

Ooben sa nezastavoval. Postupoval chodbou, oháňal sa voľnou rukou a snažil sa nepozerať do tých strašných nemých tvárí. Zrazu sa pred ním s rachotom otvorili dvere a vybehol z nich kričiaci námorník. Bol to ten istý ozembuch, do ktorého Ooben nechtiac sotil, keď si všimol, že všetci námorníci Lynského šplha majú rovnaké tetovanie.

Námorník vybehol z akejsi kajuty priamo na chodbu a - nevšímajúc si Oobena - utekal rovno von. Neprešiel však ani dvadsať stôp a dlhé pazúrovité končatiny démonov ho zachytili. Zdrapili ho za golier a vlasy a postupne za rukávy, škriabali ho a trhali mu mäso z tváre, rúk a hrude. Postupne ho celého zodvihli k stropu a bezodnými ústami z jeho vnútra vysali úplne všetky tekutiny. Keď už nebolo čo sať, pazúrmí rozdrvili ostatky a odhodili ich na všetky strany. Oobena sa už takmer úplne zmocnila panika. Utekal skrčený chodbou a len kútikom oka si všimol, ako sa dvere vedľa neho otvárajú a v nich sa objavujú námorníci z Lynského šplha – tu kričiaci a žobrajúci o život, inde už len ako bezduché telá či torzá trhané a nivočené tu chápadlami, tam inými námorníkmi. Strach a beznádej sa ho zmocňovali a zahmlievali zdravý

úsudok. „Nie, to nemôže byť pravda. To všetko sa nedeje, veď to nie je normálne. Normálne. A kedy bolo na tejto lodi niečo normálne? Dvere, ľudia, šialenci, mŕtvolky, démoni zo stien, všetko je také... také skutočné... Ja tu nesmiem ostať!“

Spomenul si na rodnú Alhu, na svoju matku a Melidora, Estrys a Hali.

Vo chvíli, keď kúsok zodvihol zrak, bolo už neskoro. Desať mŕtvych členov posádky Sivého Kosatca stálo priamo pred ním. Hoci každé telo hnilo a rozpadalo sa, až príliš prekypovalo životom. Hýbali sa zvolna, sledujúc ho, ako sa nezadržiateľne približuje; iba čakali, kedy im padne do náručia, mrazivého a predvídateľného. Ooben nemal inú možnosť. Vrhol sa do najbližších dverí, čo sa mu otvorili a stratil sa v kajute za nimi.

Ako padol na dlážku a dvere sa znova samé zatvorili, razom všetko utíchlo. Akoby ho niekto ovalil zozadu po hlave. Po bezduchom reve a zvierajúcej tme zrazu ležal v úplne tichej miestnosti, jasne osvetlenej desiatkami sviec nastoknutých na točených svietnikoch. Čisté a udržiavané steny akoby ani nepatrili lodi, ktorá sa už dobrých pár desaťročí nezjavila v žiadnom prístave. V rohu miestnosti stál malý písací stolík. Úhladne zoradené dokumenty do malých stohov čakali na vypísanie či podpis, tubusy s mapami stáli v pozore v stojanoch, dva bohato zdobené kordy viseli nad dreveným hojdačím kreslom posiatym prazvláštnymi vzormi. Na opačnej stene sa zasa vynímala nádherná olejomalba zátišia so šalmachrou a divými trbliedzami, nenápadnými to kvetinami s bodkovanými čiernomodrými kvetmi. V strede miestnosti stála posteľ. Neveľká, taká akurát. Ukrytá bola pod závojom proti hmyzu, ktorý visel z jednoduchého stropu. A z postele sa ozývalo ťažké, pomalé dýchanie.

Ooben sa oprášil a lepšie si obhliadol posteľ. Nebolo však na nej nič zvláštne. Zdalo sa, že je to úplne obyčajná

postel'. Mäkká a poddajná, čakajúca, kým bude môcť poskytnúť vytúžený odpočinok po namáhavom dni. Ooben podišiel pomaly bližšie a zastavil sa, až keď zbadal, že na posteli niekto skutočne leží, že ťažký a pomalý dych nebol len ďalším preludom lode. Opatrne si sňal z chrbta sekeru a zľahka ju chytil do ruky. Položil lampu na nočný stolík a podišiel až k posteli.

„Haló?“ spýtal sa. Odpoveďou mu však bolo iba ticho.

„Haló,“ zopakoval trochu razantnejšie.

Na druhý pokus sa osoba na posteli takmer nebadane zamrvila a zamrmlala:

„Kto je tam? Cythero? Kde si toľko bol, vravel som ti, že Fridles počká. Hoggs a Veros už nastavili kurz?“

„Ja...“ ozval sa prekvapený Ooben, ale starý muž ho zjavne ignoroval.

„Nechcem počuť žiadne odvrávan... kch, kch!“ muž sa náhle rozkašľal. Bol to suchý a piskľavý kašeľ, pri ktorom si nebolo možné nepomyslieť, že ten človek už vypúšťa dušu.

Ooben spustil čepel sekery k zemi, no keďže za závesom videl len natriasajúce sa telo, nevedel, čo čakať, a tak znova spozornel. Keď mužovi kašeľ utíchol, ťažko sa nadýchol a potichu prehovoril:

„Cythero, daj mi, prosím ťa, pohár vody. Džbán je pri posteli, pohár je za tebou na stolíku.“

Ooben sa obzrel a skutočne. Na zemi sa sčista-jasna objavil striebřistý džbán.

Ooben sa obzrel za seba, aby sa uistil, že za ním nestojí nikto ďalší a protestným tónom začal:

„Ale pane...“

„Cythero, vodu.“

„... ja nie som...“

„Cythero!“

Starec zvolal meno na svoj vek takým surovým a rozkazovačným tónom, že sa Ooben, sám nevediac prečo,

podvolil a zodvihol džbán zo zeme. Otočil sa smerom k stolíku a na ňom vedľa stohu papierov uvidel malý tepaný pohár, o ktorom - rovnako ako o džbáne na zemi - silno pochyboval, že tam bol, keď vošiel do miestnosti. Potichu oprel sekeru o stoličku z točeného dreva, zodvihol pohár a ako sa otáčal späť k posteli, nalial doň vodu. Tá sa v striebriстом pohári nevidane ligotala, až budila dojem, že sa v pohári nachádza nejaký čarovný elixír. Ako sa Ooben otočil, záves sa samovoľne odtiahol. Až teraz bolo jasne vidieť muža, ktorý ležal na posteli. Staré a zmorené telo ležalo takmer bez pohybu, iba čo sa hlava pomaly prevaľovala zo strany na stranu. V posteli bola vyležaná doslova priehlbina, starec sa nehýbal prinajmenšom týždeň. Staré šaty, kedysi veľmi pekné a istotne aj drahé, dnes zničené vekom, budili dojem skrachovanej existencie a trojica prsteňov, sčernaných časom, ledbolo držala na vychudnutých prstoch. Keď sa záves odhrnul, starec sa práve díval opačným smerom, akoby hľadal postavu stojacu na druhej strane miestnosti.

„Ach, starý Grem, už sa nevládzem ani pohnúť, vidíš to? Koľko to tu ešte budem musieť znášať? Nohy mi vypovedali službu, už sa nepostavím. Cythero, kde je tá voda?“

Starec otočil hlavu a v tej chvíli zmeravel. Vypleštil staré oči a zalapal po dychu. A Oobenom po chvíli takisto trhlo, dvere do miestnosti sa pootvorili. Náhle sa zrýchlene otvorili dokorán až s rachotom tresli do steny a príšerný rev slepých tvári zo stropu chodby zalial čistú kajutu. Uprostred dverí sa zjavila postava. Tlmené svetlo množstva sviec sa slabo odrážalo od krvou zaliatej tváre a šiat a spolu s tým neznesiteľným revom budilo dojem, že vo dverách stojí nejaký pradávny démon. Bez dychu, bez akéhokoľvek zbytočného pohybu postava vkročila do kajuty a každým krokom za sebou nechávala žiariace krvavé stopy. Ooben pustil pohár, pevne uchopil sekeru a postavil sa čelom k zakrvavenej postave. Čakal na jej prvý nedbalý krok. Postava však kráčala veľmi

pomaly, akoby premýšľala nad každým pohybom, čo urobí. Po krátkej chvíli už postavu ožiarilo svetlo aj z Oobenovej lampy a odhalilo nesmierne znetvorenú tvár. Celá jej pravá strana bola strhaná z kože, iba na pár miestach nebolo vidieť sýtočervené svaly tváre. Ľavá ruka visela akosi nižšie než pravá a voľne sa húpala pri ramene - zjavne držiala už len na šľachách. Odev od košele po nohavice bol načisto dotrhaný a nasiaknutý krvou – tento človek musel prežiť útok nemých tvárí z chodby, ak nie viac.

Oobena opustila myšlienka zaútočiť. Bolo to veľmi ťažké, ale v znivočenej schránke stojacej pred ním spoznal samotného kapitána Lynského šplha, Kreidona. Dvere sa s rachotom zavreli a kajutu opäť pohltilo ticho.

„Grem, Grem! Prišli! ONI PRIŠLI!!!“ otočila sa postava na posteli smerom vpravo a volala hlasom do prázdna s takým nadšením, až to hraničilo s pomätením. Ťažko si Ooben mohol predstaviť nepredstaviteľnejšiu sceneriu, než v akej sa práve ocitol. Kapitán Kreidon zastal tak štyri kroky od postele, jedným celým okom pozrel na Oobena, potom na starca na posteli. Čosi nezrozumiteľne zachrčal, lebo pri každom slove sa mu z úst vyvalilo množstvo krvi. Potom siahol pravou rukou k opasku a vytiahol spoza neho zdobený nôž s rukoväťou v tvare morského Egiwa. Natiahol ruku s nožom nad seba akoby sa chystal porcovať pečené mäso, privrel oko a s hlasitým zachrčaním si bodol čepeľ priamo do srdca. Z rany v okamihu vystriekla krv, telo sa skrútilo v smrteľnej agónii a s dunivým buchotom sa zrútilo k zemi. Ooben tam len tak stál, úplne mimo z obrazu, ktorý sa mu naskytol, a hneď potom, ako mu zmizol z tváre vyjavený a bezradný mimovoľný úsmev, pozrel na starca ležiaceho na posteli. Ten preskakoval pohľadom z prázdneho kúta miestnosti na mŕtvolu a mladíka. Oobenovi sa zdalo, že tam stojí už aspoň hodinu, keď tu sa telo mŕtveho kapitána z ničoho

nič zatriaslo. Z chrbta mu vystúpila tyrkisová žiara. Čím viac vystupovala z mŕtveho tela, tým viac naberala reálnejšie kontúry a čím viac sa javila ako postava, tým viac sa zdalo, že sa snaží odtrhnúť od svojej telesnej schránky. Zakrátko sa žiara od tela odtrhla úplne, vystúpila k stropu a rozplynula sa, úplne potichu.

Ooben sa ešte chvíľu díval na prázdne miesto na strope, kde zmizla aura, duša alebo čo to vlastne bolo. Potom sekeru opäť oprel o stoličku, zodvihol pohár zo zeme a znova ho naplnil. K starcovi však nešiel, iba sa s úplne ľadovým tónom spýtal:

„Čo sa tu deje...“

„Videli ste to? Sivý Kosatec pohltil ďalšiu dušu. Grem, nechaj nás tu osamote, prosím. A potom odpra...“

„Čo sa tu deje,“ Ooben zopakoval otázku rovnakým tónom, len s pauzou po každom slove.

Starý muž sa pozrel na Oobena a stále prekvapený jeho prítomnosťou a prítomnosťou kapitána Kreidona, rozpačito povedal:

„Čo vždy. To, čo sa deje stále, keď niekto vstúpi na túto loď.“

Ooben sa zatváril nesmierne otrávene a hoci v sebe potláčal strach a očakávanie, čo šialené sa ešte stane, pokračoval tým chladným tónom, hľadiac priamo starcovi do tváre:

„Už ma to tu nebaví. Nechcel som nič viac, než nájsť členov našej posádky a presvedčiť ich, aby sa vrátili na loď. Za posledné dve hodiny som však videl toľko masakrov a odporných vecí, že to až nemôže byť pravda. Toto musí byť sen a ja sa na ňom už viac nemienim podieľať. Nech ste teda ktokoľvek, čakám vysvetlenie toho, čo sa tu deje a prestaňte tárať v hádankách, naozaj na ne nemám chuť.“

Starec počúval celkom uprene a potom, ako Ooben skončil, odvetil:

„Mladý muž, toto, čo sa tu deje, je tak skutočné, ako si len môžete predstaviť. A možno je to ešte skutočnejšie než samotný svet, lebo sa nachádzate na mieste, kde skutočnosť a predstavivosť naberajú rovnakú hmotnú podstatu.“

„Neverím vám.“

„Ľutujem, ale je to pravda, priateľu. Toto nie je sen a nie je možné sa z neho prebrať. Čo sa tu stalo, bolo skutočné, nech sa vám to zdá akokoľvek nenormálne. Na Sivom Kosatci totiž už normálne nie je nič. Neplatia tu normálne pravidlá a prírodné zákony, hranica medzi vymysleným a ozajstným neexistuje, jestvuje tu všetko.“

„Vy ste skutočný? A myslím naozaj skutočný, nie zhmotnený prelud.“

„Neviem,“ odpovedal starec po krátkej odmlke. „Synu, som tu už toľko rokov, až som stratil pojem o čase či realite. Aký je rok?“

„My, severskí pristáhalci nerátame čas, rátame len vek, ľutujem,“ odpovedal Ooben rozhodne, hoci sa tváril čím ďalej, tým viac zmätene.

„To nevadí,“ odvetil starec. „Môžem dostať ten pohár vody? Naozaj som smädný.“

Ooben si uvedomil, že stále drží v ruke pohár s trblietajúcou sa vodou.

„Tu máte.“ Opatrne ho podal starcovi a ten sa sľkavo napil.

„Ďakujem ti, mladý muž. Ako sa vlastne voláš?“

„Oob- a načo vám to bude?“ spýtal sa Ooben, akoby za touto nevinnou otázkou čakal nejakú zákernosť.

„Chcem vedieť meno človeka, ktorý sa dostal až sem, ku mne.“

„Ooben. Volajú ma Ooben,“ odvetil.

Starec vrátil návštevníkovi pohár: „Ďakujem ti, Ooben.“

„Ďakujete? A za čo?“ spýtal sa prekvapene, načo sa starec zarazil:

„Ty nevieš, kto som?“

„Nie a aj keby som to možno tušil, váhal by som, či ste to skutočne vy. A vyjadrujte sa priamo, prosím," zopakoval svoju požiadavku Ooben, hoci už nie tak chladne. Nemohol si pomôcť, začala ho premáhať zvedavosť.

„Volám sa Maelthyas.“

„Čože?“

„Naozaj. Volám sa Maelthyas, som z rodu Sylleniiov a loď, na ktorej si hosťom, mi je domovom, hrobom a peklom zároveň.“

„To je hlúposť!“ oboril sa Ooben, „To nie je možné!“

„Vravím ti pravdu, chlapče. Hoci to nemôžem dokázať. Jediné, čo môžem, je povedať ti svoj príbeh a bude už len na tebe, či mi uveríš.“

„Tak to som skutočne zvedavý,“ povedal Ooben neveriacky a rukou nenápadne nahmatal rukoväť sekery – pre každý prípad.

Maelthyas z neho odklonil zrak a zahľadel sa na strop akoby z neho začal čítať a spustil:

„Už prešlo mnoho zím, čo sa to stalo. Nevieť, koľko presne, ale na čase aj tak nezáleží. Dôležité sú totiž samotné udalosti a je jedno, kedy sa stanú. Rovnako ako také udalosti, ktoré človeku zmenia život v učené peklo.“

Plavili sme sa vtedy z Lúrskeho morí späť do Fínie na našu obvyklú okružnú plavbu. Po zakotvení do prístavu som sa spolu s mojimi dôstojníkmi vybral do mesta dohodnúť nejaké obchody a potom sme sa zastavili v hostinci vypočuť novosti zo sveta. Dlhú dobu sme boli preč, veľmi dlho a časy sa mohli zmeniť. Chápeš, človek si chce osviežiť obraz o živote na kontinente, rovnako, ako sa podeliť o novosti z Lúrskeho ostrovov. Všetko však bolo po starom, akurát z Tyrmysu sa donieslo proroctvo malej veštkyne. Hovorilo o tom, že mnohohlavý drak jasným plameňom rozoženie hmlu a zášť. Kým ľudia márne hádali, čo tým mohla malá veštkyňa myslieť,

ja som tušil – a správne - čo to znamenalo. Obával som sa, že ten deň raz príde. Že príde deň, kedy sa Sivý Kosatec bude musieť postaviť Morskému Stihlavu. A padne.

Stihlav bol od počiatku vždy lepšie vyzbrojený než Kosatec. Ja som to vedel, ale nikdy som to nepriznal nahlas, bol som príliš pyšný na svoju loď. A môj strach mi zatemnil úsudok, nevidel som správnu cestu a vydal som sa naslepo prúdmi, z ktorých nieto návratu. Ešte tej noci som zašiel do chrámu štyroch božstiev vo Fínií a vzýval Waarhinu, dokiaľ ma nevypočula. Žiadal som ju, aby sa Sivý Kosatec nikdy nestretol s Morským Stihlavom v otvorenom boji a Waarhina mi sľúbila, že moja prosba bude vyslyšaná. Waarhina je však veľmi samolúba a rozmarná bohyňa a vplyvom čarov alebo čoho ma načisto pomiatla. Dva a dvadsať dní som ležal a blúznil vo Fínijskom chráme pre nemocných, kým sa mi zdravý rozum navrátil. Na odpoveď bohyne som si však nedokázal spomenúť. Zmorený a oslabený som sa urýchlene vrátil na palubu Sivého Kosatca. Obchody nikdy nepočakajú. Prvých pár dní potom, čo sme opustili prístav, som strávil v kajute a snažil sa spomenúť na jej odpoveď. Až omnoho dní neskôr som si spomenul, že Waarhina mi sľúbila, že sa s Morským Stihlavom na mori v bitke moja loď nikdy nestretne.

Odpusť mi, mladý muž, stará pamäť mi už neslúži tak ako kedysi a nepamätám si, kam sme sa plavili. Pamätám si len, že sme sa plavili na severovýchod a plavba to bola veruže pokojná. Až do tej doby, kým jeden z námorníkov nezbadal na horizonte Morský Stihlav. Okamžite som rozkázal rozvinúť všetky plachty a identifikačné vlajky. Druhá loď však vôbec nereagovala na naše znamenia. A mňa sa zmocnila hrôza. Ešte teraz ju cítim v kostiach. Nevedel som, čo robiť. Zmocnil sa ma hnev, lebo som si myslel, že ma bohyňa podviedla a naviedla obe lode proti sebe len preto, aby sa pobavila. Nemohol som vedieť, že v tej dobe bol Morský Stihlav celkom prázdny a neniesol nič okrem polovičného počtu posádky

a zásob na cestu kvôli údržbe. Zo zmesi strachu a hnevu z toho, že bohyňa nedodrжала svoje slovo, som vydal rozkaz zaútočiť na Stihlava, akonáhle bude na dostrel. Ostatné je už iba krvavý fľak v histórii moreplavby. Deň nato sa ma pokúsila zvrhnúť vlastná posádka. Nebol som za krviprelievanie, ale stúpenci, ktorí mi boli verní, brali postoj rebelantov za velezradu. Na palube sa tak rozpútal krvavý masaker, kde dobrá polovica mužov padla len kvôli strachu starého muža. V noci toho dňa sa mi na korme zjavila samotná Waarhina. Od zúrivosti jej v očiach horel jasný plameň, zrenice mala zúžené v tenké štrbiny ako had, vlasy jej búrlivo viali vo vetre, ktorý so sebou priniesla. Chcel som zaveliť posádke, aby stiahla všetky plachty, v takom prudkom vetre bolo totiž len otázkou času, kedy sa sťažne polámu. V hulákajúcom vetre však nebolo počuť nič iné iba jej hlas. Víchor ma úplne paralyzoval, a tak som tam iba tŕpne stál, zatiaľ čo mi bohyňa vravela, že moje pochybovanie o jej sľube neostane nepotrestané. Vyslovila nado mnou i nad celým korábom kliatbu, ktorá ma ťaží od tých dní až dodnes. Plachty poznačila svojím znakom, aby ma mala neustále na očiach. Každý portrét na lodi, každý tvor, ktorého sme prevážali, stal sa jej prostredníkom. Nemohol som sa pohnúť na lodi nikde, kde by o mne nevedela.“

„A to ste nemohli z lode odísť? Mali by ste pokoj,“ ozval sa Ooben nechápajúc.

„Ešte som neskončil, neprerušuj ma, chlapče,“ povedal starec. „Bola to len polovica kliatby. Aby bohyňa naplnila svoj hnev, znemožnila mi naveky opustiť loď. A naveky myslím naveky, nie do smrti. Chlapče, ja nemôžem zomrieť.“

Pri tých slovách starec mimovoľne odhalil svoje ruky. Boli celé pokryté starými jazvami od čepelí a strún. Ooben si hned' nato všimol hlbokú reznú ranu na krku a preliačeninu na boku starcovej hlavy.

„Mojím osudom je večné plavenie sa po moriach a nik mi v tom nemôže zabrániť. Každú loď, ktorá sa dostane ku

Kosatcovi príliš blízko, kliatba pohltí a každý, kto vzal čokoľvek z paluby, zomrie strašlivou smrťou. Ostatní, čo nič nevezmú, dozaista zošalejú z preludov všade naokolo. Rovnako ako Cythero, ten sa tu objavil kedysi v zime. Zručný to kuchár, len kde je? Mal sa už dávno vrátiť.“

„Takže neexistuje žiadna možnosť, ako tú kliatbu prelomiť?“ spýtal sa Ooben a jeho hnev už úplne zastrela zvedavosť.

„No, pamätám si, že tu chvíľu bol ešte jeden starší muž. Vyzeral veľmi múdro a i keď bol slepý, precestoval mnoho krajín. Ten mi povedal, že veľkí štyria bohovia síce so sebou večne bojujú, ale navzájom sa tým udržiavajú v rovnováhe. Z toho odvodil, že ak by sa nejaký iný boh nado mnou zľutoval, kliatba by sa mohla prelomiť a ja by som konečne našiel pokoj. Žiaľ, viac mi nepovedal, pretože zo šepotov, ktoré v útrobach lode neprestajne počul, načisto zošalel. Vyskočil z paluby a utopil sa, však, Grem?“ dokončil Maelthyas a pozrel sa do prázdneho rohu, akoby čakal prítakávajúcu odpoveď.

„A čo teda čakáte odo mňa?“ spýtal sa Ooben po hodnej chvíli.

„Čože?“

„Za niečo ste mi d'akovali, a ja stále neviem za čo.“

„Ach, to len starý blázon dúfal, že vás zoslali bohovia. Keďže ste ale nevedeli nič o mojom osude, pravdepodobne tomu tak nie je,“ odpovedal Maelthyas s náhlým sklamaním v hlase.

„Je mi ľúto,“ začal Ooben, „ale zdá sa, že vám nebudem vedieť pomôcť. Keby ste mi povedali, ako sa môžem bezpečne dostať na moju loď...“

„Ale priateľu,“ začal Maelthyas prekvapene, akoby ho Ooben vôbec nepočúval, „predsa som vám vravel, že každá loď, ktorá sa čo i len priblíži k Sivému Kosatcovi, bude pohltená. So všetkým, čo niesla. Neviem to nijako vysvetliť, ale keby ste videli zadné skladovacie priestory, neudržali by ste

sa. Toľko zlata, drahých kameňov či darov od samotných kráľov jeden v živote nevidel. Všetko to bohatstvo z celého sveta mi je však nanič, pretože je to prekliate bohatstvo. Nik si ho neužije, lebo...“

„nikto túto loď neopustí,“ dokončil Ooben.

„Presne tak,“ potvrdil Maelthyas a začal vyzerat' nervózne.

Zrazu Oobenovi skrsla v hlave myšlienka. Rozhliadol sa okolo, potom sa vrátil k stoličke a vzal si sekeru.

„Aká je najrýchlejšia cesta na palubu?“ spýtal sa.

„Odtiaľto doľava a potom už len rovno. Kam chceš ísť?“

„Poznám spôsob, ktorý by vám mohol pomôcť,“ povedal Ooben, schmatol lampu zo stola a vybral sa k dverám kajuty.

„Ale ty nemôžeš odísť! Nik neodíde! Ak nie ja, tak nikto!“ Maelthyasova bledá prepadnutá tvár zružovela od hnevu a tenké vychudnuté ruky trieskali do postele, až sa z nej dvíhali oblaky prachu.

„S bohmi,“ povedal potichu Ooben a nechal kapitána priam posadnutého hnevom samotného v kajute.

Severanovi zakrátko zaľahlo v ušiach. Množstvo slepých tvárí ho ohlušujúcim krikom takmer paralyzovalo. Drevené tváre akoby spozorneli, otočili sa smerom k Oobenovi a ich besniaci rev zosilnel. Zrazu Ooben zacítil naľavo od seba závan vzduchu. Otočil sa a cúvol dobré dva kroky, pričom mu lampa vypadla z ruky, div sa nerozbila pri páde na tmavú vlhkú podlahu. Naľavo od neho totiž stála osoba, kedysi ešte nazývaná človekom. Strhané oblečenie, miestami odhalené kosti, vŕzgajúca a šuchtajúca chôdza len potvrdzovali, že toto je ďalší výplod lode.

„Vyzerá tak skutočne,“ pomyslel si Ooben.

Zrazu mŕtvola siahla k opasku a jedným švihom

vytasila zakrivenú šabl'u, akú mladý Severan ešte nikdy nevidel.

Nenechal však zastrašiť. Zodvihol svoju sekeru nad hlavu, no vzápätí mu ju zdrapil dobrý poltucet rúk trčiacich zo stropu. Mŕtvola sa začala pomaly približovať. V momente Oobena zachvátila panika. Schmatol porisko sekery a začal ním mykať, no dlhočizné ruky svoje zovretie nepovolili. Ba čo viac, začali sa naťahovať i po ňom, škriabali ho tu po ruke, tam po krku. Mŕtvola bola od neho už len tri kroky a jemu sa stále nepodarilo vyslobodiť sekeru od rúk. A ešte ho aj čosi omína vo vrecku. Už len dva kroky a ruka mŕtvej osoby so šabl'ou sa napriahla k útoku. Oobena však náhle osvietilo. Okamžite pustil svoju sekeru, siahol do vrecka a vytiahol z neho malú tmavočervenú knižku, lodný denník druhého dôstojníka Terlagora. Krátko sa naňho pozrel a pustil ho na zem.

Mŕtvola sekla celou silou a zohyzdené ruky trčiace zo stropu sa ovili okolo sekery, až sa celkom stratila. Ako sa však denník dotkol podlahy, čepeľ mŕtvoly aj mŕtvola samotná sa v mihu rozplynuli v sivozelenom prachu. Rovnako aj slepé tváre a znetvorené ruky zmizli a na ich mieste ostal len oblúkovitý strop chodby. Ooben sa odvrátil, aby ten prach nevdýchol a len tak-tak sa minul so sekerou, ktorá už ničím nedržaná voľne padla na zem. Dlhá chodba razom zmlkla a jediným zvukom, ktorý tak bolo počuť, bol zúriaci starý kapitán za zavrenými dverami. Ooben nečakal ani chvíľu. Schmatol sekeru do ruky, zodvihol lampu a rýchlym krokom sa vybral smerom k východu z podpalubia. Zlostný Maelthasov rev pomaly slabol, až nakoniec celkom zanikol v temnote chodby. Ooben šiel ešte chvíľu rovno a až po chvíli uvidel na konci podpalubia slabý jas. Pridal do kroku, prudko otvoril dvere a zhlboka sa nadýchol.

Náhly prívál čerstvého vzduchu ho na chvíľu omámil, až sa mu v hlave zatočilo a musel sa oprieť o stenu. Hmla za celú tú dobu ani trocha nezredla, stále bola hustá

a nepriepustná, dovoľovala vidieť nanajvýš zopár krokov d'aleko. Len čo bolo Oobenovi lepšie, vybral sa k ľavoboku k miestu, kde námorníci Lynského šplha ukotvili lanové rebríky. Ako prechádzal naprieč loďou, mal nepríjemný pocit, že ho stále čosi alebo ktosi sleduje, avšak zakaždým, ako sa obzrel, nezbadal ani živú dušu. V tú chvíľu nadával na hmlu všade naokolo. Keď sa však priblížil k okraju korábu, náhle začul nad sebou trepotavý zvuk. Keď zodvihol pohľad, hmla okolo lode sa náhle rozplynula a odhalila nemierne vysoké s'ťažne. Staré s'ťažne s'ťažka držali zavesené obrovské plachty, každú poznačenú velikánskym ohnivým okom so zrenicou ako meč, obkoleseným morským hadom. Ooben si najprv len pomyslel, že sa dvihol vietor, avšak odrazu všetky oči na plachtách upreli svoj zrak na neho a plameň v nich ožil. Ooben sa urýchlene stočil na mieste, odložil sekeru, pustil lampu a rozbehol sa k jednému z rebríkov. Prehupol sa na druhú stranu a začal zliezať dolu, späť na palubu Lynského šplha. Hmla sa medzitým ešte kúsok dvihla, a tak jasne uvidel palubu aj tých zopár ľudí, ktorí vystrašene či zmätene pobehovali sem a tam. Niektorí si ho všimli a s výkrikmi: „Aha, niekto sa vracia!“ naňho ukazovali prstom. Keď už bol asi v polovici cesty, zhora začul čudný zvuk. Pozrel sa nahor, no nevšimol si už nič viac než rebrík, ktorý vplyvom tiaže padal k zemi spolu s ním a on, po chvíľke voľného pádu sa zrútil na palubu Lynského šplha ako vrece zemiakov.

Ooben sa otriasol, celý zamotaný do lán a rebríkových priečok. Stála pri ňom Estrys, jeden námorník a ešte jeden pasažier, ktorého Ooben nepoznal.

„Si v poriadku?“ zvolala Estrys ustráchané.

„Áno, myslím, že – au – nie, nie som,“ odvetil Ooben trhane. Ako sa pokúšal vstať, pocítil nepríjemnú bolesť v chrbte a hoci nebola neznesiteľná, nedala sa ignorovať.

„Chod'te od neho preč!“ rozkázal odrazu mladý námorník a vytasil krátky meč. „Nik sa k nemu nepriblíži! Je to

väzeň a musím ho vypočúť!“

„Čo to splietaš, chlape?“ spýtal sa Ooben, držiak sa za bok. Nemohol sa ubrániť bolestnej grimase.

„Pozor na hubu, väzeň! Teraz kladiem otázky ja a chcem okamžite vedieť, čo sa stalo hore!“

Zopár ľudí v úzadí čosi zašomralo. Ooben sa na mladého námorníka pozrel nesmierne znudeným a znechuteným pohľadom, na čo námorník odpovedal namierením hrotu svojho meča jemu priamo na hrud'. Ooben sa pozrel na zbraň, potom na námorníka a prstom odstrčil čepeľ nabok, hovoriac:

„Tak po prvé, nie som nikoho väzeň. Po druhé, keď si taký nesmierne zvedavý, čo sa stalo s tými hore, choď sa tam pozrieť sám. A po tretie... to je vlastne jedno, nemám času nazvyš.“

Nato mladý námorník sčervenel od zlosti, namieril zbraň späť na Oobena a roztraseným hlasom skríkol:

„N-niečo som sa ťa pýtal, väzeň!“

Ooben sa zháčil. Znova sa pozrel na mladého roztraseného námorníka. Zrazu mu jedným silným úderom ľavačkou mu vyrazil zbraň z ruky a pravou rukou ho sotil tak prudko, až sa nešťastník zatackal a potkol o stočené laná ležiace za ním. Ooben po chvíli oľutoval svoj odzbrojujúci útok, lebo v chrbtici ho bolestivo pichlo, ale nestratil pevné nervy a pomaly podišiel k námorníkovi. Ten vystrašene ležal na palube a s učenou hrôzou sledoval Oobena, ktorý si pomaly čupol k nemu a pomalým, až vysvetľujúcim tónom spustil:

„Chceš vedieť, čo je s tvojimi priateľmi? Sú mŕtvi. Všetci do jedného. Ja som im nespravil nič, zabili sa buď sami alebo ich zahubila táto prekliata loď,“ pritom ukázal na Kosatec, ktorý sa zdal bližšie, než keď z neho zliezal. „A teraz už nezavadzaj, idem sa nás pokúsiť zachrániť skôr než bude neskoro.“

Po svojom monológu nečakal na mladíkovu reakciu. Len schytil krátky meč, ktorý ležal hneď vedľa, oprel sa oň a pomaly vstal. Potom sa hneď vybral smerom do podpalubia a na Estrysin vyčítavý pohľad zareagoval iba krátkym: „Hneď som späť.“

Rýchlym krokom prešiel až na koniec prvého podlažia podpalubia, rovno k dverám kajuty patriacej Melidorovi. Sňal z nich drevenú kladu a rázne vkročil dnu. Napriek oknu, ktoré po jeho poslednej návšteve ostalo otvorené, bolo v kajute stále hrozne cítiť alkoholový zápach. Melidor sa strhol zo spánku a tackavo vyskočil zo stoličky, pridržiavajúc sa krivého dreveného stola.

„Č-čo je?!“ spýtal sa prekvapene. „Nevjéte klopat?!“

„Kde máš torbu, Melidor?“ spýtal sa Ooben naliehavo.

„Ktože to je? Náš Óóóóoben. A čo by si chcel? Medicínu? Pche! Nemám. Si kúp.“

„Ale prestaň, kde máš torbu?“ opakoval Ooben otázku a očami nervózne skákal po miestnosti.

Melidor ani nestihol znova zaprotestovať a Severan jeho hneďú ošúchanú kabelu našiel nedbalo pohodenú za posteľou. Najrýchlejšie - ako to bolo bezbolestne možné - po nej siahol a začal sa prehrabávať fľaštičkami. Až teraz si všimol, že Melidorova brašňa vyzerá zvnútra omnoho väčšia než zvonka. Skoro mu to pripadalo, akoby navonok držal v rukách obyčajnú torbu na plece, a zvnútra hľadel do hlbokého vreca.

„Melidor, pamätáš sa, keď sme prechádzali cez rieku Traga?“

„Čo? Njé a... héj, máš takú istú kap-su ako já?“

„Melidor, sústred sa, pár týždňov dozadu sme boli v dedine menom Unta, prechádzali sme cez Tragu, malú rieku na úpätí kopcov...“

„Mno?“

„Tak potrebujem tú fľaštičku s vodou, ktorú si si vtedy

naberal. Prosím.“

„Njé, já ti ju nedám. Ešte som nezist'oval, čo je na tej ich povesti pravdivé, možno je to len čistá voda, chápeš...“

„Melidor, musím to aspoň skúsiť, ako vyzerá tá fľaštička?“

„Čakaj... čo skúsiť?“

„Ti poviem o chvíľu.“

„Ale povieš...“

„Héj, len už mi daj tú poondiatu fľašku!“

„Sa hneď nerozčuľuj, jój...“ Melidor znechutene prehodil a strčil ruku do torby. Chvíľu v nej naslepo šmátral, až nakoniec z nej vytiahol malú fľaštičku s čírou tekutinou.

„Tadá,“ zvolal víťazoslávne ako potulný artista, keď skončí svoje číslo.

„Ďakujem ti,“ povedal rýchlo Ooben, schmatol fľaštičku a vybral sa nazad na palubu.

Melidor však neostal v kajute, vybral sa za ním. Nebezpečne sa pritom odrážal od steny k stene, div si nezapálil vlasy od lúčov zavesených medzi dverami. Keď Ooben konečne vyšiel na palubu, Estrys sa znepokojene bavila s ľuďmi, čo ostali hore a mladý námorník sedel schúlený na schodoch, zjavne s nervami v koncoch. Keď Estrys zbadala Oobena, rozbehla sa k nemu a naliehala:

„Ooben, musíš mi všetko vysvetliť! Čo sa tam prebohov sta...“

„Pozor!“ zvolal niekto za ňou, no jeho hlas zanikol v trieštivom hluku.

Lynský šplh sa prudko nahol smerom ku Kosatcovi, až jeden krivý s'ťažň narazil do trupu korábu a zlomil sa. Ľudia na palube Šplha sa zohli a zodvihli ruky nad hlavy v snahe kryť sa pred troskami, no kde nič, tu nič. Na palubu nedopadla jediná trieska. Tí, ktorí zodvihli hlavy skôr, si ešte stihli všimnúť, ako sa zlomený s'ťažň doslova vstrebáva do boku Kosatca, presne tak, ako keby niekto nasal vodu suchou

handrou.

„Čo to malo znamenať?“ s údivom sa spytovala Estrys a nespúšťala zrak z miesta, kde práve zmizol aj posledný kúsok odlomeného sťažňa.

Hneď, ako sa loď upokojila, sa Ooben rýchlym krokom vybral k ostávajúcemu lanovému rebríku, zatiaľ čo akoby len tak prehodil:

„Musím sa dostať späť na Kosatec. Čím skôr.“

„ZOŠALEL SI?“ vykrikla Estrys. „Neexistuje, musíme odtiaľto rýchlo zmiznúť!“

Nato sa Ooben zastavil a otočil k plavovlasej žene, aby ho dobre počula:

„Veď o to sa práve snažím. Tá prekliata loď nás nepustí, mám však plán, ako by sme sa mohli vyslobodiť. Čo však nemáme, je čas, tak ma nezdržuj a priprav radšej ľudí na najhoršie.“

„Ale,“ chcela Estrys namietat'. Po chvíľke si to však rozmyslela, a tak už len rezignovane prikývla.

Ooben sa nepresvedčivo usmial a otočil sa späť k rebríku. Kým ale stihol spraviť akýkoľvek krok, prirútil sa mu do cesty Melidor. Rázne ho zdrapil za košeľu a vytrhol fľaštičku z ruky.

„Melidor!“ skríkol Ooben, „vráť mi tú fľaštičku!“

„Na to zabudni,“ odsekol Melidor surovo a zatackal sa. „Ti ju n-nedám, kým sa nedozviem, na čo ti ju treba.“

„Melidor, teraz na to fakt nie je čas, všetko ti vysvetlím, až budeme v bezpečí, tak mi tu fľašku daj. Nenúť ma vziať si ju násilím.“

„Ohohó, chlapec sa hrá na pána drsného,“ posmešne poznamenal Melidor, zatiaľ čo si premeriaval priateľa, ako keby sa s ním chystal biť. „Tak prosím, poď si pre ňu, lebo ja ti ju nedám bez toho, aby som vedel, na čo ju chceš.“

„Ako chceš,“ precedil Ooben pomedzi zuby a pohol sa smerom k Melidorovi. Ten ustúpil a voľnú ruku vystrel pred

seba, aby si držal od Oobena odstup.

„Vidíš, v tom je tvoj probl- problém. Vždycky najprv konáš a až potom premýšľaš. A mňa už nebaví ťa vyťahovať z problémov, do ktorých nás dostávaš. Odkedy som ťa stretol, môj život sa rozbehol ako splašený kôň a ani sama Essethyll netuší, kedy sa znova upokojí. Keby som sa teraz mohol rozhodnúť znova, tak na túto posr – hik – loď v živote nenastúpim. Šiel by som juhom spolu s Hali a mal by som svätý pokoj. To je taký problém povedať, čo idem robiť? To je taký problém sa držať trocha viac v úzadí?“

„Melidor, si ožratý alebo čo. Preháňaš,“ povedal Ooben, ale z jeho hlasu bolo cítiť, že sa ho Melidorove slová dotkli. „A aj keby nie, tak práve teraz máme sakramentsky málo času, aby sme sa odtiaľ dostali tak PROSÍM, daj mi tú fľaštičku, musím sa dostať na Kosatec skôr, než túto barabizňu zožerie načisto celú.“

Ako to Ooben dopovedal, boky oboch lodí sa stretli. Tichý šum mora zrazu prehlušili vŕzgajúce dosky a trieštiace sa zábradlie, ktoré hneď nato mizlo v útrobach plávajúceho kolosu. A hneď za zábradlím po kontakte s Kosatcom začal miznúť aj samotný trup Šplha. Ľudia v podpalubí, ktorí mali kajuty na kontaktnej strane, začali kričať a zúrivo búšiť do ešte stále zatarasených dverí, rovnako ako pasažieri na odvrátenej strane, ktorí sa chceli dostať von zo strachu z okolitého hluku.

Ooben sa zatackal, ale udržal sa na nohách, no Melidor sa prevážil dozadu, spravil tri labilné kroky a spadol na podlahu.

„Melidor, pozor!“ vykrikol Ooben a rozbehol sa k nemu.

Melidor sa zrútil tvrdo, až si vybil dych. Ako narazil na palubné dosky, ruka s fľaštičkou mu ochabla a narovnal ju tak nad hlavou, tesne pri miznúcom okraji lode. Ooben sa k nemu rýchlo sklonil, aby ho odtiahol do bezpečia. Sťažne zo Šplha sa však dotkli trupu Kosatca, a ten ich začal nesmierne rýchlo

vstrebávať. Lod' sa za ohlušujúceho praskania prudko naklonila smerom ku Kosatcovi. Ooben Melidora schytil za nohu a trhol ním, aby ho dostal čím ďalej od boku lode. Šplh sa však nahol príliš rýchlo. Melidor, potom ako ním Ooben trhol, upustil fľaštičku, ktorá sa skotúľala dolu naklonenou palubou a s praskotom zmizla v trupe Sivého Kosatca, rovnako ako tam nakrátko zmizla aj časť jeho ruky. Melidor vykrikol od bolesti a ruku skrčil v bolestivom kŕči. Aké však bolo Oobenovo prekvapenie, keď sa z trupu korábu Melidorova ruka vynorila celá. Rýchlo odtiahol omráčeného priateľa zopár stôp od zmiznutej časti lode a potom sa pozrel na Kosatca. Kvílenie praskajúcich sťažňov a trupu Šplha v okamihu ustalo a zničená plachetnica sa so špl'achotom vrátila do vodorovného stavu. Trosky, ktoré prekliaty koráb nestihol vstrebať, ostali zakliesnené v trupe akoby tak bol vyrobený. Na mori opäť zavládlo hrobové ticho.

„Čo sa deje?“ vystrašene sa spýtala Estrys, zatiaľ čo ťahala po dychu lapajúceho Melidora ešte viac od zničeného okraja lode.

„Legenda sa napĺňa,“ povedal Ooben priamo, ale takisto mu z hlasu bolo cítiť prekvapenie a úľak.

„Myslela som, že je to len mýtus, príbeh starých námorníkov,“ hlesla Estrys.

„A to nechci vedieť, čo sa dialo dnu,“ povedal Ooben, nespúšťajúc oči z Kosatca.

Teraz mal pred sebou nové problémy a netušil, ako ich vyriešiť, tak si narýchlo urovnal v hlave fakty. Jediný plán, ktorý ho napadol a ktorým by mohol zachrániť posádku na Šplhovi bol nenávratne preč. Fľaštička s vodou z Tragy, údajnými slzami mocného boha Aagmela, nenávratne zmizla v útrobach lode. Lanový rebrík vedúci na palubu Kosatca zmizol taktiež a poruke nebolo vidieť žiaden ďalší, aby sa mohol ísť pozrieť, čo sa stalo s kapitánom Maelthyasom. Nemal ani potuchy, čo bude nasledovať.

Všetky Oobenove otázky však Kosatec vo chvíli zodpovedal sám. Miesto, kde zmizla fľaštička s údajnými slzami jedného zo štyroch veľkých bohov, začalo tmavnúť, rovnako ako keď hnie drevo. Najprv len malá tmavá škvrna sa postupne začala rýchlo rozrastať. Zakrátko dosiahla palubu a šírila sa ďalej. Ostávajúca hmla okolo lodí sa rýchlo rozplývala a Ooben mohol jasne vidieť, ako zúrivé horiace oči na plachtách Sivého Kosatca sledujú postupujúcu hnilobu. Hlúčik pasažierov začal byť veľmi nervózny a rozhodol sa schovať vnútri lode. Ooben ich zbadal a prikázal im, nech sa pokúsia otvoriť čo najviac zatarasených kajút. Estrys sedela pri ochromenom Melidorovi a bedlivo mu oväzovala ruku, zatiaľ čo Ooben ešte chvíľu sledoval Kosatca. Trup lode sa na niekoľkých miestach začal trhať a lámať. Začali sa objavovať staré diery po dávných bojoch, každé poškodenie, každá rana z dela, každý škrabanec sa dral na povrch. Sprvu nečujný dutý tlmený hluk vnútri lode naberal na hlasitosti a Oobena začal premáhať strach z toho, čo bude nasledovať. Rozbehol sa smerom k Estrys a posledné, čo stihol povedať prv, než ho prehlušil hluk z útrob Kosatca a krik zo Šplha bolo hlasité: „KRY SA!“

Strašná rana ohlušila všetkých naokolo. Tisíce triesok vystrelili na všetky strany v nesmiernej explózii a do vzduchu sa vznieslo obrovské množstvo zlata, šperkov a vôbec všetkého bohatstva, ktoré Sivý Kosatec za tie roky v sebe nazhromaždil. Svetlo z mesiaca a hviezd sa v pokladoch trblietavo odrážalo a vytváralo ilúziu padajúceho zlatého dažďa. Tlaková vlna vrazila do trupu Lynského šplha s takou silou, že sa tá polorozpadnutá bárka div nepotopila vcelku. Celé sťažne a kusy paluby z Kosatca s rachotom dopadali na jeho palubu, ktorá sa pod náporom toľkej masy dreva trieštila a praskala, akoby na ňu dopadali delové gule. Zúfalý rev a krik ľudí v podpalubí zanikal v hluku množstva trosiek dopadajúcich na hladinu. Nebolo človeka na palube Lynského šplha, ktorý by si

nepomyslel, že udrela jeho posledná hodina. Všetkým sa zdalo, že predstavenie plné výbuchov a jagavej oblohy trvá celú večnosť, no v skutočnosti po pár okamihoch bolo po všetkom. Poklady popadali do mora i na zničenú palubu Šplha, menšie trosky zostali plávať na hladine a všetko veľké, kovové či z kameňa sa naveky stratilo v hĺbinách.

Oobena prebral ten istý mladý námorník, ktorý sa k nemu správal ako k väzňovi. Otvoril oči a ako sa mu po chvíli zaostřil zrak, rozhladol sa vôkol seba. Oba sťažne boli zničené a potrhané plachty voľne povievali v slabom vetre. Množstvom trosiek sa prehrabávalo zopár pasažierov a námorníkov, ktorí mali to šťastie a zostali na lodi, a spoločne hľadali čokoľvek a kohokoľvek, kto mohol prežiť. Oobenov zrak sa upriamil na námorníka, ktorý mu podal pomocnú ruku, hovoriac:

„Volám sa Tiko a prepáč mi moje včerajšie správanie.“

Ooben sa naňho skúmavo zahľadel, ale v mladíkovej tvári bolo badať iba strach. Chytil sa teda ruky a postavil na nohy. Čakal, že má znova niečo zlomené, udreté alebo vyvrtnuté, ale až na bolestivú hrču na hlave a narazený chrbát zo včerajška bol celkom v poriadku. Začal sa preto skúmavo obzerat' po okolí a hľadal svoju sekeru, zatiaľ čo mladý Tiko mu pohotovo referoval:

„Z Lynského šplha ostali len trosky. Celý pravobok je zničený, osem z pätnástich ľudí, ktorí boli uväznení v pravých kajutách výbuch neprežilo. Starého Vernia nemôžeme nájsť, rovnako, ako aj zopár ľudí z ľavej strany kajút. Na palube sme okrem teba zatiaľ našli len Ester, či ako sa tá žena volá, ináč nikoho.“

„A prečo mi to všetko vravíš?“ spýtal sa Ooben, zatiaľ čo stále neúspešne pátral po svojej sekere. „Nie som váš kapitán.“

„Náš kapitán zomrel, sám si to včera povedal, no a ty si človek s ďaleko najchladnejšou hlavou, ktorý prežil.“

Pri slove „prežil“ si Ooben bleskurýchle prehral uplynúvší rozhovor a v mysli sa mu vynorili len dve mená – Estrys a Melidor.

Ooben sa strhol a rozbehol k miestu, kde naposledy videl Estrys, pričom kričal:

„Nikoho iného okrem Estrys ste nenašli? Takého nižšieho, s plášťom... Estrýýs, kde si?!?“ volal na všetky strany a akoby v amoku začal prehadzovať trosky. Tiko pobehol za ním a neisto dodal:

„Žiadneho muža s plášťom sme nenašli. Tú Estrys sme však odniesli do podpalubia, mala nepeknú ranu na ruke. Hej a ostal pri nej akýsi chlapík.“

„Kde ste ju odniesli?“ spýtal sa Ooben naliehavo.

„Leží v nejakej ľavej kajute, hneď pri vstupe do podpalubia,“ dokončil Tiko nahlas, lebo Ooben sa v momente rozbehol smerom k dverám vedúcim do útrobov lode.

Vbehol dnu a rýchlym krokom, nedbajúc na bodavú bolesť v chrbte, nazeral do kajút na ľavej strane. Keď sa blížil k posledným pootvoreným dverám, až mu srdce poskočilo od radosti, keď nazrel do kajuty a zbadal v nej Melidora spolu s Estrys. Melidor sa otočil a pozdravil, Estrys len prikývla, lebo prežúvala nejakú bylinu.

„Si to musíš požiť sama, cudzie sliny by mohli spôsobiť infekciu,“ dokončil Melidor a hneď sa ozval k Oobenovi, ktorý sa chystal niečo povedať:

„Ooben, nie, počkaj. Mrzí ma to, čo som ti včera povedal, i keď to sám neviem presne. Bol som riadne sfetovaný, ešte teraz mi hučí v hlave.“

„Na to teraz zabudni, hlavné je, že ste v poriadku. Och, ako rád vás vidím celých,“ odvetil Ooben, natešený ako asi ešte nikdy. „Čo sa jej stalo?“ spýtal sa hneď nato a pozrel smerom k Estrys.

„Spadol jej na ruku nejaký veľký trám, keď sa ma snažila odtiahnuť preč. Aspoň tak vravela, ja si nič z toho

nepamätám,“ povedal Melidor a pôsobil dost' zahanbene. „Je to ale dieťa št'asteny, bude v poriadku. Má len trocha poškriabanú ruku, nič viac.“

„Tak to je dobre,“ skončil Ooben už napoly neprítomne. Ti dvaja sú v poriadku, no na um mu zišla ešte jedna osoba.

S krátkym pozdravom sa na chvíľu rozlúčil a rozbehol sa k Taneinej kajute. Ako sa približoval, srdce mu bilo čoraz divokejšie. Jej kajuta bola na pravej strane a ako vrazil Tiko, dobrá polovica ľudí včerajšie posledné besnenie korábu neprežila. Chytil kľučku a od ruky smerom ku krku mu prešiel studený mráz. Plytko sa nadýchol, zatlačil a otvoril dvere.

Nikdy nezažil taký pocit beznádeje a ľútosti, aký mu teraz zovrel dušu. Odo dverí siahala podlaha maximálne tri, štyri stopy a zvyšok bol len čistý chladný vzduch. Vyplňal všetok priestor, kde ešte pár hodín dozadu bola posteľ, stôl a dievča, ktoré ho tak zvláštne prit'ahovalo. Ooben sa chytil zárubne dverí a neveriacky hľadel do prázdna. Po chvíli za ním prišla Estrys a Melidor. Estrys mu položila oviazanú ruku na plece a potichu, takmer šeptom prehovorila:

„Je mi to ľúto, Ooben,“

„Nie, nemusí. Asi to tak malo byť, ja neviem. Možno mi je súdené byť s niekým iným, možno s Hali, možno s nikým, ktovie. Ja... prepáč mi ale...“

„Ooben, počúvaj ma. Chcela som ti to povedať už skôr, ale mala som plné ústa tej buriny. Tanea nie je vo svojej kajute, lebo tá je – ako vidíš – zničená. Tí ľudia, ktorých si včera poslal otvoriť dvere ešte vymknutým pasažierom jej však stihli otvoriť skôr, než Sivý Kosatec vybuchol. Je na druhom podlaží a pomáha raneným,“ dodala už s úsmevom. Oobenovi sa zlomený výraz vytratil z tváre rovnako rýchlo, ako sa mu na nej zračil. Rozradostený objal alchymistku tak prudko, až sa mu od ostrého bodnutia v chrbte podlomili kolená.

„To si nemohla toľko ten maglajz vypluť a povedať mi to?“ povedal Ooben vyčítavo, ale na tvári mu nebolo badať ani

známku hnevu. Estrys sa len usmievala a utrúsila:

„Joj, bež už dolu...“

Ooben zbehol dolu schodmi a zastavil hned' potom, čo vstúpil do dolnej chodby. Slaný prievan sa tiahol celým priestorom. Tí, ktorí prežili a neboli veľmi zranení, sa snažili opraviť časti trupu, ktoré boli najviac zničené. Tí, ktorí nemali viac šťastia, boli zhromaždení v ľavých kajutách, kde sa o nich staralo zopár ďalších pasažierov. A medzi nimi bola aj ona. Mala oblečené tie isté fialové šaty a modrú vestičku ako v deň, keď sa prvýkrát stretli. Vlasy jej voľne povievali a on nevedel, či kvôli prievanu alebo kvôli tomu, že tak ladne tancovala medzi ranenými. A zrazu jej vlasy klesli dolu, obliečky, ktoré držala v rukách, klesli na podlahu, tanec ustal. Ktosi za Oobenom vypáčil dvere do už nejestvujúcej kajuty a studené slnce možno prvýkrát v živote zalialo dolné podlažie lode. Prach zo zničených dverí sa ligotal ako zlato a víril sa v prievane, víril sa okolo Oobena stojaceho v chodbe a v Taneiných očiach budil dokonalý obraz človeka, ktorý sa pobral na onen svet.

„Nie, to nemôže...“ Tanea neverila, že by Ooben v tú noc zomrel, neprijala tú myšlienku a odolávala jej až do tejto chvíle.

„Nemohol predsa...“ Musí sa ísť presvedčiť, musí sa uistiť, pokúsiť sa ho dotknúť, aby znova verila, lebo teraz nevedela. Pomaly vykročila. Neisto, no s každým krokom naberala istotu a s každým krokom sa jej srdce znova naplňalo šťastím.

Kým sa Ooben prebral z omámenia, povedal iba: „Tanea, ja-, no viac nestihol. Tanea sa mu vrhla okolo krku a tuho ho zovrela, až musel krok ustúpiť. Skôr, než sa nazdal, pritlačila svoje pery na jeho a v tú chvíľu ním prebehol odzbrojujúci vánok, tiahnúci sa od úst do celého tela. Zatvoril oči a nechal sa viesť vánkom, v rytme divo búšiaceho srdca a ohlušujúceho pískania prichádzajúceho nevedno odkiaľ. Tá

chvíľa mu pripadala ako večnosť, a predsa jej nemal dost, v ten moment zabudol na všetko naokolo a vnímal len Taneine vlašné pery, telo, ktoré sa tislo na jeho a teplo sálajúce z neho, rozlievajúce sa po okolí, ktoré mu teraz bolo celým svetom. Po tomto nekonečnom okamihu sa ich pery vzdialili, Tanea povolila zovretie a Ooben opäť precitol do skutočného sveta. Zvuky z okolia sa mu začali vracat', obrazy, ktoré videl sa mu zdali jasnejšie a vrátila sa mu i bodavá bolesť v chrbte. Iba ten vánok, ten vánok mu ostal niekde vnútri a nechcelo sa mu von.

„Myslela som si, že ťa výbuch zhodil do mora,“ pretrhla ticho Tanea, pričom stále nespúšťala oči z Oobenovej prekvapenej tváre. „Po výbuchu ťa nik nemohol nájsť.“

„Bol som zasypaný troskami, asi ma museli prehliadnuť,“ odvetil rozjarene Ooben. Až teraz si uvedomil, že Taneu drží okolo pása. Rýchlo ju pustil a až sa mu zdalo divné, že si to Tanea nevšimla.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa a snažil sa, aby tón v jeho hlase znel nenútene.

„Pomáham tým, ktorí sa pri výbuchu zranili. Čo sa to vlastne stalo? Nikto dokopy nič nevie. Ja som cez okno kajuty videla akurát drevený trup tej obrovskej lode a okamžite potom, čo mi jedni pasažieri otvorili dvere a ja som sa dostala na chodbu, sa ozvala strašná rana. Celá loď sa prehla až som sa preľakla, že sa načisto prevrhne. Nevieš si predstaviť, ako som sa bála. O teba,“ dodala takmer nečujne po krátkej pauze. „Kde si bol?“

„Bol som na tej veľkej lodi. A všetko sa tam.. ale vieš čo, poviem ti to večer, pozerám, že tu máš prácu a ja sa tiež poberiem hore, tam ma teraz asi budú potrebovať najviac,“ dodal Ooben a skĺzol pohľadom do izby ponad Taneino plece.

„Dobre. A dávaj si pozor,“ riekla Tanea s úsmevom a odtancovala k raneným rovnako ladne ako predtým.

Ooben sa na ňu ešte raz pozrel a pomalým krokom

vyšiel hore schodmi na palubu. Tam sa to už len tak hemžilo ľuďmi, ktorí pilne odpratávali napadané drevo a ukladali ho na kopy, zatiaľ čo iní sa snažili zaplátať obrovské diery v palube. Dve ženy vzadu strhávali zničené plachty. K Oobenovi pristúpil zozadu Melidor a neisto sa ho spýtal:

„Čo bude teraz? Počul som pár tých námorníkov, ako sa bavili, že prvá menšia búrka túto loď načisto potopí.“

„Lod’?“ spýtal sa Ooben, pričom si stále skúmavo prezeral škody, „toto, Melidor, je vrak. Pripadá mi to tu ako hostinec uprostred pustatiny. Vychádzajúc z nášho šťastia, je len otázkou času kým si nás všimne nejaká morská príšera.“

„Heh,“ pousmial sa Melidor, „A vie vôbec niekto, kam sa vlastne teraz plavíme?“

„Ja viem,“ ozval sa zrazu za nimi známy hlas. Ooben sa otočil a zbadal pred sebou starého muža v dlhom karmínovom habite, s hlavou takmer bez vlasov.

„Vernius! Ako je to možné?“ zvolal Ooben celkom prekvapene.

Vernius sa narovnal a hrdo prehlásil: „Starého Vernia sa len tak nezbavíte. Ani ten mizerný prašivec Leaghard nemohol premôcť starého blázna. Chcel sa ma zbaviť, včera v noci. Hneď potom, ako sme mali rozhovor, ma zavolať dolu do muničného priestoru a čakal, že mu Kreidon niekoho pošle, aby spravil za neho špinavú robotu,“ pri týchto slovách si Vernius schuti odplňul, „ale nik neprišiel. Všetci zatvárali cestujúcich v kajutách. Tak sme sa so starým Leaghardom pobili, no a keď sa mi ho podarilo kvalitnou pravačkou dostať od tela, ustúpil až k stene a schytil svoj amulet, ktorý sa zúrivo rozsvietil. Nikto nebude preklínať Vernia, nikto!“ výrazne prizvukoval Vernius a ukazovákom na dokaličenej ruke pritom výhražne šermoval vo vzduchu. „Tak som zodvihol zo zeme kresadlo, načo sa on posmešne spýtal, či ho chcem zabiť kamienkom. Ja som mu odpovedal, že niečím podobným – a zapálil som delo, ktoré bolo len kúsok od Leagharda. Bolo to

prvé, čo mi napadlo a na moje šťastie bolo delo nabité. Rana z dela rozstrelila časť trupu lode a zachytila Leaghardov plášť, ktorého tak stiahla vonku. Zmohol sa iba na výkrik, pche.“ Starec sa posmešne zaškľabil a v očiach mu bolo badať, že vôbec neľutuje, ako skončil úlisný Leaghard.

„To vysvetľuje tú ranu v uplynulú noc,“ povedal si Ooben pre seba a pokračoval už nahlas. „Kam sa teda plavíme? Povedali ste, že viete, aký máme kurz.“

„Ó, áno, kurz, samozrejme,“ povedal Vernius, akoby sa práve rozpomätal na starý príbeh z vojny. „Plavíme sa priamo na sever. Ak si dobre pamätáte, posledných pár dní sme obchádzali oblasť výskytu Egiwov a po kontakte so Sivým Kosatcom...“ Vernius sa odmlčal. Na tvári sa mu zračil zúfalý pohľad niekoho, kto stratil jedinú vec, na, ktorej mu záležalo. Po chvíli sa vrátil k sebe a aj kvôli Melidorovi, ktorý zjavne znervóznel čakaním, pokračoval:

„Po kontakte so Sivým Kosatcom sme sa dostali do skoro rovnakého kurzu, ako po tom rýchlom manévri. Skoro som sa vtedy prevrhol s debnou, do ktorej som sa ukryl, aby ma nenašli Kreidonovi lokaji.“

„Takže sa plavíme na sever, správne?“ zopakoval novú skutočnosť Melidor s veľkým znepokojením v hlase.

„Správne. Idem si ešte preštudovať mapu, by sme sa náhodou veľmi nevychýlili z kurzu. Ak sa opraví aspoň jedna plachta a sťažnosť, možno sa nám podarí doplaviť k severným ostrovom. Volajú sa Lää Saarten alebo po našom Súostrovie Zimy.“

Nato si Melidor prekřížil ruky na hrudi a podráždene fľochol: „Tak to znie naozaj vynikajúco.“

„Nedá sa nič robiť, Melidor, bude isto najlepšie neschádzať z kurzu. Severania sú pohostinní a isto nám pomôžu,“ povedal Ooben celkom milo prekvapený smerom, kam sa uberajú. Konečne sa stretne s pravými severanmi, predkami prísťahovalcov z Alhy, jeho rodnej dediny.

„To bude zasa zážitok. Treskúca zima, tulení loj, fúzaté ženy... ach jáj,“ mrzuto komentoval Melidor a rezignovane odpochoďoval do podpalubia. Ooben sa znova pozrel na Vernia a potichu povedal:

„Som rád, že ste to prežili. A je mi ľúto Kosatca, no naozaj sa nedalo nič robiť,“ snažil sa ospravedlniť situáciu, Vernius mu však skočil do reči a rýchlo zahovoril:

„Nechcem vedieť, kto alebo čo to spôsobilo. Bude mi tak lepšie, ver mi,“ a smutne sa usmial. Ooben len ticho prikývol, potom sa zhlboka nadýchol, zahľadel sa do diaľky a akoby iba pre seba prehlásil: „Lää Saarten, priprav sa. Prichádzame.“

LÄÄ SAARTEN

Prešlo už osem dní a trosky Lynského šplha sa stále plavili na sever. Preživší mali jediné šťastie, že výbuch, ktorý spečatil osud najmajestátnejšej lode, ktorú kedy kto postavil, nezničil priestory, kde boli uložené potraviny. Na lodi však vládol nepokoj a spočiatku nevyslovené obavy začali prenikať na povrch. Loď je na mori už štyri dni dlhšie, než bolo pôvodne v pláne a iba vďaka tomu, že valná väčšina posádky je na onom svete, ostalo dosť jedla a pitnej vody pre tých, čo prežili. Navyše deň za dňom u pasažierov rastú obavy z toho, že Šplha zastihne búrka. V stave, v akom sa nachádza, by stačila úplne maličká prehánka a loď sa pri prvej väčšej vlne potopí. Navyše, stav niektorých ranených pasažierov sa začína rýchlo zhoršovať a jedinou nádejou im je doplaviť sa na ostrovy, ktoré okrem neúprosnej zimy a nebezpečenstva v divočine môžu ponúknuť len málo dobrého. Našťastie teplota vzduchu počas posledných dní výrazne poklesla, a to bolo spolu s vedomím, že Melidor, Estrys a Tanea sú nažive, tým jediným, čo Oobena poháňalo vpred.

Potom, ako sa po celej lodi roznieslo, čo sa skutočne stalo v útrobach Sivého Kosatca, všetci, čo prežili z posádky Lynského šplha rezignovali s akýmikoľvek pokusmi nastoliť nejaký hierarchický systém a všetky problémy sa riešili dohodou či hlasovaním. Starý Vernius od incidentu zasadol do kapitánskej kajuty a najlepšie ako vedel, snažil sa nezísť z kurzu, aby k ostrovom dorazili čo najskôr. Estrysina ruka sa hojila celkom rýchlo a zdalo sa, že sa s Melidorom uzmierili, lebo Ooben ich opäť vídaval väčšinou spolu. On takisto trávil mnoho času s Taneou a tá dokonca prespávala v jeho kajute, keďže z jej mnoho neostalo. Napriek neustálemu podpichovaniu od Melidora však Ooben s Taneou ešte nespal. Za posledných šesť dní sa namiesto toho do noci zhovárali a hoci to v tretiu noc už vyzeralo hocijako, k ničomu nakoniec

nedošlo. Aj bez toho však Ooben zažil najkrajšie noci v živote a napriek neskutočne nepohodlnému spánku na podlahe sa ráno prebúdzal zvláštne oddýchnutý. Až v ôsmu noc...

Odkedy sa vydali na more sa Oobenovi sen o tvorovi s hlavou až v oblakoch neprisnil ani raz. Snívало sa mu o bežných veciach, o udalostiach z uplynulých dní, o imaginárnych cestách a o tom, čo sa vlastne na západe deje. Vždy keď sa však prebudil a rozpamätal na sny, bol si istý, že sa mu snívajú v podstate bežné veci. V šiestu noc sa ale opäť ocitol v tom tichom riedkom lese s nízkym porastom a posmievajúcim sa tieňom za chrbtom. Znova mal na sebe len tenkú koženú zbroj a krátky starý meč a zase keď vyšiel z lesa, zbadal na rovine pred sebou monštruóznú postavu s hlavou miznúcou v oblakoch. Tento sen však bol iný a on to nejako cítil. Pomalým, no rozhodným krokom vykročil vpred, až sa zastavil pred obrom. Zbraň netasil. Obrovská postava sa napriahla k útoku, no Ooben iba nahnevaným hlasom zakričal:

„Nebudem s tebou bojovať!“ Nato vytasil meč a zapichol ho priamo pred seba tak hlboko do zeme, až z nej vytŕčala len samotná rukoväť. Tieň, ktorý doteraz len provokačne poskakoval okolo neho s posmešným úškrnom zastal a zneistel. Obor ustal v napriahnutej póze a oblaky, v ktorých mu teraz okrem hlavy mizla aj celá ruka s obrovským kyjom, náhle zošediveli. Postava mocne dupla, a zopár stromov v okolí sa načisto vyvrátilo. Hneď nato zrevala tak hromovým hlasom, až sa Oobenovi zazdalo, že na neho kričia z oblakov samotní bohovia. On však stále zamietavo krútil hlavou a opakoval svoje:

„Nie, ja s tebou bojovať nebudem!“

Oblaky stmavli ešte viac a párkrát sa v nich zlovestne zablysko. Tieň, ktorý už len nehybne stál obďaleč, začal nervózne krúžiť okolo Oobena, ako keď sa predátor chystá na posledný úder. Pritom mu čosi stále opakoval, no vietor, ktorý sa nečakane dvihol, ho úplne prehlušoval. Medzitým sa zem

jemne roztriasla a z jej útrobov sa začal ozývať temný dunivý zvuk. Obor druhýkrát mocne zreval a súčasne s ním udel blesk do starého duba, ktorý sa po chvíli vznietil. Strašná rana Oobena na chvíľu ohlušil, no on sa nedal a hoci už kvôli trasúcej sa zemi takmer neudržal rovnováhu, tretíkrát zakričal: „NIE!“ a kopol do trčiacej rukoväte tak silno až ju zlomil.

Zem začala praskať. Zo štrbín a dier vytryskli gejzíry horúcej pary vynášajúce do vzduchu kusy skál a zeminy, ktorá s rachotom dopadala na zem. Tieň vykrikoval akoby v smrteľnej agónii. Rýchlo rozpažil ruky akoby ich chcel od seba odtrhnúť a na Oobenove počudovanie sa tak aj skutočne stalo. Tieň sa pretrhol vo dvoje, potom na štyri, osem častí a po chvíli z neho ostala len hustá čierna hmla, pomaly sa strácajúca vo vodnej pare šíriacej sa všade naokolo. Odrazu Oobena zasiahol padajúci balvan do ramena, načo stratil rovnováhu už úplne a zvalil sa na zem, ktorá sa mu zdala byť nesmierne horúca. Gigant už zúrilo, divo švihal kyjom a trieskal ním do zeme takou silou, že zakrátko vyvážal celý pás lesa. Stromy lietali vzduchom, čo spolu s kameňmi, parou a blýskajúcou sa zamračenou oblohou vyvolávalo dojem, že nastal koniec sveta. Katastrofické divadlo trvalo hodnú chvíľu, no napokon ako obor slabol, postupne utíchalo. Zemetrasenie ustalo, severný vietor odvial aj zvyšky pary a potom, čo na zem dopadli posledné kusy kamenia, obor zastal pred Oobenom, kyj zložil k zemi a zhlboka dýchal, len tak dunelo. Skôr než však stihol Ooben niečo povedať sa obor pomaly otočil a so slovami: „toimettomuuden tappaa“ sa dal na odchod.

Oobenovi odľahlo. Prvýkrát, čo je tu na lúke, nezomrel ani on, ani nikto iný. Vo vnútri sa mu začal rozlievať hrejivý pocit, že je všetko ako má byť. Postavil sa na nohy, zodvihol zlomenú rukoväť a otočil sa obrovi chrbtom, že ju zahodí niekam do praskliny. Nestihol však urobiť ani krok, čo sa obor rýchlo otočil a plne napriahnutá ruka zvierajúca ťažký kyj bolo to posledné, čo Ooben uvidel pred tým hrozným dunivým

zvukom, prehlušovaným už len zvukom trieštiacich sa kostí...

Ooben sa znova strhol zo sna. Nemohol dýchať a necítil si celú ľavú ruku. Keď ale otvoril oči, zbadal, že Tanea, celkom červená v tvári a ležiaca na ňom, sa snaží postaviť.

„Čo sa deje?!“ vykrikoval, len čo zalapal po dychu. „Čo robíš?“

Tanea rumenela čoraz viac a s vystrašeným výrazom len koktala: „J-ja... neviem... ja, pre...p...“

Zrazu sa do kajuty vyvalili dvere, v ktorých stál prestrašený Tiko. Ani sa nepozrel dnu, iba čo zvolal: „Útesy!“

„Čože?!“ zvolali Tanea s Oobenom súčasne.

„Narazili sme na plytčinu a praskol nám trup. Nikam sa nepohneme,“ pohotovo odpovedal Tiko s beznádejou v hlase.

Ooben rýchlo vstal, prehodil cez seba vestu a v Tikovom a Taneinom sprievode vybehol na palubu. Už v podpalubí ale bolo všetkým jasné, že je zle. Celá bárka stála podivne staticky bez pohybu v čudnom uhle. Ako vyšli hore, na palube vo tme už stála hŕstka cestujúcich, zmätených a na smrť vystrašených.

„My tu zomrieme!“

„Zožerú nás Egiwovia!“

„To skôr zamrzneme!“

„Toto je náš koniec...“ ozývalo zo všetkých strán.

Ooben sa naklonil k Tikovi a potichu sa spýtal:

„Kto kormidloval loď?“

„Orto, taký ten robustný. Veľa rozumu nepobral, ale loď viedol vždy skvelo. Pozri, tamto je,“ a ukázal na mostík. Ooben vybehol hore schodmi akurát včas, aby zbadal vydeseného Orta, pokúšajúceho sa zliezť do podpalubia cez bok lode. Ani naňho nemusel volať, akonáhle si ho nešťastný kormidelník všimol, vzdal pokus o útek a sadol si na dvojicu dlhočizných truhlíc načisto vzadu.

„Ja som ich nevidel, prisámbohom som ich nevidel. Pozri, aká je hmla, nevidieť dopredu ani na krok. Teraz ma

naisto zabijú...“ jachtal Orto vystrašený na smrť.

„Ale prestaň,“ začal Ooben, „veď je noc a navyše v takej hmle by som sa neodvážil ísť ani po meste, aby som nezablúdil, nieto ešte kormidloval túto chátu.“

Nato sa Orto nepresvedčivo usmial. Ooben mu ešte dodal odvahy a potom sa odobral späť dolu na hlavnú palubu. Tam už stáli bezmála všetci zdraví pasažieri spolu Estrys. Zatiaľ čo niektorí nervózne postávali na mieste, Estrys sa nervózne vypytovala okolostojacich, čo sa stalo. Niekoľkí námorníci obiehali boky lode, aby zistili škody a jeden sa už štveral na ostávajúci sťažň, aby sa rozhliadol okolo. Nevyšiel však ani do polovice a už schádzal dolu. Ooben sa pridala k skupinke, kde stála Estrys a po chvíli k nim prišiel Tiko, referujúci nové skutočnosti:

„Podľa sklonu nie je ťažké zistiť, že sme narazili s pravou časťou lode. Toto už neopravíme ani keby sme neviem ako chceli, no a Hogg vraví, že v takej hustej hmle je rád, že vidí zo sťažňa na palubu. Neostáva nám tak nič iné, než počkať, kým sa rozvidnie.“

„Dobre teda,“ súhlasne prikývol Ooben a spolu s Taneou a Estrys sa odobral do podpalubia.

„Kde je Melidor?“ spýtal sa Estrys, zatiaľ čo kráčali úzkou chodbou.

„Šiel sa pozrieť na tú dieru v trupe,“ odvetila stroho a striaslo ju od zimy.

„Dobre, idem za ním.“

Ako zišli o poschodie nižšie, Estrys aj Tanea sa odpojili, šli skontrolovať ranených v podpalubí. Ooben zišiel ešte nižšie a na schodisku sa stretol s Melidorom, ktorý mu Tikovu nešťastnú novinu potvrdil. Premohol ho zlý pocit. Uviaznuť na nejakej plytčine uprostred mora bolo to najhoršie, čo si zatiaľ Ooben vedel predstaviť. Nebyť obmedzovaný ničím, nikde nie sú múry, nie je tu žiaden plot alebo zraz na ktorý sa nedá vyliezť, a predsa sa odtiaľ nebude dať odísť. S týmto pocitom

sa odobral do kajuty, kde Taney ešte nebolo a automaticky si ľahol na podlahu. Prikryl sa starou huňatou dekou a pod náporom všetkých možných aj nemožných nápadov, ako sa z tejto situácie dostať, zaspal.

Ktosi začal zúrivo klopať na dvere, až to hraničilo s trieskaním. Ooben sa strhol zo spánku a prudko sa posadil, až sa mu zakrútilo v hlave a presvitajúce slnečné lúče ho nakrátko oslepili. Bol už deň. Tanea sa pomaly prebudila.

„Čo je?“ spýtal sa rozospato.

„Ooben, vstávaj, toto musíš vidieť!“ ozvalo sa z druhej strany dverí a Ooben spoznal v hlase Melidora.

Urýchlene teda vstal, pozrel sa na usadajúcu sa Taneu a s neistým pocitom vyšiel do chodby. Tam už Melidor nervózne prešľapoval z miesta na miesto a len čo ho zočil vo dverách, schytil ho za rukáv a ťahal von na palubu. Rozospatý Ooben si pretieral oči, a preto nevidel Melidorov výraz, no z tónu v hlase vycítil, že sa stalo niečo dôležité. Ako otvorili dvere vedúce na palubu, Oobenovi udrel do tváre skutočne mrazivý severný vietor, až ho zmrazilo po celom tele.

„Čo je, čo sa deje?“ spýtal sa nedočkavo a nervózne zároveň.

„Čo sa stalo? Pozri sa tam,“ povedal Melidor a ukázal prstom na pravobok. Ooben vyšiel na vyvýšený bok paluby, predral sa rozrušeným hlúčikom pasažierov a srdce mu zovrelo od radosti. Ani nie pol míle ďaleko z mora vytŕčali tri obrovské ostrovy, už odtiaľ viditeľne pokryté prvým snehom. Hoci najbližší ostrov začínal strmými útesmi, na ktoré sa určite nebude dať vyliezť, Oobena zalial nesmierne radostný pocit. V živote by si nebol pomyslel, že bude tak rád, keď uvidí pevninu. Otočil sa a vo dverách do podpalubia zbadal práve vychádzajúceho starého Vernia, ešte netušiaceho novú skutočnosť. Pribehol k nemu a pritom radostne volal:

„Vernius, Vernius, choď sa pozrieť na pravobok a

potom sa raduj, tomu neuveríš!“

Vernius nestihol ani zareagovať a Ooben už začal obiehať okolo lode, aby sa uistil, že v tých všetkých troskách, ktoré sa teraz na palube povalovali, leží ešte aspoň jeden celý záchranný čln. Kým sa všetci zdraví pasažieri stihli presvedčiť, že ich nečaká pomalá a hrozivá smrť na mori, Ooben čln našiel a na Verniov podnet zvolal všetkých schopnejších ľudí z Lynského šplha, aby sa dohodli na ďalšom postupe. Chvíľu sa vášnivo bavil, no napokon, prihliadajúc na to, že Ooben našiel iba jeden plavbyschopný čln, sa zhodli na tom, že najlepšie bude, ak vyšlú zopár mužov nájsť bezpečnú cestu na pevninu a potom, zatiaľ čo sa niektorí budú hľadať stopy po civilizácii, jeden sa vráti s člnom a postupne tak prevezú všetkých ostatných. Po odobrení tohto návrhu nasledovala krátka diskusia o tom, kto pôjde do člna ako prvý. Tu sa zhodli na tom, že bude najlepšie, keď sa ľudia prihlásia sami. Potom, čo tento plán predniesli zvyšnému osadenstvu, sa nakoniec prihlásilo zopár mužov, medzi ktorými bol Orto, zjavne snažiaci sa napraviť zlyhanie pri kormidle, ďalej doposiaľ neznámy a tichý pasažier menom Saros a - prekvapivo - Melidor. Hneď po výbere prvej skupinky spustili čln na vodu a za najúpenlivejších modlitieb ich vyslali k ostrovom.

Niektorí pasažieri sa na malý čln takmer neovládateľne pohadzovaný vlnami radšej ani nedívali a odišli nazad do kajút. A aj tí, ktorí sa o odvážlivcov nebáli, sa takisto pobrali dovnútra, pretože hoci svietilo slnko, zo severu fúkal taký studený vzduch až sa všetkým tísli slzy do očí. Ooben ešte chvíľu pozoroval čln, ako sa striedavo objavoval a mizol vo vlnách, no na Taneino naliehanie tiež zašiel do kajuty.

Dlho sa nič nedialo a v lodi vládla zvláštna ťaživá atmosféra. Všetci pasažieri sa nervózne zhovárali o tom, čo s nimi bude ďalej a ako sa dostanú do svojich domovov. Aj keď sa im podarí dostať k ostrovom, nik netušil či tam nájdú nejakú civilizáciu a ak áno, nechceli si ani predstaviť čo si počnú, keď

ich tá civilizácia prijme ako nepriateľov. Z paluby sa čochvíľu vracal námorník, ktorý oznamoval, či sa niekto vracia alebo nie. Dobrého pol dňa potom čo loď zmizla z obzoru úplne však prichádzali iba samé negatívne správy. Ako čas postupoval, ľudia začali byť oveľa nervóznejší. Ich obavy z toho, že sa člň roztrieskal niekde o skaly narastali s každým vstupom námorníka do podpalubia. Ooben spolu s námorníkom Hoggom preveril ostávajúce zásoby jedla a pitnej vody a utvrdil sa, že je už najvyšší čas opustiť loď. Jedla im pri už aj tak zníženom prídele na osobu ostávalo ani nie na tri dni. Aj tak ale môžu hovoriť o šťastí. Počas úvodných dní plavby ho Estrys neúnavne strašila rečami o nenažraných krysách, ktoré sa množia v podpalubí lodí a ničia zásoby jedla, ale on za celú dobu nevidel žiadnu. Po zatvorení posledného suda s konzervovaným mäsom sa vracal do kajuty a práve v tej chvíli vošiel do podpalubia referujúci námorník. Teda vošiel, ledbolo strčil dovnútra hlavu a preradosným hlasom zakričal: „Vidím člň!“

Ľudia začali vychádzať z kajút a hrnuli sa na pravobok lode, kde úpenlivo pozorovali malú kymácajúcu sa loďku. Tá sa po čase zastavila pri vraku lode a zatiaľ čo Saros ostal dolu, na palubu vyliezol Orto, aby povedal, čo bude ďalej.

Našli sme miesto, kde sa dá vylodiť. Je hneď blízko lesa, takže nebudeme nocovať na holej pláni. Hej a Melidor – tak sa volá? – ostal tam, aby preskúmal okolie. Teraz už pôjdeme rýchlejšie, dlho sme nemohli nájsť správny prúd, aby sme sa neroztrieskali o skaly. Mali by sme začať prevážať ľudí čím skôr, ak chceme byť všetci na pevnine ešte dnes.“

Vernius sa krátko zamyslel a prehlásil:

„Najlepšie bude ak pôjdu prví najsilnejší z nás. Budú môcť začať budovať provizórny tábor, rozrobiť oheň, prípadne nájsť niečo čerstvé pod zub.“

„Dobrý nápad, Vernius,“ odobril myšlienku Ooben a väčšina sa pridala. „Keď už vieme, že sa je kam vylodiť, je toto

najlepšie riešenie.“

Hneď, ako sa dohodli na poradí, v akom odídu na ostrov, začali realizovať plán. Ooben si vzal všetky veci a nastúpil do člna spolu s Ortom a siedmimi ďalšími ľuďmi. Ostávajúci pasažieri začali pripravovať veci, ktoré by sa im na pevnine mohli zísť a čln sa znova vydal na cestu okolo útesov.

Plavba trvala asi pol hodiny. Pod Ortovým navigovaním obišli všetky skaly až napokon zakotvili v malej vyprahnutej lagúne, hneď skraja ohraničenej poredším lesom. Les vyzeral byť starý, vysoké štíhle borovice a smreký tvorili nesúrodé zástupy a tiahli sa až za neďaleký kopec. Všetci vystúpili a nevedeli sa nabažiť pohľadu na suchú zem a starý les. Ooben vystúpil medzi poslednými a na chvíľu sa mu zakrútilo v hlave. Odrazu stál oboma nohami tak isto až sa mu to zdalo zvláštne a predsa krásne. Zohol sa a nabral do ruky za hrst' premrzutej zeminy už len preto, aby sa úplne presvedčil, že to všetko je skutočné. Zhlboka sa nadýchol mrazivého vzduchu, a i napriek tomu sa v ňom rozliat príjemný hrejivý pocit.

„Ooben, poď!“ ozval sa Saros, „máš dobrú sekeru, bude treba narúbať nejaké drevo!“

Vybral sa teda Ooben spolu ešte s dvomi mužmi so sekerami do lesa, zatiaľ čo jeden chlap spolu s Ortom znova nastúpili do člna a vydali sa späť k ostatkom Lynského šplha. Ooben spolu s tými dvomi chlapmi medzitým zoťali menší smrek hneď skraja lesa, blízko malej čistinky. Bola to zvláštna čistinka. V celom okolí bol len riedky les a sem-tam nejaké holé kríky, iba tu po celom obvode čistinky rástol sivozelený lesný mach. Ooben až zapochyboval, či to nie je nejaké rituálne miesto, o akých počul rozprávať starého Hoorda, ale keďže v strede nebol žiaden kameň, strom, krík alebo iný ústredný objekt, rýchlo túto myšlienku vypustil z hlavy. Priamo v strede čistinky urobili ohnisko a okolo nahádzali kúsky kôry a vetvy s ihličím, nech ostatní prišelci v noci neležia na holej zemi. Počas práce si Ooben ani neuvedomil, ako pokročil čas a skôr

než sa nazdal, už sa stmievalo. Až teraz, keď sa zastavil, si uvedomil, že sa po okolí premáva omnoho viac ľudí. Niektorí preskúmavali okolie, iní prenášali veci z pláže a ostatní opatrovali ranených či ukladali drevo na kopu blízko horiaceho ohniska. Zišiel teda dolu k moru, kde pristál čln s ďalšími pasažiermi.

„Ako to ide? Ešte ich tam je veľa?“ spýtal sa Ooben chlapa pri ľavom vesle, hoci podľa počtu ľudí na pevnine bádal, že už sú vylodení takmer všetci.

„Toto boli skoro poslední pasažieri. Treba ísť ešte pre zásoby, nejaké veci, ktoré sa nám zídu a ešte troch ľudí, starého Vernia, tú mladú, čo s tebou bola a posledného raneného,“ dostalo sa mu odpovede.

Oobenovi prišlo divné, že Tanea ostala na lodi tak dlho, čakal, že bude medzi prvými, ktorí opustia loď. Obrátil sa teda druhý raz na veslára a spýtal sa ho:

„Ako dlho už vesluješ?“

„Teraz tam pôjdem tretí raz. Je to fuška, začal teraz príliv, ťažko sa vymaniť z prúdu, keď sa už doň dostaneš.“

„Vieš čo? Oddýchni si, pôjdem miesto teba,“ odvetil Ooben a skôr než stihol veslár niečo povedať, už sedel na lavici, sekeru si oprel o bok člnu a chytal sa pravého vesla.

Veslár na ponuku pristal, vystúpil a obratom si k Oobenovi prisadol jeden mladík. Ooben sa po chvíľke rozpamätal, že je to ten istý muž, ktorý spolu s jednou mladou ženou stál na schodoch mostíka Lynského šplha v ten večer, keď sa spoznal s Taneou. Spoločne teda roztlačili čln na more a vydali sa naposledy k uväznenej lodi. Ooben ešte nikdy nevesloval a dosť sa uťahal, ale mladík bol zjavne na mori ako doma, pretože kým sa dostali k lodi, bol Ooben oproti nemu poriadne zadýchaný. Pomocou starého lanového rebríka sa vyštvrali na palubu a zišli do podpalubia. V kapitánskej kajute našli starého Vernia, dopisujúceho posledné riadky lodného denníka.

„Patrí sa dopísať záznamy,“ utrúsil Vernius, keď si ich všimol vo dverách. „Je to námornícka povinnosť. Dievča ostalo dolu pri poslednom zranenom pasažierovi. Nebol na tom dobre, keď ho naposledy kontrolovala.“

Ooben sa otočil a predtým než opustil kajutu, povedal mladíkovi, aby odtiaľ vyniesol nejaké veci, kým on vynesie toho raneného. Zatvoril za sebou dvere a s posledným počutým škrípom brka tancujúceho po lodnom denníku vykročil temnou chodbou. Posledný krát schádzal starým výzgjajúcim schodiskom a posledný krát míňal kde-tu dohorievajúce nástenné lampy, blikajúce tlmeným žltkavým svetlom. Pomaly kráčal po starej podlahe, tak podobnej tej zo Sivého Kosatca. Prechodenej a zvláštne stuchnutej, akurát navyše výzgjajúcej. Bez toľkých ľudí bola loď odrazu veľmi tichá. Až sa mu na chvíľu zazdalo, že tiene vrhané lampami sú v skutočnosti nemé tváre so strnulým výkrikom, naťahujúce sa mu po krku. Prepadal ho nepríjemný pocit, že naňho vyskočí nejaký duch alebo pomätený námorník a bol nesvoj o to väčšmi, lebo svoju sekeru nechal v člne. Odrazu ale začul Tanein jemný hlas a všetky chmúrne predstavy sa rozplynuli ako zlá spomienka. Vošiel do veľkej kajuty plnej naukladaných postelí a v samom rohu zbadal Taneu, ako chrptom k nemu sedí schúlená pri chabej svieci nad posledným raneným.

„To bude dobré, čoskoro budeme na pevnine. Čoskoro budeme tam a potom to už zvládneme. Pšššt...“

Ooben pristúpil k posteli a zbadal, že raneným je jeden starší chudobnejší obchodník, o ktorom mu vravela Estrys. Plavil sa do Kremalu v nádeji, že rozbehne malý obchodík s rákosovými doplnkami k pohárom a miskám. Ooben ho chcel poklepať po pleci, aby ho upozornil, že ho preniesie do člna, ale Tanea sa odrazu rozplakala.

„Zomrel,“ vyšlo z nej počas toho, čo sa rozvzlykala a veľké slzy jej začali stekať po rumenejšej tvári. „Keď som bola preč, teraz som na chvíľu odbehla a keď som sa vrátila, už

nedýchal. Keď sa poto-potopil Sivý Kosatec, jedna veľká doska prerazil-la palubu a trafila ho do ch-chrbta – smrk. Bol na tom zo všetkých najhoršie, ale verila som, že to prežij-je...“

„To bude dobré, Tani,“ povedal potichu Ooben, klesol na posteľ blízko nej a chytil plačúcu Taneu za ruku.

„Nie, nebude to dobré. Keby som asp-poň bola pri ňom, ale on zomrel úplne sám, tu v tejto hnusnej izbe! Veď to tu vyzerá ako v drevenej hrobke, to si skutoč-čne nezaslú-úži-il...“

Tanea zložila hlavu na Oobenovo plece a už iba srdcervúco plakala, neschopná vydať ani slovo. Ooben jej pustil ruku a tuho ju objal, načo Tanea mocne schytila kožušinu, ktorú mal prehodenú cez seba až jej kúsok srsti ostal v rukách. Chvíľku tam len tak sedeli pri chladnúcom bezmocnom tele, no napokon sa Tanea vzchopila a vyšli na palubu. Tam ich už netrpezlivo čakal Vernius spolu s mladíkom, ktorým na otázku, kde je ranený, Ooben len stroho zamietavo zakrútil hlavou.

„Máme všetko, čo treba?“ spýtal sa Vernius skleslým hlasom predtým, než sa chytil rebríka.

„Myslím, že áno, odvetil Ooben napoly zamyslene,“ máme nejaké nástroje, veľa odevov a všetko ostávajúce jedlo. Myslím, že najhoršie, čo nás môže prekvapiť je to, že práve tento ostrov bude neobývaný.“

Vernius súhlasne prikývol a zmizol za dreveným zábradlím nahnutej paluby. Pomaly schádzali po jednom dolu rebríkom, najprv Vernius, potom mladík, Tanea a napokon Ooben. Ten sa však na pol ceste zastavil a začal liezť nazad hore.

„Čo je? Na niečo si zabudol?“ zakričal zdola Vernius.“

„Áno, hneď som späť,“ odvetil mu Ooben a rozbehol sa po naklonenej palube späť do podpalubia. Po chvíli sa vrátil a rýchlo zliezol rebríkom dolu. Keď sa otočil, v ruke držal starú knihu v bielom plátenom obale s horiacim okom bez zrenice, obkoleseným morským hadom.

„Na pamiatku,“ povedal stroho Ooben a položil knižku na vrch debny s ostatnými vecami.

Keď sa plavili k ostrovom, už sa takmer úplne zotmelo, ale napriek tomu bolo relatívne vidno. Bola úplne jasná obloha a spolu so stovkami hviezd sa javila akoby ju ktosi posypal strieborným prachom. Ooben sa však tomu dvakrát nepotešil, pretože obloha bez jediného obláčika veštil veľmi chladnú noc. Už teraz je poriadna zima, preto Ooben dúfal, že pri ohni, ktorý založili, bude dostatok miesta pre všetkých. Naposledy sa ešte pozrel na vrak zakliesnený na skalnom útese. Plavidlo, ktoré vyše dva týždne mohol nazývať domovom a väzením zároveň, tam stálo ako chatrný pomník obetiam, ktoré zahynuli pri strete s bájnym Sivým Kosatcom.

Ako došli k lagúne, Ooben náhle znervóznel. Tábor zriadili dost' blízko hranice lesa, čakal teda, že za takto jasnej noci uvidia aspoň slabé mihotajúce svetlo niekde medzi stromami. V lese však vládla absolútna tma a ticho. Urýchlene teda vytiahli čln na breh tak vysoko, ako to len šlo, Ooben schytil sekeru a spolu s ostatnými sa vydal k tábora. Prešli nočným lesom až k čistinke dokola obrastenej machom. Ooben očakával najhoršie, takže ho ani veľmi neprekvapilo, keď okrem slabo dymiaceho ohniska a zopár žeravých uhlíkov na celej čistinke nenašli takmer nič. Nanosené debny s predmetmi na okraji čistiny boli úplne vyrabované, no na zemi nebolo pohodené nič – žiadne šatstvo ani potraviny. Akurát čo ihličie na zemi bolo úplne udupané, viac ako by ho stihlo udupať pár desiatok zachránených. Sledovať stopy v začínajúcej noci však neprichádzalo do úvahy.

„Čo urobíme?“ spýtal sa stroho Vernius.

„Kam pôjdeme?“ pridala sa Tanea a zahládela sa na Oobena s vierou, že príde na riešenie. Ten sa však len zamračil, rozhlíadol sa po čistinke a utrúsil:

„Hľadať ich v noci nemá zmysel, neexistuje, aby sme ich teraz našli, nech sú kdekoľvek. Šancu nájsť ich a prežiť v

tejto tundre máme jedine ak sa budeme držať spolu, nemôžeme sa preto rozdeliť. Najlepšie bude keď ostaneme na mieste a hľadať sa ich vydáme až zajtra.“

„A možno ani nie,“ povedal odrazu mladík, „pozrite tamto.“

Skutočne. V diaľke pomedzi stromami sa slabo mihotali minimálne štyri pochodne a smerovali priamo k nim.

„Čo urobíme teraz? Môžu to byť rovnako priatelia ako nepriatelia,“ opravil sa Vernius, nespúšťajúc pritom oči zo skupinky, ktorá si doslova razila cestu lesom.

„Počkáme na nich, ale nemám z toho dobrý pocit,“ odvetil Ooben a siahol po sekere na chrbte.

Pochodne sa približovali znepokojujúco priamo, tí ľudia istotne vedeli, kam idú. Rýchlo prekračovali suché kroviny, vyhýbali sa nízkym uzineným konárom a po chvíli boli dostatočne blízko na to, aby im skupinka stojaca skoro uprostred čistinky videla priamo do tváří.

„Melidor!“ ozval sa zrazu Ooben, držiaci už sekeru pred sebou, pripravený zasiahnuť, ak by bolo treba.

„Och, chvála bohom, že ste už tu,“ odvetil Melidor v sprievode troch urastených mužov, v porovnaní s ktorými vyzeral ako nedorastok.

„Zdravím ťa, Melidor,“ ozval sa aj Vernius, „kto sú títo muži?“

„To vám rozpoviem cestou, teraz sa ale musíme ponáhľať, nemáme veľa času,“ dodal Melidor a zatváril sa nervózne.

Všetci si teda vzali privezené zásoby a vybrali sa v sprievode Melidora a troch mužov hlbšie do lesa, smerujúc na vrchol najbližšieho kopca.

„Kto sú títo ľudia? A prečo sa takto ponáhľame?“ začal Ooben krátko potom, ako vyrazili. „To budú miestni, však?“

„Áno, sú to miestni obyvatelia, zjavne starý národ,“

začal Melidor. „Natrafil som na týchto lovcov, keď som sa vybral hľadať stopy po civilizácii hneď po vylodení.“

„Prekvapuješ ma, Melidor,“ skočil mu do reči Ooben s údivom v hlase, „od teba by som takú angažovanosť rozhodne nečakal.“

„To vieš, pochyboval som, že okrem polárnej líšky tu natrafiť na nejaké iné osadenstvo a dochádzalo nám už jedlo tak som si povedal, že keď nič iné tak aspoň skúsím nájsť niečo jedlé pod zub. Nemyslel som, že narazím rovno na civilizovaných ľudí. A už vôbec som nepredpokladal, že budú hovoriť takmer rovnakou rečou.“

„To fakt? Nevyzerajú byť veľmi zhovorčiví,“ poznamenal Ooben tak, aby ho tí traja nepočuli.

„Nepovedal by som to o nich, ale sú naozaj celkom informovaní – vieš, o situácii v Tyreline a tak. Nemal som možnosť sa s nimi ešte pohovárať, no myslím si, že niekde tu budú mať seriózne prístavy.“

„Kto by tu už len chodil?“ spýtal sa Ooben, načo sa jeden z tých troch nečakane ozval:

„Kvóly kožám. Vélcy čo tu žyjú, majú najsamjemnú kožušynu na celom kontynente. Vélmy dobrý byznys. Jedno šťasté, že sa tu ľudya boja chodyť, toto mjésto neny pre kontynentálnych srabov.“

„Musíme sa ponáhlat, keby nás teraz chytyly, nevém, nevém, čy to všecy rozchodyme,“ ozval sa druhý.

„Kto nás má chytiť?“ Spýtal sa Ooben so záujmom.

„Masoludja,“ povedal znova ten prvý muž a výdatne si po tom odpľul.“

„Mäsoľudia?“

„Hej. Háved jedna dyvá. Jeden by povedal, že na dyvochov už vo svete nenatrafý, ale vždy sa nejaký nájdú.“

„Sme na ych územý a s tou vatrou, čo ste zapályly, ste daly o sebe vedjet celej južnej časty ostrova. Ony také požáre nekladú. Sa stavým, že do dvoch hodýn prehladajú celú túto

stranu kopca. Máte veľké šťastie, že sme vás našli prvý,“ dokončil druhý muž.

„A kam to teda ideme?“

„Do Horasu. Našej dedyny, hoci je to už skorej mesto. Vješ, ľudia lúbja tradíciu a Horas bude pre nás dedyna aj o dvesto zým.“

„Ahá, ahá... a ostatní ľudia sú kde?“ Až teraz si Ooben uvedomil, že ich lesom ide akosi málo.

Tretí chlap skutočne zavalitej postavy s hustou čiernou bradou, ktorý bol doteraz ticho, sa konečne ozval:

„Bolo nás pet lofcov. Za denného svetla je tu ešte relatívne bezpečno, ale teraz cez noc vychádzajú masoludja na lof. A takisto aj Rowor.“

„Kto?“ spýtal sa Melidor, akoby nejako tušil, že ide o človeka.

„O Roworovi koluje vjacej legjend, ale ja ych nevjem hovoryt tak dobre. V Horase vam ych starešyny povedja. Pre vas je doležite vedjet len jedno. Nykdy nechodte do lesa po zotmeny samy. A už vonkoncom nezakladajte ohen. Kde je ohen, tam sú ľudja. A kde su ľudja, tam sa určyte objavý aj Rowor. A ten nerobý rozdjely medzy namy a masoludmy.“

Po týchto slovách sa všetci odmlčali a pokračovali ďalej nočným chladným lesom bez slova. Zima už prituhla a hoci v lese, ktorý od čistinky značne zhustol, nefúkal vietor, každý počul od chladného morského vzduchu v ušiach znieť „mráz... mráz...“

Po dobrej hodine cesty ôsmi putujúci konečne vyšli z lesa a piatim z nich sa až zatajil dych. Po dlhých dvoch týždňoch opäť videli pred sebou mihotajúce sa svetlá spoza okien domov a aj napriek hlbokkej noci sa do tmy jasne črtali hrubé rysy severského mesta. Trojité drevené palisády lemovali hustú sieť drevených domov, domčekov a chatrčí, akoby náhodne rozhodných božskou rukou pri hre v kocky, pričom však z celého mesta sálala nepísaná hierarchia. Na samom

vrchu kopca sa týčil najväčší dom, najskôr obydlie náčelníka, kráľa alebo starešiny. Postupne od neho pribúdalo viac a viac menších domov, niektorých ešte s blikajúcimi oknami, iných už akoby bez života.

Ako postupne prechádzali palisádami tak z piatich cestujúcich opadal strach o život a striedala ho úľava, hlad, smäd a neprekonateľná túžba vyspať pod skutočnou strechou pri praskajúcom dreve v domácom krbe. Všetkých premohla nesmierna radosť, ale najviac zo všetkých sa vo vnútri radoval aj tak Ooben. Konečne sa ocitol medzi ľuďmi, o ktorých dosiaľ iba počúval z rozprávania svojich susedov z rodnej Alhy, s ktorých hodnotami bol vychovaný a ktorých túžil vidieť na vlastné oči už od útleho detstva. Ľudí žijúcich pod ochrannou rukou boha Aagmela, zástancu triezveho uvažovania a zdravého rozumu, ktorí nedobývali, ale objavovali, ktorí neničili, ale tvorili. Oobenovi sa chcelo od radosti až kričať, avšak únava a zima mu nedovolili viac, než len vyčariť pokriven, ale spokojný úsmev na tvári.

„Môžem zobrat k sebe dvoch ľudí,“ pretrhol ticho prvý lovec.

„Ja dám ruku do ohna za to, že moja žena už prychýlyla nejakých cestujúcych, takže u nás bude plno,“ ozval sa druhý.

Tretí po chvíľke ticha nakoniec tiež utrúsil: „U nás bude voľno, máme dost miesta, takže sa rozdelte ako chcete.“

Ako sa vyjadril aj tretí lovec, Melidor bez premýšľania a skôr, než stihol hocikto iný zareagovať, zo seba vypustil: Ja, Vernius a tuto hrdina pôjdeme k tebe,“ pozrel sa na tretieho zavalitého lovca, „Ooben a Tanea môžu ísť k vám.“ a pozrel sa na prvého lovca, ktorý už odbočoval do uličky medzi dvomi chatrčami k svojmu domu. Ooben aj Tanea sa na seba pozreli a potmehúdsy sa usmiali. Potom Ooben hodil pohľad aj na Melidora a stroho dodal:

„Vidíme sa ráno, dobrú noc.“

„Dobrá aj vám,“ odvetil Melidor a spolu s Verniom a

mladíkom sa im za doprovodu ostatných dvoch lovcov stratili za najbližšou chatrčou.

„Jako vás vlastne volajú?“ spýtal sa odrazu prvý lovec, aby pretrhol ticho, ktoré sa medzi trojčlennou skupinkou odrazu rozhostilo.

„Ja som Tanea a som veľmi vd'ačná, že ste nás prichýlili,“ odvetila Tanea pohotovo. „A toto je...“

„Ooben,“ dokončil sám za seba.

„Ooben vravýš? To je severské meno, maš naše korene?“

„Mám,“ odvetil Ooben hrdo, no vzápätí sa trocha zahanbil. Ako sa môže porovnávať s pravými severanmi, on, ktorý až doteraz jakživ nevidel more, on, ktorý nezažil takú treskúcu zimu až tuhne krv v žilách. „Teda, vychovali ma severskí prís'ahovalci,“ dodal potichu.

„To je v porjadku,“ povedal povzbudzujúco lovec, „šecy máme rovnaké korene. Mna volajú Largensen. Syn Largena, prvého lovca a člena výpravy, ktorá jako jedyná prežyla stretnutje s Roworom.“

„Takže ten tvor je naozaj skutočný?“ spýtal sa Ooben. „Myslel som, že nás len chcete postrašiť,“ dodal pobavene, ale keď zbadal, že Lorgensen sa zatváril takmer urazene, zvažnel aj on.

„Rowor je taký skutočný jako ja alebo ty. Vjac ty ale povje hlava nášho kmena. Zajtra. Teraz sy musíte oddýchnut. Maly ste ystotne náročnú cestu. Tu sme,“ povedal Largensen a zastal pred masívnymi drevenými dverami, o ktorých Ooben chvíľu uvažoval, či nie sú náhodou bránou. V okne sa ešte svietilo tak Largensen len mocne zabúchal na dvere a tie sa po chvíľke s výzgotom otvorili.

„Vitajte u nás, vstúpte. Ahoj, macko,“ povedala žena stojaca vo dverách a zľahka pobozkala lovca. Vôbec nevyzerala hrubo ani drsne ako severské ženy opisoval Melidor, práve naopak. Vyzerala útlo, až zraniteľne, ale zato

bola na túto nočnú hodinu nesmierne živá. Poskakovala okolo návštevníkov ľahko ako laň lesom a Ooben s Taneou ani nestíhali odpovedať na otázky, ktorými ich zasypávala.

„Dáte si čaj? Istotne vám je zima, sadnite si k ohňu. Kedy ste naposledy jedli? Musíte byť hladní. Alebo si dáte za pohár medoviny? No, nehanbite sa...“

Až otázky Largsenovej ženy ustali, Ooben sa poriadne rozhlíadol po dome, do ktorého vošli. Nemohol si pomôcť, ale zariadením domu bol načisto unesený. Vychodená hrejivá podlaha mu príjemne zohrievala uzímené nohy. Po huňatej medvedej kožušine sa chodilo nesmierne pohodlne. Ani doma v rodnej Alhe si Ooben nepamätal, žeby ich medvede mali takú jemnú srst'. Steny boli vystavané z precízne, no jednoducho vzorovaného dreva, ladeného do svetlohnedej, až pieskovej farby. Strop bol postavený z masívnych drevených kusov, opracovaných naozaj iba nahrubo, ale aj napriek surovému zjavu vzbudzoval pocit rodinnej pohody. A bľiace plamene z ohniska vystavaného v strede veľkej obývacej miestnosti vytvárali mäkké tieň všade naokolo, tvoriace pravý opak k bezútešnej krajine za oknami. Aj cudzinec, ktorý v živote nebol na severe by musel uznať, že tu sa cíti takmer ako doma.

Ooben sa pohodlne usadil na zemi blízko ohniska a pozeral do bľiaceho ohňa, napoly neprítomne láskajúc Taneu po jej rovných plavých vlasoch, ktorá si zložila hlavu na jeho ramene. Hlavou mu vírilo mnoho myšlienok, od rozumných cez hlúpe, od realistických až po úplné výmysly. Predstavoval si, ako takto sedí s Taneou vo vlastnom dome, úplne bezstarostne, nestarajúc sa do chodu krajiny, nestarajúc sa do božstiev, problémov kráľov a vladárov, žijúc len pre tento okamih a pre každú chvíľu strávenú so ženou, ktorá mu prirastala k srdcu čoraz viac.

„Vypite toto, vrátia sa vám stratené sily,“ povedala odrazu Largsenova žena a nenápadne im podstrčila napoly

naplnené tepané poháre do rúk. Keď uvidela ich prekvapené pohľady, s úsmevom na tvári dodala: „Je to machový čaj a aby nechutil ako nohy, je v ňom za hrst' klinčekov a poriadna dávka rumu.“

Zatiaľ čo Tanea trocha váhala, Ooben si ihneď spomenul na nie príliš vášne voňajúci, ale zato veľmi chutný nápoj, ktorý jemu a ďalším lovcom pripravovali ženy z Alhy, keď sa vracali z lovu a najmä počas dlhých zimných večerov pri tomto nápoji strávili veľmi veľa času sediac v kruhu pri teplom ohnisku, debatujúc na najrôznejšie témy. Chytil pohár do oboch rúk a uchlipol si teplej, zelenohnedej tekutiny. V tom okamihu sa znova ocitol doma. Sedel v kruhu medzi svojimi priateľmi z dediny a hádali sa, ktorá skupinka dnes ulovila väčšieho jeleňa. Zatiaľ čo debata bola v plnom prúde, jeden z dedinských starších vstúpil do miestnosti, čím živý hovor okamžite utíchol. Dedinský Starší bol šlachovitý muž, ktorý už čo-to prežil. Pamiatkou na veľké výpravy aj nebezpečenstvá, ktorých sa zúčastnil, mu bolo množstvo jaziev na rukách, krku i tvári. Na podiv ho toľko zranení ale nerobilo škaredým alebo odpudivým, akurát sa javil ešte starší a drsnejší, než v skutočnosti bol. Husté sivé vlasy zviazané do troch copov mal nahladko stiahnuté dozadu a pestovaná brada sa mu ľahko kymácala zo strany na stranu, pretože kríval. Keď Starší zastal takmer pri ohni, v miestnosti sa ozýval už iba pukajúci oheň.

„Žiadna zo skupiniek nevyhrala,“ začal odrazu. „Oobanova skupinka mala za súpera mocného jeleňa, držal sa statočne a nedal sa ľahko, však, Ooben?“ pri týchto slovách pozrel úkosom na Oobena, ktorý si síce držal previazanú ruku, ale hádal sa zo všetkých najviac. Na druhej strane druhá skupinka ulovila jeleňa veľmi rýchleho, takmer vám ušiel, však? Nebyť Loka, ktorý vďaka znalosti našich lesov využil všetky prostriedky, aby ho dohonal, nemám pravdu?“ a pozrel sa na chlapca z druhej skupinky, ktorý sa síce tváril akoby sa ho Staršieho reč vôbec netýkala, ale hrdosť z neho priam

vyžarovala.

„To je hlúposť, pre lovca je podstatná sila, aby mohol nepriateľa zraziť na zem a dal mu pocítiť silu severanov!“ vykrikol odrazu Ooben, pričom sa postavil a zaujal hrdú pózu.

„Čuš, Ooben!“ zahriakol ho odrazu Starší. Načo ti bude ohromná sila keď ju nebudeš vedieť efektívne použiť? Znalosť prostredia je rovnako dôležitá ako fyzická sila, pamätaj si to.

„Nezmysel!“ nedal sa Ooben. „Tuto Loka by som porazil kdekoľvek, hoci aj uňho doma za maminou pecou, kde to pozná najlepšie!“

„Váž svoje slová!“ Zahriakol ho Starší, teraz už ale skutočne nahnevaný. „Nebudeš sa s nikým bezdôvodne mlátiť, pokús sa o to raz a staneš sa presne takým ako všetky deti z Dolnozemi. Niet divu, že najlepší zlodeji a nájomní vrahovia sú práve odtiaľ!“ Staršieho odrazu hnev opustil a dodal nečakane pokojným hlasom: „Pamätajte, čiastočná znalosť je vám nanič. Kto chce prežiť, musí vedieť všetko, aby mal na výber čo použiť proti súperovi, nech už sa stretnú kdekoľvek, doma či na ďalekom juhu.“ Po týchto slovách sa dedinský Starší odmlčal a nik sa neodvážil čokoľvek povedať kým bol v miestnosti. Po tichej chvíli Starší podišiel k masívnym dverám a potom čo ich s dunivým buchotom zatvoril sa Oobenovi rozmazal aj posledný obraz z jeho mladosti, ktorý si pamätal.

Ooben sa zobudil v malej izbe na krátkej posteli. Skutočne, keď odhrnul deku, nohy mu trčali z postele takmer od kolien.

„Toto musí byť detská izba,“ pomyslel si, „ale prečo je prázdna?“

Pomaličky sa posadil a počkal kým mu nohy trocha odtŕpnu. Ako sa rozhliadol po izbe, všimol si, že je udržiavaná. Nato, že je to detská izba, až príliš. S pomyslením, že tu niečo neseďi vstal a vošiel do hlavnej miestnosti. V rohu na druhom konci miestnosti zbadal Largensenovu ženu ako miesi cesto.

„Dobré ráno," pozdravil sa, keď vstúpil do časti domu, ktorá bola kuchyňou.

„Dobré, dobré," pozdravila sa aj ona. „Posaď sa, dám ti aspoň nejaký čaj kým upečiem chlieb.“

„Ďakujem," poďakoval sa Ooben a šiel k stolu. Počas toho ale vykukol von oknom a trocha sa pri ňom pristavil. Až teraz za bieleho dňa si všimol, že Largensenov dom stojí na samom kraji mesta. Ani nie dvadsať krokov od domu sa tiahol strmý zraz končiaci až nevedno ako hlboko. Zraz ale nebol tým, čo Oobena upútalo. Blízko zrazu stála na kamennom podstavci malá mohyla z bieleho kameňa v tvare lode, akých obrazy vídaval doma. Na podstavci boli vyryté runy, ale nevedel ich prečítať. Teraz Ooben ľutoval, že sa dôsledne neučil písmo severanov, keď sedával u Hoorda.

„Stojím tu a zem ma prijíma ako veľkého. Činy moje žijú v srdciach blízkych. Duša žije pod Valhalou.“

Largensenova žena dočítala nápis a oči jej nečakane zvlhli. Ooben sa otočil a trocha rozpačito sa spýtal:

„Viem, že sa to nehodí, ale môžem sa spýtať, čo sa mu stalo?“

Žena sa naňho pozrela trocha dotknuto, potom sa otočila späť k pultu a pokračovala v miesení cesta.

„Prepáčte, nechcel som..."

„Bude tomu už deväť zím," začala. „Už sa zvečerievalo a Sămi, môj jediný syn, sa šiel do lesa hrať spolu so svojimi priateľmi. Keď prechádzali pod Sobím skalným previsom, jedno dievča, Larien, sa pošmykla a spadla na zem tak nešťastne, že si vyklbila koleno. Sămi sa rozhodol s ňou ostať a ostatných poslal pre pomoc. Končila vtedy zima a mnoho divej zveri sa kvôli hladu už potulovalo príliš blízko dediny. I stalo sa, že Sămiho a Larien objavil vyhladovaný vlk. Sămi sa chopil svojej palice a bojoval čo mu sily stačili. Tí, čo im prišli na pomoc, vraveli, že keď tam dorazili, Sămi dusil vlka držiac ho pevne okolo krku. Larien mala doškriabanú celú pravú

polovicu tváre, Sāmi bol však dotrhaný na nepoznanie. Pravú ruku mal úplne dohryzenú a po tvári škrabance hlboké ako od loveckého noža. Posledné slová vraj venoval Larieni. Už si v bezpečí povedal. A potom skončil.

Po týchto slovách sa žena odmlčala a prestala miesiť už aj tak nahladko vymiesene cestu. „Larieni rodičia sa ale strašne nahnevali. Vraveli, že keby Sāmi nebol hrdina a prizval k sebe ešte aspoň jedného chlapca, on by bol ešte žil a ich Larieni by sa nič viac nebolo stalo. Takto je poznačená do konca života. Nielen, že bude do smrti krívať, ale Sāmiho „hlúpu“ (pri tomto slove sa Largensenova žena nevyhla ľahostajnému tónu) hrdinskosť jej budú navždy pripomínať jazvy na tvári.“ Po týchto slovách sa žena odmlčala už nadobro a hotové cestu rozdelila na tri časti, pripravujúc ich do pece.

„Je mi ľúto straty vášho syna, ale myslím si, že bol skutočný hrdina, keď sa sám postavil vyhladovanému vlkovi a navyše ho skolil len drevenou palicou. Na mohyle malo stáť, že jeho duša žije vo Valhale ako duša pravého bojovníka, ktorý zahynul v boji.“

„Aj to tam stálo,“ odvetila žena s nečakaným hnevom v hlase. „Larieni otec ale raz v noci, keď bol Largensen na trojdňovom love, prišiel sem a zmenil jednu runu. Nepoznáš asi naše písmo ale v ňom sa runa značiaca pod Valhalou od tej značiacej vo Valhale odlišuje tromi ryhami navyše. Ani ja, ani Largensen sme odvtedy nemali dostatok síl opraviť takto zhanobený nápis. Ľudia dokážu byť nekonečne krutí, pamätaj si to. Ó, takmer som zabudla, tu je ten čaj, čo som ti sľúbila,“ dokončila milo, takmer ako keby sa tento rozhovor nikdy nebol konal.

Ooben sa neposadil, iba si odpil z teplého čaju a vybral sa pohľadať Taneu. Našiel ju spiacu v miestnosti hneď vedľa izby v ktorej spal on. Potom čo vstúpil do miestnosti a pozrel sa na ňu, zastal. Vo svite mrazivého slnka presvitajúceho cez okno vyzerala úplne ako víla. Rozpustené plavé vlasy odrážali

svetlo ako zlatistá koruna, jednoduchá belasá nočná košeľ a nenápadne zvýrazňovala jej dokonalú jednoduchosť a iba vďaka tomu, že sa jej hrudník ľahko pomaly vzpínal a klesal, vedel, že je skutočná a živá.

„Pozhováram sa s ňou, ale až potom, čo sa prebudí. Teraz musím zísť za staršími Horasu,“ pomyslel si, zľahka pohladil spiacu Taneu po tvári a odišiel z izby.

RANY Z MILOSTI

Ako Ooben vyšiel z domu, rozhliadol sa okolo. Horas sa mu za denného svetla zdal omnoho väčší, než sa javil v noci. Možno za to môže ranná hmla, ktorá sa rozprestiera celým údolím a zahaľuje všetko navôkol. Iba vrcholky ostrova sa neochvejne týčia k bezfarebnej oblohe, všetko ostatné je beznádejne stratené, okrem Horasu čoby poslednej pevnosti pred všadeprítomnou ničotou. Mnoho obyvateľov už bolo hore a Ooben medzi nimi zbadal aj niekoľkých preživších zo Sivého Kosatca, ako živo diskutujú s miestnymi. Nelenil teda, pritiahol si požičaný kabát od Largsensa tuhšie ku krku a vybral sa priamo k domu na vrchole kopca.

Strážca ho po predstavení a vynesení požiadavky po chvíli vpustil dnu. Ooben neváhal, prešiel po podivne dlhej verande zakončenej masívnymi drevenými dverami a vstúpil do zatiaľ najvznešenejšej budovy, akú kedy videl. Rozvešané trofeje a kože zdobili snáď každú väčšiu stenu, drahé vykladané čaše a iné všakovaké ozdoby ležali na hrubých policiach, runami zdobené sekery a iné zbrane odpočívali vo svojich stojanoch. Z vysokého klenutého stropu v hlavnej miestnosti viseli tri kované svietniky, čo bolo pre príbytok tohto typu dosť neobvyklé, ale napriek tomu k zariadeniu domu dokonale pasovali. Na zemi sa povalovali množstvá kožušín, či už medvedích alebo iných tvorov, mnohé Ooben ani nepoznal. Ako tam tak udivene stál, z horného poschodia zišiel po širokých schodoch bez zábradlia muž v pokročilom veku. Husté, takmer biele vlasy mal zopnuté zlatou sponou do chvosta. Jednoduchý, ale precízne zhotovený plášť mu visel na širokých ramenách a zakrýval ešte stále mocnú postavu. Napriek tomu sa opieral o dlhý runový meč, ktorý používal ako zbraň i palicu pri chôdzi. Ooben si až po chvíli všimol, že sa muž snaží maskovať fakt, že výrazne kríva na pravú nohu. Napriek tomu sa niesol vznešene a neotrasiteľne vzbudzoval

krvou poznačenými skutkami vydobitý rešpekt.

„Nech ta žehná moc kjú vzývaš, mladý cudzyneec. Usad sa v mojom dome a ponúkny sa machovým čajom,“ pri týchto slovách ukázal voľnou rukou k veľkému okrúhlemu stolu, ktorý si Ooben napriek jeho rozmerom v hlavnej miestnosti vôbec nevšimol. Tak dokonale dopĺňal priestor. „Volajú ma Belarell a som najvyšším starejším dedyny Horas.“

„Moc kjú vzývaš, žehnaj ťa,“ dostalo sa mu úctivej odpovede. „Mňa zasa volajú Ooben, som lovcom a nateraz aj vyslancom a poslom z dediny Alha.“

Starší počkal kým sa Ooben usadil. Potom si sadol priamo oproti nemu a napil sa z pripravenej čaše s čajom. Ooben až mal zvláštny pocit, že celý nástup zo schodov aj poháre s čajom boli dopredu nachystané.

„Čo ta pryvádza do našej dedyny? Ludya my povedaly, že ste stroskotaly neďaleko nášho Súostrovya Zymy.“

„Áno, stroskotali,“ odvetil Ooben a v rýchlosti vyrozprával Staršiemu Belarellovi históriu ich cesty – prečo sa chystali do Kremalu, ako ich piráti zavideli ku Kosatcovi, ako sa im podarilo prežiť aj ako narazili na útesy. Belarell si všetko pozorne vypočul, ani na chvíľu Oobena neprerušil, akoby ho udalosti z kontinentu upútali natoľko, až sa bál, že ak by sa niečo spýtal, Ooben by stratil niť a on by sa tak nedozvedel všetko. Potom, čo Ooben svoje rozprávanie ukončil, sa Belarell hlboko zamyslel.

„Takže Scyathom znova rozšyruje svoje rady na zemy... to je zlé... bezodkladne musím zvolat radu starších. Ooben, ďakujem ty za tyeto novyny z kontinentu. A neboj sa, nájdeme spôsob, ako vás všetkých bezpečne dopraviť do Kremalu. Teraz je však potrebné zvolat tú poradu. Ak by sy hocčo potreboval, Moköman, môj syn, ty s tým pomôže.“

S posledným slovom Oobenovi prešiel až mráz po chrbte.

„Ako že sa volá váš syn?!“

„Moköman, prečo?“ zopakoval Belarell prekvapene.

Ooben si v okamihu vybavil druhý sen, ktorý sa mu sníval ešte v Alhe. V tom sne sa okolo neho postupne zhmotnil jeho vlastný tieň a pokrikoval naňho: „Säh eolo nöh mokoman.“ Ooben sa zarazil, že sa mu ten sen vybavil takmer okamžite, každopádne nestratil duchaprítomnosť, odpil si zo svojho čaju a úplne vážnym hlasom povedal:

„Mal som sen, no nebol to iba taký obyčajný sen. Bol veľmi skutočný a nakoniec sa mi v ňom prihovoril môj tieň a povedal: Säh eolo nöh mokoman. Znamená to niečo?“

Belarell zmeravel. Pomaly schytil svoj runový meč opretý o vedľajšiu stoličku, ešte pomalšie vstal a potom zjavne úplne vykoľajený prehodil:

„Čo tam po Scyathomovy, on any jeho prisluhovačy sa tu nykdy neukázaly. Ty, Ooben, ale nykam nechod'. Sy v nebezpečenstve a to any netušýš v akom. OSTAR TU, ja sa hned' vrátym!“ dokončil Belarell a Ooben spoznal, že zmätok v hlase mu vystriedal číry strach. Tak rýchlo, ako len krívajúci Starší mohol, odišiel z miestnosti a Oobena tam nechal sedieť úplne samého.

„To mi tak bolo treba. Nemohol som si papuľu zavrieť, ved' načo, nie? Čo som vlastne povedal?“ pýtal sa Ooben sám seba a márne sa snažil prísť na to, čím tak Belarella vystrašil.

Po hodnej chvíli, kedy sa miestnosťou rozliehal iba tlmený pukot ohňa, bolo relatívne ticho pretrhnuté davom ľudí, ktorí vbehli do hlavnej miestnosti. Ooben sedel chrbtom k vstupu do miestnosti a ľudia, ktorí vtrhli dnu, boli príliš rýchli, takže jediné, čo si všimol, bolo len päť mohutných a dve nižšie postavy a asi dlhá palica, ktorá mu pristála priamo na temene. Po strašnej rane Oobena zo stoličky len tak odhodilo až pristál na mäkkej kožušine. To však nič nezmenilo na fakte, že obraz okolitého sveta sa mu rozostřil a postupne stemnel.

„Hovorím vám, nič mu nie je!“

„Je preklyaty!“

„Hovadina! Vy ste tak... blbí!“

„Daj sy pozor na jazyk, žena!“

„Nič mu nie je, vám to môžem odprisať ak treba!“

„Preklyatym sa nedá v ničom vertyť! Aha, už sa preberá...“

Ako sa Ooben pomaly preberal a zrak sa mu zostroval, zistil, že leží na starom drevenom stole, spútaný niekde v zatuchnutej kamennej pivnici a nad ním stojí Starší Belarell, ešte jeden Starší, traja členovia stráže a Melidor spolu s Estrys.

„Čo sa to tu deje?!“ spýtal sa Ooben nechápavým hlasom, len čo celkom prišiel k sebe.

„Títo tu si myslia, že si preklyaty alebo čo. Každú chvíľu sem má prísť Horasská čarodejníca, ktorá ťa kliatby buď zbaví alebo ťa radšej zabije.“

„Radšej? Ako to myslíš, radšej?“ spýtal sa Ooben a údiv v hlase zamenil za kypejúci hnev.

„Ooben, nevyem vysvetlyť, prečo alebo ako sa to stalo, ale sy prelyaty Scyathomom,“ ozval sa Belarell.

„To by som veľmi rád vedel, ako ste na to prišli,“ ohradil sa Ooben a mykol rukou, aby zistil, aké pevné sú okovy.

Druhý Starší, muž s veľmi hustou hnedou bradou a oholenou hlavou pristúpil k bezmocne ležiacemu Oobenovi a výkladovým, ale nepokojným tónom predniesol:

„Najväčší starejší Belarell povedal, že sy naňho prehovoryl starým, po dlhé stáročia nepoužívaným jazykom. Tento jazyk sy počas svojho druhého nástupu k moci vybral sám boh Scyathom, aby sa pomocou neho šýryly jeho pravdy a učeny. Preto bol po zvrhnutí jeho moci tento jazyk vyhlásený za zakázaný a nyk ným odvtedy už nesmel hovoryť. Nyektoré slová sme z tohto jazyka prevzaly a upravily, no ty sy prehovoryl pôvodným jazykom a navyše úplne správne. To je rozhodne zlé znamenye. Musýš byť buď pod klyatbou

Scyathoma alebo sy rovno jeho prysluhovačom.“

„To je ten najneopodstatnenejší dôvod, aký som kedy počul!“ osočil sa Melidor a bolo na ňom vidieť, že keby tam nestáli aj tí traja strážcovia, bol by okamžite konal.

„Váž slová, cudzynec!“ zahrnel jeden zo strážcov. „Nezavolaly sme ťa sem preto, aby sy znevažoval slová Starejších a Hlavy!“

Ako to dopovedal, vstúpila do pivnice skrčená postava, zahalená v kožušine z bieleho medveďa. Cez hlavu mala prevesenú hlavu zvieratá, takže budila dojem, že do miestnosti vstúpila iba akási atrapa zvera bez predných i zadných láb. Pomaličky sa došuchtala k stolu. Nehľadela na ľudí, ktorí stáli okolo a razila si cestu priamo cez nich. Potom, čo sa pristavila k stolu a chvíľku zamyslene hmkala, si zložila medvediu lebku z hlavy a otočila sa priamo na Oobena. Bola to stará žena s pokrčenou tvárou a zrenicami takmer fialovej farby. Vo svetle blikajúcej fakle rozhodne nepôsobila prirodzeným dojmom. Šedivé vlasy mala úhladne učesané a rovné, čo pôsobilo ešte neprirodzenejšie. Ooben si z mnohých rozprávání pamätal, že staré čarodejnice a bosorky sú zanedbané, špinavé a neupravené, presne ako Gjóta, bylinkárka, ktorú stretli kedysi na začiatku ich cesty. Táto starena však vyzerala takmer ako zámožnejší starší človek, nebyť tých takmer fialových hypnotizujúcich očí...

„Ustúpte dozadu,“ povedala prosto čarodejnica. „Potrebujem priestor.“

Strážcovia zatlačili Melidora a Estrys do úzadia a za ich hlasitého protestu cúvli aj obaja Starší. Čarodejnica chytila Oobenovi ruku, naklonila sa nad neho a takmer nečujne zašeptala: „Pozeraj sa mi priamo do očí, nežmurkaj a nevyhýbaj sa pohľadu. To ti nepomôže, iba čo to oddialíš.“

Ooben, netušiac čo sa bude diať, vôbec neodpovedal, iba čo sa z hlboka nadýchol chladného vzduchu. Čarodejnica zhodila zo seba medvediu kožušinu úplne a len v jednoduchých

hnedosivých šatách sa vyštverala na stôl. Obkročmo si kľakla cez Oobena, zamerala sa na fakľu horiacu za ním a začala prednášať neznáme magické formuly.

„Z boku to vyzerá divne. Ooben ležiaci a ona na ňom, je to ako starý prazvláštny a trochu strašidelný rituál, nemám pravdu, Mendelín?“ podotkla Estrys, no dostalo sa jej len podráždeného pohľadu.

Ooben sledoval čarodejnicu, ktorá vyslovovala jednu formulu za druhou a pomaličky pritom skláňala zrak až naňho. Formuly vyslovovala čoraz hlasnejšie a hlasnejšie a jeho začal premáhať strach. Trhol ľavou rukou, tá však ostala pevne pripútaná k železným okovám. Čarodejnica už zišla pohľadom z fagle. Ooben sa chcel vyslobodiť a zavše sebou mocne mykol, stále však neúspešne. Neznámy strach sa mu dostával do hlavy a vytláčal z nej akýkoľvek zdravý úsudok. Ona už zišla pohľadom takmer nad jeho hlavu. Spaľujúci zmätok a strach Oobena úplne paralyzoval. Chcel už aspoň zavrieť oči, ale úplne zmeravel, a tak sebou len nekoordinovane šklbal a trhal. Tá krátka chvíľa sa mu javila ako večnosť, vyplnená tým najbesnejším strachom, s akým sa kedy stretol. Čarodejnica už div nekričala a vlasy jemne povievajúce od náhleho prievanu v miestnosti dotvárali dokonale hrôzostrašnú kulisu, ktorej sa nijako nedalo vyhnúť.

Oči sa im stretli. Ooben ucítil náhlu bodavú bolesť v čele a oči čarodejnice sa rozžiarili ako dva ametysty. Bolesť v hlave mu rýchlo zatemňovala pohľad, a tak posledné, čo si všimol bolo, ako čarodejnica nevládne padá naňho, tvárou priamo na tú jeho, stále mu však uprene, hoci neprítomne, pozerá do očí. Hneď nato ucítil spredu prudký náraz, až odletel niekoľko metrov dozadu, rovno na popraskanú zem, vlhkú od množstva vody, ktorá odtiaľ pred chvíľou vytriskovala.

Trvalo mu hodnú chvíľu, kým pochopil, čo sa stalo. Posadil sa na zem a rozhladol okolo. Pred ním odchádzal na

juh nesmierne vysoký obor s hlavou siahajúcou až k oblakom. V ruke niesol kyj, ktorým ho práve tresol. Všade naokolo sa váľali vyválné stromy a kusy kamenia. Kedysi krásna zelená lúka bola akoby rozlomená na dvoje, všetko bolo presne také ako v poslednom sne. Až na jeden detail – starú ženu so šedivými vlasmi a takmer fialovými očami, stojacu ani nie tri kroky od Oobena.

„Ako ste to, prebohov, spravili?“ absolútne nechápavo sa spýtal. Zrazu si všimol, že mu po údere obrím kyjom tri rebrá prerazili kožu a trčali len tak voľne spod ľahkej košele, ktorá sa rýchlo zafarbovala do červena. Kupodivu však necítil žiadnu bolesť, necítil vôbec nič. Ani len severný vietor, ktorý odviaľ všetku tú hmlu z posledného sna na juh.

Čarodejnica chvíľu stála takmer bez pohybu a vôbec si ho nevšimala. Len pozorne sledovala všetko okolo nej. Tu i tam sa prešla, obzerala si kusy skál, pristavila sa aj k zabodnutej čepeli zlomeného meča a nakoniec došla až k miestu, kde sa samovoľne roztrhal Oobenov zlovestný tieň. Obzrela si zem aj sa rozhliadla po okolí, akoby niečo hľadala. Zamietavo pritom krútila hlavou, ale nevyzerala znepokojene. Skôr prekvapene.

Ooben rýchlo vstal a v ruke začul čosi chrupnúť. Nevenoval však tomu pozornosť a znova sa spýtal čarodejnice:

„Ako ste to spravili?“

„Všetko ti vysvetlím, pod' sem. Neuveriteľné, ďalší,“ dodala čarodejnica pre seba a stále si obzerala miesto, kde zmizol Oobenov tieň. Ooben podišiel k nej a čakal, čo sa bude diať. Náhle na neho čarodejnica pozrela, oči sa jej rozžiarili ako pred krátkou chvíľou a on znova padol v bezvedomí na vlhkú zem.

„Prebohov, to ako spravila?“

„Vypadni z neho, ty bosorka!“ zjačala Estrys a vrhla sa k stolu, len tak-tak ju Melidor stačil zadržať. Obaja boli

poriadne zaskočení. To, čo práve videli, sa úplne vymykalo všetkému, s čím sa živý človek mohol doteraz bežne stretnúť. Čarodejnica - úplne nevládne ako hmla či duch - prešla telom paralyzovaného Oobena a prepadla sa cez stôl až na kamennú podlahu, kde sa s hrmotom zastavila.

„Ooben bol až doteraz celkom zdravý, len bohovia vedia čo si mu ty striga teraz spravila!“ kričala nahnevane Estrys, „Meteor, pusti ma na ňu!“

Melidor bol rovnako prekvapený ako Estrys, avšak zachoval si aký-taký pokoj a schmatol priateľku tuho za ruku. Tá začala voľnou rukou naštvane metať a utrúsila ešte zopár nie práve najmilších slov na adresu práve sa preberajúcej starej čarodejnice, ale keď videla, že jej správanie nikam nevedie, napokon rezignovala, ustúpila a už len nahnevane nahlas fučala.

Jeden zo strážcov podišiel k stolu a pomohol čarodejnici vstať, potom sa zohol pre medvedí plášť. Ooben od chvíle, ako ním čarodejnica preletela, stuhol na kameň a až po dobrých pár minútach mu krčie ustúpili. Keď začal precitať, najmenší zo strážcov (i keď stále o hlavu vyšší než Melidor) mu práve uvoľňoval okovy na nohách.

„Pri Aagmelovi, povie mi tu niekto konečne po lopate, čo sa stalo?“ utrúsil, zatiaľ čo si od bolesti šúchal hlavu. Hučalo mu v nej, ako keby bol včera vypil za džbán tej najsladšej medoviny.

„Vidíš, vidíš, mladý,“ začala čarodejnica. „Nemal si sa tak zdráhať, teraz ti na tú hlavu pomôže jedine zelený čaj s iskerníkom kráľovským, ale ten tu v túto ročnú dobu nenájdeš.“

„Iskerník kráľovský, vravíte?“ spýtal sa Melidor a jednou rukou naslepo prehrabol obsah svojej torby. „A koľko ho treba?“

„Trocha, ja neviem, som čarodejnica, nie bylinkárka,“ odvetila starena trocha podráždene. „Musím vás s niečím

veľmi dôležitým oboznámiť, ale radšej by som šla na príjemnejšie miesto,“ povedala a jedným okom pozrela na Staršieho Belarella. Ten len mlčky prikývol a všetkých odviedli späť do jeho domu.

Ako sa usadili okolo veľkého starého stola a Ooben si odpil z navareného čaju, Melidorovi to už nedalo a spýtal sa:

„Prečo ste sem zavolali nás? A kto vám vlastne povedal, že Oobena poznáme? Nie, žeby som sa nestaral o svojho priateľa, ale všetká naša prítomnosť dolu v pivnici mi prišla... zbytočná.“

„Ste na veľkom omyle, mladý muž,“ odvetila čarodejnica. „Vaša prítomnosť pri – nazvime to obrade – bola kľúčová. Jedine s vašou prítomnosťou sa mohol tuto Ooben ako-tak uvoľniť a sprístupniť svoju myseľ. Bez vašej prítomnosti by sa zdráhal ešte viac, čo by mu prinieslo horšie zranenia než je bolesť hlavy. Stali sa mi už prípady, kedy sa ľudia po mojom vstúpení do mysle načisto pomiatli. Jedno mladé dievča raz dokonca takmer zomrelo.“

„Bolo to vôbec nutné?“ prerušila reč Estrys, pričom zaujala obranný postoj, ako keby ju práve niekto urazil.

„Áno, slečna. Čítanie mysle nie je také jednoduché, ako vám tárajú potulní šarlatáni na trhoch. Je to veľmi náročný a nebezpečný proces, kedy sa svojou myseľou aj telom s požehnaním samotnej bohyně pamäti Essethyll odpútam od tohto sveta a preniknem do mysle a pamäte iného človeka. V hĺbinách mysle sa totiž človek pred ničím a nikým nebráni, a tak je to jediný spôsob, ako zistiť, čo človek v skutočnosti cíti, čo videl, zažil, spôsobil.“ Čarodejnica sa ťažko nadýchla a keď videla, že Estrys na ňu už slovne neútočí, pokračovala:

„Ooben, tak sa voláš, však? Som na svete už mnoho a mnoho zím, ale s niečím takým som sa stretla nanajvýš dvakrát. Dovoľ mi všetko vysvetliť. Bol si prekliaty. Prekliaty samotným bohom Scyathomom. Táto kliatba na človeka nemá

nejaký viditeľný vplyv, ale vedie k zbrklosti a neuváženosti. A až nastane čas, tajomná moc Boha Noci ťa začne vábiť a mátať. Nedá ti pokoja, nebudeš môcť spať, nebudeš chcieť jesť ani piť, jedinou potrebou ti bude vrátiť sa na miesto svojho zrodu. Miesto, kde ti Scyathom poškrvnil dušu a označil si ťa tak medzi smrteľníkmi, aby si šíril jeho vieru a moc, pretože ty si Jeho vyvolený, jeho bojovník, Ooben. Si z ľudu Scyathoma a tvojím údelom je zahubiť všetkých, ktorí sa nepoddajú jeho vôli. Teda tak to aspoň malo byť.“

Všetci prítomní so zatajeným dychom napäto a prestrašene počúvali starú ženu, ako jednému z nich práve rozvracia život, aký ho poznal, na trosky. Čarodejníca sa pozrela na Oobena a pokračovala osobnejším tónom:

„Pamätáš sa ešte na svoj tieň? Ten, ktorý sa od teba odpútal a posmieval sa ti?“

„A-áno, pamätám,“ odpovedal Ooben koktavo.

„Ten tieň bol duch kliatby, strážca, ktorý ťa celé roky nenápadne ovládal a ťahal na miesta, ktoré by v tebe prebudili túžbu vrátiť sa späť domov. Do skutočného domova, k Ľudu na západe. To sa mu takmer aj podarilo, no vplyvom mne neznámej sily sa ti podarilo pretrhnúť puto, ktorým ťa duch ovládal. Buď v sebe skrývaš ohromnú duševnú silu, alebo sa niekomu podarilo prevziať časť kliatby na seba, a tým ti pomôcť sňať tú časť bremena, ktorá trápila teba. Ako vravím, na prelomenie takejto silnej temnej kliatby je potrebná veľká duševná sila. Jeden, ktorý tú kliatbu prelomil, sa stal mocným mágom v Dolnozemi a druhou oslobodenou osobou som ja. Až doteraz som to nikdy nikomu nepovedala a neprajem si, aby sa to akokoľvek roznieslo. Dajte mi napiť, vyschlo mi v hrdle,“ dokončila a oprela sa.

V miestnosti zavládlo hrobové ticho. Takmer ako keď ráno čakal Ooben na Belarella. No toto bolo trpnúce ticho, ticho z ktorého človeku píska v ušiach, ticho také mrazivé, že napriek blkotajúcemu ohňu mali všetci prítomní ľadové ruky.

Občas si niektorí vymenili rozpačité pohľady, ale poväčšine všetci mali zrak upretý na Oobena. Ten sa však len neprítomne pozeral na stôl posiaty hlbokými ryhami a po dlhom čase nemyslel. Nemyslel absolútne na nič, nemohol sa sústrediť, nezmohol sa ani na jediné slovo. Prvýkrát v živote to bolo naňho priveľa. Spomenul si na prvé štyri dni v divočine, kedy bol prvýkrát odkázaný len sám na seba a svoju sekeru, spomenul si na noc, kedy do Alhy vpadli kočovní banditi a pokojný večer premenili na učinené jatky a zo spomienok sa mu vynorili aj posledné týždne a desivá noc na palube Sivého Kosatca. To všetko sa mu odrazu zdalo ako rozprávky, ktoré by raz rozprával svojím a Taneiným deťom. Teraz si nebol istý už absolútne ničím. Celý život, ktorý prežil, bol iba spískaným divadlom nejakého všivavého démona v jeho hlave. To, aký bol, ako sa správal, čo kedy urobil a neurobil, to všetko bolo ovplyvnené vyššou mocou, ktorá ho používala ako bábku na dosiahnutie svojich zvrátených cieľov. A on mal byť ich vykonávateľom, nástrojom bez duše, ktorého nebude škoda, ak náhodou zahynie. Ako si to Ooben uvedomil, znenávidel Scyathoma ešte viac, než si myslel, že ho nenávidí.

„Ooben, si v poriadku?“ spýtal sa potichu Melidor, akoby sa bál, že mu každým slovom ublíži.

Ooben len akoby bez života otvoril ústa a stále neprítomne pozerajúc do stola povedal:

„N-nechajte ma tak, j-ja nechcem s nikým hovoriť.“

Po týchto slovách vstal a, vyhýbajúc sa pohľadom ostatných, vyšiel z domu na kopci.

BOLESTI ŽIVÝCH

Už dva dni Oobena nikto nevidel. Vytratil sa z Horasu a zmizol nevedno kam. Melidor tušil, že ho nie je treba hľadať, že sa vie o seba postarať, ale pre Taneu nebol žiaden z argumentov dosť dobrý. Márne sa ju snažili s Estrys upokojiť, nedala si povedať a na sklonku druhého dňa už bola s nervami v koncoch. Keď aj na úpenlivé naliehanie a prosby u Starších o zorganizovanie pátracej skupiny dostala zamietavú odpoveď, utiahla sa do Largensenovho domu a odmietala sa s kýmkoľvek zhovárať. Medzitým sa z najbližšieho prístavného ostrovného mesta Vardenful vrátila horasská obchodná výprava a priniesla dobré správy. Do mesta dorazila dvojica obchodných lodí, jedna z Tyrmisu a druhá z Balynnu, so spätnou zastávkou v Kremale. Obe vyplávajú za týždeň a majú dostatok miesta pre zvyšných pasažierov, čomu sa preživší z Lynského šplha nesmierne zaradovali. Niektorí odcestovali do Vardenfulu ešte toho dňa, iní sa začali pripravovať na cestu menej náhlivo. Dokonca aj Estrys už bola z polovice zbalená a dalo by sa povedať, že čaká len na to, kým sa Ooben objaví na horizonte. Keď sa v ten večer, čo Ooben odišiel, opila z vareného vína, zdôverila sa Melidorovi, že severské podnebie a všetko čo s ním súvisí z duše nenávidí. Melidor sa potom síce tváril, že túto ostrovnú zimu nenávidí rovnako ako ona, ale nejako vo svojom vnútri cítil, že mu je tu dobre. Toľký pokoj v prírode a vyrovnanosť ľudí nezažil snáď ani doma u svojej tety žijúcej v chatrči na štyroch stromoch. Počas dní čakania na návrat strateného priateľa Estrys trávila s Taneou toľko času koľko jej dovolila a Melidor ho zasa vyplňal túlaním sa po okolí a zbieraním vysušených a vetrom ošľahaných bylín. Mnohé z nich poznal, ale narazil aj na také, ktoré videl v živote prvý raz. Zbieral si ich do kožou potiahnutého púzdra a na papier si podrobne zapisoval základné rozoznávacie znaky, aby ich vedel identifikovať pre prípad, keby sa sem náhodou vrátil.

V deň, keď sa Tanea odcudzila svetu a zatvorila sa do Largensenovho domu, sa Melidor znova vybral na okraj lesa odtrhnúť zo dva exempláre nových druhov žltkastých kvietkov, ktoré ešte nepoznal. Po dobrej hodine hľadania a zapísania nového druhu sa vybral znova do mesta na kopci, keď si všimol, že jedna chatrč stojí pred všetkými tromi palisádami a z komína pod chvíľou vychádza slabý modrozelený dym. So záujmom sa teda otočil a vybral smerom k nej. Keď došiel k dverám, začul z vnútra tlmený klopkavý zvuk – niekto je vo vnútri. Slušne zaklopal a počkal, kým mu dvere otvoril starší vráskavý muž s belasými očami.

„Čo vás privádza k môjmu prýbytku?“ spýtal sa starec so záujmom. Rýchlo si Melidora premeral a keď si všimol, že drží v ruke kožený tubus na rastliny, razom sa zatváril ešte milšie.

„Dobrý podvečer,“ odzdravil sa Melidor, „šiel som takto okolo a všimol som si zvláštny dym, ako stúpa z vášho komína. Chcel som sa preto spýtať – nie ste vy náhodou alchymista alebo druid?“

Starec sa zatváril prekvapene a až teraz si Melidor všimol, aké má veľké oči.

„Áno, som... teda tak trochu,“ priznal. „Vyete, mladý muž, keď človek na staré kolená nevye, čo s voľným časom, vymyslí sy čokoľvek, aby sa zabavyl. Nyekto chodý lovyť, yný čýta knihy, ak vye, no a ja sa zasa zaoberám štúdyom účynkov rastlým rastúcych v okolí. Avšak tu toho mnoho nerastye, a tak by som dal aj desať zlatých myncý za nové druhy, ktoré by sa tu daly pestovať,“ dodal.

„A viete, že by sa tu aj našlo niečo z kontinentu?“ usmial sa Melidor a už sa načahoval k svojej torbe, keď tu zrazu začul na kopci štyrikrát zaznieť obrovský lesný roh. Zvonivý, prenikavý zvuk sa niesol na veľké vzdialenosti, odrážal sa od vrcholkov hôr a zanechával vo vzduchu takmer nekončiacu ozvenu. Melidor so záujmom vyšiel von a zbadal

akurát, ako ľudia s domami blízko palisád urýchlene utekajú do svojich príbytkov a zatvárajú okenice.

„Pod' sem, ty blázon, chytró dovnútra!“ zavelil starec a nečakal na Melidorovu reakciu. Surovo ho schytil za rukáv kabáta z losej kože a vtiahol do chatrče. Akonáhle boli dnu, založil na dvere kladu a vrátil sa k svojmu hosťovi, ako keby sa nič nedialo.

„Prosím vás, čo sa vonku deje? Prečo sa všetci ľudia odrazu takto preľakli?“ spýtal sa Melidor zmätený reakciou obyvateľov a starca.

„Rowor sa vrátil,“ povedal starec významne. „Potrebuje sa najesť.“

„Rowor vravíte?“ spýtal sa Melidor. Teraz si spomenul, kde to meno počul. Spomenul ho tretí lovec v deň ich príchodu do Horasu. „Nie je to náhodou nejaký netvor alebo niečo také?“

Starec sa pozrel na Melidora ako na niekoho, kto práve spadol z višne, potom preglgol, odkašľal si a výkladovo spustil:

„Kch, kch, ehm. Nye. Rowor neny len taká hocyjaká prýšera. Je to démon, ktorý tu v lesoch straší už dlhé desaťročya. Máme teraz čas, tak ty môžem vyrozprávať jeho príbeh, ak chceš.“

„To nie je nutné,“ povedal Melidor. „Ako ste ale mysleli, že máme čas? A prečo ste vlastne zamkli dvere?“

„Neradno chodyt vonku ak je Rowor nablýzku. Nykto sa neodváży,“ povedal starec odrazu sprisahaneckým tónom. „Nakonyec počúvaj a pochopýš,“ dodal ešte, zamiešal drevenou varechou veľký čierny kotol a dal sa do rozprávania:

„Mnoho a mnoho zým dozadu tu žyl mladý muž menom Rovaryn. Bol synom vtedajšej Hlavy dedyny, Garunfelda, známeho spravodlivou vládou a všeobecnou obľubou medzi obyvateľmy. No ako to už býva, Garunfeld, nech bol akokoľvek obľúbený a vzdelaný, nebol šťastný. Jeho syn sa totyž na otca vôbec nepodal. Bol samolúby a namyslený

a y napriek otcovmu hnevu väčšynou robyl všetko podľa seba. Márne ho otec vystrýhal, márne ho varoval pred božým hnevom, nedal sy povedať, a tak sa raz so svojými prysluhovačmi vydal do hór na lov. Nye kvóly potrave, nye kvóly kožám, len zo samého rozmaru a potešenia z násyly, človeku tak pryrodzenej vlastnosti.

Ako sa táto legenda prenášala z generácie na generáciu, menyly sa aj detayly o tom, čo sa v horách skutočne stalo, a tak ty to povyem tak, ako som to počul ja. Keď tý nyčomnýcy skolyly už pyateho dyvyaka, rozhodly sa, že sy pred cestou domov odpočynú. Vytvoryly tábor, urobily ohnysko a oddychovaly po náročnom dny. Keď tu zrazu sa v neďalekom krový myhol jeleň. Rovaryn sy ho yhned' všymol a povedal sy, že ešte jedného jeleňa skúsy skolyť sám. Vzal svoj luk a šypy a povedal mužom, že sa vráty, až toho jeleňa ulový. Bol to vraj krásny, statný jeleň, najmocnejší v celom lese. Bohaté parohy nyesol na vznešenej hlave a vóbec, on celý vzbudzoval rešpekt. Nyektorý dokonca vravely, že okolo neho žyaryla zvláštna aura, ktorá ho chrányla pred šypmy a zbraňamy ľudy. Bol to skutočne výnymočný tvor, klenot Ostrovných lesov a práve toho chcel Rovaryn skolyť.

Pokúšal sa ho pokoryť celé hodyny, neraz to už vyzeralo, že ho dostane, ale jeleň zakaždým utyekol. Až napokon Rovaryn, úplne vyčerpaný, naposledy natyhol tetyvu luku. V tej chvýly jeleň zastal a otočyl sa smerom, kde stál lovec. Ten sy na chvýlu pomyslel, že mu znova utečye, no jeleň sa any nepohol. Ba čo vyac, vo chvýly, keď Rovaryn vystrelyl, jeleň nastavyl krk tak, aby ho šyp zaručene zasyahol. Zatackal sa. Urobyl ešte zo try, štyry kroky, až sa napokon zrútyl k zemy blýzko skalného jazyerka. V tú chvýľu stýchol celý les. Rovaryn sy to vo výťažnom opojený nevšymol, yba čo sy vydýchol a podyšyel k jazeru, že sa napyje vody a vezme trofej. Ako sa však sklonyl a zbadal svoj obraz na hladyne, zhrozyl sa a cúvol dozadu. Obraz vo vode bol hrózostrašne

zdeformovaný a sfarbený do tmavočervena od krvi skoleného jeleňa. Ba čo viac, obraz na hladyne začal vystupovať z vody a zhmotňovať sa pred ním do podoby človeka za ponurého šumu lýstya rozhybaného chladným vetrom. Voda v ňom nadobudla pevnú, ale kvapalnú formu a krv s ňou zmyešaná sa výryla vo vnútri až vytvárala dojem, že sa v tele tvorya celé orgány. Keď tento nečlovek vystúpil z hladyny, uprene sa pozrel na Rovaryna a neľudským, burácajúcym hlasom predniesol:

„Ty, čo si hovoríš Rovarin, syn Staršieho Garunfelda, na kolená!“

Pry týchto slovách sa Rovarynovy kolená skutočne podlomily a on klesol na studenú zem. Postava podyšla ešte blyžšye a po chvály pokračovala:

„Nehanebne si drancoval prírodné bohatstvo a bral životy pre čiru slasť zo zabíjania, správal sa k poddaným ako k menejcenným, nectil si hodnoty prechovávané tvojím ľudom po celé stáročia! Nemáš žiadnu úctu k svojim bohom a hľa, zabil si môjho najmilšieho jeleňa! V tvojej hrudi nebije srdce, lež kus beztvareho mäsa bez štipky citu, preto ťa ja, Aagmel, odsudzujem na trest smrti!“ dokončil hromovo. Obloha sa zatyahla a vyetor zosylnel. Rovaryn sa pokúšal pohnúť, ale božská syla ho prypútala k zemy tak, že tam yba kľáčal, akoby bol z kameňa. Len s prestrašenými očamy pozoroval rozhnevaného boha, ako sa mu z napryahnutej pravej ruky formuje z vody a krvi čepel' dlhá až po zem, ostrá tak, že aj vzduch sa pod jej pohybom rozrezával na dvoje. Potom boh zodvyhol zbraň nad hlavu a bez jedyného slova, len za šumu lesa a vetra, zoťal Rovarynovy hlavu. Tá sa s ustrnulým zdeseným výrazom pomaly zošmykla z krku a za špľachtajúcej krvi dopadla vedľa ešte stále kľáčyaceho tela. Boh sa po čyne otočyl a bez slova pomaly zmyzol v jazere.

Vyetor utýchol a v lese sa rozhostylo dokonalé tycho. Nye však nadlho. Len čo sa obloha znova trocha rozjasnyla, pryletel k myestu skonu tyrana a tvora stryeborný vták. Chvályu

poletoval po okolí, až napokon začal klesať dolu. Ako sa však približoval k zemi, takmer prirodzene menil svoju podobu, a tak keď prystál v kaluži krvi, na zemi miesto neho stála krásna bosá žena v tmavých hodvábnych šatách. Gaštanové vlasy nyže plyec jej zvolna objímaly dlhý štýhly krk a klesaly až do hlbokého dekoltu. Žena sa pomaly prešla po okolí jazera a zastavila sa na myeste Rovarynovho skonu. Zodvyhnutým jednej ruky donútyla jeho nevládne telo vstať a potom, ako sa pozrela do Rovarynovej stále prestrašenej tváre, napoly ponorenej v kalnom jazere, ľadovým hlasom prehovorila:

„Nikto nebude zabíjať ľudí v mojej milosti. Ani samotný „cnostný“ Aagmel, ani zvrátený Scyathom, ba ani svätoškárska Essethyll si nebudú robiť všetko len tak, ako chcú. Pod'. Pod' môj milý Rovarin, darujem ti druhú šancu.“

Počas týchto slov obklopyla Rovarynovo telo bez hlavy fyalová aura a vznyesla ho dve stopy nad zem. Krv z preseknutého krku prestala vytekať a pomaly zmenyila farbu z ľudskej červenej na démonyckú fyalovú so zlatystým leskom. Prsty na nevládnej ruke sa odrazu pohly. Najprv trhane, křčovyto, po chvylke pomalšye a žyvšye. Žena pozvolna klesla rukou k zemi a Rovarynovo telo bez hlavy ostalo stát' pred ňou. Vóbec sa netackalo, stálo celkom sebaysto a pevne na oboch nohách, akoby jej hlava vóbec nechýbala. Potom žena podyšla k jeleňovy, sklonyla sa nad jeho mřtvolou a ladným, takmer materynským pohladeným mu oddelyla hlavu od tela. Následne sa vrátila k Rovarynovy a rovnako jemne mu pryložyla hlavu zvera ku krku. Nestyhla sa ho však any dotknúť a z krku znenazdanya vyrašyly kusy šlyach a mäsa a zaryly sa hlboko do hlavy zvyeraťa. Koža z krku sa sama od seba natyahla a za pár okamyhov zrástla so srst'ou. Nakonyec skór, než by sa jeden nazdal, stál pred ženou v tmavých šatách tvor s ľudským telom a jeleňou hlavou. Chvylu mu trvalo, než sa rozhýbal, no ako prvý raz žmurkol a zakrútyl hlavou, bol Rovaryn znova nažyve, navyše s hrózostrašnou schopnosťou.“

„Tomu mám skutočne veriť?“ spýtal sa neveriacky Melidor a už sa zberal na odchod. „Na reči starého blázna nemám čas, musím sa ísť pripraviť nájsť môjho priateľa.“

Starec po týchto nie práve najmilších slovách zvažnel a chytil odchádzajúceho Melidora za plece.

„Teraz nemôžeš odísť, chlapče. Rowor je skutočný tak ako ja alebo ty.“

„Tak pozor, starý muž,“ začal oponovať Melidor, „Ja verím len tomu, čo vidím alebo čo počujem od niekoho, komu môžem dôverovať. Vám, pane, ale neverím ani slovo. A teraz ma pustite von, musím sa ísť pobaliť.“

Zo starcovej tváre zmizol aj posledný náznak záujmu a namiesto toho sa mu v tvári zračil urazený výraz. Keď už Melidor skladal kladu z dverí, nečakane sa ozval:

„Chceš vydyet' dôkaz? Spýtaj sa kohokoľvek v dedyne, povedya ty to ysté. Nech už znye legenda o Rovarynovy akokoľvek, Rowor je skutočný a žyje v lesoch, odkyaľ sa raz za čas vyberey zýskať novú hlavu.“

Melidor zastal a aj keď nemal chuť hádať sa, jednoducho mu to nedalo. V príbehu o zlom človeku bolo až priveľa nezrovnalostí. Preto sa otočil a pustil do starca:

„V poriadku teda. Dajme tomu, že váš tvor, ktorý má hlavu jeleňa skutočne existuje. Prečo sa teda volá Rowor a nie Rovarin?“

„Ludya mu daly menej ľudské meno. A čyta sa rovnako odpredu aj odzadu preto, lebo narozdyel od ľudy Rowor nemá ynú stránku. Je to netvor čy už podľa vzhľadu alebo duše. Za dlhé roky žyvota v osamote a nenávysty z neho vyprchaly aj posledné zbytky ľudskosty, ktoré v sebe prechovával. Zatyal, čo v každom človeku, nech je akokoľvek zlý, sa v ťažkých chvíľach móžu objavyť dobré vlastnosti, Rowor ostane netvor bez cytov a zľutovanya až do smrty.“

„Zaujímavé,“ priznal Melidor, „ale vôbec nechápem, ako ste mysleli to s tou novou hlavou. Má predsa hlavu jeleňa,

nie? Načo by potom chodil terorizovať ľudí v meste?“

„Keby sy my neskákal do reči, mladý muž, dopovedal by som ty to. Povedal by som ty ešte o tom, ako Waarhynyno kúzlo nebolo také slyné, ako hcela, a tak každá hlava Roworovy po čase znova odumrye. Telo však potrebuje prýjymať potravu a bez hlavy to jednoducho nejde, takže čas od času potrebuje nejako zýskať novú.“

„Takže tá krásna mladá žena, ktorú ste popísali, bola Waarhyna, zlomyselná bohýňa?“ spýtal sa Melidor odrazu začudovane.

„A kto yný by mohol mať moc pryvyest' mŕtve telo k žyvotu? Snáď nye nejaký bežný smrteľnýk," odsekol stavec a zjavne ľutoval, že vpustil Melidora do svojho domu.

Z neho už ale hnev pomaly opadal, povedané skutočnosti mu do seba zapadali celkom dobre. Chvíľku panovalo v chatrči mlkve napätie, ktoré prerušil až Melidor pokojným hlasom:

„Keby ste legendu o Roworovi rozprávali s väčšou vážnosťou a nie ako príbeh, ktorým sa strašia malé deti... vy sa ho nebojíte?“

Starcovo rozhorčenie opadlo. Pozrel sa do zeme a potom do zapadajúcim slnkom zaliateho okna. Po chvíli, ktorá sa Melidorovi zdala až priveľmi dlhá, sa konečne ozval:

„Vyeš, mladý, kedy sa človek nebude musyeť báť o svoju budúcnosť?“

„...“

„Keď už nebude musyeť vôbec nyč.“

„Ako to myslíte?“

„Pozry sa na mňa. Som len starý lovec, s trasúcymy sa rukamy. Žena my zomrela sedem zým dozadu a synovya odyšly do Tyrelynu krátko potom. Doteraz sa any jeden z nych nezval. Nevyem, či zahynuly nyekde v boji, či len zabudly na svojho otca, ktorý sa nykdy nyčým nepreslávył. Nemám tu už nyč a nykoho, pre koho by som žyl. Ešte aj tá buryna, čo tu

rastye, je dobrá akurát tak na čaj. Preto, mladý, keď smrť prýde, budem sa jej pozerat' hrdó do očí a pryvýtam ju s pohárom medovyny, nech sa neurazý. A ak nye smrť, tak nech sy ma vezme Rowor, hocy aj teraz. Jedno ale vedz, nevydám mu svoju hlavu ľahko a nebudem sa bát porážky.“

Po starcových slovách ostal Melidor stáť s postojom porazeného a len pozeral na bleožltú krajinu za oknom. Hodnú chvíľu nik neprehovoril. Potom sa Melidor zhlboka nadýchol a akoby s pocitom, že sa dozvedel novú životnú múdrosť, sa pokorne pýtal:

„Prepáčte mi, ako sa vlastne voláte?“

„Hovorya my Bereg. A ako volajú teba, mladý muž?“

„Melidor. Volám sa Melidor,“ odvetil. Potom sa pozrel na starého muža a v závane ľútosti, ktorá ho premohla, mu nečakane priateľsky povedal:

„Pozrite, mám teraz mnoho iných povinností a nemôžem vám zaručiť, že splním to, čo vám sľúbim, ale ako tu stojím, vravím vám, že za jednu zimu sa sem vrátim. Dovtedy sa opatrujte.“

„Budem sa snažiť, Melidor, budem,“ odvetil Bereg s nebadanou radosťou v hlase. Následne si podali ruky a Melidor vyšiel vonku, ponáhľajúc sa k Estrys, aby ju oboznámil s novinkami.

Keď dorazil do príbytku tretieho lovca, Estrys tam nebola. Rozhodol sa preto, že jej pripraví upokojujúci nápoj z posledných sušených bylín z kontinentu, ktoré mal vo svojej torbe. Po celom dni strávenom s Taneou jej večer istotne dobre padne trocha pokoja. Nemohol si pomôcť, ale napriek tomu, že ho Estrysina neskonaná zábudlivosť dokonale vytáčala, mal tú milú popletenú kôpku nešťastia rád. Hoci toho nikdy veľa nenahovoril a zakaždým sa snažil budiť dojem nedostupného a vážneho človeka, musel uznať, že v prítomnosti Estrys sa nasmial viac, než za celý život dohromady. Ako sa teda Estrys večer vrátila a zavítala do ich spoločnej izby, dúfal, že sa

pozhovárajú o niečom bežnom, o niečom čo nesúvisí s dianím vo svete, ani tu na Súostroví. Keď ju však zbadal vo dverách, všetky plány na večer sa odrazu rozplynuli. Estrys stála zúbožená ako sirota s vyplakanými očami a uzímenými rukami. Rýchlo priskočil k nej a roztržene sa spýtal:

„Čo sa ti, prebohov, stalo? Tu, vezmi si deku, ako to, že si takto premrzla? Snáď si nebola vonku len takto, bez kožucha?“

„Bola," smrkala. „Melidor, Tanea zmizla.“

„Čože?!“

„Šla som dnes za ňou do Largensenovho domu, ale jeho žena, Janii, mi povedala, že dnes ju od rána nevidela. Rýchlo som sa teda povypytovala ľudí v okolí, či ju náhodou nezazreli, no nik ju nevidel. Preto som sa tak rýchlo, ako to len bolo možné, vydala z Horasu do lesa najpravdepodobnejšou cestou, kadiaľ mohla ísť. Dolu zrazom pri Largensenovom dome istotne nešla, je až priveľmi strmý, tak som sa vybrala pozdĺž neho, až sa mi napokon podarilo dôjsť k lesu. Vošla som aj do neho, ale tieto lesy sú také ponuré a husté, bála som sa sama zísť hlbšie. Keď už začalo slnko zapadať, rozhodla som sa vrátiť nazad, no bola som v lese omnoho ďalej, než som myslela. Och, ani nevieš, ako som sa bála. Bola už takmer úplná tma, keď som sa konečne ocitla na palisádach.

Melidor, ja to tu nenávidím, prosím, poďme odtiaľto čím skôr. Nájdime Oobena, nájdime Taneu a odídme do Kremalu, na kontinent.“

Pri týchto slovách Estrys Melidora tuho objala a on jej objatie opätovoľ.

„Ja neverím vlastným ušiam," povedal potichu.

„Čomu neveríš?“

„Povedala si mi Melidor.“

„Veď ja predsa viem, ako sa voláš, Melener,“ odvetila Estrys a na ustaranej tvári sa jej zračil jemný úsmev. Melidor sa takisto pousmial a počas toho sa jej pozrel do očí. Obaja náhle

ustrnuli, akoby sa v tej chvíli odmiestnili na úplne iné miesto aj čas. Prestali vnímať okolitý svet a sústredili sa len jeden na druhého. Na vzájomný pohľad, ich trvajúce objatie, ich nenápadný bozk, postupne naberajúci na vášni. Noc bola ešte mladá a už táto chvíľa sa im zdala ako celá večnosť. Kiežby nikdy neskončila...

SAMA

„Daj mi pokoj, ty špinavé prasa!“ zakričala rozzúrená Hali a uštedrila Togovmu poskokovi poriadny kopanec do brucha.

„Hej, držte jej tie ruky poriadne, nech ju zviažem! A ty sa netrep, lebo ťa zlomím na dve, ženská!“ našťval sa chlap s lanom, ktorý sa márne pokúšal ju znehybniť. „Togo tu bude každú chvíľu a až potom začne zábava.“

Hali usúdila, že jej snaha utiecť k ničomu nevedie, tak prestala klásť odpor a rozhliadla sa po budove. Bola to veľká stodola na okraji Tyrmisu a hoci v nej ešte nikdy nebola, spoznala ju takmer okamžite. Zapáchalo to tu presne tak ako v celom dome jej suseda Broga, krachujúceho statkára. Na stenách viseli reťaze a najrôznejšie náradie, pod schodmi stálo zo päť zapečatených sudov a všade na okolí sa povalovali zviazané stohy slamy. Potom, čo Hali konečne zviazali, hodili ju do otvorenej ohrady pre kone a pristavili dvoch mužov k dverám, ak by náhodou chcela utiecť. So zviazanými rukami a bandou tupcov naokolo, veď prečo nie...

„Ako sa dozvedeli, že ich poznám? Veď som sa snažila byť nenápadná, domov som šla okľukou, s nikým sa nerozprávala, a predsa zistili, že poznám Estrys a tých dvoch,“ premýšľala Hali, zatiaľ čo sa pokúšala uvoľniť si zviazané ruky. Togov poskok ju však spýtal viac než dobre, a tak jej neostávalo nič, len čakať na príchod jedného z dvoch najobávanejších ľudí Tyrmisu.

Nečakala dlho. Nebolo ani poludnie a dvere stodoly sa s výzgotom otvorili. Dovnútra vstúpil vysoký mocný muž v drahom odeve, so svetlohnedými vlasmi voľne rozpustenými okolo býcej tváre a kovovým krúžkom trčiacim mu z nozdier. Je takmer neuveriteľné, ako sa človek tak nevyberaného vzhľadu mohol stať pravou rukou jedného z najbohatších obchodníkov v meste. Hold, peniaze nehľadia na krásu, ale

schopnosť zúročiť sa. A všetci vedeli, že Sodlon je muž hodný svojho platu. Odkedy ho Togo vykúpil z otroctva, sa stal jeho najvernejším psom, ktorý spraví čokoľvek, čo si jeho pán zaumieni. Za pocty a privilégia, ktorých sa mu za to dostávalo, to však rozhodne stálo. Togo aj Rhogwan sú síce najvplyvnejší ľudia v meste, ale tí, ktorých sa ľudia v Tyrmise skutočne báli, boli práve on a Orto, čoby prvý muž Rhogwana. Títo dvaja sa nenávideli od prvého stretnutia a ak by sa nejakým nedopatrením ocitli v jednej miestnosti, vonku by z nej vyšiel iba jeden. Možno. Obaja sú totiž vzrastom ako obri, jeden so zjavom a silou Dolnozemskeho barbara a druhý vyzerá, akoby ho požula samotná smrť. Aj preto mnohí Orta pokladajú za dieťa šťasteny. Bojoval v mnohých vojnách a zo šiestich stretov vyviazol len tak-tak. Dokonca sa povára, že z jedného boja na východe sa vrátil do krčmy v najbližšej dedine s hlavou divého heresa v posmrtnom kŕči zahryznutou do jeho pravej ruky a on si akurát popýtal od hostinského fľašu rumu, lebo má smäd. Aj pre jeho neobvyklú schopnosť ignorovať bolesť a nechotu liečiť si zranenia je teraz samá jazva a istým spôsobom sa dá považovať za zázrak, že ženy v bordeloch od neho v hrôze neutekajú.

Do stodoly teda vošiel sám Sodlon a za ním sa objavili jeho dvaja podradní prisluhovači, ktorí dvere pohotovo zatvorili pred zrakmi okoloidúcich. On zatiaľ pristúpil až k ohrade, kde práve vstávala Hali a skúmavo si ju obzrel.

„Hmm, pekný kus, len čo je pravda, však Vessel?“ uškrnul sa, „Tuto šteňa odvedieme priamo k pánovi, predsa by sme od neho nechceli, aby si zašpinil svoje drahé topánky od tohto hnoja čo sa tu povaluje. Berte ju,“ rozkázal a dvaja muži pri dverách ohrady ju pohotovo vytiahli von.

Keď prechádzali okolo pyšne stojaceho Sodlona, ten len surovo a nehľadiac na to, že ho počujú aj ostatní, poznamenal:

„Drž papuľu a nerob na ulici bordel, lebo až s tebou

skončí môj pán, osobne si ťa podám. Vlastne podám si ťa aj tak, Togo o tom nemusí vôbec vedieť," dodal pre seba, keď Hali v sprievode Togových mužov vyšla zo stodoly.

Keďže bolo poludnie, v meste to žilo. Jarmočné dni boli v plnom prúde a navyše po včerajšom nečakanom proroctve Veštkyne boli všetci až príliš zaujatí nato, aby si všimli mladú ženu so zviazanými rukami v sprievode dvoch neohrabaných chlapov. Úplne nebadane tak prešli celým malým námestím, potom odbočili do najbližšej bočnej uličky a zakrátko sa ocitli vo štvrti, ktorú mal úplne celú pod palcom obchodník Togo. Vošli do honosne vyzerajúceho hostinca, dole sa však nezdržali. Ihneď vyšli hore schodiskom k hosťovským izbám, až sa zastavili pred dverami s ozbrojenou strážou. Tí keď uvideli Hali a sprievod, okamžite zaklopali na dvere a jeden z nich prehovoril:

„Pane, už ju priviedli sem. Má vôjst’?“

„Áno, prizvite ju dnu," ozvalo sa z druhej strany.

Strážca ihneď otvoril dvere a Hali, stále v sprievode, vstúpila dovnútra. Bola to veľká, slnkom zaliata izba s bohatým vybavením. Drahé zdobené kreslá obkolesovali masívny stôl z ebenového dreva, nádherné snehové závesy objímali velikánske okno so vstupom na balkón, steny jemne pohládzali oči svojím marhuľovým odtieňom a nebyť toho tlstého muža s dvojitou bradou stojaceho uprostred miestnosti, celkový dojem z izby by bol i trikrát lepší.

„Takže,“ začal Togo, „údajne sa poznáš s trpaslíkom menom Oubn a nejakým jeho poskokom, Metrolínom, mám pravdu?“

„Áno, máte," pohotovo zaklamala Hali.

Togo si pobavene odfrkol, na okamih pozrel von oknom a potom gúľavým krokom podišiel k žene. Keď už bol takmer pri nej, nečakane sa vyrútil, schytil ju za golier šiat až ju vytrhol sprievodcom z rúk a tresol ňou o náprotivnú stenu na chodbe.

„Teraz ma dobre počúvaj, nebudem sa opakovať!“ začal revať, „Ja som veľmi zaneprázdnený muž a skutočne NEMÁM ČAS na to, aby ma tu nejaká ženská ŤAHALA ZA NOS! Starý Fuchs je priveľmi závislý na peniazoch, aby dokázal udržať akékoľvek tajomstvo, nieto ešte mená svojich zákazníkov. Dobre viem, že tí muži, s, ktorými sa poznáš, sa volajú Melidor a Ooben a viem aj, že si ich zo včera na dnes prichýlila vo svojom dome, tak mi tu PRESTAŇ KLAMAŤ a okamžite mi Povedz, kam išli!“

Hali prestrašene pozerala zblízka do Togovej červenej tváre a snažila sa rýchlo si spomenúť na nejaké iné prístavné mesto ako je Kremal. „Ledaren, šli do Ledarenu,“ povedala po krátkej chvíli priškrteným hlasom.

„Skutočne?“ spýtal sa Togo omnoho tichším hlasom. Náhle ju rýchlo pustil, odkašľal si a temer priateľsky jej povedal:

„No vidíte, že to nebolo až také ťažké. Stačilo sa slušne opýtať. Chlapi, môžete dámu odvieť,“ dodal.

Hali celkom odľahlo a už pomaly vstávala, keď tu sa Togo ešte ozval:

„Snád' sa neurazíte, ak vás požiadam, 'by ste si so mnou pripili na zmierenie. Aj jeden občan Tyrmisu je predsa občan, ktorý prispieva do mojej pokladnice, a tak je vlastne istým spôsobom môj zákazník. A tých si treba vedieť udržať, všakže? He-he-he,“ dodal odrazu celkom milo.

Hali chcela odtiaľ čím skôr zmiznúť a čo najskôr sa vybrať k známym, preto usúdila, že najlepšie bude so všetkým súhlasiť. Podišla k stolu, Togo jej podal do zviazaných rúk tepaný kalich s bielym vínom a po prípitku „na zmierenie“ si obaja odpili. Okamžite potom Hali rozviazali ruky a šli ju vyprevadiť vonku. Keď už bola vo dverách, Togo akoby pre seba podotkol:

„Ech, z bieleho vína mi vždy neskutočne vyschne v krku, vám nie?“

V tom okamihu, ako Togo dohovoriť, sa Hali zatackala. Hrdlo jej nečakane vyschlo a stiahlo jej dýchacie cesty. Pokúsila sa prehltnúť chuť vína, no po chvíľke jej vyschli úplne celé ústa. Jazyk jej ustrnul a znečitlivel, zuby sa ako keby po každom zaťatí drobili na piesok. Vzduch, ktorý sa pokúšala vdychovať, ju zvnútra vysušoval čoraz viac, a tak sa len jednou rukou oprela o masívnu zárubňu a druhou sa chytila za hrdlo. Ešte chvíľu sa snažila nadýchnuť, no akákoľvek jej snaha bola márna. Preto sa len otočila a oprela o stenu chodby, pozorujúc Toga, ako zamietavo krúti hlavou.

„Ts, ts, ts. Taká mladá a taká drzá, tak bezočivo luhat' okamžite potom, ako ju pristihnú pri klamstve, to som jakživ nevidel. Zaslúži si smrť, nech z toho jej krásneho hrdla už nikdy nevyjde žiadne klamstvo.“ Po týchto slovách siahol po maličkovej fľaštičke z opačného kraja stola, ktorú si Hali pre jasné slnko nevšimla. Preberal si ju medzi prstami a podišiel k nej, teraz už sediacej na zemi, kým sa beznádejne dusila.

„Bolí to?“ spýtal sa s krutosťou v hlase. „Ja viem, že áno, mňa sa týmto pokúsili zabiť už dvakrát. Že to bolí, ako keby si prehltila nôž, nemám pravdu? Tak NEMÁM PRAVDU?!“ zreval a Hali aj napriek slzám jasne videla ten záblesk vzrušenia v Togových očiach, keď sa prizerala bezmocnej obeť, odsúdenej na smrť.

„Nechajte ju, pane, veď viete, že tí dvaja šli do Kremalu,“ ozvalo sa odrazu hrubým, lež pokorným hlasom nad Hali, bledou a skrútenou na zemi. „Ja sa o ňu postarám.“

Hali sa pozrela hore a zbadala Sodlona, ktorý sa tváril ako zbitý pes, keď sa pokúša získať pre seba kúsok žrádla. Togo sa na neho povýšenecky pozrel a zaváhal. Nechcel prísť o perfektné divadlo, a tak ešte chvíľu mlčal. Aj tá krátka doba sa Hali zdala ako celé leto, horúce a suché. Nesmierna bodavá bolesť v krku sa stupňovala do neznesiteľných rozmerov a privádzala ju do šialenstva. Prestávala sa ovládať a po čase už iba v agónii ležala na zemi s výrazom mĺkvej ryby, márne sa

pokúšajúcej nadýchnuť. Mala pocit, že každú chvíľu jej krkom prerazí tisícka dýk a pozabíja všetkých naokolo. Keď už začínala strácať vedomie, Togo prešiel ticho na chodbe ľahkovážnym tónom:

„Ále, čo tam, ber si ju,“ a podal Sodlonovi fľaštičku, ktorú držal v ruke. Ten ju ihneď otvoril, jednou rukou schytil Haline ústa a druhou do nich nalial kúsok prazvláštnej tekutiny.

Ako slaná tekutina klesla Haliným hrdlom, to sa jej v momente uvoľnilo a ona sa hltavo nadýchla vzduchu. Hodnú chvíľu ešte lapala po dychu, ale napokon sa znova posadila a, stále priškrteným hlasom, hlesla:

„Ďakujem.“

Sodlon sa na ňu len pohrdavo pozrel a potom rozkázal dvojici, ktorá ju sprevádzala, aby ju znova zviazali a okamžite odvedli do jeho domu.

Poskokovia rozkaz okamžite splnili a Hali eskortovali preč, do náprotivnej budovy. Tak ako väčšinu budov v meste, aj túto dobre poznala. Z jednej polovice honosný trojposchodový dom, z druhej zasa najdrahší bordel na celom severnom pobreží. Skutočne, len málo miest v najbližšom okolí sa mohlo „pýšiť“ tak bohatou ponukou konkubín na úrovni ako Zamatový Úsmev. Koniec koncov o jeho popularite svedčil aj fakt, že od obedu do skorého rána mal bordel neprestajne plno, nehovoriac o takých významných udalostiach ako sú jarmočné dni alebo jarná sejba. Vtedy sa na vstup dovnútra vybavovali dokonca rezervácie niekoľko dní vopred.

Hali odvedli do súkromnej časti domu a zamkli ju na najvyššom poschodí v honosnej host'ovskej izbe. Bola zariadená naozaj draho a zároveň útulne, avšak inokedy tak obyčajný kus nábytku, akým je posteľ, jej tu naháňal panickú hrôzu. Obrovská a okrúhla, s nadýchanými vankúšmi zlatej farby a karmínovou dekou priam kričala hlasmi desiatok mladých žien, ktoré si tu Sodlon privliekol ako zver na porážku. V miestnosti si síce nebolo kam inde sadnúť, ale Hali,

aj keď sa pred chvíľou takmer udusila, predsa len radšej ostala stáť. Akurát, čo podchvíľou skúšala otvoriť okná i dvere, ale darmo, nech sa snažila akokoľvek, ani s nimi nepohla.

Odpoludnie sa vlieklo neskutočne pomaly, a tak keď Hali večerom začula nejaký lomoz na druhej strane dverí, až sa takmer zaradovala, že sa niečo deje. Vstala zo zeme spod okna a po chvíli kratšej než úder blesku, ju opäť premkol strach. Dvere sa prudko otvorili a do miestnosti vletel Sodlon. Hnusný a spotený, len bohovia vedeli čo robil. Ani sa nezastavil, len jednou rukou tresol dverami a druhou si už rozopínal hrubý kožený opasok.

„Na posteľ," zavelil.

„To ešte tak," odsekla Hali a vzápätí oľutovala, čo povedala.

Sodlon ju však očividne prepočul, pretože pokračoval vo vyzliekaní a iba sucho zopakoval svoj príkaz:

„Na posteľ, vravím.“

Hali sa ani nepohla. Iba stála pri okne a posledné slnečné lúče sa na jej hebkej pokožke odrážali tak, až sa zdalo, že v miestnosti stojí mramorová socha a nie živá ľudská bytosť. Sodlon si ju vôbec nevšimol. Istotne už zabudol, že ľudia mu niekedy aj odporujú. Zhodil zo seba vyšívanú košeľu a začal sa vyzúvať. Až teraz si všimol, že posteľ je stále prázdna. Nechal preto všetko tak a napoly vyzutý troma veľkými krokmi priskočil k Hali. Jednou rukou ju chytil pod krk a dvíhol dobré dve stopy do vzduchu, zatiaľ čo pomedzi krivé zuby precedil:

„Počúvaj ma, nerobí mi problém hodiť ťa sem na posteľ a vymlátiť ťa ako vrece obilia, lebo to nakoniec aj urobím, či sa ti to páči alebo nie. Takže sa netvár ako soľný stĺp a mazaj na posteľ, nemám chuť to tu dávať čistiť od krvi, keby si sa náhodou zranila počas toho, čo sa budeš brániť.“

Po týchto slovách ju surovo pustil a Hali sa zrútila na zem. Chytila si hrdlo a sucho zakašľala, zalapala po dychu.

Pomaličky sa však znova postavila, otočila sa k Sodlonovi a priamo do tváre mu uštedrila veľký pľuvanec.

„Radšej skapem než by som sa dala tebe.“

Nestihla však ani žmurknúť a našťvaný Sodlon jej uštedril takú facku, až sa zatackala a padla priamo k posteli.

„HORE!“ zahrmel Sodlon a z tváre mu bolo ťažké vyčítať, či je taký nedočkavý alebo zúrivý.

Hali mala srdce až v krku. Oči sa jej zaplnili slzami a dobrá polovica tváre ju štípala ako nikdy. Na chvíľu dokonca stratila pojem o priestore a trocha jej trvalo, kým zistila, kde dopadla. Znova však vstala, pridŕžajúc sa okráhlej posteľe a so zozbieranou všetkou odvahou, ktorá jej ostala, zakričala:

„NIKDY!“

Sodlon akoby len na to čakal. Vykročil ráznym krokom k Hali a napriahol sa, že ju ďalšou ranou zrazí až rovno na posteľ, ale v tej chvíli ktosi zúrivo zatrieskal na dvere:

„Pane, Orto a jeho banda zase obsadili krčmu U Tyrmisského bujaka!“

Sodlon sa zastavil. Potom len zavrčal ako divé zviera a podišiel k pohodenej košeli na zemi. Rýchlo si ju obliekol, obul si aj druhú čižmu a dal sa na odchod. Keď bol pri dverách, spomalil a chladným hlasom zasipel:

„Nebudem preč dlho, tak si premysli, kde budeš ležať, až sa vrátim.“

Nato sa otočil a odišiel z miestnosti rovnako rýchlo, ako do nej vtrhol.

Hali si nesmierne vydýchla. Ešte nikdy sa tak nebála ako posledných pár minút a strach ju po celú noc neopustil. Keď sa po jeho odchode dobre rozhládla po izbe, nenašla tu nič, čím by ho mohla ovaliť, zraniť alebo rovno zabiť. Preto každou chvíľou iba trpla, kedy sa ten barbar vráti a pri pomyslení na chvíle, ktoré budú nasledovať, sa jej robilo nevoľno. Napokon, ani nevedela kedy, z celého toho stresu a pod náporom myšlienok predstavujúcich si najkatastrofickejšie

scenáre zaspala na zemi.

Prebudila sa skoro ráno a na kratučký okamih si myslela, že je u seba doma. Na svojej, síce tvrdej, ale príjemnej posteli a v izbe so stolom a veľkou vázou plnou čerstvých rezaných kvetov. Keď však otvorila oči, ležala stále na huňatom koberci v Sodlonovej izbe hrôzy, a tak sa jej behom okamihu vrátil všetok strach, ktorý ju zmáral takmer celú noc. Posadila sa na kožušinu na ktorej spala a úplne bezradná a vyhladovaná sa rozplakala.

Po dobrej hodine začula cvaknúť zámok na dverách. Ani sa neunúvala vstať, len čakala, kto sa v nich objaví. Ako sa dvere otvorili, stál tam jeden zo Sodlonových poskokov, ktorý strážil dvere a škrekľavým hlasom utrúsil:

„Vstávaj, musíš sa najesť, čaká ťa cesta.“

„Aká cesta?“ spýtala sa Hali prekvapene.

„Sodlon musí okamžite odcestovať na západ a teba si vybral ako spoločníčku, pôjdeš s ním.“

„Kamže pôjdem?“ spýtala sa zúfalo.

„Do Kremalu,“ dokončil poskok, čím konverzáciu považoval za ukončenú, takže ju len prudko zodvihol zo zeme a odvliekol dolu schodmi až do jedálne.

Hali prišlo veľmi zvláštne, že hrubý a neokrôchaný barbar, akým Sodlon bezpochyby bol, dokázal žiť v takom prepychovom príbytku plnom strieborných príborov a drahých závesov. Istotne chcel dať všetkým najavo, že patrí do vyššej spoločnosti, hoci jeho zjav a spôsoby ho predurčovali nanajvýš na život v chatrči vysoko v horách.

Ako Hali vošla do jedálne, oči jej len tak prechádzali z jedného konca stola na druhý. Hneď z kraja na ňu čakala pečená hus, velikánska misa s ovocím, zeleninový šalát, tri druhy pečiva a dve fľaše vyberaného vína. Hali nejedla takmer celý deň, a tak odhliadla od toho, koho neželaným hosťom je a pustila sa do jedenia. A keď sa ani jeden z poskokov práve nedíval, podarilo sa jej ukryť porcovaciu vidličku pod kožený

korzet. Potom, ako ju prepadli vo vlastnom dome, ju odvliekli priamo do stodoly a nestihla si vziať ani svoju liečiteľskú kabelu, ani nič, čo by sa jej teraz hodilo. Najedla sa teda takmer až do zásoby a po výdatných raňajkách sa za už známeho doprovodu dvoch tupcov presunula mestom až k prístavu.

V prístave bolo rušno, pretože vyplávali naraz dve lode a navyše ďalšia sa vrátila z dlhej cesty. Ako Hali vyrozumela z rozprávania tých dvoch poskokov, mala sa dostaviť na loď menom Langargia, čo bola celkom rýchla plachetnica brázdiaca moria pod Togovou obchodnou značkou.

Nedlho potom, ako dorazili k Langargii, sa na móle objavil aj Sodlon v spoločnosti svojich známych. Vyzeral zničené, jednou rukou si k ramenu pritláčal sivú plachtu, ktorú asi nazýval vreckovkou, na rukách mal pár nepekných škrabancov a sánku z celej ľavej strany nesmierne opuchnutú. Keď prechádzal okolo väzenkyne, bol natoľko zaujatý rozhovorom so svojimi kumpánmi, že si ju vôbec nevšimol.

Poskoci ju vypravovali na palubu lode takmer okamžite potom, čo na ňu vyšiel ich pán. Bez slova ju odvedli do podpalubia a predtým, než ju zatvorili do obyčajnej kajuty s výhľadom na pevninu, jej uvoľnili ruky. Hneď, ako cvakol na dverách zámok, sa Hali pristavila k oknu a pozrela von. Tyrmis. Zvrátené mesto, prehnuté do morku kostí, plné násilia a nenávisti, kde brat nespoznáva brata a osud blízkych je iným celkom ľahostajný. Niet divu, že si tu za celé tie roky roky nenašla absolútne žiadnych priateľov. Vždy radšej odišla z mesta do najbližšej dediny, kde mala zopár známych, s ktorými sa dalo pohovárať bez toho, aby si dávala pozor na mešec alebo torbu.

Náhle precitla. Nemôže tu predsa ostať, ak vyplávajú na more, už jej veru nikto nepomôže. Musí sa nejako dostať von. Keď sa však lepšie rozhliadla po kajute, rovnako ako v Sodlonovej spálni, ani tu nenašla nič, čo by jej pomohlo dostať

sa zo zajatia. Bohovia ju však zrejme museli vypočúť, pretože odrazu sa ako na zavolanie vo dverách zjavil Sodlon.

„Pod' so mnou,“ zavelil chladne. Hali využila príležitosť a bez slova poslúchla.

Sodlon jej priviazal lano k jednej ruke a držiac ju za druhý koniec lana ako zviera na vôdžke, ju vyviedol na palubu. Hali netušila, prečo ju sem vytiahol a vonkoncom ju to nezaujímalo, a preto skôr, než stihol Sodlon čokoľvek povedať, začala debatu ona:

„Povedzte, prečo sa tak rýchlo snažíte nájsť toho Oobena a Melidora?“ spýtala sa, snažiac sa o vecný tón.

„Tebe to nikto nepovedal?“ začudoval sa Sodlon. „Tí dvaja predvčerom u starého Fuchsa zabili mojich dvoch dobrých priateľov. Fuchs to dosvedčil. Vraj nevládne ležali na zemi a oni ich dokopali ako chorľavých psov. Za to ich budem mučiť po tri dni a noci, až z nich duše samé odletia.“ Pri týchto slovách zovrel voľnú ruku v päst' a oči sa mu zlovestne zablykli.

Vtom sa neďaleko ozval lodný zvonec. To vyplávala prvá loď, ľahký a rýchly škuner, podľa názvu na boku menom Biely Mariv. Sodlon sa obzrel, čo Hali bleskurýchlo využila a siahla pod dolnú časť korzetu. Skôr, než sa barbar nazdal, sa dievča zahnilo a tak mocne, ako len mohlo, ho porcovacou vidličkou držanou vo voľnej ruke bodlo priamo do krku.

Sodlon bolestne vykrikoval. Pustil lano, ktorým držal Hali pri sebe a oboma rukami sa chytil za krk, z, ktorého sa začala valiť tmavá krv, hustá ani olej. Žena dvakrát nečakala a rozbehla sa smerom k prove lode. Nejaký námorník si ju všimol a rozbehol sa za ňou, avšak kým sa k nej dostal, ona sa už odrážala od paluby na drevené zábradlie, odkiaľ sa rýchlym skokom vzniesla do vzduchu, aby sa krátko na to stratila pod hladinou mora. Na palube zavládol okamžitý zmätok. Dobrý tucet prisluhovačov a námorníkov sa zhromaždil okolo raneného Sodlona a ďalší tucet zloduchov sa rozbehol po móle

vyzerať zajatkyňu. Tú nakoniec zbadali, ale kým stihli nasadnúť do najbližšieho malého člna, Hali sa podarilo doplávať k lodi, ktorá práve vyplávala. Chytila sa visiacej lanovej siete a z posledných síl sa vyšplhala až hore.

Sodlon zúril. Nedbajúc na hlbokú ranu nariadil okamžite vyplávať, Hali musel dostať za každú cenu. Kapitán Langargie však bol jednoznačne proti. Ešte nenaložili všetky zásoby jedla a vody a trvalo mu dobrú polhodinu, kým besniacemu Sodlonovi vysvetlil, že bez zásob umrú od smädu dobré štyri dni predtým, než sa vôbec doplavia do Kremalu. Navyše hoci bola Langargia skutočne rýchlou plachetnicou, s Bielym Marivom sa rovnať nemohla.

Ako sa Hali vyšplhala na palubu lode, prvýkrát po troch dňoch mimo raňajok, si skutočne vydýchla. Jeden z námorníkov, ktorý jej pomohol vyštverať sa na palubu, sa na ňu ihneď osočil, čo tu pri svätej Essethyll robí. V okamihu mu však zavrel ústa starý kapitán s bielou bradou a belasou uniformou, ktorý sa zjavil za ním ako duch. Podišiel k Hali a skúmavo sa spýtal:

„Čo ťa to, prebohov, napadlo, dievča nešťastné? Skákať z lode, kto to kedy videl...“

Hali chvíľku ešte chytala dych a potom stručne vysvetlila:

„Sodlon... ma väznil... chcel vziať... do Kremalu.“

Kapitán sa pozrel smerom k Langargii a na kratučku chvíľku zvažnel:

„Ech, ten prašivý sviniar Sodlon, bodaj by ho Egiw zožral tam, kde stojí. On aj ten tlstý hajzel Togo, preberajú ostatným poctivým obchodníkom zákazníkov, nech ich zderú Deti Noci oboch...“ zakľal a schuti si odpľul cez palubu.

Hneď potom sa mu však tvár rozjasnila a priateľským hlasom dodal:

„Pod' dievča, teba mu nedáme. Hupper, prines nejakú deku a prichystaj suché šaty, nieže nám prechladne.“

„Rozkaz!“ ozval sa námorník a ako namydlený blesk odbehol do podpalubia.

Hali sa rozžiarila a zapletená do lana stále priviazaného k ruke neobratne vstávala, pričom kapitána častovala vd'akami a žehnala mu za všetkých bohov. Len čo sa postavila, zbadala, že Tyrmis sa jej pomaly, ale isto vzd'aľuje. Teraz už omnoho jasnejšie, než kedykoľvek predtým vedela, prečo sa cíti tým lepšie, čím je d'alej od toho zatrateného mesta. Keď ju kapitán menom Kormalin, ako hneď nato zistila, viedol do prázdnej kajuty, Hali sa prv, než zmizla za dverami, spýtala:

„Ak sa môžem spýtať, kde sa to plavíte?“

Kapitán Kormalin sa na chvíľu zapozeral na koniec chodby a potom utrúsil:

„Ej, dievča, máme dôležitú zásielku v Lää Saarten, ale potom ťa mileradi odvezieme, kam len budeš chcieť...“

DVE TVÁRE JEDNÉHO SVETA

V neďalekom kroví čosi zašušťalo a Ooben v okamihu zbystrel. Prikrčil sa k zemi ako predátor a sekeru pevne uchopil do pravej ruky. Chvíľu bol nehybný ani kamenná socha a až potom, čo šelest v kroví ustál, sa pohl. Nečujne našľapoval krok za krokom a pritom neprestajne hľadal akýkoľvek pohyb pred ním. Chladný ranný vietor mu jemne povieval do tváre, až ho od mrazu štípalo v nose, ale nepohodlné prostredie bolo tým posledným, čo ho trápilo. Teraz sa musel sústrediť, či chce alebo nie, len na jedinú vec. Vyraziť z krovia tak rýchlo, ako len bude môcť, aby srnu skolil skôr, než mu znova ujde. Ešte dva kroky. Tep zrýchlený až na hranicu únosnosti predznamenáva skorý výpad. Ďalší krok a Ooben zatajuje dych. Ľavou rukou odhadzuje suchý konár ďaleko od miesta, kde stojí a v okamihu, ako dopadne, sa vrhne do húštiny. Kým sa prekvapená srna stihla otočiť, vzduchom už svišťala ostrá čepeľ sekery a prv, než zviera urobilo akýkoľvek pohyb, zbraň sa mu zaťala hlboko do krku. Srnu náraz okamžite zhodil na zem a potom, čo Ooben prudko mykol rukoväťou, zviera naposledy vydýchlo.

„Konečne,“ vydýchol si a pozrel sa na zviera. „Dala si mi zabráť, moja, len čo je pravda.“

Hneď po úspešnom love nečakal. Narýchlo očistil sekeru od krvi, vyložil si telo zvierat'a na chrbát, schytil zbraň do ruky a vybral sa k neďalekej čistine. Potom, ako sa tam dostal, si zložil veci na zem, rýchlo prešiel okolím a s nazbieraným drevom v náručí sa vrátil späť. Na holú zem naukladal drevo do malého stohu a založil oheň. Až srnu naporcoval a konečne zasadol k ohňu s kusom mäsa nastoknutom na tenkom prúte, tok myšlienok sa mu vrátil. Lov bol jediným prostriedkom, ako aspoň na chvíľu zabudnúť na udalosti, ktoré sa odohrali za posledné dni a prísť tak na iné myšlienky. A skutočne. Hoci bol po love prekvapivo unavený

(srna mu ušla aspoň trikrát a nejedol, odkedy odišiel z Horasu), cítil zvláštnu vnútornú pohodu. Začal si pomaly uvedomovať, že hoci ho celý život ovládala nadprirodzená sila, on bol predsa vykonávateľom jej vôle a priznal si, že nebyť toho démona, v živote by nestretol Melidora, Estrys ani Taneu. Nebyť posadnutý, nikdy by sa neodhodlal vydať sa na takú dlhú výpravu do neznámych končín a pravdepodobne za celý život by toho nikdy neuvidel toľko, čo videl za posledné mesiace. Plavil sa po mori, bol v skutočnom veľkom meste, a to nie je ani v polovici cesty za cieľom, ktorý si vytýčil. Dostať sa na západ, spoznať zvrátenú kultúru a vrátiť sa späť čím skôr, aby informoval rodnú dedinu. Stále bol totiž poslom a pokladal si za povinnosť a službu všetkým Alhanom splniť to, čomu sa zaviazal. Sedel takto pri ohni snád' dve hodiny a po hodnej dobe sa na celé dianie okolo seba pozeral s určitým nadhľadom. Pozeral do príjemne hrejivých plameňov a na už asi šiesty kúsok mäsa, ktorý pozvoľna menil farbu z krvavo ružovej na tmavohnedú. Keď si uvedomil, ako dlho je už preč, začnelo sa mu za domovom. Za starými priateľmi, za Hoordom, ešte aj za pobláznenou Yordou. A mamou. Keď si na ňu spomenul, vynorili sa mu v hlave slová Horaskej čarodejnice:

„... buď v sebe skrývaš ohromnú duševnú silu, alebo sa niekomu podarilo prevziať časť kliatby na seba a tým ti pomôcť ju prelomiť...“

Čo keď jeho mama potom, čo sa dozvedela, že sa rozhodol vybrať na západ, prevzala časť kliatby na seba, aby ho tým uchránila? A vedela o nej vôbec? Odkiaľ by mohla vedieť, ako ju prelomiť? Rozhodne sa necítil byť natoľko psychicky silný, aby takúto kliatbu prelomil celkom sám. On je predsa prostý človek, barbar, severan, on koná rukami, nie hlavou. Na myslenie má predsa Melidora.

Keď si spomenul na chudého muža v plášti a s tajomnou taškou na pleci, uvedomil si, že hoci pol roka dozadu

ani len netušil, že niekto taký existuje, dnes bol preňho jedným z mála ľudí, za ktorých by dal ruku do ohňa. Bol mu predsa vždy oporou a hoci mu na Lynskom šplhu – aj keď značne opitý – vykričal, že mu vadí, ako sa správa, nakoniec sa predsa pomerili.

„Možno mal pravdu, asi skutočne myslím až potom, čo konám,“ pomyslel si. „Aj teraz, takto si odísť a nedat' o sebe vedieť, či sa to robí? Teraz sa vezmeš a pôjdeš sa im všetkým ospravedlniť, Ooben. A potom sa už nejako dostaneš na západ,“ rozkázal sám sebe.

Potom, čo zjedol do chrumkava upečené mäso, stiahol zbytky srny z kože a zabalil do nej aj zvyšok úlovku, ostatky zakopal do zeme a vybral sa na dlhú cestu späť do Horasu.

Teraz, keď cestoval s čistou mysl'ou a plným žalúdkom, vnímal viac okolitý svet. Les okolo neho hral smutnými sivastými farbami, holé konáre listnatých stromov dokresľovali ponurú atmosféru a napadané lístie mu pod nohami tlmene šušťalo. Oobenovi prišlo až divné, že aj keď väčšina stromov stratila svoj zelený šat, nevidel až tak ďaleko ako v lesoch u nich doma v rovnakej ročnej dobe. Možno to bolo tou zvláštne hustou hmlou, ktorá sa zrána pozvoľna prevažovala ostrovom a, nedbajúc na vietor, zahal'ovala ho do sivobieleho oparu, aby zmizla až niekedy v čase obeda. Obloha bola rovnako bezútešná ako zem. Zastretá a bezfarebná, potláčala všetky veselé myšlienky kdesi do temného rohu duše, odkiaľ sa samé nebudú môcť dostať. Ooben však ponurému svetu pripravujúcemu sa na tuhú zimu nedovolil pokaziť mu deň. Dokonca ani vtedy, keď sa dvihol mrazivý severný vietor a začal sa preháňať životapustou krajinou, vynášal suché lístie do vzduchu a to v pomalom tanci šumelo slová ponurej pesničky:

Vietor, ty otec náš, daruj nám čas
hoc' už sme opadli, počuj náš hlas
mŕtve a hnedé, polámané celé

blíži sa koniec, to všetky vieme
vypočuj náš hlas, vznes nás ešte raz

Zem, matka naša, príjmi nás
padáme, by strom mohol rásť
splynieme v jedno ako s družkou druh
by mohol tok života stvoriť kruh
vypočuj náš hlas, príjmi všetky nás

Bratia a sestry, už blíži sa noc
zľahúčka dýchať nebudeme môcť
splynieme v zem, zmeníme sa v prach
a zabudneme na radosť i strach
nepočuť náš hlas, zahubil ho mráz

Ako tak kráčal osamote popri kamennému výbežku a vietor mu sem-tam šľahal do tváre suchej lístie, zazdalo sa mu, že les pred ním je akosi redší. Pridal preto do kroku v domnienke, že sa blíži k okraju lesa. Keď sa však dostal k poslednému stromu, takmer padol do kolien. Videl už veľa rúbanísk, ale to, na ktoré sa mu práve naskytol pohľad, ho úplne šokovalo. Les, ďaleký ako len kvôli hmle dovidel, bol úplne vyľatý, zem bola vyslovene posiatá stovkami nízkych pňov, pomaly sa poddávajúcich času vlhkosti a mrazivému vetru. Spoločne s tvrdou hlinou toto miesto budilo dojem masového pohrebiska čoby pamiatky strašnej vojny, kde za každého mŕtveho vojaka preživší zasadili strom a po rokoch ho sťali. Ooben prešiel pohľadom po celej pláni a nakoniec mu pohľad ustal na horizonte. Už zďaleka sa totiž aj napriek sivastej clone spoza kopca jasne týčila vysoká drevená veža.

„Toto určite nebude Horas,“ pomyslel si a uznal, že aj napriek tomu, že sa snažil vracat' sa smerom, ktorým odišiel z Horasu, zišiel z cesty. V okamihu si spomenul na rozprávanie

jedného z lovcov z noci keď ich našli – rozprával čosi o mäsoľud'och, barbarskom osídlení, medzi ktorým a Horasom vládnu značne napäté vzťahy. Na chvíľu preto zaváhal, či sa vydať pláňou až k veži alebo ju obísť a vydať sa iným smerom. Keďže bol však mimo civilizácie už tri dni, rozhodol sa, že to predsa len riskne a pokúsi sa k nej dostať tak blízko, ako to len pôjde bez toho, aby ho niekto zbadal. Napravil si teda zviazanú korisť na chrbte a vykročil naprieč niekdajším lesom.

Po troch dňoch v lese plnom hmly a hlavne stromov sa teraz Ooben cítil akýsi bezbranný. Široko – ďaleko nebolo žiadneho miesta, kde by sa mohol schovať. Aj keď na podiv vietor nebol na širšej pláni až taký citeľný, Ooben mal pocit, že sa akosi nečakane ochladilo. Skľučujúci pocit, že sa stratil, ho znova prinútili premýšľať nad tým, či urobil dobre, keď sa rozhodol vrátiť tak skoro. Možno tak ešte jeden deň osamote...

Náhle zastal. Skľučujúci pocit aj chlad ho v momente opustili. V diaľke za sebou totiž začul rýchly dupot koní. Otočil sa, aby videl, kto sa tak rýchlo ženie naprieč odlesnenou pláňou – boli to dvaja jazdci. Chvíľu ešte šli klusom, ale potom, ako rozpozнали, že Ooben nie je jedným z nich, posúrili svoje kone k rýchlejšiemu cvalu. Ooben stál priamo oproti nim, so zviazanou kožou plnou mäsa na chrbte a čakal, čo sa bude diať. Jazdci sa stále rýchlo približovali, míňali chradnúce pne stromov, cielene napredovali priamo k nemu. A potom vytasili zbrane.

Ooben akoby na to aj čakal, pretože pohotovo zhodil z chrbta provizórny kožený vak a chytil sekeru do oboch rúk. Rýchlo si prezrel súperov a zhodnotil svoje šance – oni dvaja, on je sám, oni sú na koňoch, on už od rána putuje pešo. Jazdec napravo drží v ruke dlhý meč, druhý zasa jednobritvú sekeru. Obaja sú pravorukí.

„Ach jáj,“ vzdychol si Ooben a zaujal bojový postoj.

Jazdci sa naňho vyrútili takmer súčasne. Rozbehnutí sa trocha od seba vzdialili, aby mohli na Oobena zaútočiť z dvoch

strán.

„Hjááá!!!“ zreval ten so sekerou a prehodil si zbraň do druhej ruky. Zatiaľ sa muž s mečom napriahol a mocným švihom preťal hmlu. Ooben sa však stihol hodiť k zemi a v momente, keď obaja jazdci prechádzali ponad neho sa zahnal sekerou. Ozvala sa tupá rana sprevádzaná škripotom kosti a kôň s jazdcom s mečom sa okamžite po údere zrútili k zemi. Jazdec ako handrová bábika vypadol zo sedla a kôň so zlomenou prednou nohou narazil hlavou na peň stromu tak nešťastne, že bol na mieste mŕtvy. Vplyvom rýchlosti sa telo nevládneho zvieraťa ešte na chvíľu vznieslo do vzduchu, aby sa zviera naposledy s buchotom zložilo k zemi. Druhý jazdec sa rýchlo otočil a potom, ako zbadal, čo sa stalo jeho druhovi, zastal a zoskočil zo sedla. To už sa Ooben dvíhal zo zeme a úkosom sledoval útočníka. Muž s mečom sa pomaly pozviechal, očividne vykoľajený tým čo sa práve stalo. Ranu do zvieraťa rozhodne nečakal. Kým hľadal svoj meč, druhý útočník sa napriahol sekerou a s opakovaným „hjááá!“ prudko zaútočil. Sústredený Ooben sa rýchlo zvrtol, akurát včas, aby precíznym švihom odrazil útok soka a – pokračujúc v otočke – uštedril mu tvrdú ranu päst'ou priamo do chrbta. Muž so sekerou bolestivo zafučal a tackavo ustal z behu. Kým ho Ooben sledoval, zozadu naňho zaútočil rozbehnutý muž mečom. Ooben sa pokúsil z výkrutu nastaviť čepel svojej dvojbritvej sekery do dráhy meča, aby zastavil rýchly úder, ale útočník bol rýchlejší a uštedril mu tak nepeknú ranu na pravom ramene. Muž s mečom si všimol zakrvavenú čepel', a tak sa odrazil na najbližšom pni, aby pokračoval vo výpadoch. Ooben útoky stíhal vykrývať, len zasiahnuté rameno ho začalo bolestivo páliť a krváčať. Keď sa muž zahnal k drvivému útoku, Oobenovi sa ho podarilo nečakaným kopancom odstrčiť dostatočne ďaleko, aby sa mohol brániť pred útokom druhého muža. Ten bol s ťažkou sekerou o dosť neohrabanejší, no ranenému Oobenovi sa zdal aspoň taký rýchly ako bojovník s

mečom. Neprestajne útočil a napádal raz z jednej, raz z druhej strany, Ooben sa kryl a pokúšal sa cúvať tak, aby do zorného poľa dostal aj druhého muža. Ten sa ho na oplátku pokúšal obísť. Jeho manéver však neostal nepovšimnutý, a tak v kratučkej chvíľke nepozornosti muža so sekerou udrel laktom do tváre a cúvol dobrých päť krokov dozadu s výhľadom na oboch útočníkov.

„Čo odo mňa chcete?!“ zakričal celý zadychčaný. Teraz už naisto vedel, že títo dvaja muži sú z klanu mäsoľudí – obaja mali na sebe prevažne kožený odev s bohatou sivočiernou kožušinou a v tvári mali zvláštny, divý výraz.

„Čo tu robíš človek z kontynentu?!“ zakričal hrubým hlasom muž so sekerou. „Vaša zem sa vám už mály?!“

„Odkiaľ viete, že som z kontinentu?“ spýtal sa prekvapene Ooben.

„Chodíš jako ľudya z kontynentu, tváryš sa, že ty to tu patríš, ešte aj smrdíš jako ony!“ zahlásil muž s mečom.

„Ja som tadiaľ len chcel prejsť...“

„A to bola chyba.“

„Tvoj posledný omyl.“

Muži sa naraz pohli a zaútočili. Ooben sa zameral na muža so sekerou, pretože oproti nemu mal ešte vyrovnané šance a rozbehol sa mu oproti. Obaja švihli sekerami a ich čepele sa stretli za ostrého škripotu. Ooben si v mladosti na cvičisku užil dostatok zákerných úderov a kopov a keďže teraz nešlo o detskú hru, zahodil česť aj hrdinkosť a siahol po nečestných praktikách svojich priateľov. Vo chvíli, keď sa muž s mečom priblížil až nebezpečne blízko, sa Ooben rýchlo zvrtol, odrazil letiacu zbraň a kopol muža s mečom do slabín, načo ten takmer okamžite klesol k zemi. Táto krátka chvíľa nepozornosti však bola dostatočne dlhá na to, aby sa muž so sekerou znova vyrútil. Ooben sa už nestihol poriadne uhnúť a schytil tak úder plochou stranou sekery priamo do hlavy. V hlave sa mu rozozvučalo vzdialené "úúú" a zrak sa rozostřil.

Zatackal sa, spravil štyri, päť chabých krokov, pozrel sa na súperov, avšak nejasné, rozmazané postavy boli to posledné, čo videl predtým, než sa napokon zrútil na tvrdú zem.

„Jako ste ho našly?“

„Založil oheň v lese.“

„Ešte žyje?“

„Haj.“

„Tak ho hod'te do jamy. Vypočujem ho, až sa preb...“

„Už sa preberá!“

Ooben sa preberal len veľmi pomaly. Zvuky spočiatku vzdialené a nejasné počul postupne zreteľnejšie a čistejšie. Rozlepil oči a rozhliadol sa okolo. Nachádzal sa pred vysokým dreveným domom v spoločnosti tých dvoch mužov, s ktorými pred chvíľou bojoval. Ruky mal spútané, kožušiny plnej mäsa nebolo nikde a jeho sekeru držal muž v honosnom odeve, ktorý stál priamo oproti nemu.

„Odkiaľ máš túto sekeru?“ spýtal sa ho.

Ooben sa ešte len spamätával z tvrdej rany do hlavy a pár vecí mu ešte nedochádzalo, a tak sa len mlčky rozhliadal okolo seba v snahe rozspomenúť sa na posledné udalosti. Bojovník so sekerou ho však nevyberane schytil za golier a zodvihol na kolená.

„Jargyl sa ťa nyečo pýtal!“ zahrnel.

„J-ja mám ju od nášho kováča z Alhy. Z kontinentu.“

„Takže z kontinentu sy pryšyel," poznamenal honosný muž, ktorého bojovník oslovil menom Jargil. „Čo robý muž z Tyrelynu na Súostrový? Rodná krajyna sa mu mály?!“

„Chcel som tadiaľ len prejsť, zabľúdil som,“ obhajoval sa Ooben. „Stroskotali sme loďou na juhu ostrova štyri dni dozadu.“

„Takže to vy ste zapályly ten veľký oheň?“

„Áno.“

„Pryamo na našom posvätnom myeste!“ Jargil sa

odrazu rozhneval a tvár mu sčervenela. „Dva dny sme odprosovaly Zaryna - boha ľadu, aby sme sy ho udobryly za vaše čyny! Sy rovnako bezohľadný ako tý pryst'ahovalcy!“

„Odpust'ite nám, nevedeli sme, že je to posvätné Zarinovo miesto,“ ľutoval Ooben. Dobre poznal boha Zarina, rovnako ako mnohých iných severských bohov a vedel, že Zarin nerozlišuje medzi dobrými a zlými ľuďmi. Ak sa nahneval, jeho hnev stihol všetkých, či už sa previnili alebo nie. Spomenul si dokonca aj na starú legendu, podľa ktorej sa raz Zarin nahneval tak veľmi, že zima na Lää Saarten trvala celé dva roky.

Ako skončil s pokorným priznávaním viny nezastavil sa, a pokračoval:

„Akí prist'ahovalci? Spomínali ste bezohľadných prist'ahovalcov,“ spýtal sa v nádeji, že odbočí od témy.

Jargil naňho hodil prísny, skúmavý pohľad a potom surovo odvrkol:

„Nepokúšaj moju trpezlyvosť, suchozemec, vyeme, že patryš k nym. Vy z kontinentu ste všetcy rovnaký. Hrnyete sa za pozemským bohatstvom, nyč vám nye je sväté, hľadáte len na svoj prospech. Drancujete krajynu za krajynou, dokonca nútyte ľudý veryť v toho vášho podlého boha Scyathoma! Ale jedno my ver, kým na Lää Saarten žyjú Severanya, ruka Boha nocy tu nesyahne! Popravte ho!“

„Zadržte!“ vykrikol Ooben, Ak sa doteraz nespamätal, posledné slová ho už zaručene vytrhli z letargie. „Ja nie som Scyathomov prívrženec, patrím k Severanom, ktorí opustili krajinu a osídlili Tyrelin. Nie som síce rodený Severan, mám však jeho dušu, verím v Aagmela i Zarina aj v ich Matku zem – Aetisu. Scyathoma nenávidím viac, ako si len dokážete predstaviť. Od môjho zrodu ma ťažila jeho kliatba, o ktorej som sa dozvedel iba pár dní dozadu v Horase a zaprisahám sa Aagmelovi hoci aj teraz – nenájdem pokoj, kým bude Scyathomova hrozba žiť!“

Ooben skončil ohnivo, až sa zadýchal. Stále kľučal na kolenách, zviazaný a s krvácajúcim ramenom, ale Jargilovi hľadel priamo do očí a takmer všetci cítili, že z neho kypela hrdosť a hnev – toto nemohol byť človek z ľudu Scythoma.

Jargil pookrel. Zdalo sa, že váha, rozhoduje sa, čo spraviť s človekom, ktorý tak hrdo bráni ich spoločné tradície. Nie je to len ďalšia zákerná lešť? Ooben rozhodne nevyzerá ako nikto z ľudu Scyathoma. Ťažká voľba...

Vtom sa muž s mečom neudržal, zodvihol zbraň nad hlavu akoby ho šiel zapichnúť do zeme a prehodil:

„Neverým mu any slovo, je to špeh a zasluhuje smrť!“

„Myslíš, že by sy špeh len tak vykračoval pláňou, ničým nekrytý?“ spýtal sa ho bojovník so sekerou.

„Vyem ja? Aj tak je to špyna z kontinentu, ktorá sy vymyslí hocyčo, aby sme ho ušetryly. Toto by Zarynovy ľudja nikdy neurobyly! A navyše, zabyl môjho koňa!“

„Čože?“ spýtal sa Ooben. „Vy nie ste mäsoľudia, ako vás všetci volajú?“ Vzápätí si uvedomil, že možno zašiel príliš ďaleko a čakať minimálne trest za opovážlivosť.

„Ty jeden prašyvý...“ začal muž s mečom a už-už sa chystal zasadiť smrteľný úder, v tom sa však ozval Jargil:

„Stoj! Tento muž je Severan, aj keď má trocha horúcu hlavu. Nemôžeme bezdôvodne zabyť nášho krajana!“

„Ale môj Härde...“

„Zlož zbraň, Herler,“ rozkázal Jargil a napriek drsnému tónu jeho tvár nadobudla normálnu farbu.

Ooben sa postavil a zatiaľ, čo mu muž so sekerou rozväzoval ruky, Herler s potupným pocitom porazeného urazene odišiel spreď domu. Jargil prizval Oobena k sebe čoby hosťa a ihneď potom, čo mu miestny liečiteľ ošetril rameno, ho previedol okolo celej dediny.

Dedina, o ktorej sa z rozhovorov dozvedel, že sa volá Noresh, bola aspoň tak veľká ako Horas. Akurát, že Noresh ležal na zníženine, natlačený tesne k okraju útesu odkiaľ, keby

ešte stále nebola hmla, by bol krásny výhľad na more. Domy boli rozostavané v sústreďených kruhoch, čo budilo dojem omnoho väčšej organizovanosti, s akou bol postavený Horas. A uprostred dediny sa do výšky týčila veľká drevená veža s rozhliaďňou, vďaka ktorej dozaista videli akýchkoľvek nepriateľov už z veľkej diaľky. Bola to prazvláštna veža – dolu bola široká ako väčší dom a stupňovito sa zužovala, až po bod, odkiaľ sa už tiahla iba rovno, priamo do výšky. Navyše vďaka jej prazvláštnej polodutej konštrukcii sa zakaždým, čo sa dedinou prehnal silnejší závan vetra, z veže ozval nenápadný, ale hlboký zvuk, ako keby nejaký obor zahúkal na svojho druha: „vuhúúú...“

„Ešte raz sa ospravedlňujem, že som vás nazval mäsoľudmi. Prečo vás tak volajú?“ spýtal sa Ooben, keď prechádzali okolo jednoduchej vstupnej drevenej brány do mesta.

„Je to hrubé pomenovanie pre každého Severana. Volajú nás tak hlavne ľudia z kontinentu, ak nás chcú uraziť. Stále veria, že tu na Súostroví jeme surové mäso.“

„Prečo vás tak potom nazvali vlastní ľudia z Horasu? To sú medzi vami až také napäté vzťahy?“

„Ľudia sú rôzni. Dokonca už aj medzi nami Severanmi sa nájdu takí, ktorí zabúdajú na svoje korene. Kedysi dávno tvoril Horas aj Noresh jeden kmeň. Keď bol však slávny Jurghard povýšený na nesmrteľného a bola mu darovaná moc, akou oplývajú bohovia, rozdelyl sa náš kmeň na dva. Ľudia, ktorí neskôr vybudovaly Noresh veria, že Jurghard je skutočným bohom, obyvateľa Horasu však tento názor nezastávajú. Preto panuje medzi nami odmeranosť, mysliť si, že sme prýľš uzamknutý ostatnému svetu, že sme divý. No nám takýto spôsob života vyhovuje, nepotrebujeme veci z kontinentu, ani nás nezaujímajú, čo sa odohráva za Chladným morom. Nyktorý naši mladí bojovníci sú hrdosť

a korene berú prýlyš k srdcu a začínajú obyvatel'ov z Horasu a celého kontinentu nenávydyet. Bojým sa dňa, keď sa medzi mladými nájde jeden dostatočne odvážny na to, aby zosadyl Hlavu dedyny a vydá sa na krvylačnú výpravu s cyel'om očystyť celý Lää Saarten od ľudý, ktorý tu už nemajú čo robyť.

„Tými odvážnymi myslíte ľudí ako Herler?“

„Nyekoho ako on, áno. Naš'astye, Herler stále verý v múdrost' Staršých a uznáva autoryty. Je to hrdý Severan, ale ctý si tradyčné hodnoty. Avšak vydel som tu už aj zopár mladých ľudý s hlavou horúcou ako máš ty, Ooben. O tých sa bojým najvyac.“

„Verím, že sa vám ich podarí naučiť ctíť si to, čo je správne držať v úcte,“ povedal Ooben.

„Uvydýš časom, že vyera nye je všetko. A vyera v pomoc bohov už vóbec nye. Bohovya sú malycherný a prýlyš zaujatý bojom medzi sebou, než aby pomáhaly nám, smrteľným. Žyaden z veľkých bohov ty nepomôže z čýrej dobroty, kdeže. To, čo človeka skutočne naučý pravým hodnotám, je žyvot s ľudmy, ktorý v pomoc stále verya,“ dokončil Jargil a obaja sa odmlčali. Chvíľu šli bez slova a až keď zastali pred nízkym dreveným plotom oddel'ujúcim Noresh od strmého útesu, Ooben sa spýtal:

„Spomínali ste, že sa tu objavil ľud Scyathoma. Kde presne?“

Jargil sa pozastavil a zahľadel sa na bezvýrazný horizont.

„Pryšly, ako ynak, zo západu. Pryplavyly sa sem štyry plachetnyce a obsadly veľkú časť západného pobrežya. Stalo sa to dobrý mesyac dozadu. Odvtedy k nym pravydelne posyelame špehov, aby nás ynformovaly o ych d'alšom postupe. Zatyal' sa tam usadly a vybudovaly ohradený tábor, ale predpokladám, že čoskoro začnú postupovať hlbšye do ostrova. Dovtedy budeme čakať. My Severanya predsa nye sme agresývny národ.“

„Rozumiem," odvetil Ooben. Chvíľu mlčal, ako keby sa bál reakcie, ale napokon sa spýtal:

„Jargil, rád by som sa čo najskôr vrátil do Horasu. Je tam zopár mojich priateľov, s ktorými sa musím stretnúť tak rýchlo, ako sa len dá. Viete, nedal som im o svojom odchode vedieť a istotne sa už o mňa obávajú.“

Jargil sa zatváril trocha sklamane, že ich Ooben chce opustiť tak skoro, ale napokon odvetil:

„V poryadku. Garyn ťa bude sprevádzať cestou späť, ale až zajtra. Počkáme, či sa ty tá rana na ramene nezapály, v tejto ročnej dobe v dyvočyne už nemožno nájsť čerstvých bylín na jeho potlačenie. Dovtedy budeš naším – mojím hosťom.“

„Ďakujem pekne, veľmi si to vážim," poďakoval Ooben a pozrel sa na zafačované rameno. Vlastne bol aj rád, že mohol s týmito ľuďmi stráviť o čosi viac času, než pôvodne zamýšľal, i keď ho trocha mrzelo, že Horasania majú taký zaujatý postoj voči Noreshanom a kazia mu tak jeho idylickú predstavu o dokonalých Severských kmeňoch, žijúcich bezúhonne a držiacich zavedno za každých okolností. Na moment si pomyslel, aké by to bolo skvelé, keby sa všetky Severské národy znova spojili a vytvorili tak najmocnejšie zoskupenie hrdých ľudí vedených zdravým rozumom a nespoliehajúcich sa na pomoc bohov. Vzápätí si však pripomenul Jargilove slová a došlo mu, že vždy tu budú existovať ľudia slepo veriaci vo vyšší zásah. A po chvíli mu došlo, že už len myšlienka vo vytvorenie veľkej Severskej ríše bola znakom toho, ako ľahko sa dá podľahnúť fantáziám. Čo mu vlastne dáva tú moc rozhodovať o tom, v čo majú ľudia veriť, ako majú žiť a akých bohov uctievať? Je snád' rovnaký ako zástupcovia ľudu Scythoma? Nie, to nie. On je Severan, taký, akého ho vychovala jeho matka. On sa nemieša do viery iných národov, on ich nebude presviedčať, že jeho viera je tá jediná správna a iba Aagmel je ten boh, ktorý ľuďom pomôže žiť plnohodnotný

život. On žije pokojne a v tolerancii s ostatnými. No nech chráni Aetisa – Matka zem – každého, kto by sa pokúsil siahnúť na jeho slobodu, kto by sa pokúsil presviedčať jeho. Zaraz by okúsil hnev, tak vlastný Severanom. Pretože on je jedným z nich. A teraz to už vedel naisto.

STRETNUTIA

„Vstávaj, dievča, už sme tu," prebudil Hali kapitán Kormalin, búchaním na dvere kajuty. Tá sa pomaly prebrala a ešte chvíľu ostala pod prikrývkou. Síce si nevidela vlastný dych, ale bola by sa vsadila aj o tie jediné svoje šaty, čo mala pri sebe, že je vonku v porovnaní s Tyrmisom hrozivá zima.

„Už idem," zvolala a strčila hlavu pod tenký vankúš.

Po chvíli však usúdila, že už je čas čeliť zime vonku a vstala. Obliekla si šaty, zapla kožený korzet a prehodila cez seba jednoducho šitý, ale vskutku jemný kožušinový plášť, ktorý jej kapitán Kormalin veľkoryso daroval.

Keď vyšla dverami vedúcimi na palubu, zrak jej spočinul na pevnine, ktorá sa rozliehala okolo nich. Nachádzali sa v malebnej zátok, v ktorej bolo vybudované celé prístavné mesto. Množstvo domčekov postavených do troch radov budilo dojem drevenej steny postavenej preto, aby sa kopec, pod ktorým mesto vyrástlo, náhodou nezvalil dolu. Po palube už pobežovalo množstvo námorníkov, niektorí s debnami, iní bez nich, ale všetci sa pohybovali až náramne živo, takže si ihneď všimla kapitána Kormalina, ktorý nehybne stál pri mostíku a s kamenným výrazom na tvári sa bavil s nejakým obchodníkom.

„Nye, nye, ja sa o tom už bavyl' nebudem. Dvetysíc zlatyek, tak sme sa predsa dohodly, musým predsa platyl' výrobu a ľudyl'“ rozčuľoval sa obchodník.

„Prepáč, počul som dva a pol tisíc?“ trval na svojej cene Kormalin.

„Ty sy sa asy zbláznyl. Dvetysíc dvesto, a to je moja posledná ponuka!“ Obchodník, celý červený v tvári, neskrýval svoju nespokojnosť.

Kormalin asi dosiahol svoje, pretože sa doširoka usmial a potom, čo pristal na ponuku, sa so stále nafučeným obchodníkom rozlúčil.

„Takže toto je Vardenful?“ spýtala sa kapitána Hali, keď

podišla k nemu.

„Áno, Vardenful. Myslel som, že budeme mať naponáhlo, ale napokon sme prišli o dva dni skôr, takže tu chvíľu pobudneme, možno odtiaľ bude chcieť niekto odcestovať na kontinent.“ Pri tých slovách siahol do náprsného vrecka, odkiaľ po chvíľke hľadania vytiahol zopár zlatiek. „Tu máš, choď si objednať nejakú izbu v hostinci, pre tak mladé dievča je posteľ v kajute predsa len trochu nepohodlná.“ Nečakal na odpoveď a vtisol mince dievčine do ruky.

„To skutočne nie je potrebné...“ protestovala milo.

„Ale áno, choď, dievča. Taká ozdoba Bieleho Mariva si nezaslúži spať na drevenej posteli,“ zalichotil.

Hali sa nato veselo usmiala, poďakovala šedivému kapitánovi a rezkým krokom sa pobrala do mesta.

Ako prechádzala dokmi, všimla si zopár hostincov, no ani jeden z nich nebudil dojem čestného podniku. Až sa jej takmer zazdalo, že sa ocitla v Tyrmise, ibaže postavenom niekde na severe. Celé doky boli špinavé a domy zvláštne pokrivené, akoby nahlodané časom, a predsa stáli pevne. Hali by sa už aj bola pobrala späť do kajuty v Bielom Marivovi, nebyť ľudí, ktorých tu stretla. To bol ten rozdiel, ktorý ju udržal aj na tak zdanlivo nepriateľskom mieste, ako boli Vardenfuské doky. Ľudia. Ľudia tu boli akísi vysmiati, veselí a na prvý pohľad priateľskejší. Síce všetci vyzerali na prvý pohľad drsnejší, ale akonáhle začula nejaký útržok rozhovoru, presvedčila sa o opaku. Vardenfulčania boli k sebe milší, otvorenejší, človeka podvedome prinútili upustiť od ostražitosti a užívať si deň, hoci počasie bolo zatiahnuté, že by sa jeden slnka na oblohe nedohľadal. Dobrá nálada nakazila aj Hali a tá sa s ľahkým mimovoľným úsmevom vybrala do prvého hostinca, na ktorý natrafila.

Hostinec to bol nevel'ký, zato veľmi útulný. Ihneď oproti masívnym vchodovým dverám stál veľký drevený pult, ktorý sa tiahol doprava a stáčal až za roh, kde boli náhodne

rozostavané drevené stoly a stoličky. Naľavo od pultu bola široká priečka s veľkou nástenkou, kde na kúskoch papiera stálo zo šesť ponúk na prácu, väčšinou v dokoch. Naľavo od nástenky sa ťahali široké schody priamo na poschodie a nad pultom, rovno nad hlavou vypaseneho fúzatého hostinského, visela veľká ceduľa s nápisom: „U grgavej husí“.

„Dobré ráno, čím poslúžym?“ spýtal sa veselo hostinský, keď ju zbadal stáť vo dverách.

„Dobré ráno,“ odzdravila sa, „rada by som si tu prenajala izbu na najbližších pár dní.“

„Ó, pany, veľmi rád vyhovym!“ zaradoval sa hostinský. „Nasledujte moju ženu, tá vás odvedye do voľnej yzby.“

Nato sa pred Hali objavila neveľká žena s guľatou tvárou a vlastne aj guľatou celou postavou a napodiv rezko ju odprevadila na horné poschodie. Voviedla ju do jednoducho zariadenej izby – jedna posteľ, jedna skriňa na veci a malý nočný stolík slúžiaci hneď ako stôl. A malé dvojité okno s výhľadom priamo na doky a Bieleho Mariva.

„Ďakujem pekne,“ poďakovala sa Hali, vyplatila izbu a sadla si na posteľ. Keď si však po chvíľke uvedomila, že vlastne pri sebe nemá žiadne veci, ktoré by si tu zložila, vstala a pobrala sa z hostinca von. Ako vybiehala dverami hostinca, takmer sa zrazila so šesticou mužov, ktorí už z prahu volali na hostinského:

„Tucet pýv, majstre!“

„Á, obchodnýcy z Horasu, hneď to bude...“

Hali sa na nich len narýchlo pozrela, potom pokrčila plecami a odišla do chladného dňa.

Ako deň ubiehal, Hali sa prešla pomaly po celom Vardenfule a zistila, že delenie domov na tri rady jeden nad druhým nie je samoučelné. Na každom „poschodí“ bývali ináč zabezpečení ľudia. Na najvyššom bývali najbohatší obyvatelia mesta, stredná vrstva obývala stredný rad domov a dolu,

najbližšie k dokom, bývali ostatní obyvatelia. Ani o jednej vrstve však nemohla povedať, žeby sa nejako výraznejšie líšila od ostatných dvoch. Akurát, čo majetnejší obyvatelia mali trocha zachovalejšie príbytky a chodili v honosnejších odevoch. V zásade sa však správali všetci rovnako priateľsky, bez rozdielu.

Keď na mesto padol večer, hostinec sa zľahka naplnil miestnymi, u ktorých boli témou číslo jeden nadchádzajúce oslavy. Na Halinu spontánnu otázku: „Aké oslavy?“ sa jej dostalo okamžitej odpovede – o dva dni sa začne dvojdná slávnosť, k príležitosti privítania zimy a zároveň oslava boha Zarina, nech netrápi ľudí a zima trvá čo najkratšie. Hali na všetko prikyvovala, no nepatrila k tunajším a celodenné potulovanie sa mestom ju dosť vyčerpalo, preto nezaujatá rozoberaním príprav na slávnosť sa radšej pobrala do svojej izby. Napokon, bujarých osláv hocičoho si v Tyrmise – meste, ktoré má vždy čo oslavovať – užila už viac než dosť.

Za tri dni sa Hali nedozvedela dokopy nič nové. Akurát, čo pretrpela posledný večer, kedy sa dobrá štvrtina ľudí vybrala z domov a namierila si to priamo do hostincov a krčiem osláviť spomínaný príchod zimy a ich severského boha. Grgavá hus bola minulú noc zmenená na nepoznanie. Inokedy poloprázdny hostinec zvnútra praskal vo švíkoch až tak, že z hlasitého hovoru a spevu zákazníkov sa miestami stával iba nesúrodý hluk, kedy človek nerozumel ani len sebe, nieto ešte prísediacemu. Alebo skôr prístojacemu, valná väčšina ľudí totiž stála pri stoloch a povzbudzovala svojich favoritov – účastníkov pivných pretekov.

Odhliadnuc od osláv, Hali sa už stihla spoznať s hostinským, jeho ženou a okolitými obyvateľmi a dozvedela sa, že Vardenful je dôležitým obchodným uzlom pre celé Súostrovie zimy. Keďže mesto stojí takmer v strede tohto dlhého ostrova a navyše pri mori, obchodníci z celého ostrova

sa sem schádzajú tak často, ako len môžu, aby si vymenili tovar z ostatných miest. Preto ju ani neprekvapilo, keď počas obeda vošli do hostinca znova tí istí obchodníci, ktorých stretla v deň, keď sa sem ubytovala. Dnes však boli v sprievode ďalších ľudí, dvoch mužov a troch žien a boli akísi živší než vtedy. Keďže nemala čo iné na práci, prisunula sa bližšie k stolu, kde sa usadili oni a započúvala sa do ich rozhovoru:

„...takže budete móct' odýst' v bezpečí domov.“

„Výborne, takže ešte raz – kedy vlastne odplávajú?“

„Tak zhruba o štyri dny. Nevyeme presne, treba sa opýtať kapytánov.“

„Ahá, ahá, dobre, v poriadku. Ďakujeme za sprievod a pomoc. Snáď nás cestou späť do Tyrmissu nepostihne rovnaké nešťastie, ako keď sme sa plavili sem.“

Hali zbystrela sluch a pozornejšie si prezrela hostí. V porovnaní so šesticou obchodníkov tí noví vyzerali naozaj o čosi menej drsne, neboli tak ošľahaní vetrom ako tunajší ľudia. A čo bolo ešte zaujímavejšie, dve ženy sa jej dokonca zdali povedomé.

„Hali?“ ozvala sa odrazu jedna, keď si všimla, že ich Hali pozoruje.

„-sím?“ spýtala sa plnými ústami.

„Pri bohoch na zemi, veď to je Hali! Čo ma nespoznávaš? To som ja, Maleen, liečila si mi dcéru!“ volala rozradostene žena v hrubom kožuchu.

„Maleen!“ rozpamätala sa Hali. „Čo tu, prebohov, robíte?!“

A žena jej rozrozprávala celý príbeh o tom, ako sa plavili do Kremalu, ako piráti zmenili kurz a vydali sa najst' Sivého Kosatca a ako neuspeli, ako sa im podarilo doplávať až k brehom Lää Saarten, kde sa ich napokon ujali obyvatelia Horasu. Zvyšok rozprávania však Hali už nevnímala. Akonáhle začula názov lode Sivý Kosatec, nemala v hlave už nič iné ako otázku:

„A čo Estrys? Taká mladá žena so svetlohnedými rovnými vlasmi? Možno bola v spoločnosti takého chudého vyššieho muža v dlhom plášti. A... obaja nosia torbu. Sú tu niekde s vami?“

„Je mi ľúto, Hali,“ začala smutne Maleen, „ale obaja ostali v Horase. Tuším kohosi čakajú, Óbn alebo tak nejako sa volal. Ináč dobrý mladík, dost' nám pomohol pri ceste k Súostroviu.“

Hali sa zazdalo až divné, ale za celú svoju plavbu až doteraz si na Oobena ani len nespomenula. Teraz ho však už mala znova v hlave a chcela sa s ním stretnúť ešte raz, dať na druhý dojem, pretože v minulosti vždy, keď dala už na ten prvý, zakaždým to dopadlo katastrofálne. Navyše teraz mala vynikajúcu príležitosť a aj tak nemala najbližšie dni čo na práci. Preto sa Hali okamžite dala do reči so skupinkou obchodníkov a dohodla sa, že sa s nimi čo najskôr vyberie do Horasu. Veľmi ju preto potešila správa, že na cestu sa vydávajú hneď poobede, a tak si len narýchlo zbalila trochu jedla, oznámila kapitánovi Kormalinovi, kam ide a pridala sa k obchodníkom. Trocha sa síce zdržali, pretože tesne pred odchodom sa k ich skupinke na poslednú chvíľu ešte pridalo aj jedno mladé dievča vo fialových šatách so striebristo plavými vlasmi, ale nakoniec predsa len vyrazili.

Cesta im ubiehala pozvoľna, žiaden obchodník so sebou nevláčil dôležitý náklad, takže sa nikam nenáhli. Aby Hali cesta ubehla trochu rýchlejšie, dala sa do reči s dievčaťom, ktoré cestovalo s nimi. To sa predstavilo ako Tanea a vo Vardenfule hľadalo svojho priateľa, ktorý sa pred troma dňami z ničoho nič vyparil. Vyzeralo, že ho má naozaj rado, pretože na inak mladej tvári malo naozaj unavený a ustaraný výraz. Hali si pomyslela, aký musí byť jej priateľ pokrytec, keď sa len tak vyberie neznámo kam a nedá o sebe vedieť ani živej duši.

„Možno o tom ani nevie, že ho máš tak rada. Poznáš

chlapov,“ snažila sa odľahčiť situáciu Hali.

„Ale vie, posledné dva týždne sme boli takmer výlučne spolu a vieš... bežne to síce nehovorím, ale ešte som nestretla takú priateľskú osobu ako ty, Hali... on je úplne iný ako ostatní,“ povedala potichu Tanea.

„A nemyslíš, že je trochu priskoro tvrdiť niečo také? Koľko sa poznáte? Dva týždne?“

„Priskoro? Neviem,“ odvetila, viditeľne zaskočená otázkou, „myslím, že nie. Vieš, keď sa pozriem do hĺbky srdca – a Essethyll vie, že vravím pravdu – viem, že tam mám miesto iba pre neho.“

„Nechcem ti dávať rady, ale mala by si tomu dať čas,“ povedala Hali nenútene, ako keby Taneine posledné slová vôbec nepočula.

„Keď myslíš...“ odvetila Tanea trocha urazene. Zrejme jej prišlo neprípustné, aby jej dávala rady do života žena, ktorú pozná len pár hodín. No nakoniec sama si je na vine, nemala sa púšťať do takých osobných rozhovorov s niekým, koho sotva pozná.

„Najprv ho však musím nájsť.“ Po tejto vete sa Tanea odmlčala a až do zotmenia už nepovedala ani slovo.

Výprava dorazila do Horasu neskoro večer. Obchodníci sa rýchlo rozprchli do svojich príbytkov a po chvíli tak ostali vonku len Tanea s Hali, ktorá si až teraz uvedomila, že vlastne nemá kde prespať. Tanea ju vzhľadom k tomu, že Hali mala ešte nejaké peniaze, odvieďla k hornému hostincu a potom sa s odôvodnením, že je po celodennej púti na smrť unavená, odobrala do Largensenovho domu. Hali teda vošla do hostinca, kde sa ubytovala a s pomyslením na zajtrajší deň sa uložila spať. Nemohla sa dočkať chvíle, až sa stretne so starou priateľkou a známym a z istej časti bola aj plná očakávaní, aký bude Ooben na druhý pohľad.

Tanea sa potom, ako ukázala Hali miestny hostinec, pobrala domov. A akonáhle prešla cez prah dverí, vyrútila sa na

ňu Janii, ktorá ju tuho objala a potom ju schytila za obe plecia, pričom jej rodičovským hlasom dohovárala:

„Ach, Tanea, ani si nevieš predstaviť, aký sme o teba mali strach! Kde si tak odrazu zmizla?! Tá tvoja kamarátka, Estrys, tá ťa včera hľadala celý deň, div nezamrzla v lese! Kde si to bola?!“

„Potom, čo sem došli Horasskí obchodníci, rozhodla som sa, že pôjdem s nimi. Nemohla som tu len tak nečinne sedieť a čakať, až sa Ooben vráti. A keď obchodníci odchádzali z mesta, v dome nebol nikto, komu by som o tom mohla povedať. Je mi to ľúto, v poriadku?“ odsekla Tanea, napoly podráždená, že sa k nej správajú ako k nedorastenému decku, a napoly rada, že sa o ňu predsa len starajú.

„No nič, hlavne, že si živá a zdravá,“ riekla Janii a pustila dievča, ktoré doteraz kľčovito držala za plecia. Janiin syn by bol dnes zhruba v Taneiom veku, a tak sa nechcela cítiť previnilo, ak by znova stratila niekoho, o koho sa aspoň po istú dobu rozhodla starať.

„A Ooben? Objavil sa tu medzitým Ooben?“ spýtala sa Tanea s nádejou v hlase.

Janii sa zatvárala skleslo a len zamietavo zakrútila hlavou, načo Taneu v momente nádej opustila a so slzami na krajíčku sa odobrala do svojej izby.

- - - -

V tej dobe Ooben sedel za dlhým hranatým stolom, obklopený obyvateľmi Noresha, ktorí sa napriek pohnutým časom bavili prekvapivo živo. Tak ako vo Vardenfule, aj tu mali slávnosť na počesť boha Zarina, ktorá pokračovala už druhým dňom. Ooben prvú noc aj kvôli zraneniu prespal v Jariglovom dome, ale na druhý deň sa už cítil omnoho lepšie, a tak sa slávnosti zúčastnil aj on. Sedel za dlhým stolom, jedol pečené mäso a čas od času prehodil slovo s domácimi, avšak

väčšinou sa držal v úzadí a potichu si vychutnával atmosféru osláv, takmer identickú s tými, ktoré mávali doma. Živú a nespútanú, zdanlivo neorganizovanú, ale predsa dodržiavajúcu tradície. V kúte pri dverách obrovskej haly hostinca, v ktorom boli sa Noreshania zabávali súťažou v pití piva, najmä starší ľudia hodovali okolo stola a na opačnej strane miestnosti zasa menšia skupinka hudobníkov udržiavala dobrú náladu rytmami ľudových piesní hraním na rôzne bubny či lutny. V hale panovala veselá atmosféra a živá vrava, no od veľkého ohniska tam bolo skutočne horúco, a tak sa Ooben napriek rozbehnutej zábave rozhodol vyjsť trocha von schladiť a nadýchať čerstvého vzduchu. Opustil teda stôl a potom, čo sa prebral davom ľudí, vyšiel z hostinca.

Obloha bola zatiahnutá ako počas celého dňa a nato, že mesto už druhý deň oslavovalo, vonku vládol relatívny pokoj. Strážna veža bola úplne ticho, akurát čo do nadchádzajúcej tmy občas niekto niečo hlasno zvolal. Ooben chvíľu len tak postával a sledoval mladý zaľúbený párik. Ten sa však zakrátko vytratil do domu obďaleč, a tak sa návštevník rozhodol vybrať naprieč mestom k nízkemu plotu, oddeľujúcemu Noresh od útesov.

Plot to bol nízky, takmer len na okrasu, a tak mu nerobilo problém ho prekročiť. Ako sa Ooben pomaly približoval k okraju tak aj spomaľoval krok a našľapoval čím ďalej tým obozretnejšie až napokon zastal asi dva kroky od zrazu. Zhlboka sa nadýchol severského vzduchu a pozrel do diaľky. Stál v podstate na východnej strane ostrova, a tak nevidel nič okrem tmy, ktorú zamračená obloha sfarbovala do nevýraznej sivej farby. Veľmi dobre počul príboj, ktorý sa opieral o mohutné skaliská trčiace z hlbín, znova a znova striedavo obnažované a pohlcované chladnou vodnou masou. Odrazu sa Oobenovi vynoril v pamäti včerajší rozhovor s Jargilom - jedným zo starších Noreshu, ako sa dozvedel - a uvedomil si, aké je to krátkozraké, že Noreshanov nielen

okolitý svet, ale ešte aj príbuzné mestá považujú za zaostalý kmeň. Nerobia predsa nič zlé, práve naopak. Ako jeden z posledných kmeňov dodržiava tradície tak, ako ich predkovia pred vekmi založili a ktoré sa časom samovoľne strácajú v záplave nových poznatkov z ďalekých krajín. Ľudia zabúdajú, odkiaľ v skutočnosti sú a aj vďaka ich sebeckosti sú celé národy odsúdené na postupný zánik. A ani Noreshania, ani žiadny iný národ si taký potupný zánik rozhodne nezaslúži.

Odrazu sa z domu stojacemu neďaleko od miesta, kde stál, ozval zvuk trieštiaceho sa skla, nasledovaný úpenlivým výkrikom. Ooben sa z myšlienok vrátil späť na zem a potom, čo zbadal z domu za neprestávajúceho kriku vybehnúť mladú ženu, sa rozbehol priamo k nej. Keď ale z budovy začul náhle umlčaný hrdelný rev, usúdil, že žena narozdiel od kohosi vo vnútri je v poriadku a rozhodol sa ísť priamo dnu. Svižne preskočil plot, minul zbiehajúci sa hlúčik ľudí a vbehol dovnútra. Hneď pri vstupe si všimol, že v dome nehorí jediná lampa, a tak tu panovala omnoho väčšia tma než vonku.

„Haló?“ zvolal opatrne do tmy, ale okrem vzdialeného šramotu na poschodí nepočul nič.

Vošiel teda hlbšie do domu a potom, čo v hlavnej hale vedľa oproti pokojne blčiacemu veľkému krbu našiel schodisko, vybral sa ním nahor. Vyšiel až hore. Prestal sa hýbať, zatajil dych a započúval sa; pátral po akomkoľvek podozrivom zdroji zvuku. Poschodie hodnú chvíľu vyplňalo iba mĺkve ticho, ale trpezlivosť sa mu napokon vyplatila. Z miestnosti na úplnom konci chodby začul fučanie a zvláštne šplachtajúce zvuky. Rozvážnym krokom sa teda vybral chodbou a keď otvoril dvere, akoby sa naokolo zastavil čas.

Uprostred spálne, hneď vedľa postele, zbadal obrysy dvojice ľudí. Jedna bezvládne ležala v náručí druhej, kľáčiacej chrbtom k Oobenovi na črepinách z rozbitého skla, ktorá sa zasa nad ležiacou skláňala, akoby plakala. Kľáčiaca postava bola očividne zanedbaná, strhané, špinavé oblečenie v čistej

miestnosti razilo do očí aj v nočnom šere a ak nie to, minimálne zápach, ktorý vyplňal celú spálňu, dával vedieť, že tá druhá osoba sa o seba zjavne nestará. V okamihu, keď Ooben vpadol do miestnosti, sa druhá postava strhla a pozrela smerom k dverám tak prudko, až jej z úst vyprskla krv. Po kvapkách zľahka dopadala na suchú drevenú podlahu, kde okamžite vsiakala do štrbín. Starý muž, ktorý sa z postavy vykľul, sa v mihu s neprítomným pohľadom za neľudského revu vyrútil na stojaceho Oobena, pričom ležiacu postavu mocne, nedbanlivo odstrčil k posteli. Priam ju odhodil. Ooben na útok nestihol vôbec zareagovať, pretože v momente, keď sa naňho muž vyrútil, jeho pohľad spočinul na odhodenom tele. Bolo bez hlavy. Úplne.

Strašná rana. Muž vrazil hlavou do Oobena tak mocne, že preletel dobrú polovicu chodby a následne s buchotom pristál na drevenej podlahe. Kým sa Ooben spamätával, muž sa pozrel na blízku komodu a s ľahkosťou, akoby to bolo vrečko piesku, ju dvoma rukami schytil a hodil po ňom. Na poslednú chvíľu sa Oobeni podarilo zorientovať a prevaliť na pravé rameno, ktoré ho v momente príšerne zaboľelo. Nevedel si ani predstaviť, ako by skončil, keby ho tá drevená komoda, ktorá sa s treskotom rozsypala tesne vedľa neho, bola trafila. Muž vo dverách zlostne zaprskal a schytil Oobena za nohu. Trhol ním takou silou, ako keby ho ťahali naraz traja zdatní chlapi a energicky ho začal vláčiť po šatami zahádzanej zemi do spálne. Ooben však nestratil duchapritomnosť a rýchlo vzal do ľavej ruky ostrý úlomok z drevenej komody. Akonáhle držal dosku pevne v ruke, skrčil nohu za ktorú ho muž ťahal, aby sa k nemu pritiahol a z celej sily ho bodol do pravej nohy. Muž vykrikol bolesťou a zem pokropila tmavá krv. V momente pustil Oobena, ktorý využil príležitosť a druhou voľnou nohou sa pokúsil muža podraziť. Ten sa síce zatackal, ale na poslednú chvíľu sa mu podarilo chytiť zárubne dverí, a tak ostal stáť. Ooben sa medzitým prevalil na ľavú stranu, vstal a chystal sa

vyrútiť na muža, no ten sa len skrútil za dvere a chytil do ruky jednoduchú drevenú stoličku. Z otočky ňou tresol rozbehnutého Oobena s takou silou, až sa stolička načisto rozletela a Ooben sa znova ocitol na zemi prv než drevené úlomky. Muž, sledujúc omráčeného Oobena, sa zohol, vytrhol si drevený úlomok z nohy a po zlovestnom zavŕčaní urobil jeden skackavý krok do chodby, že Oobena dorazí. V tom sa zdola ozvali hlasy a na schodisku sa zjavilo mihotavé svetlo. Muž len zaprskal, hodil zbytky stoličky na zem a – akoby vôbec nebol ranený – sa rozbehol priamo do spálne. Náhle sa prudko odrazil, preletel rozbitým oknom a za zvuku štyrikrát trúbiaceho lesného rohu znejúceho zvonku zmizol v tme.

Keď sa na poschodí zjavili Noreshanskí bojovníci, Ooben sa už zviechal z podlahy. Dvaja muži k nemu ihneď priskočili a pomáhali mu vstať a ďalší dvaja vošli do miestnosti.

„Sy v poriadku?“ spýtal sa ho jeden z mužov.

„Myslím, že mi tú ruku bude treba prešit“, odvetil zadýchaný Ooben, držiac sa za pravé rameno.

Nato sa pozrel smerom k spálni a pohľad mu spočinul na zahádzanej zemi. Okolie dverí bolo celé zašpinené dákou prazvláštnou fialovou tekutinou, v mihotavom svetle lúčov nadobúdajúcou zlatistý odtieň.

„Dostal Ferendara,“ povedal odrazu ryšavý muž zo spálne.

„Čo to bolo za človeka?“ spýtal sa s údivom Ooben.

„Jakživ som nevidel, aby mal starý muž toľko sily. Túto komodu zodvihol, akoby to bol prázdny nočný stolík,“ spytoval sa, kým hlavou poukazoval na rozhádzané trosky.

„To, s čím sy sa práve stretol, nebol človek,“ povedal ryšavý muž, „bol to Rowor,“ dodal a ukázal na svetlo starú zoschnutú baraniu hlavu.

„Rowor...“ povedal si Ooben ešte raz pre seba. „Tvor čo loví ľudí? Ale veď vyzeral úplne ako človek,“ dokončil nahlas.

„Chod' za Jargylom, on už s Roworom bojoval,“ povedal muž, ktorý Oobenovi pomáhal vstať. „On ty o ňom povye omnoho vyac. No teraz by sy mal ýst' za lyečyteľom, tá ruka ty trocha krváca,“ poznamenal a ukázal mu na pravú ruku, z ktorej mu spod kožušinového kabátca pomaly kvapkala na podlahu krv.

Potom, čo si Ooben nechal liečiteľom opätovne zašiť ruku, sa ihneď vybral za Jargilom. Šiel priamo do jeho domu, pretože ako vyšiel z príbytku liečiteľa, videl, že zábava v Noreshi dávno skončila. Všetkými otriasol návrat tvora, ktorého už len samotné meno dokázalo zneistiť aj tých najpokojnejších v meste.

Už pri vstupe do domu ho Jargil zavolať do hlavnej haly, kde si zasadli k stolu a napili sa medoviny.

„Takže,“ začal Ooben, „tvrdíte, že Ferendara zabil Rowor?“

„Haj. Nyet jedyného dôkazu, ktorý by nepoukazoval naňho. Zlato-fyalová krv, jeho mynulá hlava a fakt, že ťa skoro zabil. Bol to on.“

„Aká minulá hlava? Snád' mi nechcete povedať, že ten človek mal baraniu hlavu...“ uškrnul sa Ooben a bol by sa aj rozosmial, no Jargil ho zahriakol:

„Ooben, počúvaj ma...“ začal a v skratke mu rozrozprával legendu o Rovarinovi, aby sa rozhovor mohol posunúť ďalej.

Oobena po chvíli chuť na smiech prešla. Rovnako ako po rozprávaniach mentora Hoorda, chvíľu sedel a uskrával medoviny, aby si dal v hlave dokopy všetky súvislosti. Potom zodvihol pohľad z pohára a skúmavo sa spýtal Jargila:

„Takže Rowor má schopnosť liečiť sa pomocou životnej energie svojich obetí. A hlavy si môže meniť, správne?“

„Správne,“ prikyvoval Jargil. „Navyše, traduje sa, že s každou hlavou získa zčasty na krátku dobu aj spomyenky a

správane jej pôvodného nositeľa. Vyeš, ako keby sa hlava pokúšala naposledy ovládnuť telo, ktoré jej nenáleží. Klyatba nakoniec zakaždým zvyťazí a každá hlava sa tak zakrátko stane yba nástrojom na prýjem potravy. Až postupne uhynie a Rowor sy tak bude musieť hľadať novú.“

„Ahá, rozumiem,“ poznamenal a po krátkej odmlke pokračoval:

„Teraz ma napadlo, jeden z mužov, čo mi prišli na pomoc, spomenul, že ste sa zúčastnili výpravy, ktorá sa pokúsila Rowora zabiť. Pri všetkej úcte, to muselo byť už trocha dávnejšie, nie?“

„Haj, aj to je pravda,“ pristal Jargil. „Bolo to dobrých tridsať zým dozadu. Vtedy sme sa spojily s Horasom a vytvorily spolok ôsmich bojovníkov, ktorý sa pokúšaly Rowora navždy znyesť z tohto sveta. Neúspešne. Celá výprava zlyhala a prežily sme nakoniec yba ja a jeden muž z Horasu menom Largen.“

„Ako je možné, že sa ôsmim mužom nepodarilo zabiť jedného človeka, hoci s nadprirodzenými schopnosťami?“ čudoval sa Ooben.

„Rowor žyje v lesoch už dve stovky zým. Vďaka neustálemu uzdravovaniu vydrží omnoho viac ako bežný smrteľník a čas strávený v lesoch z neho urobil takmer neprekonateľného predátora. Vplyvom klyatby neúmerne zmocnel. To, čo ty ukázal včera, bol yba zlomok jeho syly.“

„Zlomok?“ žasol Ooben, „Mal som pocit, že zo mňa vytrieska dušu.“

„Ako vravím, zlomok. Odhadujem, že posledné týždne žyvoryl, keď sa uchýlil k tomu, že sy pryvlastnil zvyeracyu hlavu. Avšak teraz, keď získal hlavu nebohého Ferendara, bude ešte nebezpečnejším a mocnejším.“

„Čo teda plánujete urobiť? Nemôžete tu predsa len tak nečinne sedieť a prizerať sa, ako zabíja ľudí.“

„Nevyem, Ooben. Zajtra zvolám Radu Starších a

budeme sa musieť dohodnúť na ďalšom postupe. Je totiž pravdepodobné, že sa Rowor usadí práve v týchto končynách. Ak sa tak stane, pre Noresh to bude mať katastrofálne následky.“

„Znie to ako dobrý začiatok. Tá porada,“ usúdil Ooben, vstal, úctivo sa uklonil a pobral sa do izby, v ktorej ho Jargil prichýlil.

Noresh vstal do sychravého rána. Ooben sa taktiež prebudil a nebyť čerstvo zašitej rany na pravom ramene, už dávno by nebol ležal vo vyhriatej posteli, ale pripravoval by sa na cestu do Horasu. Práve keď sa už po tretí raz opatrne prehadzoval na posteli, zvonku sa ozval dupot kopýt nasledovaný zúrivým búchaním na vchodové dvere. Preto rýchlo vstal, obliekol a vybral pozrieť, čo môže byť zrána také naliehavé. Keď dorazil k dverám, vonku už stál Jargil, zahĺbený do živého rozhovoru s dvoma jazdcami:

„Jargyl, zle je,“ oznamoval Staršiemu prvý zanedbaný muž. „Ľud Scyathoma sa dal na pochod.“

„Čože?!“ skríkol Jargil, neskrývajúci zdesenie. „Takže sa už vydaly obsadiť celý Lää Saarten?“

„Vyzerá to tak,“ pritakal druhý muž, očividne krívajúci.

„To je zlé, veľmy zlé. Musým yhneď zvolať Radu!“ vyhlásil Starší. „Vy sa zatiaľ dajte do poryadku, urobily ste Noreshu veľkú službu. Patry vám veľká vďaka,“ dokončil a okamžite sa pobral preč.

Ooben, čakajúci za vchodovými dverami, sa bližšie pozrel na dvoch mužov postávajúcich vonku. Boli to zvedi. Tí, ktorých predvčerom spomínal Jargil. Už sa zberali na odchod, keď sa rozhodol vyjsť von a skúmavo sa spýtal:

„Prepáčte, ako dlho im potrvá, než dorazia sem?“

„Tak za try dny prejdú celým ostrovom, ak sa nykde nezdržya,“ poznamenal jeden.

„Dakujem,“ prehodil Ooben zamyslene a pobral sa

dovnútra. „To je zlé. Ak Ľud Scyathoma narazí na nepripravený Horas, ten nech sa bude akokoľvek brániť, dlho sa neutrží," premýšľal nahlas. Ooben si vôbec nepripúšťal možnosť, že by sa Horasania podvolili a uznali Scyathoma za svojho jediného boha, radšej by všetci do jedného padli v boji. A to nesmel dopustiť. Hneď, ako do seba nahádzal kúsok chleba a sušeného mäsa, sa vybral do vysokej veže, ktorá zároveň slúžila ako snemovňa Rady Starších mesta.

Keď sa mu podarilo dostať cez stráže dovnútra, ocitol sa vo vysokej oválnej miestnosti. Okolo veľkého ohniska v strede stál v kruhu tucet pracne vyrezávaných stoličiek na ktorých sedeli všetci Starší. Živo sa hádali o tom, ako budú ďalej postupovať, ale keď zbadali, že do haly vošiel cudzinec, okamžite stíchli. Jargil sediaci naľavo od dverí prerušil náhle ticho otázkou:

„Čo tu robíš, Ooben? Teraz zasadá rada Starších, nesmyeš tu byť.“

„Ospravedlňujem sa, ale dovoľte mi ako poslovi Alhy len povedať zopár slov,“ začal Ooben. Pre nedostatok času, ktorý mali, nečakal na povolenie a ihneď pokračoval:

„Starší dediny Noresh. Nemám potuchy, ako a či ste sa dohodli na ďalšom postupe, pretože musíte čeliť hneď dvom hrozbám, jednej horšej než druhej. Ak však môžem vyjadriť svoj názor...“

„Aká opovážlivosť, narúšať zasadnutye Starších a radyť nám, ako máme rozhodovať!“ okríkol ho jeden zo Starších.

„Tycho!“ zastal sa Oobena Jargil. „Nech nám cudzinec povye, čo sy myslí. Je to človek z kontinentu a o hrozbe Ľudu Scyathoma vye toho vyac než my. Pokračuj.“

Ooben sa uklonil na znak vďaky a potom, čo protestujúci Starší len pohrdavo odfrkol a mávol rukou, pokračoval:

„Čeliť Roworovi, hoci je sebeviac hrozivý, je možné aj

neskôr. Predsa len je jeden, sám a ak vytvoríte dostatočne veľkú skupinu, môžete sa jeho teroru zbaviť raz a navždy. Na druhej strane sem tiahne tma zo západu, ktorú sami nezastavíte. Najlepším riešením by bolo zahodiť za hlavu vzájomné nezhody s okolitými dedinami a postaviť sa tejto hrozbe spoločnými silami. Preto je nutné, aby ste okamžite vyslali poslov do okolitých dedín a informovali miestnych Starších o dianí na Súostroví a postupe agresora, aby sa stihli pripraviť. Starší Jargil vás už isto oboznámil, že ak Ľud Scyathoma nič nezastaví, dorazí pred palisády Noresha do troch dní. Potom už nebude kam sa schovať, kde ustúpiť ani ako vyslať poslov pre pomoc.“

Starší si Oobena vypočuli a zatiaľ čo jedni sa tvárili zaujato, iní sa cítili dotknutí, že sa im opovažuje radit' nejaký mladý cudzinec z kontinentu. Chvíľu medzi nimi panoval šum a nejasná vrava, no len čo najväčejší Starší sediaci oproti dverám vstal zo svojho kresla, všetci stíchli. Starší sa letmo pozrel na všetkých prítomných v miestnosti, veľavýznamne si odkašľal a vyhlásil:

„Rada Starších. Cudzyneec má pravdu, musíme rozhodnúť rýchlo. Čas hrá proty nám a všetcy vyeme, že zástupcovya Scyathomovho Ľudu sem nepryšly hľadať múdrosť alebo kvalytné kožušyny. Musíme potlačiť túto hrozbu čým skôr a všetkým prypomenúť, aký sú Zarynovy Ľudya hrdý a odvážny bojovnýcy.“

„Ja som za! Ak nyekto dokáže potlačiť rozpýnajúceho sa nepryateľa, tak to budú Severanya!“ vyhlásil zrazu muž sediaci blízko stojaceho Staršieho.

„Nepáčky sa my, že sa musíme spojiť s Horasom a ostatnýmy mestamy, ale samy ych nepotlačíme. Som za vyslanye poslov!“ vykrikol ďalší člen rady.

Postupne sa pridávali ďalšie a ďalšie hlasy, jedni boli za, druhí proti, ale keď sa sedem členov rady vyjadrilo za vyslanie poslov a potlačenie útoku, ostatní členovia – hoci

neradi – rezignovali. Starší Jargil sa po konečnom rozhodnutí pozrel na Oobena a nahlas predniesol:

„V poryadku. Okamžite vyšleme poslov do najbližších dedín a sami sa pripravíme na útok. A ty, Ooben, sa pripojíš k poslovy smerujúcemu do Horasu.“

„Vďaka.“ Ooben sa úctivo uklonil a rýchlym krokom opustil halu.

Za polhodinu už stálo šesť poslov pripravených pred hlavnou drevenou bránou, kde ich Ooben už netrepežlivo čakal. Tak, ako mu Jargil sľúbil, pristavil sa k nemu posol Garin, nižší a chudší Severan s jasnými červenými vlasmi s troma zapletenými vrkočmi za ušami. S uzdami v ruke za sebou viedol dva statné kone, jedného strakatého a druhého celého hnedého. Oba boli značne väčšie a mohutnejšie než kone, ktoré Ooben doteraz videl v Tyrmise. Tu na Súostroví bolo všetko tak zvláštne väčšie. Ľudia si tu stavali väčšie domy i mohyly, sami boli dáki mohutnejší, rovnako ako všetká ostatná zver. Ešte aj stromy tu rástli vyššie a boli hrubšie než tie, ktoré Ooben doteraz videl. Niet preto divu, že sa Súostrovie právom považuje za rodisko obrov, bytostí neohrabaných a popravde škaredých, ale zato vytrvalých a s neúmernou silou.

„Zdrav, Óbn, tu máš svojho koňa,“ pozdravil sa Garin, keď Oobenovi podával uzdu patriacu hnedému žrebcovi.

„Volám sa Ooben,“ opravil zveda a pozrel sa na koňa. Ten slabo zaerdžal, ako keby tušil, že sa čochvíľa vydajú na namáhavú cestu.

„Ozaj,“ spýtal sa Ooben, „ako ďaleko je to vlastne do Horasu?“

Garin vyložil na chrbát svojho koňa dve kožené kably a popritom utrúsil:

„Do Horasu? Tak pol dňa. Ak samozrejme pôjdeme na koňoch a nykde sa nezdržíme.“

„A mali by sme sa niekde zdržať?“

„Nye. Jedyne, žeby nás stretla nejaká svorka vlkov. Alebo Rowor, he-he...“ uškrnul sa a odhalil tak žltnúce zuby. „Nasadaj, ydeme!“

Obaja teda nasadli na kone a už sa chystali vyraziť, keď k nim došiel Jargil s poslednými inštrukciami pre poslov. Keď zbadal odchádzajúceho Oobena, pristavil sa prv pri Garinovi. Čosi mu povedal a odovzdal mu zapečatený list, potom sa obrátil na svojho hosťa a akoby len medzi rečou prehodil:

„Opatruj sa, Ooben. Nech sa ty Zaryn nestavya do cesty.

„Ďakujem za všetko, Jargil. Snád' vám to niekedy oplatím," odvetil mu a na tvári sa mu zračil priateľský úsmev.

„Uvydýme, uvydýme,“ povedal Jargil takmer pre seba.

„Hejá!“ zvolal Garin, načo sa jeho kôň vzoprel na zadných nohách a nasledovaný Oobenom rýchlym cvalom vyrazil z mesta.

Cestovali už zopár hodín a blížil sa už čas obeda, no čas ich súril, a tak sa zastavili iba na to, aby si kone trocha oddýchli a oni niečo narýchlo zhlkli. Medzitým sa dali trocha do reči i keď prevažne rozprával Ooben. Rozprával Garinovi o živote na kontinente, o tom, akí ľudia a tvory tam žijú, ako asi vyzerá púšť i keď ani on sám v púšti nikdy nebol a vedel ju opísať iba z príbehov, ktoré mu kedysi vrazil Hoord. Rozprával mu o tom, aké sú niektoré mestá zvrátené a prehnité a aj o tom, ako niektorí ľudia zabudli na slová ako je česť a hrdosť a uchylujú sa k podlostiam, lžiam a zákerným činom.

„Ech, ako tak počúvam, vy na kontynente to máte snád' ešte horšie než my tu na severe,“ zamračil sa Garin a hodil si kúsok chleba do úst.

„Občas to tak vyzerá a ak mám povedať pravdu, radšej by som ostal tu než v nejakom hroznom prístavnom meste. Sú to síce zaujímavé miesta a človek tam stretne mnoho zvláštnych ľudí i tvorov, ale všetko je tam také komplikované.

Je tam na mňa až príliš mnoho ľudí. Vieš, vyrastal som v malej dedinke, trikrát menšej než je váš Noresh a vo veľkých mestách sa cítim stratený.“

„Hmph, mmhp,“ Garin prikývol s plnými ústami a hoci mu Ooben nerozumel ani slovo, vedel, že mu ryšavý spoločník rozumie.

Hali vstala v hostinci tesne pred obedom. Nevedela, či to bolo tým studeným čerstvým vzduchom alebo celkovou atmosférou, ktorá srší z celého Súostrovia, ale snád' ešte nikdy nespala tak dobre ako počas tých zopár dní, ktoré tu bola. Len čo sa prebrala, rýchlo vyskočila na nohy a celá netrepeživá sa vybrala dolu za hostinským povypytovať sa na preživších, ktorí sem pred piatimi dňami prišli. Mala šťastie, že hostinský bol celkom zvedavý človek, ktorému nič neušlo, a preto vedel, kde bola ubytovaná ako Estrys a Melidor, tak aj Ooben. Celá naradostená teda vyšla vonku a namierila si to priamo do domu staršieho páru, ktorý prichýlil prvých dvoch spomenutých. Melidor sa totiž presťahoval z domu zavalitého lovca, nech Estrys nebýva u cudzích sama.

„Dobrý deň, slečna, čo by ste rada?“ spýtala sa milo staršia pani, keď zbadala Hali stáť pred dverami.

„Dobrý aj vám. Volám sa Hali a chcela by som vedieť, či tu nájdem Estrys a Melidora. Sú to stroskotanci lode Lynský šplh a rada by som sa s nimi stretla.“

„Ale samozrejme, sú tu, hneď ich zavolám. Dáš si zatiaľ machový čaj?“

„Rada,“ usmiala sa Hali a vošla dovnútra. Keď ju pani domu voviedla do kuchyne, od netrepeživosti si ani nesadla. Nedočkavo prešľapovala na mieste a celú dobu vykukovala z rohu miestnosti, kedy ich uvidí. Až tu sa vynorili obaja naraz. Spoločne zišli dolu schodmi z poschodia a zaujatým pohľadom

pozerali smerom do kuchyne – okrem Oobena nevedeli, kto ich môže čakať taký naradostený. Keď sa im pohľady stretli, dievčatá takmer zborovo zviskli od nadšenia a liečiteľovi sa vykúzlil radostný úsmev na tvári. Po dlhom nadšenom objatí a nechápavých Estrysiných a Melidorových otázkach, kde a prečo sa tu nabrala, sa usadili v kuchyni a dobré dve hodiny sa zhovárali, ako keby sa nevideli pol roka. Väčšinu času rozprávala Estrys, predsa len za posledné týždne toho prežili toľko, čo niektorí nezažijú ani za celý život. A keď prišla reč na Oobena a jeho zmiznutie, všimla si, že Hali nebadane zosmutnela. Preto radšej pomlčala o tom, že si Ooben začal niečo s Taneou.

„Takže ak dobre rátam, máme ešte tri dni, kým lode odtiaľ vyplávajú, nemýlim sa?“ spýtal sa Melidor, keď sa po hodnej dobe dostal k slovu.

„Áno, áno. Kapitán Kormalin z lode Biely Mariv nás dokonca odvezie priamo tam, kam budeme chcieť. Je síce trocha tajnostkársky a až podivne priateľský, ale ináč je celkom neškodný,“ ubezpečovala oboch Hali.

„V poriadku. Pôjdem teda na dva dni do hôr pohľadať toho stratenca Oobena a ak ho dovtedy nenájdem, vrátim sa sem a odtiaľ pôjdem priamo do Vardenfulu,“ oznámil Melidor odhodlane.

„Ty si ma včera vôbec nepočúval?!“ Oborila sa naňho Estrys, „Nedovolím ti ísť do tých hnusných lesov!“

„Ale prestaň, myslel som, že sme si to už prebrali,“ bránil sa liečiteľ.

„Ale čo to, čo to, vadíte sa ako starí manželia. Niečo ste mi zatajili?“ uštipačne poznamenala Hali a diabolsky sa usmiala.

Estrys sa prudko zapýrila a Melidor sa odsunul od stola pričom, ignorujúc Halininu poznámku, prehodil:

„Mal som ísť už predvčerom, bol by kľud.“

„No jasné a ja by som sa od nervov zbesnela, čo?“

ohúkla Melidora Estrys, ktorá plynulo prešla zo zaskočeného hanblivého pohľadu do nahnevaného. „Najprv si bez slova zmizne Ooben, potom Tanea a hneď za ňou aj ty, veď by ma na mieste porazilo!“

Hali zabehol dúšok vychladnutého čaju, ktorý sa snažila prehltnúť a potom, čo si odkašľala, sa spýtala:

„Vy poznáte Taneu?“

„No... áno,“ povedala Estrys, nevediac, čo viac k tomu povedať, tak sa ozval Melidor:

„Spoznali sme ju na lodi. Celkom milá mladá baba, akurát, že pred dvoma dňami večer bez stopy zmizla.“

„Hej, hej, milá baba. Sama.“ rýchlo dodávala Estrys.

„No tak to sa o ňu už viac nemusíte báť, včera večer sa vrátila.“

„Čože?!“ ozvalo sa zborovo.

„Bola vo Vardenfule s obchodníkmi pozrieť, či sa tam náhodou neobjavil jej priateľ, no uvážte, taký hajzel, ešte ani len ženskej, čo ho miluje jak slepá, nepovie, kam ide a len tak sa vypa... počkať. Povedala si, že je sama, ale ona mi vravela, že hľadala priateľa... Estrys?“ Hali zväžnela a úsmev jej z tváre pomaly zmizol.

Napätie v miestnosti stúplo. Ani Estrys, ani Melidor nevedeli, ako povedať Hali pravdu čo najšetrnejšie.

„Hľadala Oobena, však?“ preťala ticho Hali. „To jeho sa vybrala hľadať do Vardenfulu?“

„Vyzerá to tak,“ potvrdil Melidor skleslo. „Prepáč, nevedeli sme, že si sem cestovala s ňou.“

„To je v poriadku,“ zahriakla ho Hali, snažiac sa o nenútený tón. „Napokon, veď medzi nami predsa nič nebolo, nie?“ povedala nepresvedčivo. Preskakovala pohľadom z takmer prázdneho hrnčeka na tých dvoch, načo si Melidor a Estrys vymenili rozpačité pohľady.

„Vrátila sa do domu, kde ju prichýlili,“ dokončila Hali a vstala od stola. „Prepáčte, ale dáko som vyhladla, zájdem sa

najesť do hostinca.“

„V poriadku, keby niečo, budem tu,“ odvetil jej Melidor a taktiež vstal od stola. „Som rád, že ti Sodlon nijako neublížil,“ dodal na rozlúčku a odišiel z kuchyne.

Hneď po ňom sa zodvihla aj Estrys a potom, čo takmer bez slova vyprevadila Hali z domu, sa pobrala do Largensenovho domu presvedčiť, že sa Tanea skutočne vrátila.

V Largensenovom dome sa zopakovala takmer rovnaká scéna ako večer dozadu, keď sa Tanea objavila vo dverách. Akurát, čo teraz Taneu už prešla trepezlivosť a počastovala Estrys všakovakými termínmi, počnúc takými ako: „všetečná babizňa“ a „vtieravá starena“ až po „neodbytná krava“ a „čaptavá mrcha“. Avšak potom, čo trocha vychladla, nedalo jej to a – aj keď nerada – dodala, že ju to mrzí, ale šťve ju, že ju všetci berú ako malú. Estrys po chvíli taktiež musela priznať vinu a potom, čo odvolala zasa svoje nepríliš lichotivé pomenovania, priznala, že ju podvedome tak trocha chráni. Predsa len ani jedna nepozná Oobena až tak dobre, aby vedela, aký je v súkromí, aj keď sa zdá byť čestný a vcelku milý. Keď sa po ďalšej dlhej debate, ktorou na túto tému nadviazali, konečne pomerili, rozhodli sa vybrať trocha von na vzduch. V tom zápale si však ani neuvedomili, ako už čas pokročil, takže keď vyšli z domu, slnko už zapadalo. Chceli zájsť k dolným palisádam, ale nestihli zájsť ani len na kraj mesta a museli zastať. Oproti nim cválala dvojica jazdcov a jeden sa im zdal dáky povedomý...

„Ooben!“ vykrikla odrazu Tanea a rozbehla sa mu naproti.

Ooben ešte za jazdy vstal zo sedla, prudko zastavil a potom, čo zoskočil dolu, takmer spadol až na zem, keď sa mu Tanea hodila okolo krku. Tá mu venovala náruživý bozk a hneď potom, ako sa ich pery oddelili, mu uštedrila aj poriadnu facku.

„Kde si zmizol?!“ okríkla ho. „Som ťa hľadala až kdesi

vo Vardenfule!“

„Kdeže si bola?“ spýtal sa Ooben, neskrývajúci radosť, no i trocha hanby, že sa tak bezohľadne vyparil.

„To je jedno,“ povedala Tanea a zahľadela sa mu uprene do očí.

„Už ťa takto nikdy neopustím, prisahám pri Essethyll, už nikdy,“ vyhlásil potichu a tuho ju objal.

Až po chvíľke si Ooben všimol, že obďaleč postáva Estrys. Kopala do kamienkov na ceste, akoby čakala, kedy na ňu príde rad.

„Kde si došľaka bol?“ povedala, keď k nej došli. Zjavne nebola až tak nadšená z Oobenovho príchodu ako Tanea pred krátkou chvíľou.

„Všetko vám rozpoviem, najprv však musím ísť za Staršími Horasu. Garin, počkaj ma!“ zvolal na jazdca, ktorý sa pristavil trocha vpredu, aby náhodou neprekážal.

Potom, čo sa dostali až k Starším Horasu a predložili im varovanie pred nebezpečenstvom, ktoré im posielala Noresh, ich Starší požiadali, aby sa vrátili po zasadnutí rady. Medzitým sa Garin pobral načerpať sily do hostinca a Ooben sa vrátil do Largensenovho domu, kde sa medzitým zišli všetci jeho priatelia. Až na Hali.

Ooben sa na začiatok všetkým ospravedlnil za to, že tak náhle a bez akéhokoľvek varovania odišiel a potom, aby zahnal výčitky ostatných aj tie svoje, im povedal o ceste do Noresha a aj o tom, ako stretol bájneho netvora Rowora.

„Takže starký si predsa len nevymýšľal,“ usúdil Melidor po Oobenovej príhode. Hoci nechcel, musel uznať, že občasná dôvera ľuďom nie je vždy na škodu veci.

Chvíľu sa ešte živo zhovárali a všetci trocha zneisteli, keď im Ooben povedal, že sem tiahne Ľud Scyathoma s cieľom podmaniť si celé súostrovie Lää Saarten.

„Bojým sa, aby náhodou nenarazyly na Vardenful, keď už postupujú zo západu,“ ozval sa Largensen, doteraz ticho

sediaci trocha v úzadí.

„Dúfam, že nie. Vardenful je naše jediné spojivko medzi Súostrovím a Tyrmisom,“ mračila sa Estrys a potom v mysli dodala: „Ešte to tak, stvrdnúť tu na celú zimu...“

„Vôbec netuším, kde Vardenful leží, ale ak je pravda čo hovoríš, Largensen, bojím sa, že je to strategicky príliš dôležité miesto na to, aby ostalo nepovšimnuté,“ usúdil Ooben, pričom zamyslene hľadel na poloprázdny pohár medoviny.

„Uvzdýme, ako rozhodne rada. Každopádne, veľmi ma zarazilo, že sa o ych útoku dozvedely Noreshanya prv než našy ľudya,“ povedal Largensen.

„Vieš, Noreshania nie sú až takí zaostalí, ako ste si zakorenili v pamäti,“ dal sa do ich obrany Ooben. „A vzhľadom k ich súčasnej situácii sa ani nečudujem, že sú takíto obozretní.“

Largensen na to len rozpačito prikývol, a tak Ooben s víťazným pocitom dopil aj zvyšok medoviny a pobral sa k domu najvyššie na kopci.

Práve, keď sa už chystal zaklopať na dvere, sa v nich objavil Starší Belarell. Bol trocha bledý a vrásky na jeho tvári vyzerali byť hlbšie.

„Tak, ako sa rada rozhodla?“ začal ihneď Ooben.

„Rozhodly sme sa, že svoje syly spolu s Noreshom spojíme. Hneď zajtra vyšleme prvé try tuety bojovníkov do Vardenfulu spolu s poslom, nech zmobylyzujú tamojšyu domobranu. Ak je pravda, že ďalší poslovya z Noresha sa vydaly aj do ostatných myest, Vardenfulský Starší našým prýchodom nebudú zaskočený.“

Ako Belarell dohovoric, Garin urobil jeden krok vpred akoby chcel, aby ho bolo dobre vidieť a prehovoric:

„Ja sa hneď zavčas ráno vydám nazad do Noresha, aby som ynformoval radu o vašom súhlase a podpore. Teraz ak dovolýte...“ úctivo sa uklonil a pobral sa preč.

Keď sa Garin stratil z dohľadu, ostali pred dverami stáť

iba Belarell a Ooben. Chvíľku mlčali a potom sa Belarell opýtal:

„Takže už sy sa zmyeryl so svojou mynulosťou?“

„Neviem, asi aj áno,“ pristal Ooben. „Teraz len nechajme minulosť minulosťou a povedzte mi, kedy presne nás vyšlete?“

Belarell sa trocha zarazil, akoby zle počul, no nestratil duchapritomnosť a razantne odvetil:

„Nye, ty nykam nepójdeš. Pry všetkej úcte, mladý, ale nye sy pravý Severan a s touto hrozbou sa môžeme vysporiadať aj bez cudzej pomocy.“

„Tak som to nemyslel,“ začal Ooben. „Ak som sa dobre dopočul, vo Vardenfule je ešte zopár lodí, ktoré môžu odviezť dostatok ľuďi do bezpečia. A tu v Horase je ich ešte minimálne sedem, ako som sa dozvedel. Plus ešte dobrých dvadsať ľuďi je už vo Vardenfule a nebol by som rád, keby sa hocikomu niečo stalo.“

„Jáj, takto. V tom prýpade môžete vyraziť s našymy, samozrejme,“ súhlasil Belarell. „Zajtra ešte nechám upresnyť pokyny. Nech vás Aagmel ochraňuje,“ dokončil a potom, čo Ooben sklonil hlavu, odišiel dovnútra. Len čo sa dvere s buchotom zavreli sa Ooben takisto otočil a pobral preč.

Možno to bolo energiou zo šťastného návratu, možno zásahom vyššej moci, ale prv, než sa pobral do Largensenovho domu, zastavil sa v hornom hostinci. Vošiel dovnútra a pri tlmenom svetle lúčok zbadal sedieť pri pulte Garina. Prisadol si teda k nemu a potom, čo mu Garin zaplatil jeden pohár medoviny, dali sa do reči.

„Ty povyem, Ooben, tento hostynec sa my vôbec nepáčky. Je taký zvláštny, proste nye je ako u nás, v Noreshy. Nebyť tej mladej ženskej, čo tu teraz býva, tak by som sy veru radšej zryadyl tábor pod palysádamy. Tam by na mňa aspoň ludya nevrhaly tye povýšenecké pohľady,“ prehodil Garin a zatváril sa viditeľne namrzene.

„Viem, všimol som si, že sa k vám správajú ako k niekomu podradnejšiemu. Je to zlé,“ súhlasil Ooben, hoci nerád. „Počuj a čo je to za dievča, čo si tu stretol?“

„Já ty nevyem. Tuto hostynský my vravel, že pryšla len včera večer, takže to bude obchodníčka, kto ňý by tu predsa chodyl, nye? Vraj sa volá Haly čy tak nejako.“

Ooben vyprskol poriadny dúšok medoviny na pult a div sa nezadusil, keď začul to meno.

„Hali? Určite si počul dobre?“ spýtal sa Garina nedôverčivo.

„Určyte sa volá Haly. Som predsa posol, mám pamäť na mená a udalosty,“ trval na svojom trocha prekvapený Garin.

„Prepáč potom, ale ak dovolíš, musím za ňou zájsť. Bude to na skok, kde býva?“ povedal Ooben a vstával, že sa vyberie hore schodmi.

„No jasné, na skok, veď to poznáme, nye?“ usmial sa Garin, ale keď Ooben nezmenil výraz ani o chlp, iba rezervovane dodal: „býva na koncy chodby vľavo“ a poriadne si uchlípol medoviny.

Ooben vybehol hore schodmi a zastal tesne pred dverami. Na krátky okamih si znova pripadal ako pred dobrými tromi týždňami, keď sa presne tak isto zakrádal za Halinmi dverami prvý raz. Pomaly naťahoval ruku, že zaklope, ale vtom začul z druhej strany iný hlas, ktorý nepatril Hali. Nahol sa preto bližšie k dverám a z útržkovitého rozhovoru usúdil, že okrem Hali sa vo vnútri nachádza ešte Estrys a obe sa o čomsi zaujato zhovárajú. Tentokrát už nechcel byť prichytený pri čine, a tak radšej zišiel dolu skôr, než by ho niekto zasa uvidel, ako načúva a počkal si na Estrys, až sa bude vracat' domov.

Sedel teda pri ďalšom pohári medoviny a zhováral sa s Garinom o nadržádzajúcich dňoch, až napokon sa Garin s odôvodnením, že zajtra bude znova cestovať dobrého pol dňa na koni, rozhodol, že sa radšej poberie spať. Ooben tak ostal v hostinci takmer sám, až na dvoch neznámych štamgastov

okupujúcich svoj tradičný roh. Keď si už myslel, že Estrys prespí u Hali a už druhýkrát odmietol hostinského, aby mu dolial pohár, sa z poschodia ozvali rýchle krátke kroky a dievča v dlhých viazaných čižmách cupotavo zišlo dolu schodmi. Keď zbadala Oobena takmer sa potkla, ale nakoniec to predsa len ustála a na jeho vyzvanie si prisadla.

„Takže Hali je tu?“ začal potichu.

Estrys sa tvárila previnilo, ako keď dieťa rozbije rodičom vázu a nechce sa priznať, hoci už na prvý pohľad je zrejmé, že niečo urobilo. Chvíľu si nervózne hrýzla spodnú peru, ale potom sa – ostatne ako vždy – rozhovorila:

„Áno, Hali je hore. Prišla sem z Vardenfulu, pretože sa tam dopytala, že sa v Horase nachádzajú ešte nejakí preživší z Lynského šplha.

„Ale ako dostala sem, na ostrov?“ spytoval sa Ooben.

„Došla sem na lodi dákeho kapitána Kormaña, ktorý ju ochránil pred Soplom. Pamätáš si na Sopl'a?“

„Myslíš Sodlona? Nie je to pravá ruka akéhosi Tyrmisského obchodníka?“

„Niečo také,“ pritakala Estrys. „Vraj vás chcú dostať.“

„To viem, v meste uzatvorili nad našimi hlavami tichú dohodu...“ spomínal si Ooben.

„Nie, nie, toto je niečo omnoho vážnejšie. Sodlon tvrdí, že ste ukopali na smrť dvoch jeho mužov a vzal si to nejako osobne.“

„Ukopali na smrť? Tak to je hlúposť, určite ešte žili, keď sme odchádzali!“ odsekol Ooben zamietavo, ale predsa sa pokúšal v pamäti vyloviť spomienku na noc keď narazili na Togových mužov u Starého Fuchsa.

„Možno sa niečo dozvieme až sa dostaneme do Kremalu, teraz by nás to nemalo trápiť. No nič, idem si ja radšej ľahnúť a ty by si tiež mal ísť,“ menila debatu Estrys, „len ťa prosím, nechod' hore. Nie dnes.“

„To je zlé, Estrys,“ krútil hlavou Ooben. „Kedy sa s ňou

stihnem pohovárať osamote, ak nie dnes? Už zajtra totiž odchádzame do Vardenfulu a odtiaľ prvou loďou do Kremalu.“

Úúú, odchádzame už zajtra? To sa musím ísť pobaliť!“ vyhlásila Estrys, očividne povzbudená touto informáciou. „A neboj nič, zajtra jej poviem, nech sa tvári, že ťa nepozná. Možno ju v toľkom dave ani nezbadáš, uvidíš. A večer vo Vardenfule sa pohovárate, dobre? Och! Nemôžem uveriť, že už ideme na juh! Zbehnem to povedať Tanee aj Melidorovi. A tuším tu ostal aj starý Vernius.“

„Starý Vernius ostal ešte v Horase?“ spýtal sa Ooben neveriacky. „Tak to si s ním zajtra pohovorím,“ dodal s úsmevom.

Estrys sa usmiala a dala sa na odchod, keď tu ju ešte Ooben zastavil otázkou:

„A Tanea, tá vie, že...“

„Nie, netuší nič,“ odvetila Estrys a zmizla v nočnej hmle.

DETI NOCI

Vrchom uprostred ostrova s malebným horským mestečkom postaveným na ňom preletel prenikavý zvuk lesných rohov. Zatiaľ, čo sa Ooben celkom pokojne prebudil a posadil na posteľ, Tanea sa strhla zo sna a v sekunde k nemu pritísila.

„Čo sa to deje?“ spýtala sa prestrašene.

„Nič sa neboj,“ upokojoval ju, „najskôr zvolávajú obyvateľov na zverejnenie rozhodnutia rady. A mali by sme sa toho zúčastniť aj my.“

„V poriadku teda,“ odvetila Tanea omnoho pokojnejšie a obaja sa vychystali von.

Ako vyšli na priedomie, prvýkrát im do nosa udrel pravý zimný vietor. Bol to vietor zdanlivo ako každý iný, avšak všetci z neho cítili ľadový mráz tiahnúci zo severu, čo bolo neklamným znakom toho, že sa blíži zima. Navyše, celé mesto počnúc suchou riedkou trávou a malými oknami končiac bolo pokryté striebriстую inovaťou, ktorá ako ligotavá prikrývka pripravovala zem na dlhý spánok.

Netrvalo dlho a na najväčšom voľnom priestranstve – priamo pod hlavným domom Staršieho Belarella – sa zišli takmer všetci obyvatelia Horasu, kde niektorí s väčším, iní s menším napätím očakávali rozhodnutie rady. Od príchodu Oobena a Garina sa totiž o hrozbe zo západnej časti ostrova dozvedeli takmer všetci, a tak jedinou záhadou ostávalo iba stanovisko, ktoré Rada Starších zaujala. Nábrehím sa vinul tlmený šum a nejasná vrava, ktoré s príchodom Belarella okamžite utíchli. Belarell zastal na konci predĺženej verandy, počkal, kým sa kopcom rozhostí úplné ticho a potom výrazným hlasom predniesol:

„Vážený občanya Horasu. Ystotne už vyete, že nám včera posol z dedyny Noresh prynyesol zlé správy o nebezpečenstve, ktoré čýha na nás všetkých. Ľud Scyathoma sa

rozhodol rozšyrovať svoju vyeru násylnou cestou na územý, ktoré už od vekov patry nám, Severanom! A ja sa pýtam, kto sú ony, že sy dovoľujú obmedzovať nás na našom územý?!“ Keď sa davom prehnala vlna vytrženia, pokračoval: „Rada sa rozhodla! Nykto, any len služobnýcy najkrutejšyeho boha smrty nepoložya beztrešne nohu na Lää Saarten! Nepošlyapu našu zem, tradýcye ani nezávyslost! A prečo? Pretože my sme SEVERANYA! MY SME ZARYNOVY ĽUDYA!“

Keď Belarell skončil, nábrežím pod domom sa ozval nadšený jasot a rev podfabovaný lesnými rohmi a ich ozvenou z okolitých vrchov. Severanom nikdy nebolo treba dlho dohovárať, je to národ so zápalom pre nezávislost' a chladnou mysl'ou, národ prostý, ale hrdý. Tí poslední preživší, čo tu ostali, boli až zaskočení, ako rýchlo sa dokázala vyhotoviť skupina bojovníkov. Každý mal na sebe hrubú koženú zbroj, obojručný meč alebo sekeru, poniektorí držali v ruke poriadne palcáty a okrúhle drevené štíty a všetci mali na chrbte prehodené malé batohy s trochou jedla a vody na dva dni. Skupina sa sformovala pred hornou palisádou a čakala na konečné rozhodnutie od Starších skôr, než sa stihol posledný oneskoreniec naraňajkovať. Poslední preživší sa k nim pridali akurát načas, keď k palisádam došiel iný zástupca Rady. Ten ich zakrátko s požehnaním boha Aagmela vypravil a zástup dobrej štyridsiatky ľudi sa dal na pochod. Ooben aj Melidor sa ešte naposledy obzreli za mestom na kopci, ktoré postupne mizlo v belavej rannej hmle, no Estrys sa tlačila dopredu, snád' v snahe, že sa tak dostane do Vardenfulu rýchlejšie, ako keby šla vzadu.

Pochod trval pol dňa, rovnako, ako keď Tanea cestovala z Horasu prvý raz. Keď vstúpili do mesta, Hali, ktorá sa celú dobu vyhýbala skupinke preživších a držala sa radšej v prednej časti kolóny, sa až pozastavila – celý Vardenful bol na nohách. Robotníci spevňovali brány, hliadky mestskej domobrany boli roztrúsené pomedzi domy a ostatní obyvatelia s napätím

očakávali, čo sa bude diať ďalej. Nevidela už nikoho smiať sa alebo veselo klebetiť o uplynulých oslavách či nadchádzajúcej zime. Vážnosť nečakaného konfliktu, zdá sa, postihla všetkých.

Veliteľ Horasských bojovníkov sa oddelil zo skupiny a vošiel do hlavnej budovy Vardenfulu, aby sa stretol so Staršími a s veliteľom ich domobrany dohodol kooperačný plán. Ooben s ostatnými sa medzičasom ubytoval v hostinci s prapodivným názvom, Brehmansonove Pakrúty. Zisťovať však pôvod neobvyklého názvu bolo to posledné čo ho v tejto chvíli trápilo. Mal toho toľko čo vybaviť – zabezpečiť odvoz na kontinent, zistiť vážnosť situácie na ostrovoch a pohovárať sa s Hali. Tá mu v podstate nezišla z hlavy už od včerajšieho večera. Chcel sa s ňou stretnúť, aj keď si vôbec nebol istý, či to ovplyvní city, ktoré poslednú dobu prechovával k Tanee. Keď sa konečne dostali do objednanej izby, narýchlo si zhodil veci a pustil sa do plnenia plánu, ktorý si vytýčil.

Zbehol dolu do dokov a rozhliadol sa po voľných lodiach, ktoré by ešte prijali pasažierov. Ako predpokladal, všetky sa už zberali na odchod, nik nechcel riskovať život, ak mohol odísť. Medzi poslednými, ktoré ešte mali voľné miesto pre prípadných cestujúcich, našiel Bieleho Mariva – rýchlu fregatu a nevelkú obchodnú plachetnicu s cudzím názvom Aeira Masa. S touto dobrou správou sa rozhodol ihneď vrátiť k priateľom, ale keď sa vrátil do Brehmansonových Pakrútov, nenašiel tam nikoho. Dokonca ani hostinská – milá plavovlasá žena s dlhým úzkym nosom – mu nevedela povedať, kam všetci zmizli. Ostal teda bezradne sedieť v hostinci a čakal, kým sa aspoň niekto vráti.

Netrvalo dlho a v hostinci sa objavili Melidor s Estrys. Potom, čo sa spýtal, kde boli mu obaja pohotovo odpovedali:

„Boli sme za veliteľom horasských bojovníkov.“ Ooben sa zatváril nechápavo, tak mu Melidor dopovedal:

„Je to milé, že si sa takto rozhodol všetko vybavovať sám, ale sme tu predsa aj my a spolu toho stihneme omnoho

viac, nemám pravdu?“

„Áno, áno, prepáče,“ súhlasne prikývol Ooben a hneď pokračoval:

„Čo ste teda zistili?“

„Vyčkávajú posla. Posla od Ľudu Scyathoma, ktorý im pravdepodobne príde dať ultimátum – konvertovanie či biedna smrť.“

„Pche,“ odfrkol si Ooben, „zaútočil by som na nich, kým sú v lesoch a nemajú také možnosti manévrovania. Nečakal by som až kým dorazia k mestu. Boj spôsobí mestu zbytočné škody.“

„To je pravda, ale tu majú Vanderfulčania výhodu domáceho prostredia,“ oponoval Melidor. „Navyše, pripravili si pre Scyathomčanov zopár prekvapení,“ dodal takmer sprisahanecky.

„Hm, tak to som zvedavý,“ zamyslene uznal a obrátil sa na Estrys, ktorá si medzitým objednala machový čaj.

„Počuj, Estrys, nevieš náhodou kde sa ubytovala Hal-“

Estrys akoby čakala na tieto slová, pretože Ooben ani len nestihol dokončiť vetu a už zo seba vysypala:

„Je u Grgavej husi, je to hostinec v dolnej štvrti, zhruba v strede ulice, nemôžeš ho minúť, keď tam budeš, spýtaj sa na Hali hostinského, istotne ti pomôže. Uf,“ dodala zadýchane

„Ď-d'akujem,“ riekol Ooben s úsmevom. „A Tanea, nevieš kde šla tá?“

„Tuším sa šla prejsť na trh, zohnať nám nejaké jedlo, kým sa dá. Kde však naňho nabrala peniaze, netuším.“

„Janii jej dala zopár mincí na cestu,“ odvetil Ooben pohotovo. napadlo mu, či si Janii opaterou k Tanee nechce zahojiť rany, ktoré jej spôsobil hrdinský lež nešťastný odchod jej jediného syna z tohto sveta. Každopádne bol rád, že Tanea myslela na všetkých, čo bolo neklamným znakom toho, že sa snaží, aby ju mali radi aj Melidor s Estrys.

„Počuj, Melidor,“ začal Ooben po krátkej pauze a

obrátil sa znova na liečiteľa, „prosím ťa, povedz Tanee, nech po zotmení už nikam nechodí, dobre? Ja si musím ísť čím skôr pohovoriť s Hali.“

„V poriadku, nemaj strach,“ prikývol Melidor a potom, čo Ooben vyšiel z hostinca, si presadol k Estrys.

Slnko už pomaly zapadalo, hoci ešte nebolo neskoro. Ooben šiel presne tam, kam ho poslala Estrys a aj keď na chvíľku zabľúdl, hneď prvý ochotný obyvateľ Vardenfulu ho naviedol správnym smerom priamo do hostinca U grgavej husi. Keď vošiel dnu, ihneď naňho uvalil prívetivý, no ustaraný pohľad zavalitý hostinský a potom, čo sa spýtal na Hali, ho hostinského guľatá žena odviedla na horné poschodie. Zanechala ho stáť pred svetlými dverami a on už zasa váhal, či má vstúpiť dnu. Chvíľu úpenlivo premýšľal, čo by jej mal a nemal povedať a takmer si to znova rozmyslel, no nakoniec sa predsa len zhlboka nadýchol a trikrát hlasno zaklopal.

Po krátkej chvíli sa dvere otvorili. Bosá Hali len v tmavočervených šatách a krvavými nitami zapletenými do vlasov budila dojem nadprirodzenej bytosti. Aj ona, aj Ooben chvíľu stáli celkom bez slova. Jeho vo dverách rozhodne nečakala a on zasa nevedel, či je omámený ťažkou vôňou valiacou sa z jej izby alebo jej prostým prirodzeným pôvabom.

„A-ahoj,“ začal pomaly.

„Ahoj, Ooben,“ odzdravila sa Hali, „p-pod' dovnútra, nebudeme stáť vo dverách.“

Ooben opatrným krokom vošiel dovnútra a Hali, stále rozčarovaná, dvere prudko zabuchla.

„Takže... .. ako sa máš?“ začal konverzáciu Ooben a vzápätí si dal v duchu poriadnu po papuli – otrhlejšiu frázu na začiatok snád' ani vymyslieť nemohol.

„Ále, celkom dobre. Síce som teraz úplný bezdomovec, ale mám sa dobre,“ odvetila Hali rozpačito.

„Bezdom- tak toto mi budeš musieť vysvetliť. Čo sa ti stalo?“ zatváril sa Ooben prekvapene v nádeji, že tým odvedie

pozornosť od nepríliš premysleného začiatku rozhovoru.

„Pamätáš sa na Sodlona? Prvého Togovho muža.“

„Áno, pamätám.“

„Tak ten ma väznil ako dáku otrokyňu. Podarilo sa mi však ujsť, dostala som sa na loď, a tak som sa vlastne ocitla až tu, vo Vardenfule. Je to na dlhšie rozprávanie,“ vysvetlila stručne Hali a z tónu jej hlasu bolo cítiť, že sa začína cítiť uvoľnenejšie.

„Dúfam, že ti neublížil, to by mal potom čo do činenia so mnou,“ utrúsil Ooben a ukázkovo zovrel ruku v päst, načo sa Hali prívetivo usmiala.

„Dáš si víno?“ spýtala sa nečakane a podišla k nočnému stolíku. „Mám tu jednu lacnú fľašu,“ dodala a zohla sa, že ju vyberie. „Chcela som sa dnes odpáliť, ale môžeme si dať spolu,“ pomyslela si v duchu.

„Nie, ďakujem, som tu len na skok. Vlastne som ti chcel len niečo povedať,“ pustil zo seba Ooben. Teraz už vážne váhal, či to omámenie nebolo predsa len spôsobené ženou, ktorá sa ako krvavá bohyňa niesla miestnosťou, pomaličky ho odzbrojujúca, aby ho nakoniec zvedla do svojej smrtonosnej pasce, odkiaľ už niet úniku.

„Ahá,“ povedala Hali skleslo. „Tak čo si mi to vlastne chcel?“

„Vieš, je tu jedn-“ začal Ooben, ale v tom sa zvonka ozval dunivý zvuk obrovského lesného roha, až sa zatriasli všetky okenné tabule.

„Čo sa deje?!“ spýtala sa Hali prekvapene.

„Neviem,“ odvetil Ooben, rovnako zaskočený ako ona. „Pod.“

Spoločne zbehli dolu schodmi, ale na počudovanie za pultom nenašli ani hostinského, ani hostinskú. Vyšli teda von a pomaličky ich začal obklopovať závoj strachu. Mesto za tú krátku chvíľu neskutočne spustlo; takmer všetci obyvatelia sa zatvorili do svojich príbytkov a tých pár, čo v dolnej štvrti

zbadali, utekalo do prístavu tak rýchlo, ako len mohli. Nie, žeby bola situácia v meste pri ich príchode práve veselšia, ale skutočne v priebehu pár minút sa ľudia vyslovene vytratili z ulíc, ktoré – nebyť skupín vojakov – by vyzerali pusto ako v nejakom meste mŕtvych. Ooben si spomenul na obraz starej opustenej osady zničenej banditmi, na ktorú natrafil na začiatku svojej cesty a premkol ho na chvíľu navlas rovnaký sklúčujúci pocit. Pocit bezmocnosti a zbytočnej krivdy, s ktorou nemohol nič urobiť. Vzápätí sa však vzchopil a vzhliadol k hornej štvrti. Nemôže dopustiť, aby aj toto mesto postihol rovnaký osud, aby sa Vardenful stal obetným baránkom nájazdníkov zo západu. Nie, kým je tu a má možnosť pričiniť sa k jeho obrane.

„Kam ideš, Ooben?“ vrátila ho Hali z myšlienok späť na zem, keď si všimla, že sa Ooben samovoľne vybral k hornej štvrti.

„Musíme ísť pre Estrys a Melidora,“ vyhlásil a rozbehol sa k hostincu Brehmansonove Pakrúty.

Ako tak spoločne bežali, cestou stretli hlúčik členov Vardenfulskej domobrany, ako beží k severnej bráne a po otázke „čo sa to deje“ dostali nemilú odpoveď – Ľud Scyathoma už zaútočil. Bez varovania, bez žiadneho vyjednávania. Obohatení o túto hroznú správu pridali do kroku a pokračovali smerom k hostincu.

Ako vstúpili dnu, v hostinci už na nich čakali všetci traja – Melidor aj obe dievčatá. Tanea stála pri stole naloženom kôpkou jedla, a snažila sa zabaliť ho do jednoduchej ľanovej plachty, ale keď zbadala Oobena, nechala všetko tak a podišla k nemu.

„Čo sa to vonku deje?“ spýtala sa a hodila letný pohľad na ženu, ktorá stála vedľa neho. „Hali? Rada ťa vidím,“ dodala rozpačito.

„Nemám dobré správy, ľudia,“ začal Ooben, tváriac sa, že Tanea prišla k nemu príliš blízko. „Ľud Scyathoma už

zaútočil...“

„Bez poslov, bez varovania," dokončila Estrys neprítomne.

„Ako sme sa zhovárali včera – zrejme sa domnievajú, že Vardenful je priveľmi dôležité miesto, aby ho nechali Severanom,“ premýšľal nahlas Melidor. „Koniec koncov, sú to síce blázniví ľudia, ale nie sú blbí – na kontinente museli počuť o Vardenfule, že je to na Súostroví významná obchodná križovatka, takže si uvedomujú jeho strategickú hodnotu.“

„To dáva zmysel,“ dal mu za pravdu Ooben, „teraz však nie je čas na úsudky, treba konať. Musíš- musíme sa dostať na nejakú voľnú loď, kým ešte máme šancu.“

„Dobre, čím skôr, tým lepšie!“ vyhlásila Estrys a pobrala sa k dverám. No keď už stála pri nich, na okamih ustrnula a spýtala sa:

„Počkať... k akej lodi to vlastne ideme?“

„Biely Mariv je ešte určite v prístave,“ ozvala sa Hali, načo Ooben na ňu hodil trocha prekvapený pohľad.

„Výborne! zvolala Estrys a rýchlym krokom opustila hostinec.

„Hej, počkaj ma!“ vykrikol Melidor a dal sa do behu za ňou. Cestou ešte stihol nenápadne zdrapiť za rukáv Hali, a tak sa po krátkej chvíli ocitli v hostinci len Ooben s Taneou a plavovlasou hostinskou, ktorá sa sama urýchlene pripravovala na odchod k susedom.

„Odkiaľ poznáš tú ženu?“ spýtala sa Tanea skúmavo.

„Hali? Poznáme sa z Tyrmisu. Už som ti rozprával, čo sa nám s Melidorom stalo v Tyrmise, však?“ odvetil Ooben stroho a tváril sa byť nesmierne zaujatý balením jedla. Dobre vedel, že jej zamlčal podrobnosti, ktoré sa týkali Hali a jeho.

„Áno, rozprával," povedala Tanea zadumane, zatiaľ čo uťahovala uzol na plachte. Následne opustili hostinec aj oni a za cvakavého zvuku zámku dverí od kľúča hostinskej pridali, aby dobehli tých troch pred nimi.

Celá skupinka dobehla na palubu Bieleho Mariva práve včas, kapitán Kormalin sa neobvykle nesvoj prechádzal z jedného boku lode na druhý a netrpezlivo vyčkával posledných pasažierov.

„No konečne už si tu, moja!“ vyhlásil napoly radostne, keď zbadal Hali. „Dvíííhajte kóóótvýýý!“ zakričal a takmer dva tucty námorníkov sa dali do synchronizovaného tanca.

Potom, čo si všetci narýchlo zložili veci na palube, sa Ooben otočil smerom k prístavu a pozrel do diaľky – mestom sa už rozliehala tma a okrem tlmeného svetla lúčov nevidel takmer nič, ale akosi podvedome cítil, že kdesi za hradbami v hornej štvrti sa už vzduchom nesú prvé šípy. Zľahka privrel oči, zhlboka sa nadýchol akoby zbieral všetku odvahu z okolia a potom sa obrátil smerom k Tanea. Chytil ju za útle plecia, uprene sa na ňu zadíval a rozhodným hlasom povedal:

„Tanea, sľúbil som ti, že ťa už bez slova nikdy neopustím. Vravím ti teda, musím to urobiť a musím tam ísť. Nemaj strach, čoskoro sa znova uvidíme.“ Pobožkal ju na pery a skôr než sa prekvapená Tanea zmohla čo i len na slovo, sa zvrhol na mieste a rozbehol smerom k mostíku vedúcemu z lode na mólo. Ako bežal okolo zložených vecí, schmatol svoju sekeru a tesne pred tým, ako vstúpil na mostík, spomalil, otočil sa za behu a zakričal:

„Melidor, stráž ju ako oko v hlave!“

Hneď nato sa odrazil a zoskočil z dvíhaného mostíka na kamennú dlažbu. Začul za sebou výkriky, ale nerozumel im. V hlave mu hučali iba domýšľavé zvuky vzdialeného boja a postupne mu vyplnili celú myseľ. Cítil, ako mu približujúci sa krik a bes pumpujú krv v žilách, ako mu vlievajú energiu do svalov a potláčajú aj tú najmenšiu bolesť. Rameno ho prestalo pobolievať, modriny z nedávneho boja ho už neomínali, bol pripravený brániť mesto. Keď však vybehol ulicou do hornej štvrte, začul za sebou rýchle kroky, rýchlejšie než jeho. Obzrel

sa teda a s vyčítavým výrazom tváre spomalil, až napokon zastal.

„Melidor, čo tu do frasa robíš?“ spýtal sa podráždene.

„Čo máš zasa za blbé nápady?!“ okríkol ho Melidor, keď dobehol až tesne k nemu. „Práve, keď som si už začínal myslieť, že si dostal rozum, spravíš znova hovadinu bez štipky logiky! UŽ SME BOLI NA LODI! Už sme sa mohli plaviť NA JUH! Sa už SPAMĀTAJ KONEČNE!“ zreval naňho a zalapal po dychu.

Ooben sa naňho pozrel vyčítavým pohľadom a potom spustil:

„Ty si nebol vychovaný ako Severan, TY NEVIEŠ aké je to lpieť na vlastnostiach ako je česť alebo hrdosť, čo to pre nás znamená brániť si svoju zem, svoje korene! Ja viem veľmi dobre, čo robím, tak mi tu prestaň dávať prednášky o správaní, jasné?!“

„Ty NIE SI SEVERAN! Narodil si sa v Tyreline, matku máš z Tyrelinu a vychovávali ťa ľudia, ktorí OPUSTILI rodnú krajinu! Si len niekto kto sa HRÁ na Severana, už to konečne pochop!“ zvolal Melidor a Ooben v ňom prvýkrát zbadal číry hnev. Vskutku, tak nahnevaného ho ešte jakživ nevidel. Na krátky okamih zaváhal, ale ako v diaľke začul tlmený dunivý zvuk bojových bubnov, myšlienky sa mu znova rozvírili a trocha hlbším hlasom dodal:

„Severanom ťa nerobí pôvod odkiaľ si, ale to, ako žiješ. To zbabelec ako ty nikdy nepochopí.“

„Zbabelec?“

Vtom sa Melidor vzoprel, zovrel ruku v päst' a udrel Oobena priamo do tváre tak mocne, až Ooben takmer spadol na zem. Až teraz, keď mu Melidor vrazil, Ooben zacítil, ako sa vzduchom nesie pach elixíru sily. V okamihu mu nával hnevu zatemnil myseľ a len čo už stál pevne na oboch nohách, zahodil sekeru a vrhol sa na Melidora. Ten však jeho útok čakal, a tak sa mu poľahky vyhol. Prudko sa zvrtol na mieste a jednou

rukou odstrčil rozbehnutého Oobena priamo k domu stojaceho za ním. On v tej rýchlosti už nestihol urobiť nič, a tak sa s hrmotom zastavil až na kamennej stene, čo Melidor využil a uštedril mu poriadnu ranu do chrbta. Ooben skrútil tvár do bolestnej grimasy, ale vzápätí schytil prútený kôš, ktorý stál neďaleko a ovalil ním Melidora priamo po hlave. Ten sa zatackal a na chvíľu stratil Oobena z dohľadu, ktorý neváhal ani sekundu a vrhol sa po ňom druhý raz. To už Melidor nevykryl, takže doňho Ooben v plnej rýchlosti vrazil. Vďaka väčšej rýchlosti a napokon aj vlastnej váhe Melidora prevážil a keďže sa do seba zakliesnili, obaja padli na studenú zem. Zdrapili sa za ruky i rukávy, chvíľu sebou mykali a trhali a snažili sa dostať jeden na druhého. Keď sa tak pretočili už niekoľký raz, ocitli sa odrazu tvárou v tvár, načo ustali v boji a pozreli sa na seba.

„Vieš prečo neverím ľuďom?“ spýtal sa odrazu zadýchaný Melidor, momentálne ležiaci na Oobenovi. „Pretože sa im nedá veriť,“ dodal a odstrčil Oobena od seba, aby vstal. „Raz u Hali sme sa bavili o tom, že iba činy ľudskej pýchy sú nesmrteľné. A povedal som vtedy, že je to pravda. Vieš vďaka čomu to viem?“

„Pff,“ odfrkol naštvane Ooben, kým si utieral pramienok krvi z úst.

„Mal som raz kamaráta. Volal sa Aarvin. Bol to môj najlepší priateľ, strávili sme spolu takmer celé detstvo. Bol síce trochu nevypočítateľný a na mňa priveľmi živý, ale vďaka tomu s ním bola nesmierna sranda. Až raz k nám do dediny prišli mnísi z Waarhininho kláštora robiť nábor. Všetci sme sa držali mimo nich, vedeli sme, že sú to istým spôsobom blázni, no Aarvin spolu so zopár ďalšími ich však chceli nasledovať. Presviedčal som ho, nech sa nepridáva k vyznávačom tej roztopašnej bohyne, ale on si nedal povedať, až sa napokon pridol k nim. Odvtedy sa zmenil na nepoznanie. Dobrá nálada ho takmer opustila a ostalo v ňom iba to nespútané, živelné,

zlé. Prestali sme sa preto vídať a rok sme sa takmer vôbec nezhovárali. Napokon v noc jeho oficiálneho prijatia medzi Waarhininých mníchov ho predstavení vyzvali, aby sa ako súčasť ceremoniálu prijatia pokúsil uskutočniť svoju najväčšiu túžbu. Vieš čo im povedal? Že by chcel aspoň na chvíľu okúsiť, aké je to mať absolútnu moc. Oni teda prišli, dali mu do ruky obradnú dýku a povedali mu: „Túžiš po absolútnej moci? Čo je viac, ako moc rozhodnúť o živote či smrti človeka? Chceš mať možnosť rozhodnúť, či necháš niekoho žiť alebo umrieť? Teraz máš túto možnosť, rozhodni o osude toho, koho prvého uvidíš...“ Nato mu zaviazali oči a v tmavom kočiari ho priviedli pred náš dom. Netuším, či to bol zámer alebo len náhoda, možno osud, ale to na veci už nič nemení. Stiahli mu pásku a on zbadal na verande môjho otca i mamu. A vieš čo? Urobil to. Prišiel k nim a rozhodol. Zabil ich oboch, chladnokrvne a bez zľutovania. Ľudia vraveli, že akonáhle dokonal svätý obrad, padol naňho krvavý tieň a posvätila ho samotná Waarhina. Jediní dvaja ľudia, ktorých som dovtedy miloval, boli odrazu preč. Zavraždení rukou kedysi najlepšieho priateľa. Preto už neverím nikomu, preto sa podľa teba správam ako zbabelec, vieš?“ dokončil Melidor a mal čo robiť, aby potlačil slzy.

Ooben, ktorý medzitým vstal, sa naňho ľútostivo pozrel.

„Melidor ja som nev-“

„Nikto o tom nevie,“ skočil mu ešte do reči. „Ani Hali, ani Estrys, nik okrem mojej tety a ľudí z dediny. Popravde si prvý, komu som to po celých tých rokoch povedal. A vieš prečo? Pretože si jedným z mála ľudí, ktorým som sa rozhodol veriť. Pretože viem, že niekde vo svojej hĺbke nie si taký povrchný, ako navonok vyzeráš, držíš slovo a tie vlastnosti ako česť a odvaha sú ti priam sväté. Navyše, si doteraz jediný človek, ktorý so mnou vydržal byť tak dlho. Tak sa prestaň správať ako kus vola a pod' späť na loď.“

V Oobenovi sa čosi zlomilo. Už viac nepočul dunieť v diaľke bubny, nepočul už vzdialený hurhaj. Ako sa pozeral na Melidora, ktorý pred ním stojí, zlomený v duchu, do uší sa mu čoraz úpenlivejšie a viac ako vzdialený boj vlieval šum mora z prístavu, príboj, ako z neho v pravidelných intervaloch zmýva hnev a odhodlanie brániť toto mesto. Otočil sa tvárou na sever a uvedomil si, že Severských bojovníkov je tu viac než dosť, istotne si ani nevšimnú, ak im bude chýbať jedna čepeľ.

„Podme preč,“ hlesol Ooben celkom potichu a s pokorným pohľadom pozrel na Melidora. Ten sa chabo usmial a zodvihol Oobenovu sekeru zo zeme.

„Bohovia, tá je ťažká!“

Ooben sa len uškrnul a ledabolo ju schytil za rukoväť, keď mu ju Melidor podával.

„Síce som vypil len zvyšky elixíru, ktoré som ešte mal, no nemyslel som, že účinok vyprchá tak rýchlo,“ zamýšľal sa Melidor omnoho bezstarostnejším, no zadumaným hlasom.

„Účinkoval krátko, ale spomienka naň bude trvať omnoho dlhšie,“ pousmial sa Ooben a voľnou rukou si pošúchal bradu.

„Mrzí ma to,“ ospravedlňoval sa Melidor. „Stratil som nervy.“

„To je v poriadku. Bol som blbec,“ upokojoval ho Ooben a spoločne sa pobrali k prístavu, padajúcemu do nepriepustnej hmly.

KONIEC ZAČIATKOV

Do prístavu sa vrátili pomerne rýchlo. Síce sa Melidorovi podarilo presvedčiť Oobena, nech sa nehrá na zbytočného hrdinu, ale za hradbami mesta sa rozpútal zúrivy boj, a tak bolo nutné sa čo najskôr odiaľ pobrat' preč. Keď však došli k mólu, kde ešte pred chvíľou stál Biely Mariv, loď tu už nenašli. Na mieste, kde stála rýchla fregata, sa na prichádzajúcom príboji hompáľal iba malý záchranný čln. priviazaný bol lanom k drevenému kolu stojacemu vedľa pol tucta debien na ktorých sedela Hali v spoločnosti Estrys. Tá keď zbadala Oobena, div nevybuchla od zúrivosti:

„Ty debil! Čo robíš za blbosti?! Už sme mohli byť na polceste preč a všetko mohlo byť v poriadku!“

Nebyť Hali, ktorá ju stihla zachytiť za kožuch, Estrys by neváhala a hodila by sa Oobenovi po krku.

„Hej, héj, upokoj sa!“ tíšil Estrys Melidor a postavil sa medzi ňu a Oobena, ktorý sa tváril, že si takmer zaslúži, aby mu alchymistka jednu vrazila. Melidor sa pozrel úkosom na Hali a - nevšímajúc si Estrysin škreky - sa spýtal: „Prečo tak vyvádza?“

„Kapitán Kormalin tu už viac nechcel ostať, ale podarilo sa mi ho presvedčiť, aby zakotvil blízko pevniny. Nechal nám tu čln, ktorým sa dostaneme na Bieleho Mariva, až tu budeme všetci.“

„Dobre teda, tak nasadajme, nie?“ spýtal sa Melidor stále vykoľajený z toho, prečo Estrys tak šalie.

Tá sa už medzitým trocha upokojila a teraz už iba držaná Hali za plecía zhlboka dýchala.

„To bude trocha problém,“ riekla Hali a viditeľne znervóznela. „Keď znova spustili mostík z Bieleho Mariva a ty si vybehol za Oobenom, krátko po tebe sa vo chvíľke nepozornosti vytratila z lode aj Tanea.“

„ČOŽE?!“ vykrikoval šokovane Ooben. „Kam šla?“

„No za tebou, ty idiot,“ zasyčala Estrys akoby ju bol Ooben práve surovo urazil.

„Ako je potom možné, že sme ju nestretli pri ceste späť?“ opýtal sa Melidor nechápavo.

„Kormalin s nami poslal aj jedného námorníka, ktorý šiel za ňou, my sme sa rozhodli počkať vás tu,“ povedala Hali pričom pri slovách „my“ a „tu“ výrazne zaintonovala a potriasla Estrys s plecami.

„Dobre, ale to stále nedáva odpoveď na otázku, kde je Tanea,“ súril ju Ooben čoraz nervóznejšie.

„Myslíte si, že by sa ten námorník pokúsil...?“ začal Melidor, no Ooben mu skočil do reči:

„Ten hajzel!“ zvolal a hneď zavelil:

„Melidor, musíme prehľadať bočné uličky! Ak je pravda to, čo si myslím, že si myslíš, tak nech sa ten grázle už teraz pripravuje na odchod na onen svet!“

Všetci štyria sa rozbehli na hlavnú ulicu a dali sa do rýchleho prehľadávania najbližších bočných uličiek. Potom, čo prečesali celú dolnú štvrť a stretli sa na ceste vedúcej do meštiackej štvrte, každý zamietavo zakrútil hlavou. Vybrali sa preto o štvrť vyššie a pokračovali v hľadaní. Hali a Estrys, ktoré pátrali spolu, zatiaľ nenašli nič, Melidor okrem hľby odpadkov takisto hľadal bez úspechu, akurát Ooben po krátkej chvíli, ako vošiel do jednej z pravých uličiek, hlasno všetkých zvolal k sebe, až sa niektorí zvedavci vynorili spoza zatvorených oblokov. Hali a Estrys pribehli čoskoro, Melidorovi, ktorý bol najďalej, to síce trochu trvalo, ale napokon aj on dorazil na miesto, kde ich Ooben zvolal. V úzkej uličke medzi kamennými domami, ktorá sa stáčala k hradbám a potom pozdĺž nich až von z mesta, ležalo v kaluži krvi dotrhane telo námorníka z lode kapitána Kormalina. Dievčatá v okamihu, ako ho zbadali, odvrátili zrak a Estrys dokonca potláčala nutkanie dávať, Melidor s Oobenom však pozerali na telo, a nepohli ani brvou.

„Azda sa Ľud Scyathoma nedostal sem nejakou inou cestou?“ nazdával sa Ooben. Jeho dohady ale za náhleho zvuku štyrikrát trúbiaceho lesného roha vyvrátil aj Melidor:

„Scyathomov Ľud? Kdeže. Toto urobil Rowor.“

„Nie, to nemôže byť pravda...“ nepripúšťal si Ooben. Keď si však spomenul, že rovnako znejúci lesný roh začul aj v noci, keď sa s Roworom sám stretol, priznal krutú skutočnosť. Nevedel, prečo sa Rowor rozhodol vybrať práve do Vardenfulu. Možno ho prilákali práve oni, keď ako skupinka bezmála štyridsiaticich Ľudí putovali pláňami a lesom z Horasu, možno ho privábil pach čerstvej krvi z prebiehajúceho boja obďaleč, ktovie. To všetko sa mu však zdalo bezpredmetné oproti tomu, že nad mŕtvolou námorníka stál on a Tanea nie. Letmo pozrel na zakrvavené telo. Hlavu malo stále na krku, avšak bola zohyzená na nepoznanie, takže buď má Rowor stále hlavu zosnulého starého Ferendara – niekdajšieho obyvateľa Noresha – alebo už má nejakú mladšiu, životaschopnejšiu. Pri tejto myšlienke sa Ooben strhol a rýchlo obehol najbližšie okolie. Nenašiel však ani zmienku po nejakom inom tele, takže sa utvrdil v myšlienke, že Tanea musí byť ešte nažive.

„Čo teraz?“ spýtala sa Hali nepokojne.

„Ja netuším,“ odpovedal jej Melidor potichu, takže ich Ooben nepočul. Bol príliš zaneprázdnený skúmaním okolia. Po krátkej chvíli naplnenej len vzdialeným hlukom a zvukmi striedavo sa otvárajúcich a zatvárajúcich okeníc sprevádzaných krikom sa však Ooben ozval:

„Tadial'. Šiel tadial'!“

„Ako vieš?“ spýtal sa Melidor, kým súcitne pohladil Estrys po chrbte.

„Je tu zlomený konár, odtlačok v blate a jeho smrad – určite šiel tadeto.“

„Tak teda?“

„Za ním!“

Oobena pomaličky znova pohlcoval hnev, no tentokrát miešaný so strachom. Obozretne a tak rýchlo, ako len vedel, skúmal okolie a odhadoval, kadiaľ mohol netvor ísť. Keď sa uličkou dostali až pod mestské hradby, zabočili doľava smerom na sever. Melidor cestou vzal dva lampáše zavesené pri jednom dome, aby lepšie videli v tmavých miestach, Hali sa neustále nervózne obzerala a Estrys sa stále spamätávala z obrazu, ktorý sa jej pred chvíľou naskytol. Postupovali pozdĺž hradieb až takmer k hornej štvrti, keď tu sa Ooben odrazu zastavil a zodvihol zrak k tmavosivej oblohe:

„Šli tadiaľ.“

Na nechápavé pohľady ostatných odvetil mávnutím rukou na stenu domu oproti, husto zarasteného dákou popínavou rastlinou. „Tadiaľ sa vyšplhal hore a prešiel cez hradby mimo bránu. Tá je, predpokladám, aj tak zatvorená, takže nevidím inú cestu ani pre nás.“

Melidor len mlčky prikývol, podal jeden lampáš Oobenovi a začal sa štverať po stene domu až na jeho strechu. Skutočne, dom bol postavený k hradbám až podozrivo blízko, takže sa na ne mohol jednoduchým skokom dostať takmer každý, kto mal čo i len trocha sily v nohách. Zaiste ich vybudovali až v neskoršej dobe, keď už bolo nutné počítat' s útokmi zvonku. Potom, čo všetci štyria preskočili zo strechy na široký kamenný múr a odtiaľ zoskočili dolu, ocitli sa na krátkej rovine, ktorá ani nie päťdesiat krokov od nich končila holým lesom. Ooben sa zadíval do diaľky, nadýchol vzduchu a klesol s lampášom k zemi. Po chvíľke našiel v mäkkom suchom poraste stopy po ťažkých krokoch. Prešiel po jednej prstami, zodvihol zrak a temer sám pre seba prehlásil:

„Lov začína.“

V lese bol Ooben oproti mestu takmer ako doma, takže napredovali podstatne rýchlejšie. Skoro za behu Ooben rozpoznával stopy, kadiaľ šiel hlavy-trhajúci netvor a bez slova ich nasledoval. Ostatní traja bežali za ním a mali čo robiť, aby

stíhali držať krok s jeho odhodlaním nájsť Rowora. Zvuky boja za hradnými bránami čoskoro úplne stíchli a okolím sa tak niesol iba šum ich krokov, sem-tam sprevádzaný praskaním popadaných konárov. Štvorica bola na stope.

Po dobrej štvrt'hodine, keď postupovali okolo kamenného zrazu prechádzajúceho do strmého kopca, týčiaceho sa vysoko nad okolitý les, sa Ooben znenazdajky zastavil, akoby zaváhal.

„Čo sa deje?“ spýtali sa ho Melidor s Hali.

„Moje sny," začal Ooben. „Počúvajte les...“

Všetci v okamihu zmĺkli. Iba očami sa obzerali okolo, pátrali po akomkoľvek podozrivom pohybe alebo zvuku, ale napriek sebeväčšej snahe nevideli ani nepočuli nič podozrivé.

„Nič sa nedeje, Ooben. Je úplné ticho," povedal mu po krátkej odmlke Melidor.

„Veď práve. Mŕtvolne tichý les, presne ako vo sne,“ vysvetlil im Ooben. „A vy traja. Ešte dávno doma v Alhe mi Hoord preložil ďalší sen, ktorý som mal – môj tieň mi vtedy dokola opakoval vetu „nikdy nebudeš sám“. A vždy som bojoval s tvorom, ktorého hlavu som nikdy nevidel. Čo ak kliatba nepominula? Čo ak nejaký démon v mojej hlave stále vedie moje kroky?“

Oobena sa zmocnili obavy. Všetko mu začalo do seba zapadať a hoci sa sny od reality v niektorých podrobnostiach odlišovali, hlavné motívy sa zatiaľ do bodky splnili. Aj potom, ako mu Horasská čarodejnica povedala, že kliatbu, ktorou trpel od narodenia, z neho ktosi sňal.

„Čo sa ti ešte snívало?“ spýtala sa ho Hali, ktorá sa ako prvá odhodlala niečo povedať.

„V poslednom sne som sa postavil obrovi a odmietol s ním bojovať, čím som ho nakoniec porazil,“ po krátkej chvíli vydoloval z pamäti. Schválne nespomenul, ako ten sen skončil, kedy ho Gigant zavalil obrovským kyjom, až sa mu roztrieštili kosti v tele.

„Ak sa sny doteraz splnili, musíš sa mu postaviť, Ooben,“ povedala Estrys, z ktorej hnev medzičasom úplne opadol a vystriedal ho iba strach a hnus z toho studeného lesa. A vlastne celého ostrova.

„Dobre teda. Musím však ísť sám. S Gigantom som vždy bojoval osamote. A nemôžem dopustiť, aby sa vám niečo stalo.“

„V poriadku,“ súhlasil rezignovane Melidor. Poďme ďalej.“

„Nemôžeme,“ zamietol Melidorovu požiadavku Ooben. „Už sme tu.“

Potom, čo to dopovedal, ukázal prstom na skalný zraz, v ktorom sa nachádzala neveľká puklina.

„Stopy vedú tam. Je vnútri.“

Všetci sa na chvíľu odmlčali. Akoby zbierali odvalu rozlúčiť sa s niekým, koho už nikdy viac neuvidia.

Náhle Ooben nahlas vzdychol a zaďíval sa do vchodu jaskyne:

„V poriadku. Nebojte sa, hneď som späť,“ povedal si Ooben nepresvedčivo a vybral sa k skalnatému zrazu, keď naňho Hali zvolala:

„Ooben! Dávaj si pozor...“ dodala potichu.

On jej na to uznanlivo prikývol, neúprimne sa usmial a odetý v kožušinovom kabátci, so sekerou v jednej a lampášom v druhej ruke vkročil do jaskyne.

Svetlo sa mihotavo odrážalo od suchých stien a zvrásneného stropu, malé kamienky a hlina znervózňujúco vízgali pod nohami a kľukatá nízka chodba bola plná výmoľov a dier, takže Ooben každú chvíľu zakopával. Navyše ho znepokojovala ozvena, pretože každý krok, každý pohyb, ktorý urobil sa úzkou chodbou preniesol ešte aspoň dvakrát. Preto keď už ničím iným, aspoň jedným si mohol byť istý – Rowor ho bude čakať.

Chodba sa zakrátko rozšírila a steny po čase nadobúdali na vlhkosť, do jaskyne presakovala spodná voda. Potom, čo sa cesta prudko stočila doľava a on prešiel ešte dobrých sedemnášť rokov, vošiel do veľkej skalnej dutiny. Chabé svetlo lampáša osvetľovalo iba blízke okolie, a tak Ooben nevedel, aká je jaskyňa v skutočnosti veľká. Mohol sa iba domnievať na základe ozveny, ktorá oproti chodbe, ktorou kráčal doteraz, znela omnoho vzdialenejšie. Keď mal pocit, že sa nachádza zhruba v strede dutiny, spustil ruku s lampášom, privrel oči a započúval sa do zvukov, ktoré sa niesli jaskyňou. Obďaleč dopadali kvapky vody na plochý kameň. Do tváre sa mu opieral jemný prúd vzduchu – v jaskyni bol prievan, takže mala minimálne ešte jeden východ. A asi desať rokov od neho čosi piskľavo dychčalo.

Ooben rýchlo otvoril oči, zovrel pevne sekeru a ruku s lampášom nastavil priamo pred seba. Ako však čakal, nevidel dokopy nič. Nestihol si ani len všimnúť, čo mu vyrazilo lampáš z ruky, keď sa obzrel trocha mimo. Strhol sa a pokúsil sa chytiť lampáš letiaci vzduchom, ale nebol dostatočne rýchly. Sklo lampáša sa za rinčiaceho zvuku rozbilo o stenu jaskyne a zvyšný petrolej sa okamžite zapálil. Na Oobenovo šťastie sa však petrolej vylial do akéhosi prírodného žľabu vymletého podzemnou vodou, ktorý sa tiahol takmer do polovice obvodu jaskyne. Svetlo, hoci slabé, sa tak odrážalo od vlhkých stien a osvetlilo priestor jaskyne omnoho lepšie. Ooben sa rýchlo obzrel dookola a v jednom z najtmavších kútov zaregistroval pohyb. Okamžite sa k miestu pohybu natočil čelom a čakal na ďalší útok.

Ten na seba nenechal dlho čakať. Tmavá šmuha sa vyrútila priamo oproti nemu a vo väčšom svetle už Ooben jasne rozoznal kontúry tela. Mohutné, rokmi dokmášané končatiny odeté do dotrhaných hábov, telo zjazvené nespočetnými bitkami a pre bežného smrteľníka smrteľnými zraneniami sa hýbalo až príliš rýchlo na to, aby sa mohol

dostatočne efektívne ubrániť útoku. Ani sa nenazdal kedy a silná rana ho takmer celého vzniesla do vzduchu. Ooben pristál na krivej tvrdej zemi a padol do kolien. Rýchlo sa však otriasol, postavil a tentokrát zaútočil on. Sekerou sa napriahol k útoku a za prudkého rozbehu sekol po netvorovej ruke. Naprázdno. Príšera sa stihla ukryť do tieňa a v mihu sa ocitla za Oobenom. Ten sa síce stihol otočiť, aby zbadal letiacu päť veľkú ako menší štít, ale uhnúť sa jej už nestihol. Päť ho ako balvan prirazila k zemi, až vykrikol od bolesti. Dostal zásah priamo do raneného pravého pleca. Síce mal na sebe vrstvu hrubej kožušiny, košeľu a navyše pevný obvaz, ale mohol by odprisahať, že cítil, ako sa mu pod úderom trhajú stehy a praská kosť v ramene. Hlasná ozvena sa vzniesla do okolia a na dvakrát sa vrátila. Keby sa Ooben bol pozrel na príšeru, uvidel by, ako sa chytá za hlavu a s'ahuje sa do úzadia.

Pomaly vstal. Pravú ruku mal bezvládne spustenú pozdĺž tela a s vypätím ostávajúcich síl v ľavej zvieral sekeru, ktorá chabo odrážala pomaličky vyhasínajúce svetlo z horiaceho petroleja. Rozhliadol sa. Síce tvora nevidel, ale jeho piskľavo-chrapľavý dych bol dostatočne hlasný na to, aby prezradil, kde stojí. Ooben sa rozbehol do tmy a za mohutného „Hjááá!!!“ švihol ľavou rukou. Zásah! Netvor zavyl od bolesti a potom, čo Ooben za šplachtavého zvuku vykliesnil sekeru z miesta zásahu, sa mu na sekere vo svetle zaskvela fialová krv so zlatistým leskom.

„ROWOR!“ zvolal sebaisto, ale vyčerpane. Posunul sa takmer úplne k horiacemu žľabu a zadíval sa do tmy. Pátral po pohybe. Pátral po zvuku. Zatajil vlastný dych a... našiel ho. Stojí na opačnej strane miestnosti, zahalený do tmy, ale dychčí tak hlasno, že ho hoci iba po sluchu zamerá celkom presne. Zhlboka sa nadýchol a s napriahnutou zbraňou rozbehol oproti nemu. Rowor však nečakal bez činu, a tiež sa mu vyrútil oproti. Až teraz stál Ooben voči Roworovi tak, že ho mohol vidieť celkom zreteľne. Naposledy ho trafil do stehna, rana mu totiž

prudko krvácala a na všetky strany striekala tmavofialová lesklá tekutina. To však netvorovi neubralo takmer nič z jeho zúrivosti, s akou sa proti nemu vyrútil. Ruky pripravené trhať, chrapľavý škrek predznamenávajúci túžbu po mäse, rozstrapatené plavé vlasy kedysi zopnuté stužkou.

„Tanea?“ preletelo Oobenovi hlavou. Toto krátke zaváhanie sa mu bolestivo vypomstilo, pretože Rowor ho schmatol za obe ruky a zvalil na tvrdú zem, teraz už špinavú od jeho krvi. Vo svetle dohorievajúceho petroleja sa Ooben prvýkrát pozrel poriadne zblízka Roworovi do jeho novej tváre. Jemu tak známej, tak nevinnej, tak milovanej. Plavé Taneine vlasy mu padali do tváre. Zamatová pokožka z chudého krku prechádzala do drsnej, ako kôra stromu zošúverenej kože neľudského tvora. Doteraz nevinná tvár bola skrútená do hrôzostrašnej grimasy a oči, donedávna plné života a lásky, ktorú k nemu tá mladá žena prechovávala, boli odrazu prázdne, celkom bez života.

„NIÉÉÉ!!!“ zreval bezmocný Ooben srdcervúco. Ozvena, ktorá sa znova rozozvučala celou jaskyňou, opäť doľahla do Roworých nových uší a ešte nie celkom osvojená hlava sa šklbla od bolesti. Rowor zavyl a zvalil sa na zem, chytal sa za hlavu, akoby sa snažil nasilu ju udržať na krku. Ooben sa prevalil cez pravé rameno a – teraz už úplne – ignorujúc strašnú bolesť vstal za pomoci sekery. Pozrel sa na tvora, ktorý sa metal pred ním na zemi a slzy sa mu natlačili do očí. Zodvihol sekeru. Pozrel sa na takmer úplne vyhorený žľab, potom znova na Rowora a hlasno zreval. Rowor sa znova schytil za hlavu a prevalil na bok, tvárou k nemu.

„Teraz alebo nikdy,“ preletelo mu myslou. Urobil dva rýchle kroky a v momente, keď sa naňho Rowor pozrel, švihol. Sekera presvišťala vzduchom, ozvalo sa chrupnutie – druhýkrát, tretíkrát – zakončené už iba jemným „cink“. V poslednom záblesku svetla sa Ooben pozrel do tváre milovanej ženy držanej v obrovských dlaniach a vyčerpaný padol na zem.

Jaskyňou sa rozhostila tma. Nie však ticho. Telo bez hlavy a rúk sa šklbalo v poslednom kŕči a muž vedľa neho sa rozplakal. Nevšimal si ozvenu, ktorá sa ako desiatka ďalších mŕtvych duší rozplakala s ním. Pre Oobena teraz už neexistovalo nič. Ani čas, ani priestor, iba tma. Tma v duši, ktorá ho pohlcovala s každou ďalšou minútou strávenou v blízkosti tváre niekoho, koho už v živote neuvidí usmiate sa, plakať či bozkávať ho. V okamihu mu preletela myslou tisícka myšlienok – všetky túžby a sny, ktoré s Taneou chcel uskutočniť, až skončí svoju púť, ktoré však už nikdy nenaplní. Život sa mu rozpadol ako črepiny zrkadla. V každom videl svoj obraz, ale ani v jednom už nebol kompletný. Pomaly upadal do ničoty. Telo pred ním sa už prestalo mykať. Dokonané. On, Ooben, zabil dlhé desaťročia obávaného Rowora, tvora tisícok tváří, príšeru stvorenú bohmi. Necítil však slastné opojenie z víťazstva, necítil radosť ani zadost'učinenie, ani pocit z vykúpenia všetkých obetí, ktoré tento netvor chladnokrvne zabil. Chcel sa pridať k nemu. Vrátila sa mu bolesť do ruky. Strašná bolesť, pulzujúca a doháňajúca ho temer k šialenstvu. Mať tak možnosť sa jej zbaviť raz a navždy. Čepel'ou vlastnej sekery...

Nie, nemôže. V diaľke čosi počuje. „Ooben?“ Nieкто volá jeho meno? V tejto temnote? Hm. Žeby Smrť? Nie. Je to známy hlas. Chladný, a predsa priateľský. Nie sú tomu ani dve hodiny, čo sa s ním pobil. Volá ho, z hlasu cítiť zúfalstvo, víťaziacu beznádej. A v temnote sa odrazu objavilo slabé žlté svetlo. Nie, nesmie ho uvidieť tu. Nie takto. Musí vstať a ísť mu oproti. Nik nesmie vidieť to, čo uvidel on. Ani jeho najlepší priateľ nie.

Ooben vstal a dokrival za rýchlo silnejúcim svetlom. Pri poslednom výpade stúpil do výmoľu a vyvrtol si členok. Kol'ký hrdina...

„Prebohov, Ooben, ty žiješ!“ zvolal radostne Melidor, keď zbadal zničeného druha vychádzajúceho z tmy. „Pod' sem,

chyt' sa ma, ty si sa ale doriadil...“ povedal starostlivo, avšak s neskrývanou radosťou. „Dostaneme t'a von.“

Keď sa po ceste nahor ktorá im zabrala snád' celú noc, konečne dostali na povrch, Oobenovi udrel do tváre studený vietor. V jaskyni bolo omnoho teplejšie, ale nevrátil by sa tam. Už nikdy. Na neďalekom padnutom kmeni stromu sedeli Estrys s Hali a nedočkavo vyzerali, kedy sa vo vchode do jaskyne ktokoľvek objaví. Keď zbadali Melidora ako podopiera Oobena, preradostne zviskli a ihneď sa im rozbehli oproti. Keď ho uvideli, aký je doriadený, usadili ho na zem, opreli o strom a z popadaných konárov naráchlo zhotovili provizórne nosidlá. Opatrne ho na ne naložili a tak rýchlo, ako mu to ešte bolo bezbolestné, ho odviekli až do Vardenfulu. Ooben ich vôbec nevnímal, počúval iba ich hlasy, ale neunúval sa chápať tomu, čo hovoria. Cítil sa nesmierne vyčerpaný. A prázdny. Bol smädný. A strašne ho bolela ruka. Nevedel, či stratil vedomie alebo od únavy zaspal, ale keď sa najbližšie vrátil myšlienkami k sebe, v miestnosti, kde ležal, už svietilo jasné studené slnko.

Ooben sa prebral a po chvíľke si uvedomil, že sa celá miestnosť nejako podivne kníše. Toto sa mu na posteli ešte nikdy nestalo. Jedine, žeby bol...

„Lod' na pravoboku!“ ozvalo sa z pootvoreného malého okrúhleho okna. Ooben sa pokúsil vstať, ale keď ho pravé rameno zaboľelo tak strašne, až mu vyhrkli slzy, s ľavou rukou sa len vyšuchol hore po stene, aby sa posadil. Bolelo ho celé telo, akoby ho niekto minulú noc ukameňoval. Možno to bolo početnými nárazmi do hlavy, ktoré utrpel, ale na celý včerajší večer si spomínal iba nejako útržkovito. Stalo sa toho toľko, až si sám nebol istý, či to všetko netrvalo aspoň týždeň.

Odrazu sa pootvorili svetlohnedé drevené dvere a objavili sa v nich tri známe tváre.

„Ooben!“ zvolali zborovo.

„Tak už si nám vstal?“ spýtal sa Melidor milo.

„Už bolo na čase,“ poznamenala uštipačne Estrys, ale usmievala sa od ucha k uchu. Iba Hali ostala ticho.

Skôr, než stihol Ooben čokoľvek povedať, sa jeho priatelia pozvali dovnútra a usadili na jeho posteli.

„Prepáč, kamoško, že sme sa ťa nespýtali, akú si chcel kajutu,“ spustil naňho Melidor. „Bol si trocha... mimo,“ dodal celý vysmiaty.

„Kapitán Kormalin ti odkazuje, že ak do zajtra sám nevstaneš z postele, osobne príde a vykope ťa odtiaľ von,“ rozchichotala sa Estrys. „Ách, milujem toho chlapíka.“

„Hej, pozor na reči, ženská,“ zamračil sa liečiteľ a obaja si vymenili veľavravné úsmevy.

„Neboj sa, budeš v poriadku,“ ozvala sa konečne aj Hali. „Noha bude ako nová, ale ruku ti napravím asi až v Kremale, čo bude za taký týždeň. Ideme tam najrýchlejšou možnou cestou a neočakávame žiadne komplikácie, takže ak sa mi podarí zohnať tie správne ingrediencie, ani nespoznáš, že si sa kedysi zranil. Dovtedy ťa však bude celkom slušne bolieť, je mi ľúto.“

„Som rád, že ste v poriadku,“ presadil sa Ooben. Schytil sa za hlavu a jemne zívól, pričom len tak pomimo predhodil:

„Ako dlho som bol mimo?“

„Ako dlho? Asi tak deň aj sedem hodín,“ zamietavo krútila hlavou Estrys. „Ty nemáš bdenia, čo?“

„Nemôže byť predsa pri všetkom, nie?“ uškrnul sa Ooben. „Ozaj, neviete, ako dopadol boj vo Vardenfule?“

„Nie som si istý, ale keby som mal usudzovať z bujarej vravy a revu, ktoré vo Vardenfule neustali do božieho rána, tak to pravdepodobne Scyathomovi ľudia len tak nerozchodia.“

„To ich snád' naučí nepchať svoje špinavé ruky na zem mojich predkov.“

„Áno, tvojich predkov,“ povedal Melidor a obaja sa na seba nenápadne pozreli.

„No, neviem, ako vy, ale ja som nesmierne hladná!“

vyhlásila Estrys. Kto ide na neskoré raňajky?

„Ú, sušené mäsko, neviem sa dočkať...“ zaškeril sa Melidor, za čo si vyslúžil buchnáť do pleca. „No dobre, dobre, už idem. Som rád, že si nažive, kamarát,“ dodal.

Hneď nato Melidor s Estrys vstali z postele a rýchlym krokom opustili kajutu. Hali sa zodvihla trocha pomalšie a tiež sa poberala do lodnej jedálne. Keď bola vo dverách, zrazu sa zastavila a akoby mimochodom povedala:

„Donesiem ti niečo pod zub, dobre? Musíš teraz veľa jesť, aby si načerpal sily. Budeš ich potrebovať. Poobede sem chce prísť Divný Vernius, trochu ťa vyspovedať.“

„Čože? Vernius je tu?“ prekvapene sa spýtal Ooben. „A čože odo mňa chce?“

„Rozhodol sa, že spíše príbeh toho, kto pokoril nepremožiteľného Rowora. A zničil Sivý Kosatec, ako som sa dopočula,“ utrúsila liečiteľka s mimovoľným úsmevom na perách. „No keď tak na teba pozerám, prehovorím ho, aby prišiel až zajtra, teraz musíš hlavne ležať.“

„Ajéje, to mi tak bolo treba,“ pousmial sa Ooben a Hali sa potom, čo mu úsmev opätovala, vytratila z dohľadu.

Ooben sa povytiahol ešte trocha vyššie a pozrel von oknom. Blankytná obloha bez jediného obláčika a pokojné more boli neklamným znakom toho, že sa plavia na juh. Do Kremalu. Konečne na kontinent. Zhlboka si vzdychol a začal sa rozpomínať na uplynulé udalosti. Starý Vernius bude chcieť istotne všetky detaily. Zatvoril oči, pozvoľna sa ponoril do myšlienok a ako vlny jemne pohupovali fregatou, ani nevedel ako, zaspal. A snívalo sa mu o pieskových dunách.